ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειροῦργου

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρούργου

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ.

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρουργοῦ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΩΝ Χ. Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΑΙ
Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

1841

ΤΩ

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΩ ΚΑΙ ΠΑΝ-
ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ
Μ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ
Χ. ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΣ.

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

Ν. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩ ΤΕ ΤΗΣ Α. Υ.
ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΠΑΣΗΣ ΟΥΓ-
ΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ,
ΙΠΠΟΤΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ,

κ.τ.λ.

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΕ!

Δίκαιον ἔκρινα ν' ἀφιερώσω τὸ παρόν μου ταπεινὸν Σύγγραμμα εἰς τὴν ἔνθερμόν σου προστασίαν, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ κοινοφελῆ ῥοπήν σου, τὸ φιλόμουσον, καὶ τὰ εὐγενῆ φρονήματά σου, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἠθικὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα στολίζουσι τὸ ὑποκείμενόν σου.

Ἐλπίζω, ὅτι θέλεις δεχθῆν εὐμενῶς ταύτην τὴν μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἐκ καρδίας μου διὰ τὸ ἄπειρον πρὸς σὲ σέβας μου γινομένην προσφοράν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ·

Ολοι γενικῶς ἔχομεν χρέος ἀπαραίτητον, νὰ ἀγαπῶμεν ὁλοψύχως τὰς ὠφελίμους γνώσεις, τέχνας καὶ ἐπιςήμας, δι' ὧν ἀναφαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀληθῶς ἄνθρωπος. Οςις λοιπὸν ςοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ φωτίσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὸν πλησίον του ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἢ διά τινος συγγράμματος, ἢ πῶς ἀλλέως, ἔχει χρέος ἱερώτατον νὰ τὸ κάμῃ.

Εγὼ δὲ ἀποβλέπων πάντοτε εἰς τὸ τοιοῦτον, πυρπολούμενος ἀείποτε ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου, καὶ καταγινόμενος ὅση μοι δύναμις πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων κοινὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ὠφέλειαν· ἀπεφάσισα πρὸ τριῶν εἴδη ἐνιαυτῶν νὰ ἐκδόσω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου, τὸ παρὸν Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ὅλων τῶν γνωςῶν καὶ πεπολιτευμένων Εθνῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, Φοινίκων δηλονότι, Εβραίων, Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ελλήνων, Μακεδόνων, Ρωμαίων, Τούρκων, Ρώσσων, Γερμανῶν, Ιταλῶν, Γάλλων, Ισπανῶν, Πορτογάλλων, Αγγλων, Ολλανδῶν, Ελβετῶν, Δανῶν, Σβεκῶν, Προύσων κ. τ. λ.

Τὴν ὕλην ταύτης τῆς ἀναχεῖράς σου βίβλου φίλτατε Αναγνῶςα, τὴν μὲν μετέφρασα ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ, τὴν δὲ ἐρανισάμην παρὰ διαφόρων ἱςορικοσυγγραφέων Ελλήνων, κατ᾽ ἐξοχὴν ὅμως παρὰ τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου, Θουκιδίδου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐτροπίου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐδοξίας Μακρεμβολιότισσας λεξικὸν ἱςορικομυθολογικὸν, Σκούφου Ελληνικὴ φιλολογία, Ανθίμου Γαζῆ Ελληνικὴ βιβλιοθήκη, Δημητρίου Αλεξανδρίδου τοῦ

Θετταλοῦ Ἑλληνικὸς καθρέπτης, Κορνηλίου βίοι τῶν ἐξόχων Ἡγεμόνων, Ἰωσίππου τοῦ Φλαβίου ἀρχαιολογία Ἰουδαϊκή, Δανιήλου Μάγνητος λεξικὸν ἱςορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν, καὶ ἀπὸ ἄλλους διαφόρους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρω χάριν συντομίας. Ἐξ αὐτῶν δ' ὅλων τὰ μὲν μυθολογούμενα ἀφήρεσα, ὡς περιττὸν νὰ ἑνωθῇ ἡ μυθολογία μὲ τὴν Ἱςορίαν, τὰς δὲ ἱςορίας ἐρανιτάμην, καὶ τὰς μὲν συνέτεμον, τὰς δὲ ἐξέτεινον πρεπόντως. Καὶ αὕτη ἐςὶν ἡ ὕλη τῆς παρούσης βίβλου.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ ὕφος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθην εἰς τὴν ὑφὴν τῆς παρούσης βίβλου, ἐσπούδασα ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ φυλάξω τὸ τῆς καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης, ὥςε νὰ ἦναι εὔληπτον εἰς τὸν τυχόντα. Ἀπέφυγα προσέτι τὸ πολύλογον καὶ διεξοδικὸν ὅσον ἠδυνήθην, καὶ κατέφυγα εἰς τὸ σύντομον καὶ γλαφυρόν· διότι τὸ μὲν πολύλογον καὶ διεξοδικὸν εἶναι φύσει μισητὸν, πρῶτον διὰ τὴν περιττολογίαν, καὶ δεύτερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται ποτὲ ὁ νοῦς νὰ κατέχῃ μίαν διεξοδικὴν καὶ πολύλογον ἱςορίαν ὁποιουδήποτε πράγματος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλ' ἐνταυτῷ προξενεῖ σύγχυσιν καὶ ἐνόχλησιν. Τὸ δὲ σύντομον καὶ γλαφυρὸν εἶναι πάντων ἄριςον καὶ χαρίεν· Προσέτι συνέταξα αὐτὸ μὲ ἰδιαίτερον τινὰ τρόπον δἰ οὗ εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώςης νὰ εὕρῃ ὁποιονδήποτε ὄνομα ἤθελε θελήσῃ, οἷον ἐπειδὴ τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον κατ' ἀλφάβητον, ἐὰν τὸ ζητούμενον ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Α δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Α, ἐὰν δὲ τὸ ζητούμενον ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Β. δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Β. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ ἱςορία εἶναι τὸ ἡδονικώτερον πάντων τῶν μαθημάτων· Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ πεπολιτευμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ἡ ἱςορία θεωρεῖται ὡς εὐχάριςον μάθημα, ὁποιασδήποτε ὕλης καὶ περὶ ὁποιουδήποτε πράγματος ἤθελεν εἶσθαι. Εἰς τὰς πλειοτέρας σχεδὸν διαλέκτους δύναταί τις νὰ εὕρῃ πρακτικὴν γενικὴν ἱςορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολούθως ἱςορίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἱςορίας περὶ

διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ἄλλας. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὅμως πολλὰ σπανίως καὶ αὐτὰς διεσκορπισμένας πολλαχοῦ, καὶ ἄλλας συντεθημένας μετὰ μυθολογίας καὶ περιττολογίας, καὶ ἄλλας συνοπτικάς· Ὅλη σχεδὸν ἡ σοφὴ Εὐρώπη βρίθει ἀπὸ διάφορα ἱςορικὰ βιβλία πρόχειρα, δι᾽ ὅλας τὰς ἐπιςήμας καὶ τέχνας, διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱςορίας, Γεωγραφίας, Βιογραφίας κ. τ. λ. εἶναι κοιναὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Τοιοῦτον λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ ἀναχεῖράς σου πρόχειρον Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τοῦ ὁποίου ἡ συνεχὴς μελέτη δύναται ἀναντιῤῥήτως νὰ πλουτίσῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώςου ἀπὸ ἐπιςημονικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαιότητος τῶν συμβάντων· Εἰς αὐτὸ λέγω δύναται νὰ εὕρῃ τὰς ἀρχὰς καὶ προόδους τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ὡραίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, ἡ ὁποία παρὰ τῶν παλαιῶν ἐδοξάζετο ὡς θεῖον τοῦ οὐρανοῦ δῶρον, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κοινὴν ὠφέλειαν. Εἰς αὐτὸ δύναται νὰ εὕρῃ τὰ λαμπρὰ ὀνόματα τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐζωογόνησαν, περιέθαλψαν, ἐλάμπρυναν καὶ ἐτελειοποίησαν τὴν κοινωφελῆ τέχνην τῆς Ἰατρικῆς καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπιςήμας. Δι᾽ αὐτοῦ τούτου δύναται νὰ μάθῃ, τίνες ἐχρημάτισαν περιβόητοι ἡγεμόνες, βασιλεῖς, πρίγγιπες, ἀρχιςράτηγοι, ἥρωες καὶ καθεξῆς. Τίνες σοφοὶ, τίνες φιλόσοφοι, τίνες ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι· τίνες ἐςάθησαν περίφημοι διδάσκαλοι, τίνες συνέγραψαν συγγράμματα, ποῦ δὲ ἐτυπώθησαν, εἰς ποίαν ἐποχὴν, καὶ ποία εἶναι ἡ καλητέρα ἔκδοσις· Ποῖοι ἐφεῦρον τὰς τέχνας καὶ ἐπιςήμας· πότε καὶ ποῖος ἐςάθη ὁ ἐφευρετὴς ἑκάςου πράγματος, οἷον τῶν γραμμάτων, τοῦ χαρτίου, τοῦ τύπου, τῆς ἠλεκτρικῆς, τῆς πυρίτιδος κόνεως (μπαρουτίου) καὶ τῶν παραπλήσια τούτων· Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐγεννήθη ἕκαςος, καὶ εἰς ποίαν ἀπέθανε· ποία ἦτον ἡ πατρίς του, ποῖος ὁ πατήρ του, καὶ πῶς μέχρι τέλους ζωῆς του ἔζησε, καὶ ἐν συνόψει δύναται ὁ ἀναγνώςης νὰ λάβῃ ὅλων τούτων τὰς ἰδέας μὲ μόνην τὴν ἁπλῆν

ἀνάγνωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος, ὥστε νὰ μὴ θαυμάζῃ, καὶ ἀπορῇ ἀκούων ἕνα περικλεὲς ὄνομα τινὸς ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἢ περί τινος τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸν ἐφευρετὴν ἐκείνης τῆς τέχνης, ἀλλὰ νὰ ἦναι εἰδήμων τούτων· Μόνον νὰ διανοηθῇ τις πρεπόντως, πόσον θέλει θαυμάσει τοὺς περικλεεῖς τούτους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔμειναν ἀθάνατα, τοῦ μὲν διὰ τὴν παιδείαν του, τοῦ δὲ διὰ τὰ διάφορα συγγράμματά του, τοῦ δὲ διὰ ἄλλας του ἀρετὰς, ἢ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ὁμογενεῖς του· κ. τ. λ. Εἴθε δὲ καὶ τὴν σήμερον μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς τούτους νὰ ἀναφανῶμεν τοιοῦτοι, ὁ μὲν διδάσκων ὀρθῶς περὶ ἣν κατάγεται μάθησιν, ὁ δὲ συγγράφων κοινοφελῆ βιβλία πρὸς ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, ὁ δὲ ἐφευρίσκων τὶ νεώτερον καὶ ἀναπληροῦν τὸ ἐλλεῖπον κ. τ. λ. Διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον πρὸς αἰώνιον μακαρισμόν.

Πρὶν δὲ μὲ ἐλέγξῃς, φίλτατε ἀναγνῶστα, διὰ τὴν τοσαύτην ἄργητα τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος πονήματος, κρίνω ἁρμόδιον νὰ σοὶ γνωστοποιήσω τὸ αἴτιον. Αμα ἔβαλα κατὰ νοῦν τὸ τοιοῦτον ἔργον, νὰ κοινώσω δηλονότι εἰς φῶς διὰ τῶν Τυπογραφικῶν πιεστηρίων τὸ παρὸν σύγγραμμα, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ τινος καιροῦ μοὶ συνέβη σφοδροτάτη τις ἑξημηνιαία ἀσθένεια (γνωστὸν ἴσως τοῖς πολλοῖς) ἥτις ὄχι μόνον μοὶ ἐμπόδισε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀλλὰ κατήντησε σχεδὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραιτηθῶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου· ἀλλ' ὡς εἴρηται ὁ ἔνθερμος ζῆλος καὶ κλίσις, τὸν ὁποῖον τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, καὶ οἱ προλαβόντες κόποι μου, ταῦτα λέγω ἅπαντα μὴν ἀφήσαντα νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον, μὲ παρεκίνησαν νὰ ἀναπτερωθῶ καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ οὕτω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ ποιῶν, ἔβαλα εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἤδη ἐνιαυτοῦ, ὅπου καὶ ἄχρις ὥρας ἀπηλαύσαμεν τὸν πρῶτον τόμον, ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς σὺν ἄρσει θείᾳ μετ' οὐ πολὺ εὐτυχῶς ἐξέρχεται.

Δὲν ἀμφιβάλλω φίλε ἀναγνῶστα, ὅτι θέλεις δεχθῇ εὐχαρίστως τοῦτο τὸ νεοφανὲς πονημάτιον, μικρὸν μὲν ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν ἔλλειψιν, ἄξιον ὅμως τῆς φιλοσοφικῆς σου περιεργείας. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ προσφέρω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Γνωρίζω τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογεῖν αὐτὴν παῤῥησίᾳ. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ πεπαιδευμένος τῷ ὄντι φιλογενής, συμπαθῶν τὴν ἀσθένειάν μου θέλει ἐπαινέσει τὸν ζῆλόν μου· γνωρίζω δὲ εὐεργέτην καὶ καλοθελητὴν ἐκεῖνον ὅς τις ἀναγινώσκων τὸ σύγγραμμα, ἤθελε τὸ μὲν ἐσφαλμένον διορθώσει τὸ δὲ ἐλλεῖπον ἀναπληρώσει, καὶ τὸ περιττὸν ἀφαιρέσει, ὅπου καὶ ἂν Θεοῦ εὐδοκοῦντος ἐπιχειρισθῶ καὶ δευτέραν ἔκδοσιν, νὰ διορθώσω αὐτὸ ἀκριβέστερον· διότι αἱ δευτέραι σκέψεις λέγεται εἶναι καὶ σοφώτεραι. «*Θεῷ μόνῳ ἴδιον τὸ ἀναμάρτητον. ἀνθρώπινον πάντως τὸ ἁμαρτάνειν*». Σὺ δὲ ὦ ἀναγνῶστα ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Γαληνοῦ.

« Χαλεπὸν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτεῖν ἐν πολλοῖς,
» τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα,
» τὰ δ' ἀμελέστερον γράψαντα ».

Ἐῤῥωσθε

ΣΥΝΤΟΜΙΑΙ

Αθην. Αθήναιος.
Αἰλ. Αἰλιανός.
Αἰσχ. Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ. Αἰσχύλος.
Αμμ. Αμμιανός.
Αντ. Λιϐ. Αντώνιος Λιϐεράλης.
Ανακρ. Ανακρέων.
Αντιπ. Αντίπατρος.
Απολδρ. Απολλόδωρος.
Απολ. Απολλώνιος.
Αππιαν. Αππιανός.
Αριςφ. Αριςοφάνης.
Αριςοτ. Αριςοτέλης.
Αρῤιαν. Αῤῥιανός.
Βυζ. Βυζάντιος.
Δημ. Δημοσθένης.
Διον. Αλ. Διονύσιος Αλικαρνασεύς.
Διοδ. Διόδωρος.
Δι. Δίων.
Διογ. Λαερ. Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ. Διονύσιος Περιηγητής.
Εὐρπ. Εὐριπίδης.
Εὐςαθ. Εὐςάθιος.
Ηροδ. Ηρόδοτος.
Ηρωδ. Ηρωδιανός.
Ησι. Ησίοδος.
Ησυχ. Ησύχιος.
Ηρακλ. Ηρακλῆς.
Ηφαις. Ηφαιςίων.
Θέογν. Θέογνις.
Θεοκ. Θεόκριτος.
Θουκ. Θουκιδίδης.
Ιουλ. Πολ. Ιούλιος Πολυδεύκης.
Ιωσ. Ιώσιππος.
Καλλιμ. Καλλιμαχος.
Κορν. Κορνήλιος.
Λουκ. Λουκιανός.
Λυκοφ. Λυκόφρων.
Μοσχ. Μόσχος.
Νίκανδ. Νίκανδρος.
Ξενοφ. Ξενοφῶν.
Οϐίδ. Οϐίδιος.
Οδ. Οδύσσεια.
Ομ. Ιλ. Ομήρου. Ιλιάς.
Οππ. Οππιανός.
Ορφ. Ορφεύς.
Παλαιφ. Παλαίφατος.
Παυσ. Παυσανίάς.
Πινδ. Πίνδαρος.
Πλατ. Πλάτων.
Πλιν. Πλίνιος.
Πλουτ. Πλούταρχος.
Πολυϐ. Πολύϐιος.
Πρ. Πρό.
Πτολ. Πτολεμαῖος.
Σκυλ. Σκύλαξ.
Σοφ. Σοφοκλῆς.
Σουῒδ. Σουῒδας.
Στεφ. Βυζ. Στέφανος. Βυζάντιος
Στραϐ. Στράϐων.
Υγιν. Υγῖνος.
Φαϐρ. Ελ. Βιϐ. Φαϐρικίου Ελλη. Βιϐλιοθήκη
Φιλος. Φιλόςρατος.
Φωτ. Φώτιος.
Χρ. Χριςός.

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Α

ΑΑΡΩΝ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως, Αἰγύπτιος. πρῶτος ἱερεὺς, καὶ ἀρχηγός τῆς Ιουδαϊκῆς θρησκείας, γεννηθεὶς περὶ τὰ 1574. Π·Χ. Συνήργησε πολὺ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τοῦ Ισραηλιτικοῦ λαοῦ. Η ῥάβδος του ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα θρυλλούμενα τεράστια. Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐνέδωκεν εἰς τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐμόρφωσε τὸν χρυσοῦν Μόσχον. ὁ Κορὲ, Δαθὰν, καὶ Αβειρὼν, ζηλοτυπήσαντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης του, ἐπανεστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κατεβυθίσθησαν πανοικεὶ εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὑπ' αὐτοὺς γῆν· τὸν δὲ Κορὲ μὲ ἄλλους περὶ τὰς 15000 χιλιάδας ψυχὰς ὁμοίους του πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέφαγεν. Ο Ααρὼν εἶχε καὶ ἄλλους δύω υἱοὺς, τὸν Ελεάζαρ, καὶ Ιθάμαρ. Ανεγνωρίσθη, καὶ ἐπεβεβαιώθη Μέγας Αρχιερεὺς διὰ τοῦ παραδόξου θαύματος τῆς βλαστησάσης αὐτοῦ ῥάβδου. Υπεβάστασε μετὰ τοῦ Οὖρ τοὺς βραχίονας τοῦ Μωϋσέως δεομένου, ἐνῷ ὁ Ιησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει κατὰ τῶν Αμαληκιτῶν. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1452. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 123. χρόνων, παραδοὺς εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ελεάζαρ τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Οἱ Ιουδαῖοι ἔλαβον 86 Αρχιερεῖς μετὰ τὸν Ααρὼν, ἕως τῆς τελείας καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ.

ΑΑΡΩΝ ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἦτον ἱερεὺς χριστιανὸς, καὶ Ιατρὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οὗτος εἶναι ὁ πλέον παλαιὸς συγγραφεὺς, ὅστις ὡμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας ἔζη περὶ τὸ 622. Μ.Χ.

ΑΑΡΩΝ Ι΄. χαλίφης τῆς δυναστείας τῶν Αβυσσηνῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 760. Μ.Χ. ἐστάθη περίφημος ἀρχηγὸς τοῦ Εθνους του· ἦτον δίκαιος, φιλάνθρωπος, σοφὸς εἰς ποιητικὴν, Αλγεβραν καὶ Αστρονομίαν καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. κατὰ τὸ 801. ἔστειλε πρέσβεις εἰς Εὐρώπην μὲ μεγαλοπρεπῆ δῶρα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μέγαν Κάρολον, ἐξ ὧν ἐγνώρισαν πραγματικῶς, ὅτι αἱ τέχναι δὲν ἦσαν πάντη ἄγνωστοι εἰς τοὺς Αραβας. τὰ δῶρα συνίσταντο εἰς μίαν μετάλλινον μηχανὴν, ἄγνωστον τότε εἰς Εὐρώπην. αὕτη δὲ ἦτον ἕνα ὡρολόγιον μὲ τρο-

γούς. ὁ σχηματισμός του ἦτον μία κλεψύδρα δεικνύουσα τὰς 12. ὥρας. 12. δὲ σφαῖραι πίπτουσαι ἐπ᾽ ἀργυροῦ τινὸς πίνακος ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγον 12. θύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο 12. ἱππεῖς καὶ ἐδείκνυον τὰς ὥρας· αὕτη ἡ μηχανὴ ἐδείκνυε προσέτι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης καὶ ἑβδομάδος. οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 809. Μ.Χ. Επωνομάσθη δίκαιος, καὶ ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ἐπωνομασθέντα Μέγαν.

ἈΒΑΡΟΣ Σκύθης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ἐςάλη πρέσβυς εἰς Αθήνας περὶ τὰ 564. Π.Χ. τὴν δὲ φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐθαύμασεν ἡ Ελλάς. εἶχε τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ προλέγῃ τὰς θαλασσοταραχὰς καὶ τοὺς σεισμούς.

ἌΒΑΣ, κατ᾽ Απολλώνιον, ἐξ Αἰόλου τοῦ Ελληνος γεννᾶται ὁ Κρηθεύς, καὶ Αθάμας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· ἐκ δὲ τοῦ Κριθέως ὁ Αμυθάων καὶ Αἴσων. καὶ ἐκ τοῦ Αμυθάονος ὁ Μελάμπους. ἐκ τούτου δὲ ὁ Αβας. καθ᾽ Ομηρον δὲ ὁ Ποσειδῶν γεννᾷ ἐκ τῆς Ερεθούσης τὸν Αργεῖον, ἐξ αὐτοῦ δὲ γεννᾶται ὁ Αβας.

ἌΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυγκέως.

ἌΒΑΣ, σοφιςὴς, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς καὶ ἱςορικὰ ὑπομνήματα.

ἈΒΒΑΚΟΥ̓Μ ὁ Προφήτης. τὸ γένος καὶ ἡ πατρίς του εἶναι ἄδηλος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανασσῆ υἱοῦ Εζεκίου· αὐτὸς ἔφερε τὰ φαγητὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὅταν ἐῤῥίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

ἈΒΒΑ͂Σ, θεῖος τοῦ Μωάμεθ, ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ςρατηγοὺς τῆς Αραβίας, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ νικηθεὶς ᾐχμαλωτίσθη ἀπ᾽ αὐτὸν, ὅςις ἔπειτα τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον του ἀρχιςράτηγον. οἱ Οθωμανοὶ τὸν ἐσέβοντο· ὁ Καλίφης Ομὰρ καὶ Οθμὰν, διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, καὶ οἱ σημαντικώτεροι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους των δὲν διέβαινον ποτὲ ἔφιπποι ἀπ᾽ ἔμπροσθέν του, ἀλλ᾽ ἔπρεπε νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 652. Μ.Χ.

ἈΒΒΕΡ̓ΓΌΗΣ, Ισπανὸς. οὗτος ὑπερεκθειάζει τὸν Αριςοτέλην καὶ τὸν ὀνομάζει θεὸν τῆς σοφίας· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη ψυχὴ τοῦ Αριςοτέλους. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνείας. ἔζη κατὰ τὸ 1150. Μ.Χ.

ἈΒΔΑΛΛΆΧ, υἱὸς τοῦ Ομάρ· εἷς ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους, καὶ γενναιοτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ. ἦτον τόσον ἐλεήμων, ὥςε ἐνῷ περιεπάτει μὲ τὸν ἵππον του ἐςέκετο ὁ ἵππος ἀφ᾽ ἑαυτοῦ του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐλεημοσύνην. ἠλευθέρωσε χιλίους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε δούλους· ἀπέθανε τὸ 650. Μ.Χ.

ἈΒΔΕΡΆΜ, ὁ ὄγδοος μονάρχης τῶν Οθωμανῶν, κατὰ τὸ 912. Μ.Χ. ἤρχησε τὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν Ισπανίαν. οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐςάθη μᾶλλον ἔνδοξος παρὰ εὐτυχής. ἐγνώριζεν ὅλα τὰ χρέη, ὅσα χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν βασιλέα. ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συνετέλει εἰς τὰ μέσα τῆς εὐτυχίας των, κρίνων καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς ὡς πατὴρ, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπρόσφερον πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, σεβόμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν ὡς πατέρα. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 961. Μ.Χ.

ἈΒΔΗΡΟΣ, νέος Οπούντιος καὶ ὀπαδὸς

τοῦ Ηρακλέους μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκτισεν ὁ Ηρακλῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπέθανε τὴν πόλιν Αὔδηρα.

ἈΒΔΙΑΣ, Βαβυλώνιος. Ιουδαῖος τὸ γένος. οὗτος συνέγραψε τὰς πράξεις τῶν Αποςόλων εἰς ἑβραϊκὴν διάλεκτον. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἀπατεὼν, ὅςις ἐφαντάζετο, ὅτι εἶδε τὸν Χριςὸν, καὶ συνανεςράφη μετὰ τῶν Αποςόλων.

ἈΒΔΟΛΩΝΥΜΟΣ, Σιδώνιος· οὗτος ὢν ἀπὸ βασιλικὴν οἰκογένειαν ἔγεινε κηπουρὸς διὰ τὴν πτωχείαν του. ὁ Μέγας Αλέξανδρος τὸν κατέςησε βασιλέα εἰς τὴν Σιδῶνα· ὅταν ἔβαλε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μέγαν Αλέξανδρον, ὅςις τὸν εἶπε· " δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇς, διότι ἔγινες βασιλεὺς, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, καθὼς ὑπέφερες εἰς τὴν πτωχείαν σου. „ αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη μὲ θαυμασμόν. " ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὑποφέρω μὲ ςαθερότητα ψυχῆς τὸ βασίλειον! οἱ κόποι τῶν χειρῶν μου ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐνῷ τίποτε δὲν εἶχον, τίποτε δὲν μελείπει. "

ἈΒΕΝΖΟΆΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σιβύλην μητρόπολιν τῆς Ανδαλουσίας περὶ τὸ 980. ἔτος, θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν, καὶ φιλοπτωχείαν ἐπειδὴ ἦτον Ιατρὸς καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς πτωχοὺς χωρὶς πληρωμὴν, ἐπωνομάσθη σοφὸς καὶ ἔνδοξος. λέγεται, ὅτι ἔζησεν 130. χρόνους χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ ποτέ.

ἈΒΙΆΣ, υἱὸς τοῦ Ροβοὰμ, υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅςις ἐπολέμησε τὸν Ιεροβοὰμ δοῦλον τοῦ Σολομῶντος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐφονεύθησαν εἰς τὸν πόλεμον πεντακόσιαι χιλιάδες ἄνδρες.

ἈΒΙΈΝΟΣ, Σῆξτος Ροῦφος Ιταλὸς· ἔζη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Αράτου μετάφρασις εἰς ἑξαμέτρους ςίχους, καὶ ἄλλα διάφορα.

ἈΒΙΚΈΝΑΣ, ὁ πλέον πεπαιδευμένος Ιατρὸς τῆς Αραβίας· εἶχε μνημονικὸν θαυμάσιον· παιδιόθεν ἔμαθε τὰ μαθηματικὰ, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικήν· ἐςάθη μυςικὸς γραμματεὺς τοῦ Σουλτάνου Καμπούς. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1036 Μ. Χ. ἐν Μεδίνῃ ἐτῶν 58. ἦτο δὲ τόσον ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς, ὥςε ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὔτε ἡ Ιατρικὴ τὸν ἐδίδαξε τὸ ὑγειῶς ζῆν, οὔτε ἡ φιλοσοφία τὸ καλῶς ζῆν.

ἈΒΙΜΈΛΕΧ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅςις ἐςάθη καὶ κριτὴς τῶν Εβραίων μετὰ τὸν Ιησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἀδελφούς του. καὶ ἄλλος Αβιμέλεχ. ὅςις ἐκοιμήθη ἑβδομήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ιερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ αὐτὸς ἦτον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Προφήτου Ιερεμίου.

ἈΒΙ-ΟΣΒΙΆΣ, Ιςορικὸς Αραψ. οὗτος ἀπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ιατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Αραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς πλέον ἐγκρίτους. Ραζῆς πέρσης τὸ γένος. Αλιαβδᾶς. Αβικένας. Αβενζοάρος. Αββερρόης. Αλβουκαζῆς. ἀποσιωπήσαντες τοὺς λοιποὺς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάθησαν.

ἈΒΙΣΑΡΗΣ, ἢ Αβίσαρος, βασιλεύς τις τῶν Ινδῶν, κατὰ Στράβ. πολεμήσας μετὰ τὸν Πῶρον κατὰ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΒΙΤΟΣ Ἄλκιμος. ἀπὸ τὴν Βιένην τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀβίτου, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. συνέγραψε ποιήματα εἰς σίχους ἑξαμέτρους. ἐν ἐξ αὐτῶν διαλαμβάνει περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ περὶ κατακλυσμοῦ· ἕτερον περὶ παρθενίας. ἔζη κατὰ τὸ 520. Μ.Χ.

ἈΒΡΑΆΜ ὁ Πατριάρχης, ἀπ' αὐτὸν κατάγονται οἱ Ἑβραῖοι. οὗτος ἀπὸ τὴν χαλδαίαν ἀπέρασε εἰς τὴν χαναὰν, ὅπου ἔζη ἐκ τῆς κτηνοτροφίας. ἀναγκασμένος ποτὲ ἀπὸ πεῖναν ἀπέρασε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέςρεψε πλούσιος, καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του Λώτ. ἔκλεξε τὰς πεδιάδας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόῤῥων. αἱ ὁποῖαι πόλεις κατεποντίσθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν τόπον καταπλημμυῤῥεῖ ἔκτοτε ἡ λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. ὁ Λὼτ ἐσώθη εἰς τὴν πόλιν Σιγώρ. σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπροσκύνουν εἴδωλα καὶ ζῶα. ἀλλ' ὁ Ἀβραὰμ ἐπροσκύνει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οὗτος ἔζησε χρόνους 175. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1862. Π.Χ. Ἡ θεία γραφὴ δὲν μᾶς ἀναφέρει περὶ τῆς παιδείας αὐτοῦ. οἱ Ραββῖνοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐφεῦρε τὰ χαλδαϊκὰ γράμματα, τὴν Ἀςρονομίαν, καὶ τὴν ὀνειροκριτικὴν, καὶ ὅτι συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα.

ἈΒΡΑΔΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς καὶ ὑποτελὴς εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων. οὗτος πολεμῶν μὲ τὸν πρῶτον Κῦρον ἀπέθανε εἰς τὴν μάχην. Ἰδὲ Ξεν. Κύρ. Παιδ.

ἈΒΡΑΜΙΣΚΟΣ, Ἑβραῖος Ισπανὸς, Συγγραφεὺς τῆς περιφήμου γραφῆς τῆς Ισπανίας περὶ τῆς ποσότητος τῶν ἀςέρων ταῦτα δὲ τὰ ἐσύνθεσεν οὕτωπως εἰς φράσεις τινὰς, ὥςε κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐξηγοῦντο διαφοροτρόπως τὰ νοήματά των. ἔζη περὶ τὰ 1540. Μ. Χ.

ἈΒΡΟΖΕΛΜΗΣ, Θρὰξ τις Ερμηνεὺς τοῦ Βασιλέως Σεύθου, ὅςις πρότερον ἐγράφετο Ἀβρόζελμος. Ξενοφ.

ἈΒΡΟΚΟΜΑΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ἰδὲ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

ἈΒΡΩΝ Ἀθηναῖος, Ἱςοριογράφος, ὅςις συνέγραψε περὶ Εορτῶν καὶ Θυσιῶν τῶν Αρχαίων. Ἰδὲ Στέφ.

ἈΒΡΩΝ Γραμματικὸς, Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Τρύφωνος· ἐχρημάτισε σοφιςὴς εἰς τὴν Ρώμην.

ἈΒΡΩΝΥΧΟΣ, ἔνδοξος Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεμιςοκλέους, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος.

ἈΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ Κνίδιος, Ἱςορικὸς, ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος. οὗτος ἔζη περὶ τὰ 147. Π. Χ. συνέγραψε πολλὰ ἱςορικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἐκθέσεις τινὲς περίεργοι περὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς πρὸς τὰ ζωτικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οδσωνίου.

ἈΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ, ἔνδοξος ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

ἈΓΑΘΑΡΧΟΣ, Σάμιος, περίφημος ποιητὴς αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλώπισε τὰ θέατρα εἰς τελειοτέραν τῆς ἐποχῆς του κατάςασιν. ἔζη κατὰ τὸ 480. Π.Χ.

ἈΓΑΘΑΡΧΟΣ, Ναύαρχος, Συρακούσιος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης.

ἈΓΑΘΗΜΗΡΗΣ υἱὸς τοῦ Ορθωνος. οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου εἰς δύω βιβλία. μὲ ἐπιγραφὴν, " ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν Επιτομῇ. ,, ἐξεδόθη ἑλληνιςὶ καὶ λατινιςί. ἔζη κατὰ τὸ 230. Μ.Χ.

ἈΓΑΘΙΑΣ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰτωλίας, υἱὸς τοῦ Μεμνωνίου καὶ τῆς Περικλέας. ἔζη κατὰ τὸ 590. Μ.Χ. ὁ Πατήρ του ἐςάθη Διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς, αὐτὸς δὲ ἦτον χριςιανὸς πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν προςατίαν τῶν Ρητόρων. σώζεται μία ἱςορία συγγραφεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιον. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουςινιανοῦ βασιλέως τῆς Κωνςαντινουπόλεως ἔκαμε καὶ συλλογὴν εἰς Ανθολογίας εἶδος τῶν ἐξ παρελθόντων αἰώνων ἐπιγραμματοποιῶν καὶ ποιητῶν.

ἈΓΑΘΙΝΟΣ, Σπαρτιάτης, περίφημος Ιατρός. οὗτος ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τόσον μετὰ τῶν ἐμπειρικῶν, καθῶς καὶ τῶν Μεθοδικῶν τὴν υπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένην ἐκλεκτικὴν αἵρεσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀρχηγός.

ἈΓΑΘΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Θρασυβούλου, ὅςις ἐνίκησε εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. ἰδὲ Παυσ.

ἈΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣ, Αλεξανδρινός. Κυνικὸς Φιλόσοφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός,

ἈΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, Αλεξανδρινὸς, περίφημος μηχανικὸς, σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ἈΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, χυμικὸς ὅςις ἔζη περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριςόν.

ἈΓΑΘΟΚΛΕΙΑ, Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων. ἰδ. Στράβ.

ἈΓΑΘΟΚΛΗΣ, οὗτος πρὶν γίνῃ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἦτον κεραμεὺς ὁμότεχνος μὲ τὸν πατέρα του, φθάσαςδὲ εἰς τὴ Βασιλικὴν ἀξίαν, ὁσάκις ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἔβαζε μεταξὺ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ πήλινα, λέγων ἀσυςόλως, ὅτι κατάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ποταπὴν τέχνην. ἐφαρμακεύθη ἀπὸ τὸν Αρκάγαθον κατὰ τὸ 990, Π.Χ.

ἈΓΑΘΥΡΣΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Εχίδνης ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Αγαθύρσιοι· Ηρόδ.

ἈΓΑΘΩΝ, Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 410. Π.Χ. ἔλαβε τὴν νίκην μὲ τὴν πρώτην του τραγῳδίαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην καὶ Παυσανίαν. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων.

ἈΓΑΚΛΕΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ του Επειγέως. Ομήρ. Ιλι. Π'

ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ, υἱὸς τοῦ Ατρέως καὶ τῆς Εὐρώπης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἀρχηγὸς τῶν ςρατευμάτων τῆς Ελλάδος εἰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. ἐκεῖ ἔδωκε καὶ τὴν Βρισηΐδα εἰς τὸν Αχιλλέα, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠχμαλώτισεν, ὅταν μὲ πόλεμον ἐκυρίευσε τὴν χώραν τῆς Βερνέσης. ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴγισθον κατὰ τὸ 1183. Π.Χ.

ἈΓΑΜΗΔΗΣ, ὅς κατεσκεύασε τὸ Ιερὸν τοῦ Ιππίου Ποσειδῶνος εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Μαντίνειαν. ὁ Πατήρ του ὠνομάζετο Εργῖνος, βασιλεὺς τῶν Ορχομενίων ἦτον ἀδελφὸς τοῦΤρο-

τωνίου. καὶ οἱ δύω οὗτοι ἦσαν ἄριςοι ἀρχιτέκτονες. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀπόλ. καὶ Παυσ.

ἈΓΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εργίνου, Βασιλέως τῶν Ορχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου. περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὑριέως Βασιλέως τῶν Βοιωτῶν Ομηρ.

ἈΓΑΠΑΪΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Δημ.

ἈΓΑΠΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αγκαίου, καὶ ἔγγονὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Αρκαδίας. οὗτος ἐξεςράτευσε μετὰ τοῦ Αγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος μὲ 60. πλοῖα. Ἰδ. Ομηρ Ιλ. 609.

ἈΓΑΠΗΤΟΣ, διάκονος τῆς Μεγάλης Εκκλησίας. ἔζη κατὰ τὸ 530. Μ.Χ. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος Ιουςινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. ἔγραψε πρὸς αὐτὸν 72. παραινετικὰ κεφάλαια, περιέχοντα κανόνας καὶ συμβουλὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν χρεῶν ἀναφορικῶς προς τὸ ὑπήκοον, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Βασιλικὴ σχέδη. ἐξεδόθησαν πολλάκις εἰς τὰ παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ἈΓΑΠΙΟΣ Βλησμὰς Ἰθακήσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε Ιεροκύρηξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας.

ἈΓΑΠΙΟΣ, Αλεξανδρινός. Ιατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής. οὗτος ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐπιςήμης του.

ἈΓΑΠΙΟΣ, Φιλόσοφος, Αθηναῖος τὸ γένος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ἈΓΑΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πυρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολ.

ἈΓΑΡΙΣΤΗ, Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, σύζυγος καὶ τοῦ Μεγακλέους. Ηρόδ. — Θυγάτηρ τοῦ Ιπποκράτους, καὶ Μήτηρ τοῦ Περικλέους.

ἈΓΑΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ Πατὴρ τοῦ Πολυξένους, Βασιλέως τῆς Ηλιδος. εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Ελένης Ομηρ.

ἈΓΑΣΙΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Εφέσιος, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, καὶ δωρικῶς ἀγησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὄνομα ἄλλοι ὑποθέττουν ἄλλον.

ἈΓΑΣΙΑΣ ὁ Στυμφαλίτης ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐξ Αρκαδίας. Ξενφο.

ἈΓΑΣΙΚΛΗΣ, σοφὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἔκαμε νὰ ἀνθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. ἐρωτηθεὶς πῶς ἠμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ ζῇ μὲ ἀσφάλειαν, ἂν φέρηται, ἀπεκρίθη, πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἕνας πατὴρ πρὸς τὰ ἴδιά του τέκνα. ἔζη κατὰ τὸ 650. Π.Χ.

ἈΓΑΣΤΡΟΦΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν εἰς τὴν μάχην·

ἈΓΑΥΗ Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Αρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εχίονος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Πενθέα. αὕτη ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πενθεὺς δεν τὸν ἐδόξαζεν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Μητέρα του.

ἈΓΑΥΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρωαδιτῶν. τούτου τὸ ὄνομα φέρει διὰ ἐπίθετον Αβυδηνός τις Ιλ.

ἌΓΓΕΛΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν Διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου σχολείου. οὗτος ἐπρόσθεσε τελειοποιήσεις

εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικήν. ἔγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Νεαπόλεως. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1591, Μ.Χ.

ἈΓΔΑΒΑΤΑΣ, ςρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αγ.

ἈΓΕΛΑΔΑΣ, ὄνομα δύω περιφήμων ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Αργείων. ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν ἔζη κατὰ τὸ 520. Π.Χ. ὁ δὲ κατὰ τὸ 453. Π.Χ. Ανθολ.

ἈΓΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ιλ. Θ'.

ἈΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Δαμάςορος, καὶ εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οδυσσεὺς ἐπιςρέψας εἰς τὴν Ιθάκην. Οδ. υ.

ἈΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Ομφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Απολ.

ἈΓΗΝΩΡ, Βασιλεὺς τῆς Φοινίκης οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Τηλέφασιν τὸν Κάδμον, τὸν Φοίνικα, τὸν Κόληκα καὶ τὴν Ευρώπην. Ζήτ. Κάδμον.

ἈΓΗΣΙΔΑΜΟΣ Λοκρὸς Επιζεφύριος, υἱὸς τοῦ Αρχεςράτου νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ 481. Π.Χ. Πίνδ.

ἈΓΗΣΙΛΑΟΣ, εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον σημαντικούς, καὶ περιφήμους Βασιλεῖς τῆς Λακεδαίμονος καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς εἰρήνην. οὗτος παιδίον ὤν, τὸν ἔβαλεν ὁ Πρόεδρος τῶν παιδίων νὰ καθήσῃ εἰς ἄσημον τινὰ τόπον, καὶ μόλον ὅτι ἦτον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὑπήκουσε λέγων " ἐγὼ θέλω ἀποδείξει, ὅτι δὲν τιμᾷ ὁ τόπος τοὺς Ηρωας, ἀλλ' οἱ Ηρωες τον τόπον,, · ἀφοῦ δὲν ἔγινε Βασιλεὺς δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ἀλλὰ ζῶν μετρίως κατὰ πάντα ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, ὄχι εἰς τὰς τρυφὰς καὶ χαυνότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀνδρείαν. ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ καρπὸς τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου ἦτον ἡ καταφρόνησις τῶν ἡδονῶν. Ξένος τις ἐθαύμαζε βλέπων τὸν ἴδιον Βασιλέα ἐνδυμένον ὅμοια μὲ τοὺς λοιποὺς Σπαρτιάτας, καὶ τρεφόμενον μὲ τὴν αὐτὴν τροφήν. ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἔπαυσε τὸν θαυμασμόν του, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. οὕτω διὰ μέσου αὐτῆς τῆς μετριότητος διατηροῦμεν ἓν πολύτιμον πρᾶγμα, τὴν ἐλευθερίαν",, ἐφάνη φοβερὸς καὶ ἔνδοξος νικητὴς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους, καὶ ὑπερασπίσθη γενναίως τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν κινημάτων τῶν Θηβαίων, καθὼς καὶ ὅλας τὰς ὑπ' αὐτῶν πολεμουμένας Ελληνικὰς πολιτείας. ἐπιςρέφων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀνίατον πάθος καὶ ἀπέθανε εἰς τὸν λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Λιμὴν τοῦ Μενελάου. ἀποθνήσκων δὲ διέταξε νὰ μὴ σήσουν ἄγαλμα εἰς τιμήν του, " ἂν ἐγώ, εἶπεν, ἔκαμα κἀνὲν λαμπρον ἐπιχείρημα, αὐτὸ ἱκανὸν νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐχὶ τὰ ἀγάλματα,, · ἀπέθανε κατὰ τὸ 361. Χ.Π.

ἈΓΗΣΙΜΑΧΟΣ, Αἰτναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ἈΓΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ἔμπειρος θαλασσινὸς Ρόδιος. ἔζη περὶ τὸ 200. Π.Χ. οὗτος συνήργησε εἰς τὴν καταςροφὴν τῆς

ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας.

ἈΓΗΣΙΠΠΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης, φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας Θου. Ε'.

ἌΓΗΤΟΣ, Σπαρτιάτης, υἱός τοῦ Αλκείδου τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε μὲ ἀπάτην ὁ Αρίςων Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ἈΓΙΔΗΣ, ἢ Αγις, πρῶτος υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Αργείους εἰς ἕνα αἱματώδη πόλεμον. εὑρισκόμενος ποτὲ πλησίον τῆς Μαυριτανίας κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν, καὶ πληροφορημένος ὤν, ὅτι ἔμελλε νὰ χάσῃ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον, διότι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν περισσότεροι, " κάμνει χρεία, εἶπε, νὰ πολεμήσῃ τις ἐναντίον εἰς πολλούς ",. τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον εἶδος μαθήσεως ἐγυμνάσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται; εἰς τὸ νὰ ἠξεύρουν, εἶπε, νὰ προςάζουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν τὴν προςαγήν.

ἈΓΙΔΗΣ, δεύτερος υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐφημίσθη εἰς τον πόλεμον τῆς Πελοποννήσου. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ δυσυχεῖς, ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. τον ἠρώτησε ποτὲ ἕνας κακοποιὸς, ποῖος ἦτον ὁκαλήτερος τῶν Σπαρτιατῶν; αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη. ὅς τις δὲν σὲ ὁμοιάζει. ἀπέθανε τὸ 907. Π.Χ.

ἈΓΙΔΗΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ ἔγγονος τοῦ Αγησιλάου. μόλον ὅτι παιδιόθεν ἀνετράφη εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀριςοκρατίας, νέος ὢν παρέτησεν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ νὰ μεταῤῥυθμήσῃ, ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Σπάρτην, ἥτις εἶχε διαφθαρῆ ἀπὸ τὰς καταχρήσεις. μόλα ταῦτα ἐμεσήθη ἀπὸ τοὺς Εφόρους, καὶ ἐκατηγορήθη ὡς ἀνατροπεὺς τῶν ἠθῶν καὶ νόμων τοῦ Λυκούργου, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. εἰς φυλακὴν εὑρισκόμενος ἐρωτήθη, ἂν μετενόησε διὰ αὐτὰς τὰς καινοτομίας. " ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ γενναιότητα, δὲν θέλω μετανοήσει εἰς τὰ ἐπιχειρήματάμου, τὰ ὁποῖα θέλλουν ἑνωθῆ πάντοτε μὲ τὴν τιμιότητα, μόλον ὅτι ἠξεύρω, ὅτι ταῦτα ἄλλο βραβεῖον δὲν θέλουν μοὶ δώσει παρὰ τὸν θάνατον. ὅταν δὲ εἶδε τὸν δήμιον πλησιάζοντα μὲ σχοινιον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ κλαίοντα " ἄφες, εἶπεν, ἐγὼ νὰ κλαίω τὴν ἀτυχίαν μου καταδικαζόμενος ἀδίκως, καὶ τυλίξας εὐθὺς τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δήμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

ἈΓΙΔΗΣ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὸ 250. Π.Χ. ὅςις κατ' ἀρχὰς ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη κατὰ 244. Π.Χ.

ἈΓΙΛΟΥΛΦΟΣ, πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λομβαρδίας (ἐπαρχία τῆς Ιταλίας.) ὅπου ἔγινε χριςιανός. πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον, ἦτον Δοὺξ τοῦ Τορίνου. ἐκλεχθεὶς σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Θεοδολίνδας, ἐςεύθη Βασιλεὺς μὲ σιδηροῦν ςέφανον. ἀπέθανε τὸ 613. Μ.Χ.

ἌΓΙΣ, ἰδὲ Αγίδης.

ἈΓΚΑΙΟΣ, Γεωργός. φυτεύων ἀμπελῶνα, ἐφέρθη μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς δούλους του. ὅθεν καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν

κατηράσθη νὰ μὴ φθάσῃ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου. ἀλλ' ὁ Αγκαῖος, ὅταν ἔφθασεν ὁ καρπὸς, ἐτρύγα χαίρων, καὶ ἐπρόςαξε τὸν δοῦλον νὰ τὸν κεράσῃ. ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ ςόματου, τὸν ἐνθύμισε τὴν κατάραν. ὁ δὲ δοῦλος εἶπε " μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολὺ τὸ διάςημα,, ἐν τοσούτῳ ἦλθεν ἄλλος λέγων, ὅτι χοῖρος μέγιςος φθείρει τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. ὁ δὲ Αγκαῖος ἀφήσας τὸ ποτὸν, ὥρμησε κατὰ τοῦ χοίρου, καὶ πληγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. ὁ Φερεκύδης λέγει, ὅτι ὑπὸ χοίρου Καλυδωνίου, (ἡ δὲ Καλυδὼν πόλις τῆς Ακαρνανίας εἰς τὴν Ηπειρον.) ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἀπέθανε.

ΑΓΚΟΣ Μάρκος, τέταρτος Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Τοῦλλον Οςίλιον κατὰ τὸ 638. Π.Χ. ἐπολέμησε μὲ νικητικὰ τρόπαια κατὰ τῶν Λατίνων. ἐνίκησε προσέτι τοὺς Βεεΐσεις, τοὺς Φιδηνάτους, τοὺς Βολούσκους, καὶ τοὺς Σαβίνους. ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Βασίλειόν του καὶ τὸ ὄρος ὀνομαζόμενον Ιανίκουλον. ἦτον φίλος τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τεχνῶν. ἐβασίλευσε χρόνους 34.

ΑΓΛΑΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Αθηναίου Μεγκαλέους. περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετρον ἀδδηφαγίαν της. Αιλιαν.

ΑΓΛΑΟΝΙΚΗ, ἢ Αγλανίκη, θυγάτηρ τοῦ Ηγήτορος Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις τῆς Αςρονομίας, προέλεγε δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης. Πλουτ.

ΑΓΛΑΟΣ, πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἀπὸ τὴν γεωργικήν. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπεκρίθη τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὅτι εἶναι εὐτυχέςατος, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Κροίσου, ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέςερος αὐτοῦ. Ανάχ. περι.

ΑΓΛΑΟΦΩΝ, ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα Π.Χ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Αριςοφῶντος, ζωγράφων περιφήμων. Πλάτ. ὁ δ' ἄλλος ἦτον υἱὸς τοῦ Αριςοφῶντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζῶν περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα. Π.Χ. πλάτ.

ΑΓΝΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγνίου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν. Απολ. Ροδ.

ΑΓΝΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Τίφυος. Απολ.

ΑΓΝΟΔΙΚΗ, γυνή τις ἐν Αθήναις, ἥτις πρώτη ἤρχισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Μαμμικὴν τέχνην εἰς τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐνῷ πρότερον ἐγεννοῦσαν μὲ τὴν βοήθειαν ἀνδρῶν Ιατρῶν. ὑγιν.

ΑΓΝΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅςις ἔκτισε τὴν Αμφίπολιν. Θου. Β'. ὅθεν Αγνώνεια, μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Αγνωνος.

ΑΓΝΩΝ, Τήϊος, Αξιωματικὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αιλιαν.

ΑΓΝΩΝΙΔΗΣ, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην. οὗτος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους περὶ τὰ 318. Π.Χ. Αφοῦ ἐπληροφορήθησαν τὴν κατὰ τοῦ Φωκίωνος ἄδικον καταδίκην.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, περίδοξος δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. οὗτος διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς κατα-

στάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης. Αριστοφ.

ἈΓΟΡΆΚΡΙΤΟΣ, ἀγαλματοποιὸς Πάριος. μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Αφροδίτης εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον τῆς Αττικῆς Ραμνοῦντα.

ἈΓΟΡΑΝΑΞ, ποιητὴς τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου. Καλλίμ.

ἌΓΡΑΥΛΟΣ. αὕτη μετὰ τὸν θάνατόν της ἐτιμήθη ὡς θεά, εἰς τὴν Κύπρον εἶχε καὶ ναόν. καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς της ἐθυσιάζετο κατ' ἔτος μία δυστυχὴς παρθένος. ἕως ὅτου δίφιλος Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν. προστάξας νὰ θυσιάζηται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δάμαλις ἀντὶ τῆς παρθένου.

ἈΓΡΊΠΠΑΣ, υἱὸς τοῦ Ηρώδου. ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ιουδαίας, ἔδειξεν ἓν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα συγνωμοσύνης. μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐφέρετο εἰς φυλακὴν διὰ προσταγῆς τοῦ Τιβερίου ἐδίψησε μὲ ὑπερβολήν. Θάυμαστος δέ τις λεγόμενος ἐπότισε τὴν δίψαν του. ἔπειτα δὲ ἀμοιβὴν ὁ Αγρίππας ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, τὸν ἔκαμε ἐπιστάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἀποθνήσκων, διέταξε εἰς τοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάγγελμα. ἀπέθανε κατὰ τὸ 43. Μ.Χ.

ἈΓΡΙΠΠΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος. ἦτον ὡραία, πλὴν φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος. τρὶς ὑπανδρεύθη, καὶ τὸν ἔσχατον ἄνδρα της τὸν Αὐτοκάρτορα Κλαύδιον καὶ θεῖόν της ἐφαρμάκευσεν ἡ ἰδία, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον ὁ υἱός της Νέρων. ἕνας ποτὲ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Νέρων μίαν ἡμέραν θέλει τὴν θανατώσει. αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη " δὲν πειράζει, ἂν αὐτὸς μὲ φονεύσῃ, φθάνει μόνον νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον..", ἴδε Νέρων.

ἈΓΥΡΡΙΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ συναθροιζομένων Αθηναίων ἐυνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου τὸν ἔκλεξαν στρατηγόν. ὁ Αριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλθακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς. Αρισ. καὶ Αργύριος παρὰ Ξενοφ.

ἈΓΧΙΑΛΟΣ. εἷς τῶν ἐπισήμων Ελλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. Ιλ. Ε.

'ΑΓΧΙΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ταφίων, καὶ πατὴρ τοῦ Μαίτου, φίλος δὲ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ. Οδυσ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων. Οδυσ. Θ.

ΑΓΧΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου, καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αιγύπτου. Απολλόδ.

ΑΓΧΙΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κάπυος. ὅταν οἱ Ελληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τρῳάδα, αὐτὸς ἦτον ὑπέργηρος, καὶ ἐκινδύνευε νὰ καῇ ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. ὁ δὲ Αἰνείας τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν Σικελίαν μαζῆ του ὅπου καὶ ἀπέθανε ταφεὶς ἐντίμως εἰς ὄρος Ερυξ.

ΑΓΧΙΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. ἔνδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της αὕτη κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον, ὅτι ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ελλήνων. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο Αλειθέα. Πλούτ.

ΑΓΧΟΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μίδου Βασιλε-

ως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμόν. Πλούτ. καὶ Οππιαν.

ἈΔΑ, θυγάτηρ τοῦ Εκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιδριέως Βασιλέως τῆς Καρίας. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. Αῤῥιαν. ἀναβ΄. Α΄.

ἈΔΑ͂Μ, ὁ ἐκ θείας χειρὸς πλασθεὶς πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. ἐφάθη ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης. ἔζησε χρόνους 930. καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ Ῥαββῖνοι, οἵτινες μετέφρασαν τὸν βίοντου ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ ἔπειτα ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην Ελληνικήν.

ἈΔΑΜΆΝΤΙΟΣ Κοραῆς, χῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῇ 27. Απριλίου, 1748. υἱὸς τοῦ Ιωάννου Κοραῆ χίου. καὶ τῆς Θωμαΐδος Ρυσίας Σμυρναίας. οὗτος ὁ ἔνδοξος Ελλην παιδιόθεν ἐσπούδασε εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σμύρνης τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Αρχιδιδασκάλου Χρυσάνθου Καραβία Ιθακησίου, ἔπειτα τὴν Ιταλικὴν, Λατινικὴν, καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον καὶ Εβραϊκήν. τὸ 1812. ἀπέρασε εἰς τὸ Μονσπελλιέρον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Ιατρικὴν, ἀπέθανε εἰς τὸ Παρίσιον τῇ 6. Απριλίου 1833. τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἐξεδόθησαν τὸ 1799. χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, Ελληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ προλεγόμενα καὶ σημειώσεις Γαλλικάς. τὸ 1800. περὶ Αέρων ὑδάτων καὶ τόπων τοῦ Ιπποκράτους. τὸ 1801. τὸ Σάλπισμα πολεμιστήριον τῆς μεταφράσεως τοῦ Βεκαρίου. τὸ Γαλλιστὶ γραμμένον ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ελλάδος. τὸ 1803. τοῦ Ηλιοδώρου τὰ Αἰθιοπικὰ, μὲ σημειώσεις Ελληνικὰς, καὶ προλεγόμενα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Ελλήνων Γλῶσσαν. τὸ 1805. τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην. τὸ 1830. ἐξέδωκεν ἀνωνύμως τὴν παράδοξον συμβουλὴν τριῶν ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν Ιούλιον τὸν τρίτον.

ἈΔΆΜΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ασίου Ομηρ. Ιλ. Ν.

ἈΔΆΜΑΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Αχαιμενίδους, Ιθακήσιος, Αχαιμενίδαι δὲ ἐκαλεῖτο καὶ μία γενεὰ τῆς Περσίας τῶν ἐπισημοτέρων Γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες, ἐξ ἧς ἐκλέγοντο καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ηρόδοτος.

ἈΔΔΙΣΏΝ Ιωσὴφ, ποιητὴς ἔνδοξος, καὶ λαμπρὸς Φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν κατὰ 1672. Μ.Χ. περὶ δὲ τὸ 1695. συνέγραψε ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ Γουλιέλμου τρίτου. ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀναφέροντα ἐγκωμιαστικῶς θριάμβους τοῦ ἔθνους του, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ. ἐφάθη μυστικὸς γραμματεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ μετ' οὐ πολὺ παραιτήσας τὸ ἔργον τοῦτο, ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν σπουδήν. ἀπέθανε τὸ 1719. Μ.Χ.

ἈΔΕΒΊΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Εὐρίκου ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ ἀνεψιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Οθωνος πρώτου. ἐφάθη περίφημος εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον. ἀπέθανε τὸ 980. Μ.Χ.

ἈΔΕΊΜΑΝΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

Σιμ. Ετ.

ἈΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. υἱὸς τοῦ Λευκολόφου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς καὶ ᾐχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ξενοφ.

ἈΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. Ἀχ.

ἈΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Ἀθηνῶν. Πλάτ.

ἈΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φιλοσόφου. Πλάτωνος. Πλάτ. Πολ.

ἈΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καράσχρου. Πλάτ.

ἈΔΕΡΒΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Μικέψα Βασιλέως τῆς Νουμιδίας. οὗτος ἐνικήθη ἀπὸ τον Ἰουγούρθα, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, ἡ δὲ Γερουσία διώρισε τὸν Αδερβάλην νὰ ὁρίζῃ τὴν κάτω Νουμιδίαν, τὸν δὲ Ἰουγούρθα τὴν ἄνω. ἀλλ' αὐτὸς μὴ εὐχαριστούμενος, ἐπολέμησε τὸν Αδερβάλην, καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸ 113. Π.Χ.

ἌΔΜΗΤΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ἤπειρον ὅστις συνήργησε ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, μόνον ὅτι ἐφαίνετο ἀδιάφορος. ὅταν δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὸς τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ τὸν ἐπρομήθευσε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καταφεύγοντα εἰς Περσίαν.

ἌΔΜΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Ἄλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἀπέθανε ἑκουσίως διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. ἔζη περὶ 1340. Π.Χ.

ἌΔΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. οὗτος ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δύω ἐξορίστους, τὴν μὲν Ἀργείαν μὲ τὸν Πολυνίκην, τὴν δὲ Δηϊπύλην μὲ τὸν Τυδέα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθη καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστροφήν.

ἈΔΡΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν σοφῶν. ἔζη περὶ τὰ 180. Π.Χ. ἡ πατρίς του ἦτον ἡ Τύρος. ἐχρημάτισεν μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὁ Καῖσαρ Ἀντώνιος τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ τὸν ἔστειλε πολλάκις καὶ δῶρα. ἐχρημάτισεν ἔπειτα καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν Ῥώμην.

ἈΔΡΙΑΝΟΣ, Ἐκκλησιαστικὸς Συγγραφεύς, συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν. ἔζη τὸ 450. Μ.Χ.

ἈΔΡΙΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης κατὰ τὸ 117. Μ.Χ. φιλήσυχος Καῖσαρ, μολονότι πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ἔτρεφε κατὰ τοῦ λαοῦ ἐχθροπαθείας τινάς. Γέροντος τινὸς ζήτημα ἠρνήθη ποτέ, πρὸς τοῦτον δὲ παρουσιασθέντα καὶ δεύτερον μὲ κεφαλὴν καλλωπισμένην ὡς νέος, καὶ αἰτοῦντα, ὁ Βασιλεὺς ἀστείως εἶπε. "τοῦτο ἠρνήθην καὶ τοῦ πατρός σου."

ἈΔΡΥΜΑΧΟΣ, Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Λουκ.

ἈΔΥΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Μετάλκην. Ἀπολλόδ.

ἌΔΩΝΙΣ, υἱὸς τοῦ Κινύρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος.

ἈΕΙΜΝΗΣΤΟΣ, Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μαχεσάντων μετὰ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν. οὗτος ἐφόνευσε

-τὸν ϛρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον. Ηρόδ.

ΑΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ Ατρέως, ἐμοιχεύθη ὑπὸ τοῦ Θυέϛου, ὡς ἡ Κλυταιμνήϛρα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

ΑΕΤΙΟΣ, Ιατρὸς ἀπὸ τὴν Αμιδα πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Μεσοποταμίας κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. Χριϛιανός. Εχρημάτισε καὶ Κόμης. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ Ιατρικῆς εἰς 16. Βιϐλία.

ΑΕΤΙΩΝ, περιφημός τις Ζωγράφος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ Λουκ.

ΑΖΑΗΛ, καὶ υἱὸς Αδερ, ἐϐασίλευσαν εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τὸ 865. Π. Χ.

ΑΖΑΝ, ἢ Αζὴν Ιων. υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Ερατοῦς. πατὴρ τοῦ Κλήτορος, ὅϛις ἔλαϐεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Αρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτοῦ Αζανία. Παυσ.

Αζάνης, εἷς τῶν ϛρατευσάντων μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ελλάδος ϛρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ηρόδ.

ΑΖΑΡΙΑΣ, ὁ αὐτὸς καὶ Οὐσίας, κατὰ τὸ 811. Π.Χ. Εϐασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ιουδαίας, ἐταπείνωσε τοὺς Φιλυϛαίους, ἐξήπλωσε τὰ Ορια τῆς Επικρατείας του. διεδέχθη δὲ ἔπειτα τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ὁ υἱός του Ιωάθαμ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱός του Αχαζ.

ΑΖΕΜΙΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Τύρου. Αῤῥίαν.

ΑΖΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κλειμένου ἐκ τοῦ Ορχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Αργίνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ακτορος. Παυσ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ελληνος. Κατ' ἀρχὰς ἐϐασίλευσεν εἰς τὸν Ορχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ὑπ αὐτοῦ Αθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος, λαϐὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὸν Ελληνα. εἶτα δὲ νυμφευθεὶς τὴν Ινὼ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ τελευταῖον τὴν Θεμισὼ θυγατέρα τοῦ Υψέως Βασιλέως τῶν Λαπίθων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ερύθιον, Σχοινέα, καὶ Πτῶον Απολλδ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ὁ Μέγας, Διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296. Μ.Χ. ἀπέθανε κατὰ τὸ 373. ἦτον περίφημος γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ συνέγραψε περὶ Αριανῶν καὶ Ελλήνων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΘΕΜ-ΘΑΪΣ, περίφημος Αραψ. ἔζη πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἦτον πλούσιος, ἀνδρεῖος καὶ σοφός. τα ἐλεύθερα κινηματά του τὸν ἐδείκνυον ἔνδοξον. ὁ υἱός του Αδὴς ἦτον τῶν δογμάτων τοῦ Μωάμεθ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠγαπᾶτο ἄκρως ἀπ' αὐτόν. Επονομάσθη Ελεύθερος τοῦ Ελευθέρου, διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τοῦ πατρός του.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἤνθη κατὰ 177. Μ.Χ. καὶ ἐφιλονείκει πάντοτε κατὰ τῶν Χριϛιανῶν. ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν θείαν Γραφήν, πρὸς εὐχαρίϛησιν, τῆς περιεργείας του, ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἐφωτίσθη τόσον, ὥϛε ἀντ' ἐχθροῦ ἔγινε καὶ Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς σώζονται πολλὰ συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν καὶ Γαλλικόν.

ἈΘΗΝΑΙΟΣ. Αἰγύπτιος, περίφημος Γραμματικός. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀντωνίου. οὗτος συνέγραψε πολλὰ Συγγράμματα περὶ τούτου, καὶ ἕνα μέγαν θησαυρὸν Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος,

ἈΘΗΝΑΙΟΣ, Μηχανικός. Ηνθη κατὰ τὸ 212. Π.Χ. Ἔγραψε πρὸς τὸν Μαρκέλλιον ἓν σύγγραμμα περὶ Μηχανημάτων, περιγράφων τὰς ἰδίας του ἐφευρέσεις, καὶ ἄλλων τινῶν,

ἈΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, Περγαμηνός. εἷς τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν Φιλοσόφων, οἰκειότατος φίλος τοῦ Κάτωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐτελείωσε τὸν βίον του.

ἈΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ Ταρσὸν, περίφημος Στωϊκὸς Φιλόσοφος, φίλος τοῦ Αὐγούστου, καὶ Διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου.

ἈΘΥΜΒΡΟΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ Στράβ.

ἈΙΑΚΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Οὗτος περὶ τὸ 450. Π.Χ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην Ἡρόδ.

ἈΙΑΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Σολοσῶντος, τύραννος τῶν Σαμίων. Ἡρόδ.

ἈΙΑΝΤΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου. Πλάτ.

ἈΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Οἰλέως Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳαδίτας, ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ναυαγήσας ἐπνίγη.

ἈΙΑΣ, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν ἀνδρείαν. εἷς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος. Εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Ἕκτορος μίαν ὅλην ἡμέραν, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας διηλλάχθησαν μεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐστάθησαν δι᾽ αὐτοὺς ὀλεθριότατα. Ὁ μὲν Αἴας ἔδωκε ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἕκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμάσιον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, φιλονεικήσας ὁ Αἴας διὰ τὰ ὅπλα τοῦ θανόντος, προκριθέντος τοῦ Ὀδυσσέως, αὐτὸς ἀπὸ τὸν θυμόν του ἐμάνη, καὶ ὁρμήσας ἔσφαζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, νομίζων ὅτι φονεύει Ἕλληνας, λαβὼν δὲ καὶ ἕνα κριὸν τὸν ἐνόμισεν Ὀδυσσέα, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάστιζε, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ Μαστιγοφόρος. Ἀλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ πλέον δι᾽ ὅσα ἄτιμα ἔργα ἔπραξεν εἰς καιρὸν τῆς μανίας του ἐφονεύθη ἰδιοχείρως μὲ τὸ ἴδιον ξίφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἕκτορα, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα σπανίως ἀποβαίνουν ἐπωφελῆ.

ἈΙΓΕΣΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας· ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰγέστην, καὶ ἄλλας, ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν, καὶ παρεστάθη εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός του Ἀγχίσου.

ἈΙΓΕΥΣ, υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάλλαντος· ἄτεκνος ὢν ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς

Τροιζῆνα, ὅπου συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας κρυφίως, θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ηγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράςου Βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ᾽ ἄλλους, θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Αργους. Ομ. Ιλ. Ε

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ινάχου καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆς Αχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αδράςου, ὅςις ἐκςρατεύσας μετὰ τῶν Επιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος υἱοῦ τοῦ Ετεοκλέους. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, κάτοικος τῆς πόλεως Αἰγιαλείας. Ηρόδ.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Δωριέων, περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον· καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ηρακλέους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ΑΙΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηςευθεὶς τὴν Μνήςραν μίαν τῶν Δαναΐδων. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ υἱὸς τοῦ Θυέςου καὶ τῆς θυγατρός του Πελοπίας. λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν Αγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος. μετὰ καιρὸν ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Αγαμέμνονος Ορέςην.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ, Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Αντίφου καὶ Εὐρυνόμου, καὶ σύντροφος τοῦ Οδυσσέως.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Αγχινόης, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Απολλόδ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνηςευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρός, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Υπερμνήςρα. Απολλόδ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολό

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, ποιητής. Ησιόδ. θεογ.

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες νὰ ἁρπάσουν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακήν. Πλούτ-

ΑΙΘΑΛΙΩΝ, περίφημος ληςής.

ΑΙΘΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως. ὅταν ὁ Κάςωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήν των Ελένην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἠχμαλώτισαν καὶ τὴν Αἴθραν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ἡ δὲ Ελένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔλαβεν καὶ αὐτὴν μαζῆ της, ἥτις ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, γνωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους της Ακάμαντα καὶ Δημοφῶντα.

ΑΙΘΩΝ, ἐπίπλαςον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Οδυσσεύς, ὅταν ἔφθασεν

εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Οδ. Ρ.

ἌΙΘΩΝ, οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. Θ.

ἈΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, δευτέρα Αὐτοκρατόρισσα τῆς Μοσκοβίας καὶ τῆς Ρωσσίας. Ἐςάθη ἔνδοξος διὰ τοὺς Νόμους τοὺς ὁποίους ἐσήςησε, οἱ ὁποῖοι ἐῤῥύθμισαν τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων της, καὶ εὐκόλυναν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Μεταξὺ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματά της εἴς τε τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικὰ, κάμνει χρεία νὰ ἐγκωμιασθῇ ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον ἔδειξε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπηκόων της. Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἐξάνθημα τῆς Εὐλογίας ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸ Βασίλειόν της πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἠθέλησε νὰ ἐμφυλλιασθοῦν οἱ ὑπήκοοί της μὲ τὴν Βακκίναν, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον εἰς τὸν λαὸν, καὶ διὰ παράδειγμα ἐμφυλλιάσθη πρῶτον αὐτὴ ἡ Ἰδία καὶ ὁ υἱός της ὅςις ἦτον ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον θάῤῥος οἱ ὑπήκοοί της καὶ ἔγινε κοινὸς ὁ ἐμφυλλιασμός. καὶ οὕτω διεφυλάχθη τὸ τέταρτον μέρος τῶν ὑπηκόων της. Οἱ Ρῶσσοι ἐπίςευσαν εἰς τὸν Χριςὸν τὸ 990. κατὰ τοὺς χρόνους Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, διὰ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους ἔςειλε πρὸς αὐτοὺς Ἰγνάτιος ὁ Πατριάρχης Κωνςαντινουπόλεως. ἔπειτα πάλιν ἐπέςρεψαν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν, μέχρις οὗ Βλοδμῆρος ὁ Δοὺξ αὐτῶν ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἄνναν ἀδελφὴν Βασιλείου τοῦ Πορφυρογεννήτου Αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ἡ ὁποία τὸν κατέπεισε καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ μετέπειτα ὅλον τὸ ἔθνος.

ἈΙΛΙΑΝΟΣ, Κλαύδιος, Ρωμαῖος, διέτριβε πάντοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μόλον ὅτι δὲν ἦτον ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε τόσας δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὥςε μελίγλωττος καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο.

ἌΙΛΙΟΣ, Μοῖρις, ἐπονομαζόμενος Αττικιςής. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, πολλὰ ὠφέλιμα. Ἐξεδόθησαν ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 172. εἰς εἶδος λεξικοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 1990. Μ.Χ.

ἌΙΛΙΟΣ, Ἀριςείδης, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἔζη κατὰ τὸ 180. Μ.Χ. ἦτον Ρήτωρ καὶ σοφιςὴς περίφημος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον διέτριβεν εἰς Σμύρνην. καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε τὸν Μ. Αὐρίλιον Ἀντωνῖνον καὶ ἀνεκαίνησε ταύτην τὴν πόλιν, ἡ ὁποία εἶχε κρημνισθῇ ἀπὸ σεισμόν. οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης τὸν ἔςησαν χαλκοῦν ἀνδριάντα, πλησίον εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 184. Μ.Χ. Συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς, καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε 54. λόγοι του περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινὲς ἐπιςολαί. Ἐξεδόθησαν δὲ Ἑλληνολατηνιςὶ ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1722, 1730. Μ.Χ.

ἈΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, Κάϊος Ἰούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαυριτανίαν κατὰ τὸ 270. Μ.Χ. Οὗτος ὑπῆρξε ςρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἔπειτα δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τῶν ςρατιωτῶν Αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 254. Ἐπολέμησε τοὺς Αὐτοκράτορας Οὐαλεριανὸν καὶ Γάλλον καὶ τοὺς ἐνίκησε. Ἐφονεύθη δὲ ἀπὸ τοὺς ςρατιώτας του εἰς

τὸν πόλεμον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μακεδονικός. (ἄλλος ὁ Παῦλος Αἰμίλιος ὁ Βάῤῥων, ὁ νικηθεὶς ἐν Κάναις.) ςρατηγὸς τῶν Ρωμαίων περίφημος. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους τὸ 142 Π.Χ. ἐκυρίευσε τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων, καὶ ἔλαβε τὸν Περσέα τὸν Βασιλέα αὐτῶν αἰχμάλωτον. λέγουσι δὲ ὅτι, ζητῶν νὰ χωρίση τὴν σύζυγόν του Παπιρίαν, ἀπεκρίθη εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἠρώτων τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ μιᾶς τοιαύτης εὐμόρφου καὶ φρονίμου γυναικός. " ἴδετε τὸ ὑπόδημά μου εἶναι νέον καὶ εὔμορφον, ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ῥίψω, καθότι ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι μὲ θλίβει. ,, οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 168. Π.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΚΡΩΝ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερόνην, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, ποιητὴς καὶ αὐτὸς περίφημος. Ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζεται μόνον τὸ περὶ ἐνεργειῶν τῶν χόρτων, ἐκδοθὲν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸ 1477.

ΑΙΜΩΝ, εἷς τῶν ὑποςρατηγῶν τοῦ Νέςορος ἐκ Πύλου, υἱὸς τοῦ Κρέοντος Βασιλέως τῶν Θηβῶν.

ΑΙΝΕΑΣ, Θηβαῖος, χοροδιδάσκαλος. κατὰ Σχολ. Πίνδ. τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος μετεχειρίζετο βοηθὸν μὴ δυνάμενος μόνος εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸ ἰσχνόφωνόν του νὰ ἐκφράζηται εἰς τοὺς χοροὺς τὰ ποιήματά του.

ΑΙΝΕΑΣ, ςρατηγός τις τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΑΙΝΕΑΣ, ἕτερος ςρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξε.

ΑΙΝΕΙΑΣ, ςρατιωτικὸς καὶ πεπαιδευμένος. Οὗτος ἐξέδωκε Συγγράμματα ςρατηγικά, ἐξ ὧν σώζεται ἓν ἐπιγραφόμενον, Τακτικὸν καὶ πολιορκητικόν. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Γαζαῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους. ἔγινε χριςιανός, καὶ ἐμαρτύρησε κατὰ τὸ 484 Συνέγραψε διαλογικῶς, περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ἀναςάσεως τῶν νεκρῶν.

ΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Δηΐωνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Ἀπολλόδ.

ΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. Ὀρφ. Ἀργ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεταΐκοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. Πίνδ. Ὀλ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, ἐκ Κνωσσοῦ ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούςου. Σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

ΑΙΝΙΚΟΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Ἀντεια.

ΑΙΟΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρτηΐδος, ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τὸ 1913. Π.Χ. ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς. Νυμφευθεὶς τὴν Ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κριθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηίωνα, Μάγνην, καὶ Περιήρην. θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. Ἀπολλόδ.

ΑΙΟΛΟΣ, μυθολογούμενος Θεὸς τῶν ἀνέμων.

ΑΙΟΛΟΣ, ἐκ Λυρνησοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅςις ἠκολούθησε τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὐΐργ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου Βασιλέ-

ως τῆς Φαισάντης ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου, καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν. ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου, ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιςρέψας εἰς Μεσσήνην ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην, καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Απ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

ΑΙΣΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Αρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων· οὗτος προεῖπε τὴν δυςυχίαν τῆς Τρῳάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Απολλόδ.

ΑΙΣΙΜΟΣ, ἀδελφὸς τῆς Αντικλείας μητρὸς τοῦ Οδυσσέως, καὶ πατὴρ τοῦ Σίνωνος.

ΑΣΧΙΝΑΔΑΣ, παρ' Αριςοφ. χωρικός τις ἐν τῇ Αττικῇ, διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρομήτου καὶ τῆς Γλαυκοθέας, Αθηναῖος, ἀγενής, μικρᾶς καταςάσεως, ῥήτωρ περίφημος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν ῥητορικήν, ὥςε μόνον εἰς τὸν Δημοσθένην ἔδωκε τὰ πρωτεῖα, μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἦλθε καὶ εἰς φιλονεικίας. ἔζη κατὰ τὸ 330. Π.Χ. Απέθανε εἰς τὴν Σάμον. ἔλαβε φήμην μεγάλην διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. οἱ Ελληνες ὠνόμασαν τοὺς τρεῖς λόγους του τοὺς σωζομένους, τρεῖς Χάριτας. Σώζονται καὶ αἱ ἐννέα ἐπιςολαί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τοὺς Αθηναίους ὢν εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Σωκρατικὸς φιλόσοφος, υἱὸς Λυσανίου τοῦ Αλλαντοποιοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται μόνον τρεῖς Διάλογοι, οἵτινες ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1766 Μ.Χ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ Μιτυληναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ῥητορομάςιξ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ακαδημιακός, μαθητὴς Μελανθίου τοῦ Ροδίου.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ Αρκάς, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Μιλήσιος, πολιτικὸς Συγγραφεύς.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Ανδριαντοποιός.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Εφορίωνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ελευσῖνα τῆς Αττικῆς. ποιητὴς περίφημος. ὠνομάσθη πατὴρ τῆς Τραγῳδίας· ἔδωκεν εἰς τοὺς Ποιητὰς τὴν προσωπίδα καὶ τὸ ὑποδημάτιον, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ κατασκευάσωσιν ἓν ἁμάξιον ἀντὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Θεσπίδης. ὁ Σοφοκλῆς, ποιητὴς τραγικὸς ἐμβῆκεν μ' αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν, καὶ τὸν ὑπερέβη εἰς μίαν Τραγῳδίαν· ὅθεν ὁ Αἰσχύλος ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρον φιλοτιμίαν του ἀφῆκε μὲ λύπην τὰς Αθήνας, καὶ ἀπέρασεν εἰν τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 456. Π.Χ. Λέγουσιν, ὅτι ἀπέθανε μὲ παράδοξον θάνατον. Αετὸς βαςάζων χελώνην ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν ἀφῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του

ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, νομίσας αὐτὴν λευκὴν πέτραν, καὶ τὴν ἐσύντριψε. Συνέγραψε ἐννενήκοντα Τραγῳδίας κατὰ τὸν Φαβρίκιον· ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἑπτά.

ΑΙΣΩΝ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰάσωνος, υἱὸς τοῦ Κρηθέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων. φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας, ἀνενεώθη διὰ τῆς παρακλήσεως τοῦ Ἰάσωνος.

ΑΙΣΩΠΟΣ, μυθοποιὸς περίφημος, νομίζεται κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην Φρύγιος. ἐγεννήθη δοῦλος· ὅθεν βλέπων τὴν εὐτέλειαν τῆς γενεᾶς του, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μόλον ὅτι εἶχεν ἐκπαιδευθῇ ἀπὸ τὸν φιλόσοφον Ἰάδμωνα, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχον τὸν πωλήσει, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συνθέττῃ μύθους, ἐπιτηδείους καὶ εὐαρέστους· ταῦτα ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα· φθάσασα δὲ ἡ φήμη τῆς σοφίας του εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κροίσου τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ παλάτιόν του ὅπου διέμεινε ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. ἔζη τὸ 628. Π.Χ.

ΑΙΣΩΠΟΣ Σοφιστὴς, ἀναγνώστης τοῦ Μιθριδάτου Βασιλέως τοῦ Πόντου. ἔγραψε περὶ τῆς Ἑλένης, ὅπου ἀναφέρει ὅτι εὑρίσκεται ἓν ὀψάριον μέγα ὀνομαζόμενον Πάνας, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ γεννᾶται μία πέτρα ἀστράπτουσα, ἡ ὁποία ἀνάπτεται ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ ἐνεργεῖ εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἔγραψε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν Μιθριδάτην.

ΑΚΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ακακήσιαν εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσ.

ΑΚΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Οὗτος ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸν Παλαμήδην καὶ Διομήδην εἰς τὴν Τρῳάδα διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν Ἑλένην. εἰς τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς τῆς πρεσβείας ἐγέννησεν υἱὸν μὲ τὴν Λαοδίκην θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ἡ Αἴθρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ὁ Ακάμας καὶ ὁ Δημοφῶν ἠλευθέρωσαν τὴν Αἴθραν καὶ τὸν υἱόν του, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων.

ΑΚΑΡΝΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Αχελώου, ἔκγονος τοῦ Αμφιάρεω, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος, εἰς τὸ μέρος τῆς Ηπείρου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ακαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα, φέρων καὶ μίαν ἀποικείαν. Απολλόδ.

ΑΚΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πελίου, οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Κρηθηΐδα, ἢ καθὼς ἄλλοι λέγουσι, τὴν Ὑπολίτην· ἀλλ' αὐτὴ, ἐπειδὴ ἠράσθη τὸν Πηλέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδείκνυε κἀνὲν σημεῖον ἀγάπης πρὸς αὐτὴν, τὸν ἐσυκοφάντησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι τὴν ἐνοχλεῖ. ὅθεν ὁ Ακαστος ἔβαλε τὸν Πηλέα εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄοπλον διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· ἀλλ οἱ Θεοὶ τὸν ἐβοήθουν, καὶ ἐφόνευσεν ὅσα θηρία ἀπήντησεν. ἐπιστρέψας δὲ ἀβλαβὴς εἰς τὴν πόλιν, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του.

ΑΚΙΛΙΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, ἐνίκησε μὲ θρίαμβον τὸν Αντίοχον περὶ τὰ 563. καὶ ἐπῆρε πολύτιμα λάφυρα, ἀγγεῖα ἀργυρᾶ, γλυπτὰ, στεφάνους χρυσοῦς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς,

φορέματα, καὶ ἄλλα διάφορα, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ελλάδα.

ΑΚΟΝΤΙΟΣ Κῶος, νέος ὡραῖος, ἀλλ᾽ ἁπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος ἰδὼν εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναὸν τῆς Αρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον ὡραίαν, τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της, ὥςε ἔγραψε εἰς μῆλον τοὺς λόγους τούτους " σὺ ὡραιοτάτη κόρη θέλεις μὲ εἶσαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου ,, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἐξέκετο διὰ νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν. ἡ δὲ Κυδίππη ἐπῆρε τὸ μῆλον, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν γραφὴν αὐτοῦ τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν ἀςεϊζόμενοι, ὅτι θέλει γίνει τὸ θέλημά του. ἔπειτα λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ τὸν νόμον, ὅςις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται πᾶσα ὑπόσχεσις γινομένη εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινὰ νέον ἐγχώριον· ἀλλ᾽ ὁσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐκυριεύετο ἀπὸ σφοδροὺς σπασμούς. τέλος μαθόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν Ακόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

ΑΚΟΥΜΕΝΟΣ, περίφημος Ιατρὸς ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, Αθηναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ἀγαθός. Οὗτος ἐσπούδαζεν εἰς τὰς Αθήνας, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τοῦ Γάλβα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα, διὰ τῶν ῥητορικῶν του λόγων, καὶ ἄφησεν εἰς τοὺς Αθηναίους τοκισμένα χρήματα ἄπειρα.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, ἐξ Αργους, υἱὸς τοῦ Κάβα, ἀπὸ πόλεως Κερκάδος, Ιςορικὸς παλαιότατος.

ΑΚΡΙΑΣ, εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Ιπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ, Βασιλεὺς τοῦ Αργους· Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε εἰς χαλκοῦν πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ· μαθὼν δὲ ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε παιδίον ἔκλεισεν αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος εἰς ἓν κιβώτιον, καὶ τὸ ἄφηκεν εἰς τὴν θάλασσαν. τὸ δὲ κιβώτιον κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πολυδεύκης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην,, ἀνέθρεψε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Περσέα. ὁ δὲ Περσεὺς ἡλικιωθεὶς ἐπεθύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον καὶ διαβαίνων ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, ἐφόνευσε μὲ τὸν δίσκον τὸν πάππον του Ακρίσιον.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Κωνςαντινουπολίτης, συγγενὴς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. τὰ Συγγράμματά του εἶναι ἡ Φυσική του, ἥτις παραβάλλεται μὲ τὴν τοῦ Αριςοτέλους, καὶ ἡ Θεολογία του μὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1220. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1282. Μ. Χ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους του Β΄. Σπαρτιάτης. ὅςις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ακραγαντίνων. Διόδ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, ἔκγονος τοῦ προτέρου

Βασιλέως τῆς Σπάρτης. Πλούτ.

ΑΚΡΩΝ, Ακραγαντῖνος Ιατρὸς υἱὸς τοῦ Ξένωνος. Εζη πρὸ τοῦ Ιπποκράτους, ἔγραψε περὶ Ιατρικῆς εἰς δωρικὴν φράσιν.

ΑΚΤΑΪΟΣ, Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος Βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, πατὴρ τοῦ Ερυσίχθονος, καὶ τῆς Αγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος. Απολλόδ.

ΑΚΤΑΪΟΣ, πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης·

ΑΚΤΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αρισταίου καὶ ἔκγονος τοῦ Κάδμου.

ΑΚΥΛΑΣ, καλὸς Γραμματικὸς καὶ Μουσικός.

ΑΚΥΛΑΣ, ἕτερος Φιλόσοφος ἔγραψε σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν.

ΑΛΑΒΑΝΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ, Βυζ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ, ἡ Αλαλκομενής. Στράβ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ Θυγάτηρ τοῦ Ωγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Αλαλκομεναί Παυσαν.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος Ηρως τῆς Βοιωτίας.

ΑΛΑΜΑΝΗΣ, Λοΐζος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος Φιλόσοφος, καὶ περίφημος Ποιητής. ἀφῆκε πολλὰ Συγγράμματα εἰς τὸ Ιταλικόν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1556. Μ.Χ.

ΑΛΑΡΙΚΟΣ, Πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Γότθων, ἐπαρχία τῆς Μολδαυΐας. Αφοῦ ἐκυρίευσε τὴν Ελλάδα καὶ τὴν κατηφάνισε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξουσιάσῃ καὶ τὴν Ιταλίαν κατὰ τὸ 410. περιεκύκλωσε τὴν Ρώμην, καὶ τὴν ἐκυρίευσε.

ΑΛΒΑΝΟΣ Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν. ἐξαίρετος Ζωγράφος. Επωνομάσθη Ζωγράφος τῶν χαρίτων. Απέθ. κατὰ τὸ 1660. Μ.Χ.

ΑΛΒΕΡΤΗΣ Λέων Βατίστας, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθηματικὸς, πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρχαιολόγος. Αφῆκε πολλὰ Συγγράμματα τῆς Αρχιτεκτονικῆς, Ζωγραφικῆς, καὶ Γλυπτικῆς. Οὗτος ἐφεῦρεν ἓν ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέτρα μὲ εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα τὰ βάθη τῶν Θαλασσῶν.

ΑΛΒΕΡΟΝΗΣ, Ιταλὸς υἱὸς κηπουροῦ, Εγινεν Ιερεὺς ἔπειτα ἐπίσκοπος. Ητον τολμηρὸς καὶ φιλόδοξος. Ο Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας Φίλιππος Ε΄. τὸν εἶχε μυστικὸν γραμματέα, εἰς ὀλίγον δὲ διάστημα καιροῦ, ὁ Πάπας τὸν ἐφυλάκωσεν. ὑποπτευθεὶς ὅτι αὐτὸς εἶχε προδώσει τὴν πατρίδα εἰς τοὺς Τούρκους, Απέθ. εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1752.

ΑΛΒΕΡΤΟΛΙΟΣ Ιάκωβος, Ιταλὸς Αρχιτέκτων. Διὰ τὴν ἀξιότητά του καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην, οἱ ἀκαδημιακοὶ φίλοι του τὸν ἔστησαν ἓν ἄγαλμα εἰς τὸ ἐν Μιλάνῳ βασιλικὸν πανεπιστήμιον. Απέθ. κατὰ τὸ 1805. εἰς ἡλικίαν χρόνων 44.

ΑΛΒΙΝΟΒΑΝΟΣ, Γάϊος, Ιππεὺς Ρωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Οβιδίου. Συνέγραψεν εἰς στίχους Ηρωϊκοὺς Θησηΐδα. ἤτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θησέως. Εζη κατὰ τὸ 30. Π.Χ.

ΑΛΒΙΝΟΣ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Εζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αλκίνοος μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ μεγάλως κατὰ τὴν αἵ

ρεστιν ὄνομα, καὶ συγγράμματα.

ΑΛΒΟΥΚΑΖΗΣ, ἐπιστημος χειροῦργος τῶν Αράβων. Οὗτος ἐτίμησεν ὑπωσοῦν τὴν χειρουργικὴν μεταξὺ τῶν Αράβων. αἱ χειρουργικαὶ πράξεις τὰς ὁποίας περιγράφει προξενοῦν φρίκην εἰς τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς διὰ τὸ σκληρὸν τῶν πράξεων. Ιςορικός τις τῶν Αράβων ὀνόματι Αβιοσσίας, ἐπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ιατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Αραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς ἐγκριτοτέρους.

ΑΒΟΥΚΕΡΚΗΣ, ἔνδοξος ςρατηγὸς τῆς Πορτογαλλίας, ἄνθρωπος φρόνιμος, δίκαιος, ἀφιλοκερδὴς, καὶ φιλάνθρωπος. ἔκαμε μεγάλα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὰς Ινδίας, ἀπέθ. κατὰ τὸ 1515. εἰς ἡλικίαν χρόνων 65. ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας τὸν ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ φόρον διὰ μίαν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὴν Περσίαν. αὐτὸς δὲ τὸν ἔςειλε σπαθία καὶ βόλια λέγων ". Ιδοὺ τὰ ἀργύρια τὰ ὁποῖα πληρόνει ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας διὰ φόρον.

ΑΛΓΟΡΑΤΗΣ Φραγγῖσκος, Φιλόσοφος, ποιητὴς ἄριςος, καὶ πολλὰ ἐγνωσμένος ἐπαγγέλλετο τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν καὶ Μουσικὴν ἔκαμε καὶ συγγράμματα περὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν. Ο Βασιλεὺς τῆς Προυσίας τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἔκαμε μέγαν ἄρχοντα τῆς Προυσίας. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετιαν, καὶ ἀπέθ. εἰς τὴν Πίζαν κατὰ τὸ 1764.

ΑΛΔΡΟΥΒΑΝΤΗΣ, ὁ Οδυσσεὺς τῆς Βολωνίας. ἐςάθη μέγας ὁδοιπόρος καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος. Συνέγραψε μίαν Φυσικὴν Ιςορίαν εἰς 16. τόμους, διὰ τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κατάςασιν, καὶ ἀπέθανε τυφλὸς καὶ πτωχὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Βολωνίας κατὰ τὸ 1605. ἄλλοι ἀρνοῦνται τοῦτο τὸ ὕςερον καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸν οἶκόν του περικυκλωμένος ἀπὸ φίλους του καὶ ἀπὸ μαθητάς του.

ΑΛΕΜΒΕΡΤΗΣ Ιωάννης, σοφὸς, μυςικὸς γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1717. Οὗτος συνέγραψε τὸν πρόλογον τῆς Γαλλικῆς Εγκυκλωπαιδείας, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Απέθ. κατὰ τὸ 1783.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου. ἥτις ἄλλέως ἐλέγετο Κασάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, οὗτος ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος. Λουκίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Αφροδισιεὺς, (πόλις Αφροδισία εἰς Κόρινθον τῆς πελοποννήσου.) Φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Αριςοτέλους. Εζη κατὰ τὸ 211. Π.Χ. Ηξευρε καλῶς τὰς Αριςοτελικὰς λέξεις, καὶ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο, χωρὶς νὰ ἑνόνῃ ἄλλας νεωτέρων. Οἱ Αραβες καὶ οἱ Ελληνες ἀφῆκαν σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ Αριςοτέλους, καὶ ἔφερον πάντοτε εἰς μαρτυρίαν τὸν Αφροδισέα. Εὑρίσκονται καὶ πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ περὶ Είμαρμένης, καὶ ἄλλων πολλῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Λυδίαν Επαρχίαν τῆς Ασίας· ὁ πατήρ του ἦτον Ιατρὸς ἄριςος ὀνομαζόμενος Στέφανος· εἶχεν ἀκόμη τέσσαρας ἀδελφοὺς περιφήμους, ὁ εἷς ὠνομάζετο Διόσκορος, ἦτον Ιατρός. ὁ ἄλλος Ανθέμιος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων

τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ μέγας Ιουστινιανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἁγίας Σοφίας· ὁ ἄλλος ὠνομάζετο Ὀλυμπιόδωρος, περίφημος νομικός, καὶ ὁ ἔσχατος Μητρόδωρος ὁ Γραμματικός. Ἔζων κατὰ τὸ 565. Μ. Χ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰττωλὸς ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, υἱὸς τοῦ Σατύρου καὶ τῆς Στρατοκλείας, ἦτον εἷς τῶν ἑπτὰ τραγικῶν Ποιητῶν. οὗτος συνέγραψε καὶ Τραγῳδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῆς Μακεδονίας, Πέλλαν ὀνομαζόμενον κατὰ τὸ 359 Π. Χ. τὴν νύκτα: καθ' ἣν ἐγεννήθη ἐκάη ὁ Ναὸς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τὸν Ἐρόστρατον, διὰ νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸ ὄνομά του. ὁ Ἀριστοτέλης ἐστάθη διδάσκαλός του. εἶχεν ὑψηλὸν βασιλικὸν φρόνημα. ὁσάκις ἐπληροφορεῖτο περί τινος νίκης τοῦ πατρός του ἔκραζε μὲ λύπην εἰς τοὺς παρόντας " εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ μου δὲν θέλει ἀφήσει τίποτε νὰ κατορθώσω.,, Ἵππον τινὰ ἄγριον θεσσαλονικόν, ὀνομαζόμενον Βουκέφαλον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄριστοι ἱππεῖς ἐφοβήθησαν ν' ἀναβοῦν, στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον ἐπήδησεν ἐπ' αὐτόν, καὶ ὁ ἵππος ἔτρεχεν ὡς ἀστραπή· ἀφοῦ δὲ ἀβλαβὴς ἐκατέβη, ὁ πατήρ του χύνων δάκρυα χαρᾶς ἐφώναξε " ζήτει υἱέ μου βασιλείαν ἴσην μὲ τὸν ἑαυτόν του ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία δὲν σὲ χωρεῖ" ,, εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὑπέταξε τοὺς Ἰλλυριούς, Τριβαλλούς, Θρᾷκας, καὶ ἄλλα Ἔθνη· ἐτιμώρησε τὴν ἀπιστίαν τῶν Θηβαίων, καὶ κατεκρήμνισε τὴν πόλιν των, προστάξας νὰ διασώσουν μόνον τοὺς ναούς, καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πινδάρου. μὲ τριάκοντα χιλιάδας πεζικόν, καὶ μὲ πέντε χιλιάδας ἱππικόν, ὥρμησεν εἰς τὴν Περσίαν, κατεπολέμησε μὲ θρίαμβον, τὸν Βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὸν Γρανικόν, καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς Ἰσσοῦ, καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγήν, αἰχμαλωτίσας τὴν Βασιλικήν του οἰκογένειαν. ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου καὶ τὰς ἐκυρίευσεν. ὑπῆγεν εἰς τὴν Λυβικὴν ἔρημον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἄμμωνος· ὑπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν κατεκυρίευσε, καταδιώξας ἀθλίως τὸν βασιλεύοντα Δαρεῖον: ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Ινδικὴν καὶ ὑπέταξε τὸν Βασιλέα Πῶρον. ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἠῤῥώστησεν ἔξαφνα ἀῤῥωστίαν καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 322 Π. Χ. εὑρὼν ποτὲ μεταξὺ τῶν λαφύρων μίαν χρυσῆν θήκην δουλευμένην μὲ πολυτίμους λίθους " ἂς φυλαχθῇ εἶπε διὰ νὰ βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὰς ῥαψῳδίας τοῦ Ὁμήρου ,,.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Δικηγόρου, ἀπὸ Σελεύκειαν πόλιν τῆς Κιλικίας, σοφιστής, ὁ ἐπονομασθεὶς Πηλοπλάτων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Καπίλωνος, σοφιστής, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ μαθητὴς Ἰουλιανοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀπὸ Κλαυδιούπολιν, ἐπαρχίαν τῆς Τρανσιλβανίας, σοφιστής·

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Νουμήνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, περίφημος Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἔζη κατὰ τὸ 170. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν, καὶ ἄλλα. ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰγαῖος, ἀπὸ τὴν Ἠπειρον, Φιλόσοφος περιπατητικὸς Διδάσκαλος Νέρωνος Βασιλέως Ῥώμης, ὁμοῦ μὲ τὸν Χαιρίμονα Φιλόσοφον. ἐγέννησε δὲ υἱὸν τὸν Καίλιον. αὐτὸς ὠνόμαζε τὸν Νέρωνα πηλὸν ἀνακατωμένον μὲ αἷμα.

ΑΛΕΞΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Μαχάωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Παυσ.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, συγγραφεύς τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Κορινθιων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θου.

ΑΛΕΞΙΑΝΟΣ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος. Ἡρωδιαν.

ΑΛΕΞΙΑΣ, ὄνομα ἄρχοντος τινὸς ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣ, Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος. Πλάτ.

ΑΛΕΞΗΚΛΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΑΛΕΞΙΝΟΣ, Πελοποννήσιος ἐκ τῆς Ἠλίδος, Φιλόσοφος, πολλὰ φιλόνεικος, δια τοῦτο καὶ Ἐλεγξῖνος ἐπωνομάσθη. ἔγινε διάδοχος τοῦ Εὐβουλίδου, διεφέρετο μὲ τὸν Φιλόσοφον Ζήνωνα. περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ἕρμιππος, ὅτι ἀπερχόμενος εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν εἰς τὴν Ἀφρικήν, διὰ νὰ συςήσῃ ἐκεῖ τὴν Ὀλυμπιακὴν ὀνομαζομένην αἵρεσιν, διὰ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου ὑπῆγεν εἴς τινα πόλιν τῆς ἐρήμου. Κολυμβῶν δὲ ποτὲ εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐπνίγη. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραψε καὶ πρὸς τὸν Ζήνωνα, καὶ πρὸς τὸν Ἔφορον τὸν Ἱςοριογράφον. ἐςάθη δὲ καὶ Διδάσκαλος τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου.

ΑΛΕΞΙΟΣ Ἀριςηνος, Νομοφύλαξ, καὶ Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνςαντινουπόλεως. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. διὰ προςαγῆς του συνέγραψεν Ἑρμηνείαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων. ἔζη κατὰ τὸ 1130. Μ.Χ.

ΑΛΕΞΙΟΣ, ποιητὴς Κωμικός. ἔζη τὸ 244. Π.Χ. εἰς τὸν καιρὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. φαίνεται νὰ ἦναι πολλὰ παλαιότερος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου. ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον ὡς νικητὴς μὲ τὸν ςέφανον εἰς τὴν κεφαλήν. συνέγραψε 245· κωμῳδίας. σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποσπάματα τινά.

ΑΛΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος, Βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος. μὲ τὴν Νεαίραν ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, τὸν Ἀμφιδάμαντα, τὸν Κηφέα, καὶ τὴν Αὔγην. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν. Ἀπολλόδ.

ΑΛΕΥΑΣ, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι, οἵτινες ἐξουσίαζον ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλίας. Πίνδαρος.

ΑΛΕΩΤΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς, ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ κατ᾽ ἄλλους πεπαιδευμένος. Οὗτος ἔκτισε τὸ θέατρον τῆς Πάρμας κατὰ τὸ 1618. Μ.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1630.

ΑΛΗΤΗΣ, ἢ Ἀλάτης, υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολλόδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἱππότου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους. Οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέλαβον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διώξας ἐκεῖθεν τοὺς Σισυφίδας, καὶ καταςαθεὶς Βασιλεὺς τῆς

χώρας. οἱ ἀπόγονοι τούτου ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν, ἕως τοῦ Βακχίδος. Πίνδ.

ἈΛΉΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην, ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὑγῖν.

ΑΛΘΗΜΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κατρέως Βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος. ἐδιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν, ὅςις προεῖπεν, ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῆ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του, καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐφονεύθη, ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Ἀπολλόδ. παρὰ δὲ Διόδ. Σικελ. καὶ Ἀλθαιμένης.

ἈΛΙ-ΑΒΒᾶΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς σοφὸς, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος, οὗτος συνέγραψεν τὸ Ἀλμαλεκὶ, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπερεκθειάζει, ὡς τελειότατον Ἰατρικῆς σύςημα.

ΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων. Ὀμ. Ὀδ. θ.

ἌΛΙΟΣ, εὐγενής τις Λύκιος. Ἰλ. Ε.

ἈΛΚΆΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, αὐτὸς διὰ τὴν ὑποψίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του Χρυσίππου, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φονεύσας τὸν λέοντα ὅςις εἶχε φάγει τὸν Εὔριπον, υἱὸν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως δι' ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμην. μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ Βασιλείου.

ἈΛΚΑΪΟΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος τραγικὸς ποιητής.

ΑΛΚΑΪΟΣ, Μιτυληναῖος, περίφημος ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε ςίχους ἐρωτικούς. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σαπφοῦς, τὴν ὁποίαν καὶ ἠγάπα. Οὗτος εἶχε γενναῖα, καὶ φιλελεύθερα φρονήματα, καὶ κατεπολέμα πάντοτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος του, καὶ τυραννοφρονοῦντας. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἀποσπάσματά τινά.

ἈΛΚΑΜΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τηλέκρου. ἔννατος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἤρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσινιακὸς πόλεμος. Ἡρόδ.

ἈΛΚΑΜΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου Σπαρτιάτης τις. Θουκ.

ἈΛΚΑΜΕΝΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

ἈΛΚΆΝΔΡΗ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τοῦ Μενελάου ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ὀμ. Ὀδ. δ.

ἌΛΚΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀμ, Ἰλ. Ε.

ἌΛΚΑΝΔΡΟΣ, νέος τις Σπαρτιάτης. εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεςημένοι ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Πλούτ.

ἈΛΚΕΤΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος.

ἈΛΚΈΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, καὶ

πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας. Ἡρόδ.

ἈΛΚΕΤΑΣ, ἀδελφὸς Περδίκα τοῦ Β΄. εἷς τῶν ςρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὅςις ἐφονεύθη μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Ἀρχέλαον. Πλάτ. Γοργ.

ἈΛΚΕΤΑΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. Ἀλκίδας.

ἈΛΚΙΝΩΡ, Ἀργεῖος τις, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδ.

ἌΛΚΗΣΤΙΣ, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἥτις παρέδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου της. διότι αὐτὸς ἠσθένησε, καὶ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει, ἂν δὲν θυσιάση τὴν ζωήν του φίλος τις, ἀντ' αὐτοῦ. ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μεγάλως.

ἈΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεινίο Ἀθηναίου. ἐχρημάτισε περίφημος ςρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, διοικῶν κατὰ τὰς περιςάσεις, κατὰ τὸν καιρὸν, καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ μεγαλοπρέπεια, αὐτὸς ὑπερέβαινε τοὺς συμπολίτας του εἰς τὴν λαμπρότητα. μεταξὺ τῶν Θηβαίων εἶχον τινὲς κλίσιν εἰς τὰ σωματικὰ ἐπίπονα γυμνάσματα, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν τὸν ὡμοίαζε· μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν ἐςάθη ἐπίπονος. μεταξὺ τῶν Θρακῶν ἐξαίσιος. καὶ μεταξὺ τῶν Περσῶν ἔζησε μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολλὴν ὑπόληψιν. καὶ μολονότι εἶχε καὶ ἄλλους συςρατηγοὺς εἰς τὰς κατὰ καιροὺς πολεμικάς του ἐκςρατείας, ἦτον ὅμως πεπεισμένος τὴν ἐκ τῆς νίκης προερχομένην εὐτυχίαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέδιδον εἰς αὐτόν. τὸν ἐςεφάνωσαν πολλάκις μὲ ςεφάνους χρυσοὺς καὶ χαλκίνους, οἵτινες ἐδίδοντο μόνον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν καιρὸν αὕτη ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἀθηναίων· διότι ἀπὸ μίαν ἄδικον ὑποψίαν τυραννείας, διαβαλλομένην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἀπὸ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεμακρύνθη τῆς πατρίδος του. τέλος ἐθανατώθη δυςυχῶς διατρίβων εἰς Φρυγίαν ἀπὸ τὸν Σατράπην Φαρνάβαζον, κατὰ τὸ 403. Π. Χ. τὸν ὁποῖον κατέπεισαν εἰς τοῦτο αἱ διαβολαὶ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὀλιγαρχικῶν τινων Ἀθηναίων.

ἈΛΚΙΔΑΜΑΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τῆς Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς. περίφημος ῥήτωρ. ἔζη κατὰ τὸ 390. Π. Χ. ἤκουσε τὸν Γοργίαν. σώζονται δύω λόγοι Ἀλκιδάμαντος, περὶ Ὀδυσσέως κατὰ Παλαμήδου.

ἈΛΚΙΜΕΔΗ, ὁ Φερεκράτης καὶ Ἀπολλώνιος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἦτον μήτηρ του Ἰάσωνος ὠνομάζετο Πολυφήμη, καὶ ἦτον θυγάτηρ του Αὐτολύκου. ὁ Ἄνδρων εἰς τὴν ἐπιτομὴν τῶν συγγενειῶν ἐλέγχει τὴν Θέογνιν, θυγατέρα τοῦ Λαοδικου καὶ μητέρα τοῦ Ἰάσωνος.

ἈΛΚΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαέρκου, ςρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς την πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ. Ἰλ. Π.

ἈΛΚΙΜΕΔΩΝ, πατὴρ τῆς Φιλλόνας τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκεν ἐπί τινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυς.

ἈΛΚΙΜΕΔΩΝ, εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων. Πίνδ.

ἈΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. ὑπὸ τοῦ ὁ-

ποίου καὶ ἐφονεύθη. Ἀπολλόδ.

ἈΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσε μαθοῦσα ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην. Διόδ.

ἈΛΚΙΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ἰλ. Χ.

ἈΛΚΙΜΙΔΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Αἰγινήτης τὴν πατρίδα. Πίνδ.

ἈΛΚΙΜΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος. Ὁμ.

ἌΛΚΙΜΟΣ, Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. 7.

ἈΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ.

ἈΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ του Δρίαντος. Παρ. Ερυτ.

ἈΛΚΙΝΟΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κερκύρας ἀποικίας τῶν Κορινθίων. τούτου θυγάτηρ ἦτον ἡ Ναυσικάη, ἥτις ἰδοῦσα τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, τὸν ἐσεβάσθη ἡ σώφρον.

ἈΛΚΙΝΟΟΣ, οὗτος ἔζη εἰς τὰς Αρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἄφησεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος.

ἈΛΚΙΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅςις μνηςευθεὶς τὴν Γλαύκην, μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς. Ἀπολλόδ.

ἈΛΚΙΦΡΩΝ, Συγγραφεὺς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιςολῶν. Αὗται εἶναι ἐςηρημέναι καλῆς αἰσθήσεως, πλὴν συντείνουσι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιολογίας, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καθότι παριςῶσι ζωηρὰ τὰ ἤθη τῶν Ἀθηναίων. ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ἈΛΚΜΑΙΩΝ, ἀπὸ τὸ Ἄργος υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Εριφύλης. ὁ πατήρτου τὸν εἶχε ὁρκίσει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρατου διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἐρωτήσας τὸν χρησμὸν δια τὴν πατρικήν του ἐντολὴν ἔλαβε θετικὴν ἀπόκρισιν, καὶ τὴν ἐφόνευσε. ἀπέρασε δὲ ἔπειτα καὶ ἐκατοίκησεν εἰς μίαν νῆσον, ὅπου ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Καλλιῤῥόην, θυγατέρα τοῦ Αχελώου καὶ ἀφῆκε τὴν Ἀρσινόην.

ἈΛΚΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Παρίθου Κροτονιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, συνέγραψε περὶ φυσιολογίας καὶ ἄλλα συγγράμματα περὶ Ιατρικῆς. τὸ αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ὁ Φαβωρῖνος εἰς τὴν ἱςορίαντου.

ἈΛΚΜΑΙΩΝ, Ἀθηναῖος ἔνδοξος. ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Πεισιςράτου, ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅπου κατέπεισε τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδατου.

ἈΛΚΜΑΝ, ποιητὴς Λυρικός. ἀπὸ τὰς Σάρδεις πόλιν τῆς Λυδίας, ἔπειτα ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαίμονα. λέγουσιν ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐςάθη ποιητὴς ἐρωτικῶν ἀσμάτων. ἔζη τὸ 670 Π. Χ.

ἈΛΚΜΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηςευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱπποδάμεια ἐφόνευσεν αὐτὸν Ἀπολλόδ.

ἈΛΚΥΩΝ, Μιτυληναῖος ἐςάθη εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μεγάλων Λυρικῶν ποιητῶν. ποιητὴς τοῦ εἴδους τῶν ὡραίων ποιημά-

των ὀνομαζομένων Ἀλκυϊκῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται πολλὰ ὀλίγα. ἔζη συγχρόνως μὲ τὴν Σαπφὼ κατὰ τὸ 604. Π.Χ.

ἈΛΚΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ερεχθέως Βασιλέως τῶν Αθηνῶν, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Φαλήρου. Απολλόδ.

ἈΛΛΕΗΣ Εδμόντος, περίφημος Αςρονόμος Αγγλος, ὅςις κατὰ τὸ 1676. ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Αγίας Ελλένης διὰ νὰ κάμῃ νέας ἀνακαλύψεις ἀςρονομικάς, περιῆλθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ Ασίαν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1742. εἰς ἡλικίαν χρονων 86.

ἈΛΗΚΤΟΣ, τύραννος τῆς Αγγλίας περὶ τὰ τέλη τοῦ τριτου αἰῶνος. Οὗτος ἐφόνευσε τὸν Καραύσιον, καὶ ἥρπασε τὸν θρόνον αὐτοῦ κατὰ τὸ 297. Μ. Χ. ἔκαμε μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Αγγλίαν ὁ δὲ Ασκληπιόδωρος ςρατηγὸς Κωνςαντίνου τοῦ χλωροῦ ἐμονομάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφόνευσε. ἔκτοτε ἡνώθη ἡ μεγάλη Βρεταννία εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων.

ἈΛΜΑΓΓΙΟΥ, ἐπόνυμον τοῦ Μωάμεθ υἱοῦ τοῦ Αμίρ. Οὗτος ἦν εἷς τῶν μεγαλητέρων Ηρώων, οἵτινες ἐςάθησαν ἀπὸ τοὺς Μόρους εἰς τὴν Ισπανίαν, ἄξιος, ἔμπειρος ςρατηγός, καὶ ἀνδρεῖος μὲ μεγάλας ἀρετάς. περισσοτέρας ἀπὸ πεντήκοντα μάχα, ἐκέρδισε κατὰ τῶν Χριςιανῶν. οἱ Οθωμανοὶ ἠθέλησαν πολλάκις νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα τῆς Ισπανίας, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη. ἔπειτα εἰς μίαν ἧτταν του ἀσωτήσας ἀπέθανε.

ἈΛΞΙΩΝ κατὰ Παυσ. πατὴρ τοῦ Οἰνομάου..

ἈΛΠΙΝΟΣ, Ιταλός, Ιατρὸς καὶ βοτανικὸς περίφημος. Οὗτος ἔκαμε να γνωρισθῇ ὁ Καφφὲς εἰς τὴν Εὐρώπην. ἔγραψε καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ Ιατρικῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ περὶ βαλσάμου. ἀπέθ. εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1617.

ἈΛΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης. Ομ. Ιλ. Φ.

ἈΛΥΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Σαδυάττου Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅςις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων. κατέκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναον τῆς Αθηνᾶς, τὸν ὁποῖον πάλιν μετοῦπολυ ἀνῳκοδόμησε. ἐπρόσφερε πολλὰ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος, Βασιλεύσας κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ἈΛΥΠΙΟΣ, Αλέξανδρος, περίφημος Μουσικός. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ. συνέγραψε Εἰσαγωγὴν μουσικῆς, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Μεουρσίου.

ἈΛΦΑΝΟΣ, Ιταλός, ἄριςος Ιατρός, ἐκλέχθη ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν πατρίδα του. ἀπέθα. κατὰ τὸ 1160. Οὗτος ἐπεσκέπτετο χάριν τοὺς ἐνδεεῖς ἀῤῥώσους.

ἈΛΦΙΕΡΗΣ, ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς τοῦ 18. αἰῶνος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν τραγικῶν ποιητῶν Ιταλῶν. συνέγραψε πολλὰ ποιήματα. ἀπέθ. εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν χρόνων 54. τὸ σῶμά του τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Σταυροῦ.

ἈΛΦΟΝΣΟΣ, Κόμης τῆς Καςέλλης εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅςις ἐπωνομάσθη φρόνιμος. πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὴν Αςρονομίαν ἀπὸ τὰ παλαιὰ σφάλματα. ἐσύναξε πολοὺς Χριςιανούς, Εβραίους, καὶ Τούρκους, καὶ μὲ αὐτοὺς

ἐκοπίαζε καὶ ἔκαμε τὰς εἰκόνας Αλφουσίνας, διὰ τὰς ὁποίας ἐξώδευσε τέσσαρας χιλιάδας δουκάτα. Αὗται αἱ εἰκόναι ἐδημοσιεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1252. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἦτον μᾶλλον Αστρονόμος παρὰ πολιτικός. ὁυἱός του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν θρόνον.

ἈΛΦΙΕΔΟΣ, ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤνθει εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἡ δικαιοσύνη. ἦτον καλοκάγαθος καὶ ἐλεήμων, ευαίσθητος, καὶ φιλάνθρωπος. αὐτὸς πρῶτος ἔσπειρεν εἰς τὴν Αγγλίαν τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως, τοῦ καλοῦ καὶ τὸν πατριωτισμόν. λέγεται ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου ἔμεινε μὲ τὴν Οἰκογένειαν του εἰς ἐσχάτην πτωχείαν, καὶ μίαν ἡμέραν δὲν τοὺς ἔμεινε ἄλλο τι παρὰ ἕνας ἄρτος, τὸν ἥμισυ τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερεν ευχαρίστως εἰς πτωχόν τινα πεινασμένον παρουσιασθέντα ἔμπροσθέν του. ἀπέθ. κατὰ τὸ 900. Μ. Χ.

ἈΜΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ καὶ υἱὸς ὁμώνυμοι, ἐσάθησαν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ ἐσυμμάχησαν μὲ τὸν Φίλιππον.

ἈΜΑΛΑΣΟΥΝΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Θεοδώρου Βασιλέως τῆς Ιταλίας. αὕτη ἡ πεπαιδευμένη Πριγγιπέσσα ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἐστεφανώθη τὸν Θεόδατον, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε μὲ τὴν παιδείαν της, καὶ τὸν ἔκαμε Βασιλέα τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Γότθων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀχάριςος καὶ κάκιςος διώρισε καὶ τὴν ἔπνιξαν κατὰ τὸ 534. ἐνῷ ευρίσκετο εἰς τὸν περίπατον.

ἈΜΑΝΤΟΣ, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους εἰς ἀποςασίαν τὸ 285. Μ. Χ. Βοηθούμενος ἀπὸ Αἰλιανόν τινα καὶ ἀπὸ ἄλλους συνωμότας λῃςάς, δούλους, χωρικοὺς βιασμένους ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων. Οὗτοι οἱ δύω ὠνομάσθησαν Αὐτοκράτορες, καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἀνθιςαμένων κατακαίοντες χωρία καὶ πόλεις. τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς ἔςειλε ςρατεύματα καὶ τοὺς ἐφόνευσε πλησίον τῶν Παρισίων εἰς ἓν φρούριον.

ἈΜΑΡΦΑΛ, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ σύμμαχος τοῦ Χοδολλογομώρ. μετὰ τὴν Βασιλείαν τούτου ὑπέπεσον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ασσυρίων ἀπὸ τὴν ὁποίαν τοὺς ἠλευθέρωσεν ὁ Ναβονασάρ, καὶ πάλιν τοὺς ὑπέταξεν ὁ Ασσαραδδὼν Βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. ὁδὲ Ναβοπαλασὰρ ἀπεκατέςησε πάλιν τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ὁυἱὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονοσὼρ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κολοφῶνα τῆς δοξης. μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐσβέσθη ἡ δόξα τῆς ὑπερηφάνου Βαβυλῶνος, καὶ ἔγινε λάφυρα τοῦ Κύρου, ὅςις τὴν ἥνωσε μὲ τὴν Περσίαν κατὰ τὸ 530. Π. Χ.

ἈΜΑΣΙΣ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ πρῶτον ἦτον ἁπλοῦς ςρατιώτης, ἀφοῦ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς οἱ ςρατιῶται του ζηλοτυποῦντες τὸν ἐκατηγόρουν. ἀλλ' ἔπειτα μὲ τὴν φρόνησιν καὶ γλυκύτητα, καὶ πολιτικήν του, τοὺς κατώρθωσε καὶ τὸν ἐσέβοντο. Οὗτο[ς] ἐσύςησε νόμ[ο]ν, ὅςις ὑπεχρέονε ἕκαςον πολίτην νὰ πηγαίνῃ ἐτησίως εἰς ἓν κριτήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐσύςησε καὶ νὰ ἐξομολογῆται ὅ, τι ἔπραξεν. οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 569. Π. Χ.

ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς

τὴν Γαλλίαν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, οὗτος ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, συνέγραψε Λατινιςὶ διάφορα συγγράμματα ἐκκλησιαςικά. ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ.

ἈΜΒΙΤΣΣΟΣ, πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Ἀμβρύσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν. Παυσ.

ἈΜΕΔΑΪΟΣ, Δ΄. ὁ Μέγας Κόμης τῆς Σαυογίας. συνετὸς καὶ πολεμικός. ἔκαμεν 32. πολιορκίας. ἐβοήθησε τὴν Ῥόδον κατὰ τὸν Τούρκων. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1323. ἐςάθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Κόμητες ἀνδρεῖοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

ἈΜΕΙΝΙΑΣ, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅςις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβε τὸ ἄριςον ὡς νικητής. Ἡρόδ.

ἈΜΕΙΝΙΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

ἈΜΕΙΝΙΑΣ, κωμικός τις ποιητής, Ἀθηναῖος, νικήσας τὸν Ἀριςοφάνην εἰς δύω κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας, καὶ τὰς Ὄρνιθας. Ἀρις. Βατ. 14.

ἈΜΕΡΙΚΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου τὴν φήμην πολλοὶ ἡγεμόνες ἐφθόνησαν. τὸ 1494. ἀνεκάλυψε πολλὰ νέα μέρη εἰς τὴν Ἀμερικήν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1516. εἰς μίαν νῆσον τῆς Ἀμερικῆς.

ἌΜΗΣΤΡΙΣ, ςρατηγός τις τῶν Περσῶν. Παρ. Αἰσχύλ.

ἌΜΗΣΤΡΙΣ, γυνὴ τοῦ Ξέρξου Βασιλέως τῶν Περσῶν, ἢ Ἄμαςρις. Ἡρόδοτ.

ἈΜΙΖΩΚΗΣ, Σκύθης τις γνωςὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λανδάμιδος φιλίαν. Λουκ.

ἈΜΙΛΚΑΣ, ὀνομαζόμενος Φαβίας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβου. Καρχηδόνιος, (ἡ δὲ Καρχηδὼν πόλις τῆς Ἀφρικῆς.) περίφημος ςρατηγός. ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Καρχηδόνος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας, καὶ τοὺς ἠφάνισε κατὰ κράτος. ἐπλάτυνε τὰ Ὅρια τῆς ἐπικρατείας των. ἔδωκε τὴν κόρην του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἀδελφόν της Ἀννίβαν.

ἈΜΜΕΝΝΟΥΝΑΧ ἔνδοξος Ραββῖνος, ὅςις ἐφεῦρε τὰς Ἑβραϊκὰς ςιγμάς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 240. Μ. Χ.

ἈΜΜΙΑΝΟΣ Μαρκελῖνος, Ἕλλην τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, ςρατιώτης πεπαιδευμένος. παραιτηθεὶς ἔπειτα τὴν ςρατιωτικὴν ἦλθεν εἰς Ῥώμην, ὅπου καὶ συνέγραψε εἰς Λατινικὴν διάλεκτον Ἱςορίαν τῶν Ῥωμαίων βιβλία τριάκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονταί τινά. ἔζη κατὰ τὸ 360. Μ.Χ.

ἌΜΜΩΝ, οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1015. Π. Χ.

ἈΜΜΩΝΙΟΣ, Χριςιανὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. ἔζη τὸ 250. ἔγραψεν ἄριςα συγγράμματα περὶ τοῦ Μωϋσέως, καὶ Ἰησοῦ, συμφωνίας, καὶ ἁρμονίαν Εὐαγγελικήν.

ἈΜΜΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς συνέγραψε περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, καὶ ἄλλα διάφορα. ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ἈΜΜΩΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἑρμίου. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, Διδάσκαλος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, παραδίδων τὴν πλατωνικοπεριπατητικὴν φιλοσοφίαν, πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν μαθηματικὴν καὶ Ἱςορίαν. ἔζη κατὰ τὸ 500. Μ. Χ.

ἈΜΟΙΒΕΑΣ, περίφημός τις Μουσι-

κός, καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνονος τοῦ Στωϊκοῦ. Αἴλιαν. Ποικιλ. Ις.

ΑΜΟΙΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνησεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Υγῖν.

ΑΜΟΜΦΑΡΕΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου. Ηρ.

ΑΜΟΠΑΩΝ, εὐγενὴς Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. θ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Πισούθνου, καὶ ἔκγονος τοῦ Υστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας. Θουκ.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρόκα Συλβίου, Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ιταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νομίτορος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Αμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακήν, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως. τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ. τοῦτο δὲ ἦτον ὁ Ρωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Αμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομίτορα. Πλούτ. ὁ καὶ Αμώλιος παρὰ Στράβ. Ζ. Ρωμ.

ΑΜΟΥΣ, Αἰγύπτιος. οὗτος δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ· ἀλλ᾽ ἐπειδή τινες τὸν παρεκίνουν νὰ μὴν ὑβρίζῃ τὸν γάμον, κατεπείσθη. προτοῦ δὲ νὰ συνέλθωσιν, ἔπεισε τὴν νέαν σύζυγόν του, καὶ παρέτησαν τὸν κόσμον, καὶ ὑπῆγον εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας, ὅπου καὶ ἀσκήτευσαν ἕκαστος χωριστὰ διὰ βίου.

ΑΜΠΕΛΙΟΣ Λούκιος. σώζονταί μερικὰ ὑπομνήματα διαφόρων διηγημάτων του. κατὰ τὸ 1793. ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ. ἔζη τὸ 690. Μ. Χ.

ΑΜΥΘΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσωνος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν Ιδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησε μετ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ομ. Οδ.

ΑΜΥΜΩΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αλκέτα, Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Υστάσπου, Βασιλέως τῶν Περσῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός του Αλέξανδρος ὁ πρῶτος. Ηρόδ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Β΄. Περδίκκα. ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου Βασιλέως τῶν Θρακῶν, ὅθεν ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 413 Π. Χ. Θουκ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ τὸ 393. Π. Χ. ἀφήσας τρεῖς υἱούς, τὸν Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ξενοφ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ᾽ αὐτοῦ εἰς τὴν Ασίαν.

ΑΜΥΝΤΑΣ, Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας, καὶ Λυκαονίας. Οὗτος εἰς τὴν ἐν Ακτίῳ μάχην, ἦτο σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Οκταβίου·

ἈΜΥΝΤΩΡ, υἱός τοῦ Ορμένου, κατοικῶν ἐν Ελεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ομ. κ. πατὴρ τοῦ Φοίνικος Κράντορος καὶ τῆς Αστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον. Απο.

ἈΜΥΝΩΝ, ῥήτωρ τις ἐν Αθήναις σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς μαλθακος. Αριστοφ.

ἈΜΥΡΤΑΙ͂ΟΣ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις μετὰ τὸν Ιναρον ἐβασίλευσεν, ὤν πρότερον στρτηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος. Ηρόδ.

ἈΜΦΙΑΡΑΟΣ, περίφημος μάντις, υἱός του Οἴκλέους Βασιλέως τῆς Αρκαδίας, καὶ τῆς Υπερμνήστρας, θυγατρὸς του Θεστίου. οὗτος προβλέπων τὸν ἀφανισμὸν τῶν, ὅσοι ἤθελον ἐκστρατεύσει μετὰ τοῦ Αδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀλλὰ πεισθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του συνηκολούθησε, καὶ κατὰ τὴν πρόγνωσίν του ἐχάθησαν ὅλοι.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱός τοῦ Βουσίριδος, ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του, διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικάς των πράξεις. Ιπολ.

ἈΜΦΙΔΆΜΑΣ, υἱός τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφύλης ἐξ Αρκαδίας, καὶ ἔγγονος τοῦ Αλεοῦ. Απολλοδ.

ἈΜΦΙΔΆΜΑΣ, Ηρως τις τῆς Σκανδίας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας ὁ φιλοξενίσας τὸν Αὐτόλυκον. Ος. Ιλ. Κ.

ἈΜΦΙΔΆΜΑΣ, Οποῦντιος, πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ὄντα ἔτι ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους. Ομ. Ιλ. Ψ.

ἈΜΦΙΔΆΜΑΣ, Βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ερυθραίων μάχην, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου διώρισαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του. εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ησίοδος ἔλαβε τὸ βραβεῖον.

ἈΜΦΙΔΙΚΟΣ, υἱός τοῦ Αστακοῦ, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν. Κατ' Απολλόδωρον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμαίνου.

ἈΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας, καὶ μήτηρ τοῦ Οφέλτου. Απολλόδ.

ἈΜΦΙΘΈΑ, θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος, καὶ γυνὴ Αδράστου. Απολλόδ.

ἈΜΦΙΘΈΑ, γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Οδυσσέως Ομ. Οδ. Τ.

ἈΜΦΊΘΕΟΣ, υἱός Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅς τις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην.

ἈΜΦΙΚΡΆΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Σαμίων. Ηρόδ.

ἈΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖός τις. Ξενοφ.

ἈΜΦΙΚΤΊΩΝ, υἱός τοῦ Δευκαλίονος, καὶ Βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εζη τὸ 963. Π. Χ. Ουτος ἐσύστησε τὴν περίφημον Αμφικτιονικὴν συνέλευσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἥνωσε τὰς διαφόρους Ελληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας, πρὸς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ὅλης τῆς Ελλάδος. ὠνομαζοντο ἐπομένως Αμφικτύονες ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ελληνικῶν πόλεων, οἵτινες συναθροιζόμενοι δὶς τοῦ χρόνου εἰς τοὺς Δελφούς, καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἀνὰ δύω ἐξ ἑκάστης πόλεως. ἐθεώρουν ὅλας τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψήφους, διὰ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν ὅλων τῶν Ελληνι-

κῶν πολιτειῶν.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονίου Ἐπαρχίας· ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· παρευρέθη εἰς διαφόρους Συνόδους, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, γενομένην κατὰ τὸ 394. ἐστάθη Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑορτάζεται εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τὸ 374. Συνέγραψε καὶ πολλὰ σοφὰ Συγγράμματα.

ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφίλης. Μάντις ἄριστος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μόψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Μαλλοὺς· ἔπειτα φιλονικήσαντες μεταξύ των ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω.

ΑΜΦΙΛΥΤΟΣ, Μάντις ἐκ τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἡρόδ.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Ω.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ἀπὸ τὸ Δουλίχειον τῆς Κεφαληνίας, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν συνετὸν ὄντα.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελάγου, ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωαδιτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ε.

ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους. Στράβ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἠλεκτρίωνος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν τῶν Θηβῶν, λαβὼν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην.

ΑΜΦΙΩΝ, μουσικὸς ἄριστος, Θηβαῖος, μυθολογοῦσιν, ὅτι, ὅταν ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν, ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του. Ζ. Ζῆθος.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ, Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ὁμ. Ἰλ. π.

ΑΝΑΙΤΙΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέω πόλιν τῆς Ἰωνίας, κατὰ τὸ 532. Π. Χ. ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικός. Σώζεται μία Συλλογὴ τῶν Ὠδῶν του, αἵτινες ἐξελέγχουν σαφῶς τὴν ἡδυπάθειαν τοῦ Συγγραφέως των. ἄλλως δὲ εἶναι πλήρεις χαρίτων. Λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ἀπὸ μίαν ῥόγα σταφυλῆς, εἰς ἡλικίαν χρόνων 55. Σώζονται προσέτι καί τινα γνωμικά του, καὶ ἀποσπάσματα ἐπιγραμμάτων. ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1725.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ, σοφιστὴς, ἀπὸ τὰς Κλαζομενάς, Ἐπαρχίαν τῆς Θράκης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 100. Π. Χ. ἦτον μαθητὴς τοῦ Ἀναξαμένους. ἔλεγε τὸν Ἥλιον μύδρον διάπυρον. ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν φυσικήν. δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ πολιτικά· ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. ὅταν τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τέκνων του, εἶπεν ἀταράχως. " ἤ-

ξευρον, ὅτι ἐγέννησα ἀνθρώπους θνητούς.,, Μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πάλιν ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ βλέπων τὰ κτήματά του ἔρημα, καὶ ἀκαλλιέργητα εἶπεν, "ἂν αὐτὰ δὲν ἤθελεν χαθῇ, ἐγὼ βέβαια δὲν ἤθελον σωθῇ.,, ἀπέθανε εἰς τὴν Λάμψακον. ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι τρεῖς Αναξαγόραι.

ἈΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ, Ῥόδιος, ποιητὴς κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 377. Π. Χ. εἶχε μεγάλην φήμην· σχεδὸν δεκάκις ἐστεφανώθη. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινά.

ἈΝΑΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Αγίδων. Ηρόδ.

ἈΝΑΞΑΡΧΟΣ, ἐκ πόλεως τῶν Αβδήρων ἐν τῇ Θράκῃ. οὗτος ἠκροάσθη τὸν Φιλόσοφον Διογένην τὸν Σμυρναῖον, ὅστις ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἠξεύρω, ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. ὅστις εἰς τὸ συμπόσιόν του ἐρωτήσας τὸν Ανάξαρχον, πῶς τοῦ φαίνεται ἡ τράπεζα; εἶπεν, τὰ πάντα πολυτελῆ, ὦ Βασιλεῦ, ἀλλ᾽ ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς Κύπρου, παρατεθημένη. μνησικακήσας δὲ κατ᾽ αὐτοῦ ὁ τύραννος μὲ τὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Βασιλέως, ἐφέρθη ἀκουσίως εἰς τὴν Κύπρον ὁ Ανάξαρχος, καὶ ἐβλήθη εἰς γουδίον, καὶ ἐκοπανίσθη μὲ σιδηροῦν γουδοχέρι, διὰ προσαγῆς τοῦ τυράννου.

ἈΝΑΞΙΒΊΑ, θυγάτηρ τοῦ Βίαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Ακαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοππείαν, Ιπποθόην. καὶ Αλκηστον. Απολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κραθιέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, καὶ Πεισιδίκην, τὸν Αντίοχον Εχέφρονα, καὶ ἄλλους υἱούς. Απολδρ. 3.) θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ Μενελάου. ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Παυσα.

ἈΝΑΞΙΒΙΟΣ, πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ἈΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, Ελλην, περιβόητος Φιλόσοφος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον. οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν ἰσημερίας καὶ τροπάς, καὶ τὴν γῆν, εἶπε, κέντρον τοῦ παντός. ἔδειξε δὲ καὶ γεωμετρικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ κατὰ τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον, ἐστάθη ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ὡρολογίου, καὶ πρῶτος τοῦ νὰ διδάσκῃ δημοσίως τὴν Φιλοσοφίαν. Ηνθει κατὰ τὸ 547. Π. Χ.

ἈΝΑΞΙΜΈΝΗΣ, Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυστράτου, μαθητὴς τοῦ Αναξιμάνδρου. πρῶτος οὗτος ἐσύνθεσε τετράγωνον Ηλιακόν, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν εἰς τὴν Σπάρτην. ἔγραψε καὶ Ιστορίαν Ιωνικῶς. ἤνθει κατὰ τὸ 573. Μ. Χ.

ἈΝΑΞΙΜΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοκλέους, Λαμψακινός, Ρήτωρ, μαθητὴς τοῦ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ γραμματικοῦ Αμφιπολίτου. ἐστάθη καὶ Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ἈΝΑΞΪΝΟΣ, κατάσκοπος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ. περὶ Στεφ.

ἈΝΑΞΙΠΠΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντιγόνου, καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. περὶ τὰ 297. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν **Ελληνικῶν** Κωμῳδιῶν.

ἈΝΑΞΩ, θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόμης. ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου της Ἠλεκτρύονος, ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην. Ἀπολλόδ. 2.)

ἈΝΑΣΙΛΑΟΣ, ἕνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Σικελίας, ἄριςος ἄρχων κατεπράϋνε τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν τυράννους.

ἈΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, μοναχὸς καὶ Ἱερεὺς τοῦ Ὄρους Σινᾶ. οἱ νεώτεροι ὠνομάζουν αὐτὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδή, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, καί αὐτὸς λέγουν, ὅτι εἶδε τὸν Θεόν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. τὰ συγγράμματά του εἶναι κατὰ τῶν Ἀκεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν. καὶ ἄλλα διάφορα. ἤνθει κατὰ τὸ 686.

ἈΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. ἔζη τὸ 560. ἀφῆκε συγγράμματα περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίςεως, εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα διάφορα.

ἈΝΑΤΟΛΙΟΣ, περίφημος Ἰατρός. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τοῦ Ἰαμβλίχου. σώζεται σύγγραμμά του περὶ συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ἈΝΑΦΗΣ, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, Περσης, ςρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ Ἡρόδ.

ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου. Βασιλέως τῶν Σκυθῶν. περίφημος Φιλόσοφος. Ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ διαλεχθῇ μὲ τὸν Σόλωνα, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη. ἔλαβε πολλὴν φήμην, διότι κατεφρόνει τὰ πλούτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. ἦτον ἀγχίνους καὶ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἐπιςροφήν του ἐκαταγίνετο νὰ συςήσῃ τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη δὲ εἰς τὸ κυνῆγι ἀπὸ ἓν βέλος ῥιφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε, "ἐπανελθὼν. ὑγιὴς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσπούδασα, ἀποθνήσκω εἰς τὴν πατρίδα μου ἀπὸ φθόνον." ἔζη ἐπὶ τοῦ Κροίσου, κατὰ τὸ 548. Π. Χ.

ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ ὁ νέος, Σκύθης. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλίγους χρόνους πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Διέτριβεν εἰς τὰς Ἀθήνας. ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, παρατηρῶν τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Λαῶν, καὶ τοὺς νόμους· συνανεςρέφετο συχνὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ του ἐπιςρέφοντα δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἐτίμουν αὐτὸν μεγάλως οἱ συμπολῖται του.

ἈΝΔΕΛ, ὁ Γερμανὸς, περίφημος Μουσικογράφος. ἀπέθανε εἰς τὸ Λονδῖνον κατὰ τὸ 1759. Μ. Χ.

ἈΝΔΟΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, Ἀθηναίου, Ῥήτωρ περίφημος. ἔζη 467. Π. Χ. σώζονται μόνον τέσσαρες λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ῥητόρων..

ἈΝΔΡΕΑΣ, ἐπίσκοπος τῆν Καππαδοκίας. συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. ἔζη περὶ τὰ 500.

ἈΝΔΡΕΑΣ, Ἰταλὸς ἐκ Πίζης, περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐγνώριζε τὴν Γλυπτικὴν, Ζωγραφικὴν, καὶ τὴν Μουσικήν. οὗτος ἔκαμε τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸ περίφημον σημαντήριον τῆς Πίζης. αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρχίσει ἀλλὰ τὸ ἐτελείωσεν ὁ μαθητής του Τομαζῆς. ἀπέθ. κατὰ το 1145.

ἈΝΔΡΕΪΝΗ Ἰσαβέλλα, Ἰταλίς. μία ἀπὸ τὰς πλέον σοφὰς γυναῖκας τοῦ αἰ-

ὤνος της. προσέτι ἦτον ὡραία καὶ φρόνιμος, καὶ περίφημος κωμική. ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1604.

ἈΝΔΡΕΥ͂Σ, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Ορχομενὸν, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνομά του Ανδρηΐδα παυσ.-2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. Ηρόδ.

ἈΝΔΡΙΣΚΟΣ, ὁ καὶ ψευδοφίλιππος ἀπὸ τῆς πόλεως Αδραμίττη, εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, ὑποκρινόμενος υἱὸς τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καθότι τὸν ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα, αὐτὸς ὁπλάνος καταπείσας τοὺς Μακεδόνας ἔγινε στρατηγός των, καὶ ἐνίκησε τὸν Ιουβέντιον τὸν ἔπαρχον τῶν Ρωμαίων. μετὰ ταῦτα ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. καὶ οὕτως ἡ Μακεδονία ὑπέπεσεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

ἈΝΔΡΟΓΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Β΄. Μίνωος, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς ἐδολοφονήθη κατὰ προσταγὴν τοῦ Αἰγέως. ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην τὴν συμφορὰν, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Αθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον εἰς τὴν Κρήτην διὰ φόρον ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας.

ἈΝΔΡΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς Συνεσίου τοῦ Λυδοῦ, τοῦ Φιλαδέλφου. ἔζη ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, μὲ φήμην μεγάλην.

ἈΝΔΡΟΚΛΗ͂Σ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας ἓν μέρος τῆς Σικελίας. Διόδ.-2) καὶ ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Αλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων. Θουκ. παρ' Αριστοφάνους ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής.-3) Μακεδών τις. Αρ.

ἈΝΔΡΟΚΛΟΣ υἱὸς τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Ασίᾳ Εφεσον. Στρ.-2) δοῦλός τις, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος. Αἰλιαν.

ἈΝΔΡΟΚΟΤΤΟΣ, Βασιλεύς τις ἐν Ινδίᾳ. Στράβ.

ἈΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ, Ηρως τις Πλαταιεὺς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν. Ηρόδ.

ἈΝΔΡΟΚΥΔΗΣ, περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Πλούταρ.

ἈΝΔΡΟΛΕΩΣ, ἀθλητής τις πυγμομάχος. Λουκ.

ἈΝΔΡΟΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ηετίωνος, Βασιλέως τῆς Κιλικίας, καὶ γυνή του Εκτορος. Μετὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρῳάδος, ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Πύῤῥον τὸν υἱὸν τοῦ Αχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ηπειρον, μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ελενος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εκτορος.

ἈΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Κρής. ἔζη κατὰ τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Νέρωνος. αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ ἰατρικὸν θηριακὴν.

ἈΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ζωνᾶ ἢ Φαβίνου. ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως.

συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ηρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Λίβιος, ὁ παλαιότερος ποιητὴς τῶν Λατίνων τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινικῆς ποιήσεως. Εζη τὸ 240. Π. Χ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πρῶτος τύραννος, ἐκατόρθωσε νὰ πνίξουν τὸν Αλέξιον Βασιλέα. καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1183. ἀλλ' ὁ λαὸς ὀργισθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἐκήρυξεν Αὐτοκράτορα τὸν Ισαάκιον Αγγελον ὀνομαζόμενον· ἔπειτα τυφλώσαντες τὸν Ανδρόνικον, τὸν περιέφερον εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρυμάχου· ἐστάθη μάντις περίφημος καὶ Βασιλεὺς τῆς νήσου νδρου· οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τὴν ἀποστασίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν τὴν ὠνόμασεν Αντρανδρον.

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ, νικητὴς τῶν Ολυμπικῶν ἀγώνων ἐξ Αρκαδίας. Θουκ.-2) Ναύαρχος Αλεξάνδρου του Μεγάλου ἐκ τῆς νησου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ασίας. Αῤῥιαν.

ΑΝΔΡΟΤΙΩΝ, Αθηναῖος, ἔγραψεν Ιστορίαν τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας σώ... τινὰ μέρη. ἔζη κατὰ τὸ 330 Π. Χ.

ΑΝΔΡΩΝ, εἷς τῶ ἐπισήμων πολιτων ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ανδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους, καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. -2) Αλικαρνασσεὺς τις ἱστοριογράφος. Πλούτ.

ΑΝΗΡΙΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. Ηρόδ. -2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὅστις σταλλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἐθανατώθη εἰς τὰς Αθήνας. Ηρόδ.

ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΣ, κήρυξ τῶν Αθηναίων· ἐσφάγη εἰς τὰς Θήβας ἀπὸ τοὺς Μεγαρεῖς· διοτι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δουλεύουν τὰς πεδιάδας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ τὸ εἰς τὰς Θερμοπύλας βαλανεῖον.

ΑΝΘΕΡΜΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ζήσας περὶ τὰ 600. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου. Παυσ.

ΑΝΘΗΛΕΙΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ Κισσέως τὸν ἐθανάτωσε. Απολλόδ.

ΑΝΘΙΜΟΣ Γαζῆς, Αρχιμανδρίτης πολυμαθέστατος, συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ελληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς φιλομαθεῖς Ελληνας. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1828. Μ. Χ.

ΑΝΝΑ Κομνηνὴ, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Αλεξίου καὶ τῆς Ειρήνης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1083. Συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Αλεξιὰς εἰς 15. βιβλία, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 1069 μέχρι 1118. καὶ περιγράφει τὸν βίον τοῦ πατρός της.

ΑΝΝΑΙΟΣ Κορνοῦτος, Ζ. Φουρνοῦτος.

ΑΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Δήλου μάντις καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος· οὗτος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, Οἰνὼ, Σιτὼ καὶ Ελαΐς, κατὰ τὴν μυθολογίαν. ἡ πρώτη ὅ,τι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον ἡ δευτέρα, εἰς σῖτον, καὶ ἡ τρίτη εἰς ἔλαιον.

καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

ΑΝΙΩΝ, ςρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον. Διόδ.

ΑΝΝΙΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμίλκα, ἡγεμὼν περίφημος, ἐςάθη μέγας καὶ θαυμαςὸς εἰς τόσους πολέμους· μόλον τοῦτο εἶχεν ἀφιερώσει μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου σώζονται καί τινα συγγράμματα. ὅταν δὲ οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον του μὲ πλῆθος ςρατιωτῶν, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἔλαβε τὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε πλησίον του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀνδρειότατος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα χρόνων.

ΑΝΝΙΚΕΡΙΣ, οὗτος παραδεχόμενος τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ Αριςίππου, ἐδόξαζε τὴν φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, καὶ ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τῶν συγγενῶν, ὡς ἀρετὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν ἡ πρᾶξις τούτων τῶν ἀρετῶν δύναται, ἔλεγε, νὰ ἀποκαταςήσῃ τὸν σοφὸν εὐτυχῆ.

ἌΝΝΩΝ, Βασιλεὺς τῶν Καρχηδονίων. τὸν ἔςειλαν ποτὲ μὲ τὸν συνδιοικητὴν του Ιμίλκον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράλια τῆς Αφρικῆς, καὶ ἄλλων μερῶν, ἀλλ' ἐξενοχωρήθη ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἐπέςρεψε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του. ἔζη κατὰ τὸ 580. Π. Χ. Συνέγραψε Λιβυςὶ περὶ τῶν παραλίων τῆς Λιβύας.

ΑΝΣΑΣ, ἔνδοξος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Νοριμβέργην. ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἐσχηματίσθη εἰς τὴν Γερμανίαν μία ἑταιρία, καὶ ἐσυςήθησαν διδάσκαλοι ποιηταί. ὅλοι αὐτοὶ πρότερον ἦσαν τεχνῖται, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐνασχοληθοῦν μὲ τὴν ποιητικὴν, καὶ νὰ ἀθανατίσουν τὸ ὄνομά των. ὁ Ανσὰς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑταιρίας ἦτο σκυτοτόμος. Συνέγραψε ποιήματα εἰς πέντε τόμους, πλὴν κάκιςα.

ἌΝΣΩΝ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, γενναῖος καὶ πολλὰ φιλόδοξος. εἰς τὴν κατὰ τῶν Αμερικανῶν μάχην τῶν Ισπανῶν, ἐλαφυραγώγησεν περὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς Λονδῖνον μὲ πλοῖον ἐπὶ 32. ἁμαξῶν διὰ δόξαν τοῦ θριάμβου του. ἦτον τολμηρὸς· ἀπέθανε εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1762.

ΑΝΤΑΓΟΡΑΣ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, ὅςις λέγεται, ὅτι ἔγραψε ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαῒς ἐπιγραφόμενον ζήσας περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα Π. Χ.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387. Π. Χ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ασίᾳ Ελληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ελλάδι, νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των. Ξενοφ.

ἈΝΤΑΝΔΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Αγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅςις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκουν τὰς Συρακούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ Ιοκάςης, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Πολυνείκους, αὕτη ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀδελφόν της, φονευθέντα ἀπὸ τὸν Ετεοκλῆν εἰς μονομαχίαν, τὸν ἔθαψε νύκτα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κρέων κηρύττει θάνατον εἰς τοὺς

φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιαςήν, ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς αἴτιον. ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, καὶ τὴν κλείει ζωντανὴν εἰς ἕνα τάφον. Αἵμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπα, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκά του, σφάζει τὸν ἑαυτόν του. ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος Εὐριδίκη θανατώνεται ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ τέλος ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γυναικὸς τὸν θάνατον.

ἈΝΤΙΓΟΝΟΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ συνετωτέρων ςρατηγῶν του Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα Βασιλεὺς τῆς Ἀσίας κατὰ τὸ 323. Π. Χ. Οὗτος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν του, ὅςις μετεχειρίζετο τοὺς πολίτας αὐςηρῶς, ὅτι ἡ βασιλεία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία σεμνοπρεπὴς δουλεία. Μίαν ἡμέραν ἀκούων πλησίον τῆς σκηνῆς του δύω ςρατιώτας νὰ ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μὲ γλυκύτητα, ἀπομακρύνθητε ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ ὁ Βασιλεύς.

ἈΝΤΙΓΟΝΟΣ, Καρύςιος. ἔζη κατὰ τὸ 270. εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Εἰσαγωγὴν παραδόξων Ἱςοριῶν. ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1791.

ἈΝΤΙΚΛΕΙΑ. Ζ. Ὀδυσσεύς.

ἈΝΤΙΚΥΡΕΥΣ, Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅςις πρῶτος λέγεται, ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ Ἐλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του. Πτολ.

ἈΝΤΙΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ. Ἀπολλόδ.

ἈΝΤΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς Νέςορος. ὅτε ἦτον ἀκόμη νέος, λέγουσιν, ὅτι ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδειαν νὰ ἐκςρατεύσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἐμβῆκε κρύφα εἰς πλοῖον, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν του, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς χαίρων καὶ ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τοῦ Ἀντιλόχου, εἶπεν, ὦ παιδίον, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἂν δὲν σὲ ἐπαινέσῃ, ἐγκρίνει ὅμως τὸ φιλότιμόν σου ἔργον· ἀλλ' ὁ Νέςωρ, συγχισθεὶς, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅπου παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀχαιῶν, ὡμίλησεν ἄριςα περὶ τοῦ υἱοῦ του, οἱ δὲ λαοὶ ἔχαιρον, ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Ἀντίλοχον, ἱςάμενον μὲ αἰσχύνην ἐνώπιον τοῦ πατρός του, καὶ βλέποντα κατὰ γῆς, μὲ ἱλαρότητα διὰ τὸ ὡραῖον του ἠθικόν. ἀπέθανε δὲ, φονευθεὶς ἀπό τινα Μέμνωνα ὑπερασπιζόμενος τὸν πατέρα του.

ἈΝΤΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς. Ἀπολλόδ.

ἈΝΤΙΜΑΧΟΣ, Κολοφώνιος, υἱὸς τοῦ Ὑπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός. ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος. εἶναι καὶ ἕτερος Ἀντίμαχος Ἡλιοπολίτης, ὅςις συνέγραψε περὶ Κοσμοποιΐας.

ἈΝΤΙΜΟΙΡΟΣ, σοφιςὴς, ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. Πλάτ.

ἈΝΤΙΝΟΟΣ, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης.

ΑΝΤΙΟΧΗΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλοδ.

ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἀσκαλωνὸς μαθητὴς τοῦ φίλου Λαρισαίου, Φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη τῷ 70. ἔτει. Π. Χ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον, πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, Βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον του ἀδελφοῦ του. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἔπειτα ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, καὶ ἐβιάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην. Στράβ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, δεύτερος Βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. κατὰ τὸ 281. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους εἴκοσι μὲ ἄκραν δικαιοσύνην, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη. Λουκιαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ δευτέρου Ἀντιόχου. ἐβασίλευσε χρόνους 15. οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τὴν τυραννίαν του Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεός. λέγεται, ὅτι ἐφαρμακώθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν του σύζυγον Λαοδίκην.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ἐπιφανείς, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου. οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ, ὅτι ἐτυράννησε τοὺς Ἰουδαίους. πολεμήσας τὸν Πτολεμαῖον ἐπιφανῆ, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐβιάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανε. Αἰλίαν

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικινοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰολάου, ἀπὸ Παλιοῦραν πόλιν τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. συνέγραψεν Ἱστορίαν καὶ ἐπιστολὰς Βιβλία εἴκοσι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἱεράπολιν υἱὸς τοῦ Ζευξιδήμου· συνέγραψεν Ἱστορίαν τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ ἄλλα Συγγράμματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλητομηδείας. Ὑγῖνος.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, λαμπρὸς Φιλόσοφος, ἀκούσας ποτέ τινα νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ πόλεμος ἀφαιρεῖ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸν κόσμον, τοὐναντίον, τὸν ἀπεκρίθη, προξενεῖ περισσοτέρους. ἤνθη τὸ 324. Π. Χ. ἐστάθη Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, καὶ τῆς Κυνικῆς Αἱρέσεως. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω λόγοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ, Ρόδιος, ἢ κατ' ἄλλους Σμυρναῖος ποιητής. σώζονταί τινα τῶν συγγραμμάτων του. ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος.

ΑΝΤΙΦΗΜΟΣ, Ρόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδοτ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ, περίφημός τις Ζωγράφος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. μαθητὴς τοῦ

Κτησιδήμου. ὅςις διέβαλλε τὸν Απελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ.-2) ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ. -3) Βυζάντιος ποιητὴς τῆς Ανθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

ΑΝΤΙΦΟΝΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Ομ. Ιλ- Ω.

ΑΝΤΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ ῥήτορος, περίφημος ῥήτωρ. ἐγεννήθη εἰς Ραμοῦντα δῆμον τῆς Αττικῆς. λέγουν, ὅτι ἐςάθη Διδάσκαλος τοῦ Θουκυδίδου. ἐπωνομάζετο Νέςωρ. οὗτος ἔφερε πρῶτος τὴν λογικὴν εἰς τέχνην. ἀπέθ. κατὰ τὸ 411. Π. Χ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ λόγων σώζονται ἀκόμη δεκαέξ. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων. ὑπῆρχε καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, τερατοσκόπος, ἐποποιὸς καὶ σοφιςής. ἐπωνομάζετο Λογομάγειρος, καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, Ονειροκρίτης. Σουΐδας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μάρκος ὁ Τριαρχικὸς· ἀνδρεῖος πολεμιςής. ἐςάθη διοικητὴς τῆς Ιταλίας. ἔπειτα ὁ Καῖσαρ τὸν ἔκαμε ἀρχιςράτηγον τοῦ Ιππικοῦ του ςρατεύματος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠράσθη τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν ναυμαχίαν εἰς Αἴγυπτον ἐφονεύθη μόνος του, εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μοναχὸς, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μέλισσα. ἔζη κατὰ τὸ 1110. ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἓν συγγραμμάτου ἐπιγραφόμενον Μέλισσα, τὸ ὁποῖον ἦτον συλλογὴ διαφόρων Θεολογικῶν κεφαλαίων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Πολέμων, ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, περίφημος σοφιςής. ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, Αδριανὸν, καὶ Αντώνιον. ἐδίδασκε μὲ μεγάλην φήμην εἰς τὴν Σμύρνην, διὸ καὶ ἔτρεχον πανταχόθεν μαθηταὶ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον δύω λόγοι του. οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδροὺς πόνους τῆς χειροποδάγρας ἐπέςρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κλεισθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸ μνῆμα του. ἤνθει κατὰ τὸ 144. Μ. Χ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Αὐρήλιος. Ζ. Αὐρήλιος Αντώνιος.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ Εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ὡς τέκνατου. οὗτος ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἤθελε καλήτερα νὰ προφυλαχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, παρὰ νὰ φονεύσῃ χιλίους ἐχθρούς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 161. Μ.Χ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Λιβεράλος, ῥήτωρ Ρωμαῖος. ἔζη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. σώζεται τούτου σύγγραμμα ἀναγκαιότατον εἰς τὴν μυθολογίαν, ἐπιγραφόμενον Μεταμορφώσεως συναγωγή. ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ.

ΑΝΥΣΙΣ, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. ὅςις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ελβῶ, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες, ἐπιςρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921. Π.Χ. Ηρόδ.

ΑΝΥΤΗ, ποιήτρια περίφημος, ἀπὸ τὰ Τήμεα. ὁ Αντίπατρος τὴν ὀνομάζει πρώτην ποιήτριαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ομηρος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. ἔζη 301. Π. Χ.

ΑΝΩΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Κάςορος καὶ τῆς

Γλαίρα, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου. Απολ.

ΑΞΙΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκιβιάδου, Αθηναῖος, ὅςις ὑπερασπίσθη τοὺς ςρατηγοὺς, οἵτινες ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενφ.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΣ, Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Ζωγράφος ἄριςος, ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶον. ὁ Μέγας Αλέξανδρος ἐκήρυξεν ὅτι ἐσυγχώρει μόνον εἰς τὸν Απελλῆν νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του. (ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι ἡ δόξα ἑνὸς τοιούτου Ζωγράφου ἤθελε διασώσει τὴν δόξαν τοῦ Αλεξάνδρου εἰς τοὺς μεταγενεςέρους) ὅθεν ὑπῆγε πρσωπικῶς ἐκεῖ, ὅπου ἐδούλευε, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν μεγάλην εὔνοιαν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου κατετρέχθη ἀπὸ φθόνον συκοφαντηθεὶς, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Πτολεμαῖον Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ἐκεῖ ἱςόρισε μίαν εἰκόνα τῆς συκοφαντίας, θαυμάσιον ἀριςούργημα. Λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τὴν τέχνην τῆς ὕψεως διὰ νὰ κρύψῃ τὸ δυσειδὲς τοῦ Πρίγγιπος Αντιγόνου, ὅςις ἦτον τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. ἤνθει δὲ 300. Π.Χ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Χίου. ἔζη κατὰ τὸ 300. Π.Χ. εἰς ἄκραν πενίαν.

ΑΠΙΣ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Απία. Στεφ. Βυζ.

ΑΠΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πλειςονίκου. ὁ ἐπονομασθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατ᾽ ἄλλους Κρὴς, γραμματικὸς περίφημος, μαθητὴς Απολλωνίου τοῦ Αρχιβίου. συνέγραψεν Ιςορίαν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἄλλα τινά. ἔζησε ὑπὲρ τοὺς 100. χρόνους.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Απολλιναρίου γραμματικοῦ. οὗτος ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως, ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος. ὕςερον παραίτησε τὴν Ορθοδοξίαν καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς νέας Αἱρέσεως. τούτου αἱ διδασκαλίαι κατεκρίθησαν ἀπὸ τρεῖς Συνόδους. σώζεται μία μετάφρασίς του τῶν ψαλμῶν εἰς ςίχους Ηρωϊκούς. ἔζη τὸ 360. Μ. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, λαμπρὸς Ζωγράφος. αὐτὸς πρῶτος ἐκανόνισε τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων καὶ ὡραιοτέρων μερῶν τῶν σωμάτων εἰς τὰς εἰκόνας. ἤνθει κατὰ τὸ 408. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ασκληπιοῦ, γραμματικὸς ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς βιβλιοθήκης τῶν Θεῶν, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια Ελληνογαλλιςὶ κατὰ τὸ 1805. εἰς τόμους δύω. ἀπέθ. κατὰ τὸ 114. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Δαμασκηνός. ἔζη κατὰ τὸ 120. Μ.Χ. περίφημος ἀρχιτέκτων. οὗτος κατεσκεύασε τὴν γέφυραν εἰς τὸν Δούναβιν ἐπὶ Τραϊανοῦ. τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν ὁ Ανδριανὸς, καὶ διὰ προςαγῆς του τὸν ἐθανάτωσαν. σώζονται αὐτοῦ πολιορκητικὰ συγγράμματα.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν. Σώζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν

Ελληνικῶν Τραγωδιῶν, ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Διονυσίου, τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας. Αἰλιαν.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Δαλὶς, Ιφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ορἄπιος, συνέγραψε περὶ τῶν Βασιλέων καὶ τῆς θρησκείας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἕν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Σεμενουθί.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Περγαμηνὸς τῆς Παμφυλίας. ἔζη Π. Χ. κατὰ τὸ 210. συνέγραψεν ὀκτὼ βιβλία περὶ Κωνικῶν τομῶν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αλεξανδρινὸς, υἱὸς τοῦ Σιλλέως. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐκεῖ ἐπολιτογράφη. κατὰ τὸ 247. Π. Χ. ἀπέρασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ ἔγινε βιβλιοθηκάριος. σώζεται ἕνα Σύγγραμμά του ἡρωϊκὸν εἰς βιβλία τέσσαρα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ὁ Δύσκολος, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐπωνομάσθη δύσκολος διὰ τὸν σκληρόν του βίον, προερχόμενον ἐκ τῆς μεγίστης πενίας του. ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀγοράσῃ κἂν ὀλίγον πάπυρον (φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν φλοῦδα τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ εἶδος χαρτίου.) ὥστε ἦτον βιασμένος νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς κομμάτια συντριμμένων ἀγγείων. ἔζη κατὰ τὸ 138. συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία 5.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ἀπὸ τὰ Τύανα ἐπαρχίαν τῆς Καππαδοκίας. ἐγεννήθη περὶ τὸ 2. Μ. Χ. ἦτον Φιλόσοφος Πυθαγορικός. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ινδίας, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐπιςολαί τινές.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς, Αλεξανδρεὺς, υἱὸς Αρχιβίου τοῦ γραμματικοῦ. ἔζη ἐπὶ Αὐγούσου Καίσαρος, συνέγραψε λεξικὸν Ομηρικόν. ἐξεδόθη Ελληνο-Λατινιςὶ, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1773. εἰς δύω τόμους.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Αφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ Ιςορικὸς Συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Τρελλέων.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ὁ Ναυκρατήτης ἐχρημάτισε μαθητὴς τῶν ῥητόρων Αδριανοῦ καὶ Χρήςου. ἔγραψε κατὰ τοῦ ῥήτορος Ηρακλείδους, καὶ ἑτέρους λόγους· ἀπέθανε εἰς τὰς Αθήνας εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων. τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐνταφίασαν οἱ Αθηναῖοι μὲ μεγάλην πομπήν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αθηναῖος, νομικὸς, καὶ πολιτικὸς ἔνδοξος. ἐςάλη πολλάκις ἀπὸ τὰς Αθήνας εἰς πολλὰς πρεσβείας. ἔζη εἰς καιρὸν τοῦ Ηρακλείδους τοῦ Λογίμου, καὶ Γλαύκου, ἀπέθ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. συνέγραψε τὴν Ρωμαϊκὴν Ιςορίαν, καὶ ἄλλα πολλά. ἤνθει κατὰ τὸ 147. Μ. Χ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ ὁ Αναζαρεὺς, περίφημος ποιητής. ἔζη κατὰ τὸ 210. Μ. Χ. Συνέγραψε πέντε βιβλία Αλιευτικῶν, καὶ τέσσαρα κυνηγετικῶν.

ΑΠΠΙΚΙΟΣ, Καίλιος, Ιππεὺς Ρωμαῖος. περίφημος πολυφάγος. ἀφοῦ ἔφθειρεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὅλην τὴν λαμπράν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ρώμην σχολεῖον, ὅπου παρέδιδε μὲ μισθὸν

τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου δέκα βιβλία περὶ κατασκευῆς καὶ αἰτίσεως βρωμάτων, καὶ περὶ μαγειρικῆς ἐν γένει.

ἌΠΠΙΟΣ Κλαύδιος Κήνσωρ. οὗτος ἐλιθόστρωσε τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως Καπύης εἰς τὸ Βρουνδούσιον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν ὁδὸν Αππίαν.

ἌΠΠΙΟΣ, Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Αππιος.

ἈΠΡΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Φάμμιος, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων, καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστατησάντων κατ' αὐτοῦ. Ηρόδ.

ἈΠΟΥΛΦΕΔΑ Ισμαὴλ· Κόμης τῆς Συρίας. Συνέγραψε εἰς τὸ Αραβικὸν μίαν Γεωγραφίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς φυσικῆς Ιστορίας. Απέθανε κατὰ τὸ 1344. Μ. Χ. Ητον πολλὰ εὐνοούμενος τοῦ Σουλτὰν Σαλαδίνου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει πολλὰ ἡ Ιστορία τοῦ Σταυρικοῦ πολέμου.

ἈΠΟΥΡΑΜΙΦΙΑΡ, ὁ ἐνδοξώτερος διδάσκαλος τῶν Οθωμανῶν. Επωνομάσθη Σωκράτης τῶν Τούρκων. Απέθανε εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ηνθει κατὰ τὸ 967. Μ. Χ.

ἈΡΑΒΙΑ, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς. Απολλόδ.

ἈΡΑΓΟΝΑ Ιωάννα, Σύζυγος τοῦ Κόμητος Ασκανίου· Ολοι οἱ σοφοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν ἐγκωμίασαν διὰ τὸ κάλλος της, διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν φρόνησίν της εἰς τὰ πολιτικά. ἔζη κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ἈΡΑΣΠΗΣ, νέος τις εὐγενὴς, Πέρσης, εὔνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς Βασιλίσσης αἰχμαλώτου Πανθίας, γυναικὸς τοῦ Αβραδάτου. Ξενοφ.

ἌΡΑΤΟΣ, ἀπὸ Σικυῶνα, ἀρχιστράτηγος τῶν Ακρι, εἷς τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Ελλάδος. ἐξώρισε τὸν Νεοκλῆν τύραννον τῆς πατρίδος του, ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Κορίνθου τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας· ἠλευθέρωσε τὸ Αργος ἀπὸ τοὺς τυράννους του. Αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ νομισθῇ ὁ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως τῶν Ακρι, τὴν ὁποίαν ἐμόρφωσε καὶ ἐλάμπρυνε. ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἐσυγχίσθη μὲ τὸν Αρατον, καὶ διὰ προσταγῆς του τὸν ἐφαρμάκευσεν εἰς ἕνα συμπόσιον ὁ Ταυρίων. ἔζη κατὰ τὸ 334. Π. Χ.

ἌΡΑΤΟΣ υἱὸς Αθηνοδώρου καὶ Λιτοφίλης, ἀπὸ Κιλικίαν, ποιητὴς καὶ Αστρονόμος, Συγγραφεὺς περίφημος, τὰ συγγράμματά του, Φαινόμενα, μετέφρασεν ὁ Κικέρων εἰς στίχους Λατινικούς. ἔζη κατὰ τὸ 272. Π. Χ.

ἈΡΑΤΩΡ, Λίγυρ τὸ γένος, Ρήτωρ καὶ ποιητὴς, ἐστάθη ὑποδιάκονος τῆς ἐν Ρώμῃ Εκκλησίας. Συνέγραψε εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους περὶ τῆς ζωῆς τοῦ θείου Παύλου. ἔζη κατὰ τὸ 540. Μ. Χ.

ἈΡΒΑΪΟΣ, Αγγλος, περίφημος Ιατρὸς κατὰ τὸ 1628. Μ.Χ. Πρῶτος οὗτος ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. ὅτι τὸ αἷμα κινεῖται ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς καρδίας διὰ τῶν ἀρτηριῶν, καὶ διαδιδόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν φλεβῶν.

ἈΡΒΑΚΗΣ, Μῆδος τις Σατράπης, ὅστις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστατήσας

κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νῖνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος, ὡς λέγεται, ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου τοῦ παλατίου αὐτοῦ.

ἌΡΒΗΛΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς. Ἀπολλόδ.

ἈΡΓΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίμνου, ἀγαπήσας αὐτὸν ὁ Ηρακλῆς, τὸν ἔλαβε μαζῆ του ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ὁ νέος ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ηρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἔστειλλε τὴν κόνιν πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρός του, καὶ ἔκτοτε, λέγουσιν, ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

ἌΡΓΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Παυσ.

ἈΡΓΑΝΘΩΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν τῇ Ισπανίᾳ, ὅστις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται 80, χρόνους, καὶ ἔζησεν 120. ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ηρόδ.

ἈΡΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. Ἀπολλόδ. - 2) θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος, καὶ ἔγγονος Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ηρακλείδου Ἀριστοδήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ηρόδ. -3) γυνὴ τοῦ Ινάχου, καὶ μήτηρ τῆς Ιοῦς. Υγῖν.

ἈΙΓΕΛΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον. Ἀπολλόδ.

ἌΙΓΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Στέφ. Βυζ.

ἌΡΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Ἀπολλόδ.

ἌΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος.

ἌΡΔΗΝΚ, ἔνδοξος ἀστρονόμος ἀπὸ τὴν Βρέμαν. οὗτος ἀνεκάλυψε τῇ πρώτῃ Σεπτεβρίου 1804. ἕνα πλανήτην.

ἈΡΔΙΑΪΟΣ, σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πλάτ.

ἌΡΔΥΣ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678. Π. Χ. Ηρόδ.

ἈΡΕΘΑΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Ιωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ λόγους διαφόρους. ἔζη κατὰ τὸ 910. Μ.Χ.

ἌΡΕΙΟΣ, Ιερεὺς εἰς τὴν Εκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ηρχησε κατὰ τὸ 323 Μ. Χ. νὰ φανερώνῃ τὰς σφαλερὰς του ἰδέας κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἐβλασφήμει λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοούσιος ὁ Ιησοῦς Χριστὸς με τὸν Πατέρα. Αὕτη ἡ βλασφημία του ἀναιρεῖ τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος, δόγμα βάσιμον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πολλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ ὁ ἴδιος Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας· ὅστις συχνὰ ἐλάμβανεν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς θεολογικάς του φιλονεικίας.

ἈΡΕΤΑΪΟΣ, ἀπὸ Καππαδοκίαν, περίφημος Ιατρὸς, τὰ πολύτιμα τούτου συγγράμματα, ἐπωνομάσθησαν, Χρυσᾶ Λείψανα. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν Ιατρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄριστος νοσογράφος, καὶ ἀσ-

φαλὴς ὁδηγὸς εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν παθῶν καὶ θεραπείαν. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ιατρικῆς τὴν χρῆσιν τῶν κανθαρίδων, ὡς ἐπισπαςικὰ ἔμπλαςρα. ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Αρχιγένην παλαιότερον αὐτοῦ. ἐπροσδιώρισεν ἀκριϐῶς τοὺς τόπους τῶν φλεϐῶν, ὅπου πρέπει νὰ γίνεται ἡ φλεϐοτομία. ὁ Βοερράϐιος ἐξομοιοῖ τὸν Αρεταῖον μὲ τὸν Ιπποκράτην, ὁ δὲ Αλλερ τὸν δοξάζει σχεδὸν ἀνώτερον. ἡ ἐποχή του ἄδηλος.

ΑΡΕΘΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Αραϐίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ιερουσαλὴμ, περὶ τὸ 63. Π.Χ.

ΑΡΕΤΗ, μήτηρ Αριςίππου τοῦ νέου. αὕτη ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιςήμας εἰς τὸν υἱόν της. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὠνομάσθη μητροδίδακτος. αὐτὴ ἤνοιξε σχολεῖον γενικὸν, καὶ εἶχε μεγάλην φήμην. ἔζη κατὰ τὸ 364. Π.Χ.

ΑΡΗΪΛΗΚΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ελλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν. Ομ. Ιλ. Ξ.-2) εἷς τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Ομ. Ιλ. Π.

ΑΡΗΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰϐάλου, τὴν ὁποίαν λαϐὼν εἰς γυναῖκα ὁ Αφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ιδαντα, Λυγκέα καὶ Πέσον. Απλ.

ΑΡΘΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ασίας, πρόξενος τῶν Αθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος, διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δημ. κατὰ Φιλίπ.

ΑΡΙΑΒΙΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου. ἡγεμὼν τοῦ ςόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκςρατείας τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΑΡΙΑΔΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μήνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΑΡΙΑΙΟΣ, περίφημος ἀρχιςράτηγος Κύρου τοῦ νεωτέρου Σατράπου τῆς Λυδίας.

ΑΡΙΑΝΤΗΣ, εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας. Ηρόδ.

ΑΡΙΑΡΑΘΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅςις, μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμενοῦς Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ᾽ αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωπότατον τρόπον-2) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὅςις φυγὼν κατ᾽ ἀρχὰς μὲ τὴν Αρμενίαν, ἐπανέλαϐε πάλιν τὸν πατρικόν του θρόνον.-2) υἱὸς τοῦ Αριαράθου, καὶ γαμϐρὸς τοῦ Μεγάλου Αντιόχου, ὅςις μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Αντιοχίας ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ϐουλῆς, ἥτις ἐκάλεσε αὐτὸν φίλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

ΑΡΙΑΣΠΗΣ, υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ωχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος φοϐούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ᾽ αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

ΑΡΙΒΑΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων, καὶ σύμμαχος τῶν Ασσυρίων ἐναντίων Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅςις νικηθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

ΑΡΙΓΝΩΤΗ, μαθήτρια τοῦ Μεγάλου Πυθαγόρου, κὰ Θεανοῦς Σαμίας, Φιλόσοφος Πυθαγορική. Συνέγραψε τελετὰς Διονύσου, καὶ ἐπιγράμματα περὶ τῶν μυςηρίων τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ἈΡΙΓΝΩΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἀριςφ. -2) Πυθαγόριός τις Λουκ,

ἈΡΙΔΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, καὶ τῆς Φιλίνης μιᾶς Ορχηςρίδος, καὶ ἀδελφὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος. Λουκ.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΣ, Σατράπης τῆς Ιωνίας καὶ Φρυγίας, ὅςις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου, ἤγειρε μίαν ἀποςασίαν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου, τὸ 363. Π. Χ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής. Ξενοφ-2) Εἷς τῶν ἐπισήμων ςρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅςις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ ςρατεύματα τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. Ἀῤῥιαν.

ἈΡΙΟΜΑΡΔΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων. Αἰσχ. υἱὸς τοῦ Δαρείου, ςρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείαν. Ηρόδ.-3) υἱὸς τοῦ Αρταβάνου, ςρατηγὸς τῶν Κασπίων. Ηρ.

ἈΡΙΟΣΤΟΣ Λοδοβῖκος, ἐςάθη εἷς τῶν ζωηροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ποιητῶν Ιταλῶν. τὰ ποιήματά του, λέγουσιν, ὅτι εἴς τινα μέρη παρομοιάζουν μὲ τὰ τοῦ Ομήρου, καὶ Βιργιλίου. Απέθανε τὸ 1533 Μ. Χ.

ἈΡΙΣΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα νυμφευθεὶς τὴν Εκάβην. Απολλόδ.-2) θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Αρίσβη. Στέφ. Βυζ.

ἈΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, γαμβρὸς καὶ διάδοχος Ιςαίου τοῦ Μιλησίου. τὸν ἐβοήθησαν οἱ Αθηναῖοι καὶ ἀποςατήσας ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους· ἔπειτα ἐκίνησεν ὅλους τοὺς Ιωνας εἰς ἀποςασίαν καὶ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν.

ἈΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἀντικρὺ τῆς Προποντίδος, ἔγινε καὶ ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ὅςις εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 358. Μ. Χ. καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπέθανεν. εὑρίσκωνται ἐρωτικαί τινες ἐπιςολαί του.

ἈΡΙΣΤΑΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν τῆς Πελοποννήσου, οὗτος ἐπωνομάσθη Φιλοποίμην. Φαίνεται καὶ ἕτερος Αρίςαινος, τοῦ ὁποίου ἡ Ιςορία εἶναι πάντη ἄγνωςος.

ἈΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, μάντις περίφημος, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου· συνέγραψε περὶ μαντικῆς βιβλία δέκα.

ἈΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, Σάμιος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς ἔνδοξος. Πρῶτος οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἴδιόν της ἄξονα. ἔζη κατὰ τὸ 200. Π. Χ. σώζεται καὶ αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποςημάτων Ηλίου καὶ Σελήνης. ἐξεδόθη Ελληνολατινιςὶ εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ 1810. καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

ἈΡΙΣΤΕΑΣ, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα, οἵτινες μετέφρασαν τὴν παλαιὰν γραφήν. Οὗτος ἐςάλη ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, πρὸς

τὸν Αρχιερέα τῶν Ιουδαίων Ελεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς, καὶ 72 ἄνδρας πεπαιδευμένους, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὴν μεταφράσουν εἰς τὸ Ελληνικόν. ἔζη τὸ 287. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Δίκαιος, Αθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπονυμίαν. Επολέμησεν ἐνδόξως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ςρατηγῶν. ὠφέλησε τὴν πατρίδα του μὲ τὰς συμβουλάς καὶ κατορθώματά του εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς ναυμαχίας καὶ μάχας. ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του. Ο Θεμιςοκλῆς ἦτον πάντοτε ἀντιζηλός του κρυφὰ καὶ φανερά, ὅςις διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας του, κατώρθωσε καὶ ἐξώρισαν τὸν ἄλλον Αριςείδην, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους τινὰς μετεκάλεσαν· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ μνησικακήσῃ διὰ τὰ πρότερα, ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα του παρεκάλει τὸν Θεμιςοκλέα να συνδράμῃ εἰς ὅ, τι δύναται κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ελλάδος Ξέρξου, πλημμυροῦντος τὰ πεδία τῆς Αττικῆς μὲ τὰ ςρατεύματά του τὰ πολυάριθμα. ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἐςάθησαν αἴτια, ὥςε καὶ πόλεις τῆς Ελλάδος ν᾽ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰς Αθήνας, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὰ πολιτικά. μόλον δὲ ὅτι εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας ἀπέθανε τόσον πτωχός, ὥςε ἡ χρηματική του κατάςασις δὲν ἐξήρκησε διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. ἀλλ᾽ ὁ δῆμος πρὸς εὐγνωμοσύνην ἐπροίκησεν ἐν καιρῷ τὰς θυγατέρας του. ἔζη τὸ 483. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κιϋντιλιανὸς, συνέγραψε περὶ μουσικῆς τρία βιβλία. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου. ἔζη κατὰ τὸ 720. Μ. Χ.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ, φιλόσοφος, ἑτοιμόλογος καὶ δραςήριος. ἐλθὼν ποτὲ κακοποιὸς εἰς τὸν οἶκον του ὑβρίζων αὐτὸν ἐκάλει φεύγοντα. ὁ δὲ Αρίςιππος τὸν ἀπεκρίθη. φεύγω, διότι σὺ μὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ ὑβρίζῃς, ἐγὼ δὲ νὰ μὴν ἀκούω τὰς ὕβρεις. ἐςάθη πρῶτος Φιλόσοφος, ὅςις ἐδίδασκε καὶ ἐλάμβανεν μισθόν. ἔζη κατὰ τὸ 396. Π. Χ. -2) ἀπὸ τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Αφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. -3) συνέγραψε περὶ Αρκαδίας, ὁ μητροδίδακτος λεγόμενος υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου. καὶ τελευταῖος ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ακαδημίας.

ΑΡΙΣΤΙΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ υἱὸς τοῦ Αγασικλέους. ἔζη κατὰ τὸ 540. Π. Χ. ἐρωτηθεὶς ποτε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεκρίθη. ὅτι εἶναι τοσοῦτοι, ὅσοι χρειάζονται διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς των.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἦτον ςρατηγὸς τοῦ Αλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὴν Ιςορίαν, χρόνους τινὰς ὕςερον μετὰ τὸν θάνατόν του. εἶχε ὑπόληψιν ὡς φιλαλήθης, ἀλλ᾽ εἰς περιςάσεις λησμονοῦσε τὰ χρέη ταύτης τῆς ὑπολήψεως.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, Αθηναῖος. οὗτος ἐφόνευσε τὸν Ιππαρχον δι᾽ αἰτίαν τοιαύτην. Ιππαρχος καὶ Ιππίας ἦσαν υἱοὶ Πεισι-

ςράτου τυράννου τῶν Αθηνῶν· ὁ πρῶτος ἠράσθη τὸν Αρμόδιον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβίασεν, αὐτὸς δὲ ἔχων ςενὸν φίλον τὸν Αριςογείτονα, τὸν ἐξηγήθη τοῦ Ιππάρχου τὸ κίνημα· ὅθεν καὶ οἱ δύω καιροφυλακτήσαντες, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, ὥρμησαν κατὰ τῶν Τυράννων καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ιππαρχον· οἱ δὲ φύλακες τοῦ τυράννου, εὐθὺς τότε, τὸν μὲν Αρμόδιον ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Αριςογείτονα συλλαβόντες ὡς κατάδικον, τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ἈΡΙΣΤΟΓΈΝΗΣ, Ιατρὸς, Θάσιος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, βιβλία 39.

ἈΡΙΣΤΟΓΈΝΗΣ, Ιατρὸς Κνίδιος, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. Ιάτρευσε τὸν Αντίγονον Γονατᾶ.

ἈΡΙΣΤΟΔΉΜΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ.

ἈΡΙΣΤΌΔΗΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης, νικητὴς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του, κατὰ προςαγὴν τοῦ χρησμοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του. Εφονεύθη δ᾽ ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τάφου της, κατὰ τὸ 725. Π. Χ.

ἈΡΙΣΤΌΔΙΚΟΣ, ἐπίσημός τις πολίτης, ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ηρόδτ. -2) Ρόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπιγράμματα εἰς τὴν Ανθολογίαν.

ἈΡΙΣΤΟΚΛΕΊΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριςοφάνους, Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ἈΡΙΣΤΟΚΛΗ͂Σ, Περγαμηνὸς, σοφιςὴς περίφημος ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ Αδριανοῦ βασιλέων τῆς Ρώμης. Συνέγραψεν ἐπιςολὰς εἰς βιβλία 5. κατὰ τὴν τέχνην τῆς ῥητορικῆς. -2) Ετερος ἐκ Μεσσήνης τῆς Ιταλίας φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας βιβλία 10.

ἈΡΙΣΤΟΚΛΗ͂Σ, Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος Στωϊκός. Εγραψεν ἐξηγήσεις κατὰ τῶν λόγων Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου περὶ Αμυήτων.

ἈΡΙΣΤΟΚΡΆΤΗΣ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Αρκάδων, διότι ἐπρόδωκεν τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. Παυσ. -2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Αλκιβιάδου· κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συςρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ πεσόντων. Θουκ. - 3) Στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Ξενοφ.

ἈΡΙΣΤΌΚΥΠΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἐν Κύπρῳ. Ηρόδτ..

ἈΡΙΣΤΌΛΑΟΣ, περίφημός τις ζωγράφος, Αθηναῖος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἐζωγράφησε τὸν Περικλέα, καὶ Επαμινώνδα.

ἈΡΙΣΤΟΜΆΧΗ, ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος, καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Αρετήν. Αἰλ.

ἈΡΙΣΤΌΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Αδράςου, καὶ πατὴρ τοῦ Ιππομέδοντος,

ἈΡΙΣΤΟΜΈΝΗΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Θυροποιός. -2) Ο Αἰπιτίδης, ἀρχιςράτηγος Μεσσήνιος. Λέγουν, ὅτι ἐφόνευσε μόνος 300. Σπαρτιάτας, ἔπειτα πληγωθεὶς αἰχμαλωτί-

σθη, ἀλλ' ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

ἈΡΙΣΤΟΜΗΔΗΣ, ἐκ Θασσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, εἰς τὴν μάχην τῶν Ισσῶν. Αῤῥιαν.

ἈΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ 416. Π. Χ.

ἈΡΙΣΤΟΝΙΚΗ, Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ηρόδτ,

ἈΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐμενοῦς ἐκ παλλακίδος τινὸς Εφεσίας. Οργισθεὶς, διότι ὁ Ατταλος ὁ τρίτος, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς Περγάμου εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὑπῆγε μὲ στράτευμα νὰ τὸ κυριεύσῃ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Λογκῖνον τὸν Υπατον τῶν Ρωμαίων Κράσσον κατὰ τὸ 1.Π.Χ. Αλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν Υπατον Περπένα, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ τὸν ἔπνιξαν διὰ προσαγῆς τοῦ βουλευτηρίου. Οὕτως ἔδωκε τέλος ἡ γενεὰ τῶν Αττάλων, οἵτινες ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Πέργαμον 154. χρόνους.

ἈΡΙΣΤΟΝΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς, τὴν ὁποίαν ἐμνησεύθη. Υγῖν. -2) πολίτης Γελῶος τῆς Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ακράγαντα. Θουκ. -3) Λακεδαιμόνιος τις. Θουκ.

ἈΡΙΣΤΟΞΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σπινθάρου ἀπὸ τὰ Τάραντα, ὁ παλαιότατος μουσικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους εἰς τὰς Ἀθήνας· ἔζη κατα τὸ 522. Π. Χ.

ἌΡΙΣΤΟΣ, Αρκάς τις. Ξενοφ. -2) ἐκ πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν ἱστοριογράφων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αῤῥιαν.

ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ἀπὸ τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, ὁ περιφημότερος καὶ ἐνδοξότερος φιλόσοφος, καὶ πρῶτος Αἱρεσιάρχης τῶν Περιπατητικῶν. Ο πατήρ του ὠνομάζετο Νικόμαχος, ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως Αμύντου· ἡ δὲ μήτηρ του ὠνομάζετο Φαιστιάς. Κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος του Ασκληπιοῦ. Ο Αριστοτέλης ἔχασε τοὺς γονεῖς του πολλὰ μικρὸς, καὶ τὸν παρέλαβεν Ακαρνανεύς τις ὀνόματι Πρόξενος, ὅστις καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ. Η φύσις ἑνωθεῖσα μὲ τὴν τύχην τὸν ἀνέδειξαν, ὁποῖον τὸν δοξάζουν ἅπαντες· ὁ Πλάτων ὑπῆρξε διδάσκαλός του, ἔλαβε δια γυναῖκα τὴν Πυθίαν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ακαρνανίας· ἐστάθη διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξ. ὅστις καὶ τὸν ἐφοδίασε μὲ 600. τάλαντα διὰ νὰ ἐπιχειρισθῇ νὰ συγγράψῃ τὴν Ιστορίαν τῶν ζώων, συγχρόνως τὸν ἔστειλε καὶ ἕνα πλῆθος κυνηγῶν καὶ ψαράδων. Αλλ' αὐτὸς ἐσχάτως φοβηθεὶς μήπως περιπέσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην τοῦ Σωκράτους, ἀπέρασεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εσύνθεσε μέγα πλῆθος ποιημάτων, τὰ ὑποληπτικώτερα εἶναι, ἡ Ρητορική, ἡ Ποιητική, ἡ Διαλεκτική, ἡ Ηθική, καὶ ἡ Ιστορία τῶν ζώων, εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας τὸ 384. Π. Χ.

ἈΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ἔνδοξος ποιητὴς κωμικὸς, Αθηναῖος, σύγχρονος μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ Σωκράτην. Εἶχεν ἐνθουσιασμὸν μέγαν εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ πρὸς διόρθωσιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Επαιξε τὸν Σωκράτην εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν Κωμωδίαν του, Νεφέλαι. Λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τοὺς τετραμέτρους καὶ ὀκταμέτρους στίχους· ἔζη κατὰ τὸ 346. Π. Χ.

Διὰ τῶν Κωμῳδιῶν του ὑπεχρεώθησαν οἱ Αθηναῖοι νὰ κλείσουν εἰρήνην με τὴν Σπάρτην. Συνέγραψε 50. κωμῳδίας, ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἕνδεκα, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι. Πλοῦτος, Νεφέλαι, Βάτραχοι, Ιππεῖς, Αχαρνεῖς, Σφῆκες, Εἰρήνη, Ορνιθες Εκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Λυσιστράτη· ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1710. -2) Βυζάντιος γραμματικὸς περὶ τὰ 270. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Ακαρνάνων, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδ. ὅτε· οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υςάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ, Αρχων ἐν Αθήναις το 426. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς ἐπὶ Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. περὶ τὸ 336. Π.Χ. Εκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ἀποσπάσματά τινά.

ΑΡΙΣΤΩΝ ὁ Χῖος ὁ ἐπωνομασθεὶς Σειρὴν, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ερατοσθένους, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται μεταξὺ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως, καὶ ὅτι οἱ φρόνιμοι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὸν ἐπιτήδειον ὑποκριτὴν, ὅςις ὑποκρίνεται πρεπόντως, ὅ, τι πρόσωπον ἀναλάβη· προσέτι, ὅτι οἱ διαλεκτικοὶ λόγοι ὁμοιάζουν τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης, τα ὁποῖα δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε. Συνέγραψε διαλόγους περὶ τῶν δογμάτων τοῦ Ζήνωνος, ὑπομνήματα περὶ κενοδοξίας, ἐπιςολὰς πρὸς Κλεάνθην, καὶ ἄλλα πολλά. Ο Παναίτιος λέγει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιςολαὶ του δὲν εἶναι γνήσιαι· ἐπειδὴ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Αρίςωνες.-2) Αρίςων ὁ ἐκ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἕτερος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ, Ελλην, κωμικός. Συνέγραψε δράματα, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα.

ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, Αθηναῖος, κιθαρῳδὸς, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Αριςοφάνης, ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον. Εκκλης. 139. Λουκ.

ΑΡΙΦΡΩΝ, πατὴρ τοῦ Ξανθίππου, καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Αθηναῖος. Ηρόδτ. - 2) αδελφὸς τοῦ Περικλέους, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. Πλάτ.

ΑΡΙΩΝ, περίφημος Μουσικὸς τῆς Κιθάρας, καὶ ποιητὴς Λυρικός, Μεθυμναῖος. Υπῆγεν εἰς τὴν Καλαβρίαν καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκέρδισε πολλὰ πλούτη μὲ τὴν τύχην του,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνςαντινουπόλεως, υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Τὸν ἔνδυσεν ὁ πατὴρ του τὴν Αὐτοκρατορικὴν πορφύραν εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, καὶ ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίςησιν βλέπων διάδοχον τῆς βασιλείας του ἐκ τῆς Οἰκογενείας του μὲ γενικὴν ψῆφον· τὸν παρέδωκε δὲ εἰς τὴν φροντίδα καὶ καθοδηγίαν Αρσενίου τινὸς διακόνου, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησεν, ὅτι ἐχρεώσει μᾶλλον εἰς τὸν Αρσένιον παρὰ εἰς αὐτὸν· καθότι τὸν εἶπεν, ἐγὼ μὲν σὲ ἔδωκα τὴν γέννησιν καὶ τὸ βασίλειον, ἀπὸ αὐτὸν ὅμως θέλεις λάβει τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Αλλ' ὁ δυςυχὴς Πρίγγιψ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπι-

θωσῃ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅςις ἐςάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βασιλείου του· ἀπέθ. κατὰ τὸ 408. Μ.Χ.

ἈΓΚΆΔΙΟΣ, Ἀντιοχεὺς γραμματικὸς. Ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας καὶ περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ Ὀνομαςικόν.

ἈΓΚΑ-ΙΩΆΝΝΑ, Ἡρωΐς τῆς Γαλλίας. Αὕτη ὑπεχρέωσε τοὺς Ἄγγλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γαλλίας. Ἐνίκησε τὸν ἀρχιςράτηγον Ταλβότ. Ἔπειτα ὅμως ἠχμαλωτίσθη εἰς τοὺς Ἄγγλους, καὶ τὴν ἔκαυσαν ζωντανήν. ἔζη κατὰ τὸ 1430. Μ.Χ. Μαΐου 10.

ἈΓΚΕΣΊΛΑΟΣ, ὁ ἐκ Πιτάλης τῆς Αἰολίδος, ἔζη τὸ 310. Π.Χ. Φιλόσοφος. βλέπων τοὺς Περιπατητικοὺς καὶ Στωϊκοὺς νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς ἀληθείας, ἐςάθη οὐδέτερος, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν Ἀκαδημίαν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ Ἀρχηγός.

ἈΡΜΑΜΊΘΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, ςρατηγὸς τῶν Περσῶν.

ἈΡΜΑΤΊΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς. Ἡρόδτ.

ἈΡΜΝΗΣ, ἔκγονος τοῦ Κύρου, καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑςάσπου.

ἈΡΜΌΔΙΟΣ, Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριςογείτονος, μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν Τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ τυράννου. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως, ἀνδριάντας χαλκοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἡρόδτ.

ἈΡΜΟΚΎΔΗΣ. εἷς τῶν δοκιμωτάτων Φωκέων, ὅςις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον ςρατηγὸν τῶν Περσῶν, φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς. Ἡρόδτ.

ἈΡΜΟΝΊΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαρέκλου Τρώς. Ὁμ. Ἰλ. Ε. – 2) Μουσικὸς τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου. Λουκ.

ἈΡΝΌΒΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, ἐθνικὸς, ἔπειτα Χριςιανὸς· ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε τὴν Ῥητορικήν. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Ἐθνικῶν. ἔζη τὸ 290. Μ-Χ.

ἈΡΝΌΛΔΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔκτισε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ, εἰς τὴν μητρόπολιν Φλωρεντίαν, καὶ πολλὰ ἄλλα βασιλικὰ κτίρια. ἀπέθ. τὸ 1300. Μ.Χ.

ἈΡΝΟΎΦΗΣ, Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Οὗτος παρεκάλεσε τὸν Θεὸν εἰς μίαν ἀνομβρίαν, καὶ ἔγινε ῥαγδαία βροχή.

ἈΡΟΥΝΔΕΛΗΣ. Τομάζος, πρωτοςάτωρ τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὸ 1620. Ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν Πάρον ἐκεῖνα τὰ περιβόητα μάρμαρα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐγχαραγμέναι αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ τῆς Ἱςορίας τῶν Ἀθηναίων.

ἍΡΠΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀςυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος. Ἡρόδτ. – 2) Πέρσης, ςρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑςάσπου. Ἡρόδτ.

ἉΡΠΑΛΊΩΝ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, Παφλαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν.

ΑΡΠΑΛΟΣ, ςρατηγὸς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου, καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅςις λαβὼν τὸ πλεῖςον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ελλάδα. Αῤῥιαν.

ΑΡΠΑΛΥΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Κλήμεντος, νέα ὡραιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ἐμπαθῶς ὁ ἴδιος πατήρ της· ἀλλ᾽ ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν Αλάςορα· ἔπειτα μετανοήσας, ἔτρεξε κατόπιν των, ἐφόνευσε τὸν γαμβρόν του, τὴν ἐπέςρεψεν εἰς τὸ Αργος, καὶ τὴν μετεχειρίζετο ἀναφανδόν. Αὕτη δὲ περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχε, ἔσφαξε τὸν υἱόν της, καὶ τὸν ἔδωκε μαγειρευμένον εἰς τὸν πατέρα του· ὁ δὲ Κλήμης βιασμένος ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΑΡΠΑΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Αρκαδίας. Απολλόδ.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα βιβλία 24. καὶ λέξεις Πλάτωνος βιβλία δύω.-2) Αρποκρατίων Βαλέριος Αλεξανδρινός, συγγραφεὺς τοῦ Ρητορικοῦ Λεξικοῦ. Σουΐδ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Οὐήρου εἰς τὴν Ελληνικήν. ἔζη τῷ 169. Μ. Χ.-3) Αρποκρατ. Αλιος, Ρήτωρ· Συνέγραψε περὶ τῶν λόγων τοῦ Υπερίδου, καὶ ἱςορίας τοῦ Ηροδότου.-4) Αρποκ. Γάϊος· Συνέγραψε περὶ Αντιφῶντος σχημάτων, καὶ λόγων τοῦ Υπερίδου καὶ Λυσίου.

ΑΡΓΙΑ, εὐγενὴς Ρωμάνα, πολλὰ γενναία. Αὕτη ἠξεύρουσα, ὅτι δὲν ἦτον ἐλπὶς νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόλμου ἀνδρός της, ὅςις ἔπρεπε νὰ φονευθῇ, διὰ νὰ τὸν ἐνθαῤῥύνῃ, ἐπῆρε πρώτη τὸ ξίφος καὶ τὸ ἔμπηξεν εἰς τὸ ςῆθος της, καὶ παρουσιασθεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει "ἰδού, οὐδὲν ἐβλάβην.„ αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν τοιαύτην τόλμην της, ἀπεφάσισε καὶ ἐφονεύθη μόνος του.

ΑΡΓΙΑΝΟΣ, μεταφραςής, μετέφρασε τὰ γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου, καὶ ἄλλα πολλά, καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς Ατταλον τὸν Περγαμηνόν.

ΑΡΣΑΚΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Περσῶν. Αἰσχ.-2) πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συςήσας τὴν δυναςείαν τῶν Αρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Αγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Αντιόχου τὸ 256. Π. Χ. ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Αρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάςευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Αρμενίαν. Λου. Στάβ. Ηρόδοτ.

ΑΡΣΑΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Υςάσπου, καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου.-2) Υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του-3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Υςάσπου, ςρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων. Ηρόδ.-4) Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος. Αἰσχ. Περσ. 36.-5) Βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, τὸ 245. Π. Χ.-6) Υπουργὸς τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σοφὸς καὶ ἔνδοξος πολιτικός, ἠγαπήθη πολλὰ ἀπὸ τὸν λαόν, ἐμψύχωσε τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης, καὶ ἐχρησίμευσε μεγάλως εἰς τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ, Γωμαῖος Πατρίκιος, ἠ-

του διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα ἔγινε Μοναχός. Συνέγραψε 44. ἀποφθέγματα. Απέθανε κατὰ τὸ 395. Μ. Χ. (Αγιος Αρσένιος)

ΑΡΣΙΝΟΗ, ἀδελφὴ ὁμομήτριος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα κατὰ τοὺς νόμους τῶν Μακεδόνων καὶ Ελλήνων. - 2) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Αρκαδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Αλκμαίονος. Απολλόδ. - 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ιούλιος, τὴν ἔφερε μὲ θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειτα δὲ ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ασίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αντωνίου, κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας. - 4) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου, καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΑΡΣΙΝΟΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Εκαμήδης. Ομ. Ιλ. Λ.

ΑΡΤΑΒΑΑΝΗΣ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Δαρείου τοῦ Υςάσπου. Ηρόδ.

ΑΡΤΑΒΑΖΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιγράνου βασιλέως τῶν Αρμενίων· καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. τὸ 60. Π. Χ. Πλούτ.

ΑΡΤΑΒΑΖΟΣ, ςρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ἐξεςράτευσε μὲ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ελλάδος, καὶ προβλέπων τὴν δυςυχίαν τῶν Περσῶν εἰς τὰς Πλαταιάς, ἐτραβίχθη ὀπίσω σχεδὸν μὲ 40000 ςράτευμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἐσώθη, ἀπ' ἐκείνην τὴν μεγάλην ἐκςρατείαν τῶν Περσῶν.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Υςάσπου, καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ. - 2) Υρκάνιός τις ἔνους τοῦ Ξέρξου, καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων του, ὅςις συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Αρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος. Διόδωρ. - 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φράκτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην.

ΑΡΤΑΓΕΡΣΗΣ, ςρατηγὸς τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ξενοφ.

ΑΡΤΑΜΗΛΕΝΟΣ, ἀθλητὴς, ἀπὸ τὴν Ελσενγίαν· ἦτον ὑψηλὸς 6 πήχεις, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει Σασσώνης ὁ γραμματικὸς, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐθυμώθη, καὶ ἔκοψεν ἕνα τάλληρον μὲ τοὺς ὀδόντας του, κατέπιεν ἀναμμένα κάρβουνα, ἐπεριπάτησε μέσα εἰς φλόγας πυρὸς, καὶ τέλος ἐπῆρεν ἕνα ξῖφος, καὶ ἐπῆγε νὰ φονεύσῃ ἄλλους ἓξ ἀθλητάς.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ φρόνιμος ἡγεμών. Ωνομάσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας Μακρόχειρ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν μίαν χεῖρα τῆς ἄλλης μακρωτέραν. Εφόνευσε τὸν Αρτάβανον, ἐπειδὴ ἐπεβουλεύετο τὸν θρόνον του· ἔπαυσε πολλὰς καταχρήσεις τοῦ Βασιλείου, καὶ κατέςησε πολλὰς ὠφελίμους διατάξεις. Εβασίλευσε δὲ χρόνους 41.

ΑΡΤΑΞΙΑΣ, κατ' ἀρχὰς Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν Αρμενίᾳ· ἔπειτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύςησε τὸ βασίλειον τῆς Μεγάλης Αρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ρώμη· εἶτα πολεμήσας κατὰ τοῦ Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ νικηθεὶς

ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη.

ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ, ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Υστάσπου, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδία, ὅςις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιςρατίδην Ιππίαν φυγόντα ἐξ Αθηνῶν, καὶ ἐπολέμησε τὰς Ιωνικὰς πόλεις, καταδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον.-2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ ςρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υςάσπου, ὅςις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ ςρατεύματος εἰς τὴν Ασίαν. Ηρόδοτος. - 3) Πέρσης τις. Θουκ.

ΑΡΤΑΧΑΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρταίου, ςρατηγὸς τῶν Ινδῶν, ἐν τῇ κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ, ἐξ Εφέσου· κατὰ μὲν Σουΐδαν φιλόσοφος, ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων του Ιατρὸς, καὶ φυσιολόγος. ἔζη τὸ 138. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ Ονειροκριτικὸν ἐπιγραφόμενον.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας, συνηκολούθησε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείαν τοῦ Ξέρξου, ἠνδραγάθησε εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κατὰ τὸ 480. Π. Χ. Ο Ξέρξης παρέδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα του, διὰ νὰ τὰ ἐπιμελῆται.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας σύζυγος τοῦ Μαυσώλου, πολλὰ φίλανδρος. Αὕτη ἔδιδε μεγάλα δῶρα εἰς ἐκείνους τοὺς πεπαιδευμένους, ὅσοι ἤθελον κάμει ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρός της καλήτερον. Απέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, κατὰ τὸ 351. Π. Χ.

ΑΡΤΙΒΙΟΣ, περίφημος ςρατηγὸς τῶν Περσῶν· ἐπωνομάσθη Αχιλλεὺς τῆς Περσίας.

ΑΡΤΙΜΩΝΗΣ, Ελλην· ἐφεῦρε πολλὰς μηχανὰς τῆς πολεμικῆς, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Περικλέα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Σάμου.

ΑΡΤΥΦΙΟΣ, υἱὸς Αρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Σανδαρίων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείαν. Ηρόδοτ.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ, Ελλην, ποιητὴς κωμικός. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αρχέδικος κωμῳδιογράφος.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, Επισκοπος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Συνέγραψε Διάλογον εἰς Συριακὴν διάλεκτον. Ο Ηγεμόνιος τὸν μετέφρασε εἰς τὸ Ελληνικὸν, κατὰ τὸ 276. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων· ἔλαβε τὸ βασίλειον διὰ Μάρκου Αντωνίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ναυμαχίαν· ὁ δὲ Τιβέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε εἰς τὴν Ρώμην μὲ ἀπάτην, ἔπεισε δὲ καὶ τὸν Αρχέλαον καὶ τὸν ἐφυλάκωσε, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. 2) Ελλην ποιητὴς ἐκ Γέλας, ζήσας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. -3) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Αθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος. -4) Λοκρός τις. Πίνδ.

ΑΡΧΙΑΣ, ἀπόγονός τις τοῦ Ηρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅςις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν, Συρακούσας. Θουκ.-2) Σάμιός τις. Ηρόδ.-3) Θηβαῖος πολεμιςὴς, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅςις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν ςρα-

τηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378. Π.Χ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ Πελοπίδα. Ξενοφ. –4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου Φυγαδοθήρας ἐπικαλούμενος, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας, μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, διὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου, περίφημος γραμματικός· ἔγραψε ἐξήγησιν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ Πτολεμαίου Λευκάδιος, ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ εἰς τὴν Ῥώμην.

ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ἰατροῦ Φιλίππου. Ἐχρημάτισεν Ἰατρὸς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς καὶ Φυσικῆς.

ΑΡΧΙΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλὴν Πλάτ.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγησιλάου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 356. Π.Χ. Μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Χαιρωνείας, λαβὼν γράμματα ἀπὸ τὸν Φίλιππον, γραμμένα μὲ καταφρονητικὸν ὕφος, τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐὰν μετρήσῃ τὴν σκιάν του, δὲν θέλει τὴν εὕρει μεγαλητέραν, παρ' ὅ, τι ἦτον πρὸ τῆς νίκης του. Ὑπῆγεν μίαν ἡμέραν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρων, ὅςις εἶχε βαμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μόλις ὑπέφερε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς εἶπε· πῶς δύνανται οἱ λόγοι σου νὰ ἦναι ἀληθεῖς, ἐνῷ σὺ ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλήν σου φέρεις τὸ ψεῦδος; –2) Πελλοποννήσιος, ὅςις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατερήμονε τὴν Ἀττικὴν περὶ τὰ 431. Π.Χ. Θουκ.

ΑΡΧΙΛΟΓΟΣ, Πάρρος, υἱὸς τοῦ Τηλεσικλέους, ποιητὴς περίφημος, αὐτὸς πρῶτος ἔγραψεν Ἰαμβικοὺς ςίχους, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς ἕνα Σατυρικὸν ποίημα, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ἐκέντισε μίαν οἰκογένειαν, ὥςε ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην των. Ὁ Λυκέμβης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν Ἀρχίλογον, μετέπειτα δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Ὁ δὲ Ἀρχίλογος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀτιμίαν, ἐφέρθη οὕτως, ὥςε ὁ Λυκέμβης, ἡ νύμφη, καὶ αἱ δύω ἀδελφαί της ἐκρεμάσθησαν. Οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 660. Π.Χ. Τὰ ποιήματά του ἦσαν ζωηρότατα καὶ δραςήρια· σώζονται ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1819.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ, περίφημος καὶ μέγας μαθηματικὸς Συρακούσιος. Ὅτε εἰσῆλθον τα ςρατεύματα εἰς τὴν πόλιν τὴν πολιορκουμένην, ςρατιώτης τις τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἐνασχολούμενον εἰς σχήματα Γεωμετρικὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως· ἀκούσας τὸ τοιοῦτον ὁ πολιορκῶν Μάρκελλος, ἐλυπήθη μεγάλως καὶ ἐδάκρυσεν. Ἐπρόσαξε δὲ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν λαμπρῶς. Ἐφονεύθη εἰς τὰ 212. Π.Χ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπείροις ἐφευρέμασιν αὐτοῦ, ἐφεῦρε καὶ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Κυλίνδρου πρὸς τὴν σφαῖραν, καὶ τὸ περὶ Ἰσοῤῥοπίας, καὶ τὴν ὑδροςατικήν. Τέλος πάντων ἡ ζωή του ἐςάθη ἐπωφελὴς καὶ ἀναγκαία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πρέπει ἡ ὕπαρξίς του νὰ θεωρῆται εὐεργεσία τῆς

φύσεως Οἱ καυςικοὶ καθρέπται του, διὰ τῶν ὁποίων κατέκαυσε τὸν ςόλον τοῦ Μαρκέλλου, καὶ τὰ θαύματά του εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν, βεβαιόνουσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὸ ἔξοχόν του πνεῦμα.

ἈΡΧΙΜΗΔΗΣ Τραλλιανὸς, (Τράλλος, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας) περίφημος φιλόσοφος· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ομηρον, καὶ εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.

ἌΡΧΙΠΠΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς, κωμικὸς ἀρχαιότατος.

ἈΡΧΙΤΈΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Αχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης Παυσ. -2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου. Απολλόδ.

ἈΡΧΥΤΑΣ, Ταραντῖνος, υἱὸς τοῦ Μνησαγόρου, μέγας μαθηματικὸς· ἐφεῦρε πολλὰ εἰς τὴν Γεωμετρίαν καὶ Μηχανικὴν· κατεσκεύασε καὶ μίαν ξυλίνην περιςεράν, ἥτις μόνη ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα. Εζη κατὰ τὸ 398. Π.Χ.

ἌΣΑΝΔΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅςις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μὲ τεῖχος, ἀπὸ τὴν λοιπὴν ξηράν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 93. χρόνων. Λουκ.-2) Σατράπης τῆς Λυδίας. Αῤῥιαν.

ἈΣΕΛΛΪΣ Γάσπαρις, Ιταλὸς περίφημος ἀνατόμος· Οὗτος ἐξετκέπασε τὰ γαλατοαγγεῖα εἰς τὸ μεσεντέριον. Απέθανε κατὰ τὸ 1626. Μ.Χ.

ἌΣΚΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Υμεναίου, καὶ ςρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅςις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Ασκάλωνα. Στέφ. Β ζ.

ἈΣΚΑΝΙΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ. -2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ασκανίας χώρας. Ομ. Ιλ. Β΄-3.) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅςις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐκυρίευσε τὸ μικρὸν Λαβίνιον, βασίλειον ἐν Ιταλίᾳ. Διον. Κατ᾽ ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

ἈΣΚΛΗΠΙΆΔΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 62. Μ.Χ. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔπειτα παραίτησε τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Ιατρικὴν· ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτὴν διαφόρους νεωτερισμοὺς, καὶ παραδόξους θεωρίας, ἐναντίας τῆς διδασκαλίας τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ ὁποίου τὴν μέθοδον ἐκατηγόρει, ὀνομάζων αὐτὴν μελέτην θανάτου. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρείσθη εἰς τὴν Ρώμην τὴν γυμνασικὴν Ιατρικὴν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λουτρά. ὁ Πλίνιος τὸν ὀνομάζει ἔνδοξον ἀπατεῶνα· οἱ σύγχρονοί του τὸν ἐθεώρουν ὡς δοξομανῆ, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα, καὶ ζηλότυπον πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του, τοὺς ὁποίους ἀπέῤῥιπτε μὲ μεγάλην ὑπεροψίαν.

ἈΣΚΛΗΠΙΌΔΩΡΟΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Απελλῆς. Σουΐδ. -2) Φυσικός τις ἐν Αλεξανδρείᾳ. Σουΐ.-3) Μακεδὼν, ςρατηγὸς Αλεξ. τοῦ μεγάλου. Αῤῥιαν.

ἈΣΚΛΗΠΙΌΣ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκολαπίου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ιερᾶς Ιατρικῆς τέχνης.

ἈΣΚΛΗΠΙΌΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τριήνην πόλιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Επίδαυρον, πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Χείρωνα τὴν

πατρικὴν τέχνην, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως· ἐγνώρισε τὰς ποιότητας καὶ δυνάμεις πολλῶν φυτῶν· ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν πολλῶν φαρμάκων, καὶ μετεχειρείζετο πολλάκις εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νοσούντων, τὴν μουσικὴν, τὰ ᾄσματα, τὰ γυμνάσματα, καὶ λοιπά. Ἐνὶ λόγῳ ἐςάθη ὁ πλέον εἰδήμων, εὔσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἔζη κατὰ τὸ 50. πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ Ἕλληνες ἐθεοποίησαν τὸν Ασκληπιὸν, ὡς δοτῆρα τῆς ὑγείας, καὶ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸν ἀνήγειραν θυσιαςήρια, καὶ βωμοὺς, καὶ ναοὺς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ελλάδος. Οἱ πλέον περίβλεπτοι ἦσαν τῆς Επιδαύρου, τῆς Τριήνης, τῆς Περγάμου, Κνίδου, καὶ Κέω.

ἈΣΟΡΔΑΝ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων τὸ 668. Π.Χ. Εξέτεινε τὴν βασιλείαν του ἀπὸ τὴν Μηδείαν, ἕως τὴν Αφρικανὴν Αἰθιοποίαν, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπεςάτησαν αἱ περισσότεραι δυτικαὶ ἐπαρχεῖαι τοῦ βασιλείου του.

ἈΣΠΑΣΙΑ, ἀπὸ τὴν Μίλητον· περιβόητος εἰς τὰς Αθήνας διὰ τὸ πνεῦμά της, καὶ ὡραιότητά της, εἶχεν τόσην φυσικὴν ἕξιν εἰς τὴν εὐγλωττίαν, καὶ πολιτικὴν, ὥςε ὁ ἴδιος Σωκράτης παρεδίδετο ἀπὸ αὐτὴν· ἐςάθη διδάσκαλος, ἔπειτα καὶ γυνὴ τοῦ Περικλέους. Ἔζη τὸ 428. Π.Χ.

ἈΣΠΑΣΙΟΣ Βύβλιος, σοφιςὴς, σύγχρονος Αδριανοῦ. Οὗτος ἔγραψε περὶ τοῦ φυτοῦ Βύβλου, περὶ ςάσεων ἐγκώμια εἰς Αδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ ἕτερα.

ἈΣΠΑΣΙΟΣ Τύριος, σοφιςὴς Ἰςορικὸς· ἔγραψε περὶ τῆς Ηπείρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ἰςοριῶν, εἰς βιβλία 20. ἔτι περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ἈΣΠΑΣΙΟΣ Δημητριανοῦ (Μαθηματικὸς ἀπὸ Ραβένην πόλιν τῆς Ιταλίας), σοφιςὴς, εἰς καιρὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Αλεξάνδρου τοῦ Λαμςᾶ. Εγραψε λόγους διαφόρους, πρὸς Αρίςωνα· ἤκουσε δὲ καὶ τὸν Παυσανίαν.

ἈΣΠΑΡ, πατὴρ τοῦ Αρταβουρίου· ςρατηγὸς τοῦ βασιλέως Κωνςαντινουπόλεως Μαρκιανοῦ. Εξεςράτευσεν εἰς τὴν Αφρικὴν κατὰ τοῦ Γιζεριχιοῦ.

ἈΣΣΑΡΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης· ἔκγονος τοῦ Εριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος. καὶ πάππος τοῦ Αγχίσου. Ομ. Ιλ. Τ.

ἈΣΟΥΡ· οὗτος πρῶτος κατὰ τὸ 2210. Π.Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῶν Ασσυρίων.

ἈΣΤΕΡΙΟΣ ἐπίσκοπος Αμασείας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους Ρουφίου τοῦ Εὐτροπίου τὸ 400. Μ.Χ. σώζονται αὐτοῦ 22. ὁμιλίαι εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ἈΣΤΡΑΜΨΥΧΟΣ. Συνέγραψε ὀνειροκριτικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιφέρει τὸ ὄνομά του, καὶ περιέχει 101. ςίχους.

ἈΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμιλκάρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, ςρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Ισπανίαν. Οὗτος λαβὼν προςαγὴν νὰ ἔλθη εἰς τὴν Ιταλίαν νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Σαρδὼ, καὶ εὐθὺς ἔςειλε ςράτευμα εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Σαρδώους, ὅτι θέλει ἢ νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ρωμαίων, ἢ νὰ ἀπο-

θάνη· ὁ ςρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Μάλιος, συνάξας τὰς δυνάμεις του πανταχόθεν, ἦλθεν εἰς μάχην· οἱ δὲ Σαρδῶοι παραίτησαν τὸν Ἀςρουβάλιον, καὶ μόλις ηὗρε τρόπον καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ισπανίαν. Τότε δὲ ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἐδέχθησαν τῶν Ρωμαίων τοὺς νόμους. ὁ δὲ Ἀςρουβάλιος ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν εἰς τὰ ςενὰ τῶν Ἄλπεων, ὅπου ἦτον καὶ ὁ ἀδελφός του Αννίβας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἱματηρὰν μάχην, ἐφονεύθη μὲ θαυμαςὴν ἀνδρείαν.

ἈΣΤΡΟΥΒΆΛΙΟΣ, ἀρχηςράτηγος τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, κατὰ τὸ 146. Π.Χ. Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ρωμαίους ἔχοντας ἀρχηςράτηγον τὸν Σκιπίωνα· οὗτος ςενοχωρήσας τὸν Ἀςρουβάλιον τὸν κατεδίωκεν, ἕως οὗ ἐκλείσθη, εἰς ἕνα ναὸν τοῦ Αἰσκουλαπίου· ὅπου βιασμένος ἀπὸ πεῖναν παρεδόθη εἰς τὸν Σκιπίωνα· ἡ σύζυγός του ἐπροτίμα κάλλιον νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνα της, καὶ νὰ καῇ καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸν ναὸν, παρὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀρχηςράτηγοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

ἈΣΤΥΆΓΗΣ, Ἕλλην γραμματικός. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, περὶ μέτρων, κανόνας ὀνοματικοὺς, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Καλλίμαχον.

ἈΣΤΥΆΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης· ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ τὸ βρέφος θέλει ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, οἱ Ελληνες τὸ ἐζήτουν· ὁ δὲ Οδυσσεὺς εὑρὼν τοῦτο τὸ ἐκρήμνισε ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, καὶ τὸ ἐφόνευσε. κατ᾽ ἄλλους ἡ Ανδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Οδυσσέα ἄλλο βρέφος, καὶ ἐφύλαξε τὸ παιδίον της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε ἔπειτα μαζῇ της εἰς τὴν Ηπειρον.

ἈΣΤΥΔΆΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αςυδάμαντος, ἦτον καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του, Τραγῳδοποιός. Εζη τὸ 400. Π.Χ.

ἈΣΤΥΔΑΜΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ακάςου.

ἌΣΤΥΛΟΣ, ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς Αγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα ἀνδριάντα. Πλάτ.

ἈΣΤΥΌΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος. ὁ Ηρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Φύλαντα, καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐπολέμει ἐναντίον τῆς Εφύρης πόλεως, ὁμοῦ μὲ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ μὲ αὐτὴν ἐγέννησε τὸν Τληπόλεμον· ὅςις ἀφοῦ ἐμεγάλωσε, περιέπεσεν εἰς δυςυχίαν ἀκούσιον, διότι βλέπων, ὅτι ὁ Λυκίμιος, θεῖος, ὡς λέγουσι, τοῦ Ηρακλέους, δὲν ἐπεριποιεῖτο ἐπιμελῶς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔῤῥιψε κατ᾽ αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του, ἀλλ᾽ ἀντ᾽ αὐτοῦ ἐπέτυχε τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἐφόνευσε· διὸ ἔφυγεν εἰς τὴν Ρόδον· εὑρὼν δὲ τοὺς Ροδίους εἰς ἀποςασίαν, προχωρῶν, ἐκράτησεν ἕνα μέρος, καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐξεςράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ἌΣΥΧΙΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας Π.Χ. 1052 Ηρόδοτ.

ἈΣΦΑΛΊΩΝ, ὑπηρέτης τις τοῦ Μενελάου, ψεύςης, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ Ετεονεὺς, ὅςις ἦτον ἀληθής.

ἈΣΧΆΡΙΟΣ, Αμπου-Ασάν-ἀλὶ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων διδασκάλων τῶν Οθωμανῶν. Αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους, καὶ ὄχι κατὰ τὴν θέλησιν ἑκάςου. Απέθ.

τὸ 941. Μ. Χ.

ἈΣΩΝΙΔΗΣ, ναύαρχός τις Αἰγινήτης. Ηρόδοτ.

ἈΣΩΠΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. Ηρόδοτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ηροδότου Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ισθμίων. Πίνδ.

ἈΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ Φλωρεντίαν τὸ 14. ἐκυρίευσε τὰς Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, καὶ ἕνα μέρος τῆν Βοιωτίας.

ἈΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, φιλόσοφος· μετέφρασε τὸν Πλούταρχον, καὶ τὰς πολιτικὰς ἠθικὰς σημειώσεις τοῦ Αριστοτέλους. Εζη κατὰ τὸ 1450. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ἈΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιασοῦ, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, κόρη ὡραιοτάτη, ἀνδρεία, ταχύπους, καὶ φιλοκυνηγός. Αὕτη ἐνίκησε τὸν Πηλέα, εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πελίου.

ἈΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως, υἱοῦ τοῦ Αθάμαντος· καὶ αὐτὴ ὡραιοτάτη, καὶ πολλὰ ταχύπους· καυχώμενος ὁ πατήρ της εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον· ὑπήγαινον λοιπὸν οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς Ελλάδος, διὰ νὰ λάβωσι ἕνα τοιοῦτον βραβεῖον, ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος ὁ Ιππομένης ὁ υἱὸς τοῦ Αρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα συνάζουσα ἡ Αταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω, καὶ ἐνικήθη.

ἈΤΑΛΙΤΗΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ευρυπόμης. Υγῖν.

ἈΤΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ιπποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Ο Πέλωψ εἶχεν ἕνα ἄλλον υἱὸν με ἄλλην γυναῖκα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Χρύσιππον, καὶ τὸν ἠγάπα περισσότερον τῶν ἄλλων υἱῶν του· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσε· ὁ θάνατος τοῦ Χρυσίππου ἐπροξένησε καὶ τὸν θάνατον τῆς μητρός των. ὁ Θυέστης ὅμως ἐπεβουλεύθη τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἠτίμασε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω υἱούς· τοῦτο μαθὼν ὁ Ατρεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν καὶ τὰ δύω του παιδία. ὁ δὲ Θυέστης ἔκλεψεν ἕνα υἱὸν τοῦ Ατρέως καὶ τὸν ἐδίδασκε νὰ ἔχῃ μῖσος κατὰ τοῦ πατρός του· ἔπειτα τὸν ἔστειλε κρυφίως νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα του· ὁ δὲ πατήρ του μαθὼν τοῦτο ἐφόνευσε τὸ παιδίον· ἔπειτα ἐπροσποιήθη, ὅτι δὲν ἔχει πάθος ἐναντίον του, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Θυέστην μὲ τὰ δύω του τέκνα καὶ κρυφίως φονεύσας τοὺς παῖδας, τοὺς εὔγαλε βρασμένους εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔπειτα ἔρριψεν ἔμπροσθέν του, τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων του.

ἈΤΡΟΜΗΤΟΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου, ἐκ Κωθοκιδῶν, δήμου τῆς Αττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ελπίου, Δημ. Στεφ.

ἈΤΡΟΠΑΤΗΣ. Σατράπης τῆς Μηδίας, ἐπι Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Ατροπατηνῆς χώρας. Αῤῥιαν.

ἌΤΑΛΟΣ. Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· Οὗτος ἐνίκησε τοὺς Γαλάτας, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Ταύρου Ορους· ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς Ρωμαίους

κατὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀπέθ. 198. Π.Χ. βασιλεύσας 44. χρόνους. ἦτον πολλὰ ἀνδρεῖος καὶ γενναίας ψυχῆς, δίκαιος εἰς τὸ ἄκρον, καὶ πατὴρ τῶν ὑπηκόων του.

ἌΤΤΑΛΟΣ. Β'. ὁ Φιλάδελφος, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέστησε μίαν βιβλιοθήκην μὲ διακοσίας χιλιάδας βιβλία, τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος Γαληνός. Οὗτος ἠγάπα πολλὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ εἶχε συχνὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν φιλόσοφον Πολέμωνα. Ἔκτισε τὴν Ἀτταλίαν, τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τέλος ἀπέθανε μὲ φαρμάκι κατὰ τὸ 139. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ἈΤΤΙΚΟΣ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

ἈΤΤΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Προξένου Ερίδου. ἦτον τόσον ἀνεπιτήδειος, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τὰ 24. γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. ὁ πατήρ του λοιπὸν ὑπεχρεώθη νὰ τὸν δώσῃ 24. δούλους, καὶ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν ἕνα ὄνομα αὐτῶν τῶν γραμμάτων, ἔχων ἀκόμη γεγραμμένον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ στῆθός του, καὶ οὕτω βλέπων αὐτοὺς καθημερινῶς ἔμαθε νὰ διαβάζῃ. Ἔζη τὸ 79. Π.Χ.

ἈΤΤΙΛΑΣ, μέγας ἀστρονόμος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς Οὐρανίου Σφαίρας.

ἈΤΤΙΛΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Οὔνων, καὶ νεώτερον Οὔγγρων· ἐπωνομάσθη ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ἤρχισε τὴν Ἀνατολὴν, τὸ 450 ἐμβῆκεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἔδωκε φόβον καὶ λύπην εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας της, ἐλεηλάτησε τὰς πλουσιωτέρας πόλεις, καὶ τὰς ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὸ 454. Μ.Χ. Ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του τὴν Πριγγιπέσαν Ἴλδικον, καὶ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του, ἀπέθανεν εἰς τὸ στρῶμα, ἀπὸ μίαν αἱμοῤῥοῖαν, ἥτις τοῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν μέθην. τούτου τοῦ Πρίγγιπος τὸ παλάτιον ἦτο ξύλινον, και εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅλα τὰ βάρβαρα Ἔθνη, καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ ἐξευγενισμένα· ἡ Ἱστορία περιγράφει, ὅτι ἐστάθη ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους μονάρχας. Ἐφαίνοντο εἰς τὴν αὐλήν του οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, οἵτινες ἐπήγαιναν νὰ πάρουν νόμους ἀπ' αὐτόν· οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐφοβοῦντο, πλὴν δὲν τὸν ἐμίσουν· ἦτον θηριώδης, ἤξευρεν ὅμως τὸν καιρὸν νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ συγχωρῇ.

ἌΤΤΙΟΣ, ἢ Ἄκκιος, Ρωμαῖος ποιητὴς, τραγικὸς ἀρχαιότατος. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς μερικὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1564. ὑπὸ Ῥοβέρτου καὶ Ἑῤῥίκου, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη κατὰ τὸ 200 Π.Χ.

ἈΥΓΕΑΣ, Ἕλλην Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΑΥ̓ΓΟΥΣΤΙ͂ΝΟΣ, Ἱερεὺς ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, χριστιανός. Οὗτος παρέδιδε τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου καὶ ἠπατήθη ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, καὶ ἠκολούθει τὴν αἵρεσίν των· ἔπειτα ἔγινεν ἐχθρός της θανάσιμος, καὶ ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἔγινεν ἐπίσκοπος. Συνέγραψε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον κατὰ τὸ, 1619. Ἔτη 380. Μ. Χ.

ΑΪΔΩΔ ἀλλόφυλος, κριτὴς τοῦ ἔθνους τῶν Ισραϊλητῶν. εἰς μίαν ἡμέραν ἐφόνευσεν 600. ἄνδρας, μὲ τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀρότρου τῶν βοῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Αντώνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. εἶχε τόσην φήμην διὰ τὴν μάθησιν καὶ σοφίαν του, ὥςε ὠνομάζετο χρυσοῦς αἰών. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην περὶ τὰ 121. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ 180. παιδιόθεν ἦτον φιλομαθής, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Βέησον Κλαύδιον Μάξιμον. Αφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἔκαμε σχολεῖα, ἔφερε τεχνήτας, καὶ διδασκάλους ἀπὸ διάφορα μέρη, τοὺς ὁποίους ἐτίμα μὲ μεγάλας πληρωμὰς καὶ χαρίσματα. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μακάριος αὐτοκράτωρ, ἐὰν δὲν ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριςιανῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Κλαύδιος Ζ. Κλαύδιος, Αὐρήλιος.

ΑΥΣΟΝΙΟΣ, Μάγνος ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ῥήτωρ, καὶ ποιητὴς περίφημος. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ λόγον πανηγυρικὸν, καὶ ἄλλα ποιήματα. Εζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΥΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ιταλίᾳ Αὔσονες. σχολ. Απολ.

ΑΥΤΕΣΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ηρακλείδας. Παυσ. Οὗτος ἐγέννησε τὴν Θήραν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα (Σαντερίνη). Ηρόδοτ.

ΑΥΤΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, Θουκ. -2) Υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΣ Ελλην, Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαῖος· ἔγραψε δράματα καὶ πολλὰς τραγῳδίας.

ΑΥΤΟΛΕΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν. πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην, ὡς λέγεται, ὑπό τινος φάσματος. Κον. Βιγ.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰσίμου, καὶ Αντικλείας τῆς μητρὸς τοῦ Οδυσσέως. Οὗτος ὑπερέβη ὅλους τοὺς κλέπτας· διότι ἔκλεπτε ἄλογα, πρόβατα, καὶ ἄλλα, καὶ ἐχάλα τὰς σφραγίδας των, βάζων σημεῖα ἰδικά του, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἔχοντας αὐτά.-2.) Απὸ τὴν Πιτάνην τῆς Αἰολίδος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς κάλλιςος. Συνέγραψε περὶ μαθηματικῆς βιβλία 2. περὶ κινουμένης Σφαίρας, καὶ πλανητῶν τὸ 1587. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ρώμην εἰς τόμους 2. μετὰ σχημάτων καὶ σχολείων. Εζη 230. Π. Χ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Βούσυριν. Απολδρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΥΣΑ, Θυγάτηρ τοῦ Αλκαθίου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ιολκον σύντροφον τοῦ Ηρακλέους. Απολλόδ.

ΑΥΤΟΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Αχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, φονεύσας τὸν Αρετον ἐν μιᾷ μάχῃ Ομ. Ιλ. I. -2)

ἈΦΡΑΔΑΤΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Ζαπείρου. Ἀρριαν.

ἈΦΑΡΕΥΣ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιςοῦ Ἱππίου, καὶ Παθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

ἈΦΘΟΝΙΟΣ, ὁ Ἀντιοχεὺς, συνέγραψε προγυμνάσματα ῥητορικά. Ἔζη τὸ 32. Π. Χ.

ἈΦΡΑΝΙΟΣ Λούκιος, Ῥωμαῖος, περίφημος ποιητὴς κωμικός. ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Ὁρατίου, καὶ ἄλλων. Συνέγραψεν ἀςείως πολλὰς κωμωδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινὲς εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη. τὸ 100. Π. Γ.

ἈΦΡΙΚΑΝΟΣ ὁ Σέκτωρ, φιλόσοφος, ἐφεῦρε τὰ κεντήματα τῆς βελώνης, καὶ ἔγραψεν εἰς 24. βιβλία ἔχοντα ἐκλεκτὰς ζωγραφίας, ὡς τὰς φυσικάς. Ἔγραψε ὕμνους μαγικοὺς, καὶ γραπτοὺς τύπους τινὰς καὶ χαρακτῆρας, καὶ Ἰάσεις διαφόρων ἐνεργειῶν, κατὰ τούτου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης, ἀποςασίαν ποιησάμενος, περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Σωσάννης του εἰς τὸν Δανιὴλ τὸν προφήτην.

ἈΧΑΙΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία, καὶ Ἀχαιμενία. - Ἡρόδοτ. - 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑςάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδοτ.

ἈΧΑΙΟΣ, ποιητὴς, τραγικὸς, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν, παλαιότερος τοῦ Εὐριπίδου. Συνέγραψε περὶ τὰς 30. τραγωδίας. Ἔζη 290. Π. Χ.

ἈΧΑΙΟΣ Συρακούσιος, νεώτερος τοῦ Ἀχαίου Πυθοδώρου· ἔγραψε τραγῳδίας 12.

ἈΧΑΡΝΕΥΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ᾿ αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος. Ὑγῖν.

ἈΧΑΙΓΗ Ἰωάννα, λαμπρὰ γυνὴ, ἀπὸ Κορδίαν τῆς Γαλλίας, ἐςάθη ἀρχηγὸς ἄλλων γυναικῶν, καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείως περὶ τὰ 1472. τοὺς Βοργονέτους εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τοὺς ἐνίκησεν.

ἈΧΙΛΛΑΣ, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἡρόδου.

ἈΧΙΛΛΑΣ, τολμηρότατος ἀνὴρ, ἐςάλη μὲ τὸν Σατίμιον νὰ φονεύσῃ τὸν Πομπήϊον· οὗτοι ἀφοῦ τὸν ἔμβασαν, μὲ δολιότητα, καὶ μὲ πρόσχημα φιλίας εἰς μικρὸν πλοῖον, μὲ ὀλίγους πολεμιςὰς, βαρβαρικῶς τὸν ἐφόνευσαν.

ἈΧΙΛΕΥΣ, μέγας πολεμιςὴς τῆς Ἑλλάδος· περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὁποίου ἐμυθολόγησαν πολλὰ οἱ ποιηταί· αὐτὸς ἠγάπα πολλὰ τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν, καὶ Ἰατρικὴν, ἦτον φοβερὸς εἰς τὸν πόλεμον. ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἰδὼν τὸν τάφον του, τὸν ἐτίμησε μὲ ςέφανον λέγων, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτον εὐτυχὴς, διότι ηὗρεν εἰς τὴν ζωήν του φίλον, οἷος ἦτον ὁ Πάτροκλος, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἕνα ἐγκωμιαςὴν ποιητὴν, οἷος ὁ Ὅμηρος· ἐςράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, ὅπου καὶ ἐδολοφονήθη εἰς τοὺς γάμους.

ἈΧΙΛΛΕΥΣ Τάτιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ 260. Μ. Χ. Ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι συνέγραψε τὴν Μυθιςορίαν του πρὶν ἐναγκαλισθῇ τον χριςιανισμὸν, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται ἔρωτες Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίππης, διαιρεῖται εἰς βιβλία 8. Αὕτη θεωρεῖται ὡς καλητέρα τῶν

παλαιῶν. Μυθιςοριῶν, μετὰ τὴν τοῦ Ηλιοδώρου.

ΑΧΙΛΛΕΙΝΗΣ Κλαύδιος, Ιταλὸς ἀπὸ Βολονίαν, περίφημος ποιητής· ἄφησε διάφορα συγγράμματα ποιητικὰ, πλήρη ἀπὸ ματαίους ςοχασμούς. Απέθανε τὸ 1640. Μ.Χ.

ΑΧΜΕΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κερὶμ, ἦτον ὀνειροκρίτης τοῦ Μανοὺν Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν ἐπιγραφόμενα Ονειροκριτικά. Εζη το 820. Μ.Χ.

ΑΨΙΝΗΣ, ῥήτωρ ἀπὸ τὴν Φοινίκην· οὗτος ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ηρακλείδους. Εζη τὸ 236. Μ.Χ. ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Μαξιμίνου. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινὰ περὶ ῥητορικῆς.

ΑΨΙΝΗΣ, Αθηναῖος, σοφιςὴς υἱὸς τοῦ σοφιςοῦ Ονασίμου. Εζη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ.

ΑΨΥΡΤΩΣ, Νικομηδεὺς, Ιατρὸς, καὶ ςρατιώτης ἐπὶ Κωνςαντίνου τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν Σκυθίαν. Εγραψεν Ιππιατρικὸν βιβλίον καὶ φυσικὸν, περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων βιβλία τέσσαρα.

Β

ΒΑΒΡΙΑΣ, ἢ Γαβρίας, ςιχουργός· περίφημος ποιητής· συνέγραψεν εἰς χωριαμβικὸν μέτρον. Εξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1505. Εζη τὸ 20. Π.Χ.

ΒΑΒΥΣ, Ελλην, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκιδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

ΒΑΓΩΑΣ, εὐνοῦχος, Αἰγύπτιος, καὶ ςρατηγὸς τῶν Περσικῶν ςρατευμάτων. Οὗτος φαρμακώσας τὸν βασιλέα Αρταξέρξην τὸν Ωχον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανὸν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας.

ΒΑΖΑΡΗΣ Γεώργιος, Ιταλός. Εγεννήθη τὸ 1511. ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ ἀρχιτέκτων. Η Βιογραφία, τὴν ὁποίαν κάμνει περὶ ζωγράφων, καὶ ἀρχιτεκτόνων Ιτάλων, τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· καθότι χωρὶς αὐτην, ἡ Ιςορία τούτων ἔμενεν ἄγνωςος, ἐπομένως καὶ αἱ τέχναι των εἰς τὸ σκότος.

ΒΑΖΙΚΤΩΝ Γεώργιος, μέγας πολεμιςὴς, καὶ πολιτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς· ἐγεννήθη τὸ 1732. Φθάσας εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων, ἔλαβε φήμην μεγάλην εἰς τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του, ὥςε ἐψηφίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Βεργινίας εἰς τὴν κατὰ τῶν Αγγλων ἀποςασίαν τῶν Αμερικανῶν. Μὲ γενικὴν ψῆφον ἐκηρύχθη καὶ ἀρχιςράτηγος τῶν ςρατευμάτων τῆς Αμερικῆς. Διὰ τῆς ἀξιότητός του ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας, καὶ κατώρθωνε λαμπρὰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας. Αὐτὸς ἐςάθη ἐνὶ λόγῳ ὁ Υπέρμαχος καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Αμερικανῶν. Απέθανε τὸ 1799. καὶ δὶ εὐγνωμοσύνην ἔδωκαν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, ὅςις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ. ΙΛ.

ΒΑΪΟΣ, κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως· ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

ΒΑΙΛΗΣ Ἰωάννης, υἱός τοῦ Ἰακώβου, φύλαξ τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. εἰς ἡλικίαν 16 χρόνων, ἐσύνθεσε δύω τραγῳδίας. Ο περίφημος ἀςρονόμος Καΐλε, τὸν παρεκίνησε ν' ἀφήσῃ τὸ δραματικὸν ςάδιον, καὶ ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὰ μαθηματικά. τὸ 1793 τὰς περὶ Σελήνην παρατηρήσεις του, καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους χρόνους ἐκοινοποίησε τὰς θεωρητικὰς του ἐργασίας εἰς τὸ περὶ ζωδιακῶν ἀςέρων, τὸ 1775 τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιςημῶν, τὴν Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνος, κὰι τὴν παλαιὰν ἱςορίαν τῆς Ἀσίας.

ΒΑΚΧΙΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλείδους, καὶ ϛ' βασιλεύς τῆς Κορίνθου· ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι. Παυσ.

ΒΑΚΧΟΣ, Ζ. Διόνυσος.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ, περίφημος ποιητής, ὁ τελευταῖος τῶν Λυρικῶν. Οἱ περίφημοι τῆς Ελλάδος τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν προτερημάτων του, καὶ ἐξαιρέτως καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην του, τὸν ἐτίμα μεγάλως. Ἔζη τὸ 432, Π. Χ. ἦτον ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραψε πολλὰ ποιήματα εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ερρίκου κατὰ τὸ 1822.

ΒΑΚΩΝ, ὁ Βερουλάμιος, Ἄγγλος, περίφημος φυσικός. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ μέθοδον τοῦ νὰ ἐρευνῶμεν τὴν φύσιν ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔδωκε τὰς πρώτας ἰδέας τοῦ θερμομέτρου, τὴν ἐλαςικὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος· ἔκαμε πολλὰς πείρας περὶ φωτὸς, περὶ ἤχων, περὶ φυτουργίας, βλαςήσεως, καὶ καρποφορίας, καὶ περὶ ἄλλων φυσικῶν ὑποκειμένων· συνέγραψε περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ μακροβιότητος ἀνθρώπου, σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα· ἐπρότεινε τὴν μέθοδον διὰ νὰ μεταβάλλωμεν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς γλυκύ, καὶ πότιμον, διὰ τῆς ἀποςάξεως, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1626 Μ. Χ.

ΒΑΚΩΝ Φραγγῖσκος, Βαρῶνος τοῦ Οὐερουλαμίου, καὶ μέγας Καγκελάριος τῆς Αγγλίας· ἦτον περίφημος μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος του τῶν πλέον ἐνδοξοτέρων, καὶ ἄριςος εἰς τὴν θεολογίαν, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς χαρίης. τὸ περισσότερον μέρος τῶν πολλῶν του ποιημάτων συνέγραψε, ἀφοῦ ἔχασε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεγάλου Καγκελαρίου, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείσθη χρόνους τινάς. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1626.

ΒΑΚΩΝ Ρουγέρος, περίφημος Ἄγγλος τοῦ Β'. αἰῶνος, καὶ μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Φραγγισκάνων· αὐτὸς παραίτησε τὴν θεολογίαν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, εἰς τὴν ὀπτικήν, καὶ τὴν Ἀςρονομίαν, εἰς τὴν Ἰατρικήν, εἰς τὴν χημικήν, αἵτινες ἐνομίσθησαν ὡς θαύματα, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεμείφθη ἀπὸ

τὸν Μόρον ἀρχηγόν του μὲ φυλακήν· ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησαν ὡς μάγον· Ἀπέθανε τὸ 1294, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων.

ΒΑΪΤΩΝ, καὶ Διόγνητος, τῶν ὁποίων ἐπάγγελμα ἦτον νὰ μετρῶσι τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων. ἔγραψεν εἰς σταθμοὺς τὰς πορείας τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΒΑΛΑΚΡΟΣ, ἀντὶ φαλακρὸς, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

ΒΑΛΒΙΝΟΣ, Δάκιος Κοίλιος, ἐγεννήθη ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τῆς Γερουσίας τὸ 287. Μ.Χ. Ἦτον καλὸς ποιητὴς, εὔγλωττος, γλυκὺς, καὶ δίκαιος. εἶχε πολλὴν προσοχὴν νὰ μὴν ἐπιβαρύνη μὲ μεγάλους φόρους τοὺς ὑπηκόους του. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς μίαν ἀποστασίαν, τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ ἕνα χρόνον τῆς μοναρχίας του.

ΒΑΛΔΟΣ Πέτρος, ἔμπορος Γάλλος τὸ 1170. Μ. Χ. ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Βαλδέζων, διδάσκων ἐναντία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. ὅτι δηλ. τὸ βάπτισμα εἶναι ἀνωφελὲς πρὶν φθάση τὸ παιδίον εἰς ἡλικίαν 12 χρόνων, καὶ ὅτι ἡ θεία λειτουργία εἶναι μία λατρεία γελοιώδης, καὶ ἄλλας διαφόρους κατηγορίας. Οὗτος ἦτον περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος πτωχῶν οἰκογενειῶν υἱοθετουμένων ἀπὸ αὐτόν. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1181. Μ. Χ.

ΒΑΛΔΟΥΪΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βελλγίου. οὗτος εἶχεν ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν μεγαλειότητα τῶν Βασιλέων. ἦτον φιλάνθρωπος, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. τὸ 1200 νικηθεὶς εἰς πόλεμον ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βασιλέα τῶν Βουλγάρων.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΟΣ Τρίτος Φλάβιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, υἱὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου Κωσταύτζου καὶ τῆς Πλακιδίας, ἐνυμφεύθη τὴν Εὐδοξίαν θυγατέρα Θεοδοσίου τοῦ νέου. κατ' ἀρχὰς εἶχε συγχωρήσει τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ διώκει καλῶς μετὰ τοῦ ἀνδρός της, ἀλλ' ὁ υἱὸς φθονήσας τὸν πατέρατου τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐχάθη παρευθὺς τὸ Βασίλειον κατὰ κράτος. ἐφονεύθη ἔπειτα καὶ αὐτὸς, διὰ προσαγῆς τοῦ Πετρονίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 455. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος Λουκίνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἐσυντρόφευσε τὸ Βασίλειον του μὲ τὸν υἱόν του Γαλλίωνα, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεβασίλευσε χρόνους 7. ἀλλ' ὁ υἱὸς ἦτον μωρὸς καὶ ἀκίνητος. ἐνῷ ἐπολέμει εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἷς τῶν στρατηγῶν του, τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ 260. οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Βασιλέως των Σαπόρου τὸν ὑπέταξαν, αἰχμαλωτισθεὶς ἀπέρασε ζωὴν δυστυχεστάτην μέχρι τέλους. ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ ἱππεύση, ἔπρεπε νὰ κύπτη ὁ Γαλλίων, καὶ πατῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων του, ν' ἀναβαίνη εἰς τὸν ἵππον. ὁ δὲ Βαλεριανὸς ἦτον εἰς ἕνα κλουβίον σιδηροῦν, τὸν ὁποῖον ἔφερον πάντοτε ὄπισθεν τοῦ βασιλέως. ἐπὶ τέλους τὸν ἔγδαραν ζωντανόν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Κορβῖνος, πολίτης Ρωμαῖος, ἔνδοξος διὰ τὴν γέννησίν του καὶ διὰ τὰς γνώσεις του, ἐχρημάτισεν ὕπα-

τος του Αυγούςου τὸ 5, ἔτος Μ. Χ. τὸ ἐπώνυμον Κορδῖνος τὸ ἔλαβε μὲ τὸ νὰ ἐκάθισεν ἕνας κόραξ ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἐν ᾧ μονομαχοῦσε μὲ ἕνα Γάλλον, καὶ ἔτυπτε μὲ τὰ πτερὰ καὶ τοὺς ὄνυχας τὸν ἐναντίον. Ο Πλίνιος λέγει, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ θανάτου του, ἔχασε τὸ μνημονικόν του, ὥςε δὲν ἐνθυμεῖτο μήτε τὸ ὄνομά του.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Ιςορικὸς Λατῖνος. Οὗτος ἔκαμε μίαν συλλογὴν τῶν πράξεων καὶ λόγων τῶν Ρωμαίων, καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Τιβέριον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκκος, ποιητὴς Λατῖνος, σύγχρονος ἑνὸς Ηρωϊκοῦ ποιήματος, εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Αργοναυτῶν, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βεσπεσιανόν. Εζη κατὰ τὸ 70. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος. Ζ. Οὐαλέριος Λούκιος Πούδλιος.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, σοφὸς μαθηματικὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος, ἐδίδαξε τὴν Γεωμετρίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, εἶχε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥςε ἐνομίζετο ὑπ' αὐτῶν Αρχιμήδης. Οὗτος ἐςάθη καὶ συγγραφεύς.

ΒΑΛΕΓΑΣ Ιωάννης, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ιερουσαλημιτῶν, ἐχθρὸς φανερὸς τῶν Τούρκων. Οὗτος εἰς διάςημα 5 χρόνων τοὺς ἐκυρίευσεν ὑπὲρ τὰ 50 πλοῖα. Ο Σολιμάνος, ἐρεθισμένος εἰς τοῦτο, ἔςειλε 80 χιλιάδας ςρατιώτας τὸ 1565. διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Μάλταν, ἀλλ' ἀπέτυχεν. Απέθανε τὸ 1568. Μ. Χ.

ΒΑΛΙΕΓΑ Φραγτζέσκα, γυνὴ τοῦ Δουκὸς Φιλίππου. Αὕτη ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε μεγάλας χάριτας· τέλος παραίτησε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε καλογραία εἰς ἕνα μοναςήριον τῶν Παρισίων.

ΒΑΛΟΫΖΑ, νέα τῆς Βοεμίας, πολλὰ ἀνδρεία, ἐςάθη μαθήτρια τῆς Λιβούσης, τῆς περιφήμου μεταξὺ τῶν πολεμικῶν γυναικῶν τοῦ βασιλείου τῆς Βοεμίας· συνήθροισε γυναῖκας τινάς, καὶ ἔκαμε ἀποςασίαν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ βασίλειον, ἐπολέμησεν ἀνδρείως, φονεύσασα ἑπτὰ μὲ τὴν ἰδίαν της χεῖρα, ἀλλὰ φοβουμένη προδοσίαν τινά, ἑκουσίως ἀπεφάσισε καὶ ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον.

ΒΑΜΒΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας, ἀπὸ τὴν γενεὰν τῶν Γότθων, ἐςάθη καλὸς βασιλεύς, καὶ πρῶτος, ὅςις ἔκαμεν παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΒΑΝΒΙΤΕΛΗΣ Λοδοβῖκος, Ιταλός, ἀπὸ τὴν Ρώμην, μέγας ἀρχιτέκτων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπιςάτης εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς Εκκλησίας τοῦ Αγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀρχιτέκτων τοῦ Ποντίφικος. Τὸ 1750. ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐπιδιώρθωσε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλικοῦ παλατίου εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἥτις ὀνομάζεται τοῦ Αγίου Πνεύματος.

ΒΑΜΒΟΚΙΟΣ Πέτρος, ζωγράφος, Ολλανδός· ἀπέκτησεν αὐτὸ τὸ ἐπώνυμον ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τοῦ σώματός του. Εμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, ὅτι ἐγεννήθη ζωγράφος, ἐπειδὴ παιδιόθεν ἐσχεδίαζεν ἐκ τοῦ προχείρου ὅ, τι παρίςατο εἰς τὰς ὄψεις του, καὶ αὐτὰς τὰς τοποθεσίας, οἷον πεδιάδας, θαλάσσας, κτλ. Επεσεν ἑκὼν εἰς ἕνα πηγάδιον, καὶ ἀπέθανε

κατὰ τὸ 1675. Μ.Χ.

ΒΑΝΔΕΡΙΟΣ Ἰωάννης, Ὀλανδὸς, ζωγράφος· ἐγεννήθη τὸ 1637, περίφημος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὰς φυσικὰς θέσεις, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΒΑΝΔΕΡΙΟΣ Ἀντώνιος, ζωγράφος περίφημος, νὰ ζωγραφίζῃ πολέμους καὶ πολιορκίας. Οὗτος ἠκολούθησε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λοδοβῖκον τὸν μέγαν, καὶ ἐσχεδίασε τὰς πολιορκουμένας πόλεις καὶ τὰς πλησίον αὐτῶν χώρας, τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Μάρλε (εἰς τὴν Γαλλίαν) τὸ ὁποῖον ἔχει γύρωθεν αὐτὸς ἰσορημένον μὲ εἰκόνας. Ἀπέθανε τὸ 1630.

ΒΑΝΔΟΞ Ἀντώνιος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας, ἐπαρχίας τῆς Ἱσπανίας. Τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἐγέμισε τὸ Λονδῖνον ἀπὸ τας εἰκόνας του, καὶ προχωρήσας ἔπειτα εἰς ἀξιώματα, ἐνυμφεύθη μίαν νέαν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικήν. Ἀπέθ. τὸ 1621. Μ.Χ. καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

ΒΑΝΕΛΜΟΝΤΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς Προυξέλαις κατὰ τὸ 1577. Μ.Χ. καὶ ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν χημικήν· ἀνέγνωσε, λέγει ὁ ἴδιος, ἐπιμελῶς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων καὶ Ἀράβων Ἰατρῶν, ἀλλὰ δυσαρεστηθεὶς διὰ τὰς ματαίας αὐτῶν θεωρίας, ἀφιερώθη ὅλως διόλου εἰς τὴν χημικήν, διὰ τῆς ὁποίας καυχᾶται, ὅτι ἐξετέλεσε θαύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ὠφέλησε τὸ ἀνθρώπινον γένος· δὲν ἀπέβλεψε, λέγει, ποτὲ οὔτε εἰς κέρδος, οὔτε εἰς δόξαν, ἀλλ᾽ εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Ἐκηρύχθη ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Γαληνοῦ. Ἐξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1644. Μ.Χ.

ΒΑΝΙΝΗΣ Λουκίλιος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος φιλόσοφος· τὰ συγγραμματά του ἐπροξένησαν μεγάλην ταραχὴν εἰς τὸ Κοινὸν, διὸ καὶ ἐπέφερον τὸν θάνατόν του· ἀπὸ τὰ 1665. ἕως 1673. εὑρέθη εἰς 140. πολέμους, μὲ τὰς συμβουλάς του ὠχυρώθησαν πλέον τῶν 300 πολιτειῶν, καὶ ἐφάνησαν ἀνώτεραι τῶν πολεμίων.

ΒΑΡΔΑΣ, ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορίσσης Θεοδώρας, πανοῦργος, φιλόδοξος, καὶ ἄσπλαγχνος, ἠγάπα ὅμως τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔκαμε γυμνάσια εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ὁ Λέων Ἴσαυρος ἔκαυσε τὴν βιβλιοθήκην τῆς Κωνσαντινουπόλεως, μὲ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὁ φωτισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΒΑΡΔΥΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, ὅςις ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα. Λουκ. Μακροβ.

ΒΑΡΙΝΟΣ, Φαβωρῖνος, Κάμηρος, ἢ Καμερῖνος, ἐπωνομάσθη οὕτως, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φαβέραν φρούριον πλησίον τῆς Καμερινοῦ, πόλεως τῆς Ὀμβρικῆς. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, φιλολογίας, καὶ Ἱςορίας τοῦ Λασκάρεως· συνέγραψε τὸ μέγα λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· πρώτη ἔκδοσις τούτου τοῦ λεξικοῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1523. δι᾽ ἐπιςασίας τοῦ Ἕλληνος Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς· ἔπειτα ἐξεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔζη τὸ 1510. Μ.Χ.

ΒΑΡΛΑΑΜ, μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφίαν, μαθηματικὴν, καὶ ἀςρονομίαν· ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀριθμητικὰ, καὶ ἀλγεβραϊκὰ βιβλία, 6. ἠθικὰ, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ ἄλλλα διάφορα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων. Απέθανε τὸ 1348. Μ. Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ, Ιουδαῖος. Οὗτος ἤκουσε τοὺς Αποςόλους, οἵτινες ἐδίδασκον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· ἔπειτα πωλήσας ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ὅσα χρήματα ἐσύναξε, τὰ ἔβαλεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Αποςόλων. Συνέγραψε καὶ αὐτὸς ἐπιςολάς.

ΒΑΡΟΥΧ, υἱὸς τοῦ Νηρίου, γραφεὺς τοῦ Ιερεμίου, τὸν ἔφερον αἰχμάλωτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τούτου σώζονται ἐπιςολαί τινές.

ΒΑΡΣΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ατριῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ηρόδ.

ΒΑΡΤΗΣ Ιωάννης δεύτερος, ναύαρχος τῶν Γάλλων· κατ᾽ ἀρχὰς ἦτον ψαρᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιότητά του ἔπειτα ἔφθασεν εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ητον ἀνδρεῖος, ὑψηλὸς, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἄγριος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Αγγλους, καὶ Ολανδούς. Απέθ. τὴν 27 Απριλίου 1702. εἰς ἡλικίαν 69. χρόνων.

ΒΑΡΧΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἐγεννήθη τὸ 1566. Μ. Χ. ἦτον φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ καλὸς Ιςορικός·

ΒΑΡΡΩΝ Μάρκος Τερέντιος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, τολμηρὸς, πλὴν ἄφρων, διὰ τοῦτο καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν μάχην ἐν Κάναις, ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀπὸ Αννίβαν τὸ 316. Π.Χ. ἐπιςρέψας εἰς τὴν Ρώμην, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαιτήσουν νὰ δώσῃ λόγον τῆς ςρατηγίας, ἔλαβε τοὐναντίον εὐχαριςίας παρὰ τοῦ δήμου, διότι διέσωσε τὴν πόλιν των ἀβλαβῆ. Συνέγραψε δὲ καὶ βιβλία περὶ Γραμματικῆς, Ρητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, καὶ Ναυτικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ περὶ Γεωργίας διεσώθησαν, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Λειψίαν, εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὸ 1557.

ΒΑΡΩ, καὶ Δημώ, ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ὁ Πατρίκιος, ἔζη τὸ 911. Μ.Χ. ἦτον σωματοφύλαξ τοῦ βασιλέως Κωνςαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, συνέγραψε ναυμαχικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ὁ μέγας, διδάσκαλος τῆς ἀληθείας. Εγεννήθη εἰς τὴν Καισσάρειαν τῆς Καπαδοκίας τὸ 316. Μ.Χ. ἐσυμμαθήτευσε μὲ τὸν Ιουλιανὸν τὸν Παραβάτην· ἐσπούδασε τὴν Ρητορικὴν, καὶ τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὴν Αντιόχειαν· ἔπειτα εἰς Κωνςαντινούπολιν ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν περίφημον σοφιςὴν Λιβάνιον, ἐχρημάτισεν ἔπειτα Επίσκοπος τῆς Καισσαρίας. Απέθ. τὸ 379. τὴν πρώτην Ιαννουαρίου. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται. Α΄. ὁμιλίαι εἰς τὴν ἑξαήμερον. Β΄. ὁμιλίαι εἰς τοὺς ψαλμούς. Γ. τριάκοντα καὶ μία ὁμιλίαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Δ΄. περὶ παρθενίας. Ε΄. ἐξήγησις εἰς τὰ 16 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Η

σαΐου ς΄. κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ΄. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η΄ Ἀσκητικά. Θ΄. ἐπιςολαὶ 428. καὶ ἄλλα θεολογικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων Ἑλληνο-λατινιςὶ, εἰς τόμους τρεῖς.

ΒΑΣΊΛΕΙΟΣ Καραβίας Ἕλλην Ἰθακήσιος, περίφημος ςρατηγὸς, καὶ πολεμάρχος. Οὗτος ὁ γενναιότατος ἄνδρας, ἐςάθη ὁ πρῶτος τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποςασίας τοῦ Γαλατζίου, ἐναντίον τῶν Τουρκῶν τῷ 1821. μὲ τριακοσίους ςρατιώτας Ἕλληνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἰθακήσιοι, ἐκυρίευσαν τὸ Γαλάτζιον μὲ ἄπειρα καράβια Τουρκικὰ, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη ἐχθρικά.

ΒΑΣΊΛΕΙΟΣ ἐπίσκοπος Σελευκίας. ἔζη τὸ 485. ἔγραψεν ἐπιςολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Λέοντα, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρεκίνει νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, σώζονται ἀκόμη δύω βιβλία, περὶ τῶν πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ἄλλα διάφορα. ἐξεδόθησαν τὸ 1526. Μ. Χ.

ΒΑΣΊΛΕΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὅς τις ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Κωνςαντινουπόλεως τὸ 870, Μ. Χ. αὐτὸς δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ κάλλιςος καὶ ἐξαίρετος Βασιλεὺς, ἂν δὲν ἔχυνε τὸ αἷμα τοῦ προκατόχου του, διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱςορικούς. Διοικήσας καλῶς 18 χρόνους, τὸν Βασίλικὸν θρόνον. ἀπέθ. τὸ 889. Μ. Χ. Συνέγραψε συμβουλευτικὰ τινὰ κεφάλαια διὰ τὸν υἱόν του Λέοντα, καὶ ἓν ἕτερον περὶ νόμων. ἐξεδόθησαν Ἑλληνολατινιςὶ ἐν Γοττίγῃ τὸ 1674.

ΒΑΣΊΛΕΙΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, εἶχε προτερήματα τινὰ, χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους Μονάρχας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀτιμάζοντα τὴν Βασιλικὴν πορφύραν. ἦτον ἀνδρεῖος, ζωηρὸς, ἀκούραςος εἰς τοὺς πολέμους, συνετὸς εἰς τὰ σχέδιά του, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης, ἐθυσίαζε τοὺς λαοὺς ἀλύπως δι᾽ αὐτήν. Ἀπέθ. τὸ 1025. εἰς ἡλικίαν 70. Χρόνων.

ΒΑΣΊΛΕΙΟΣ Κανέλλος, Μοναχὸς υἱὸς Παναγιώτου καὶ Μαγδαλινῆς, ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου, καὶ Θεοτόκη, καὶ διδάσκαλος Παλαιῶν Πατρῶν, Ἄρτας, καὶ Μεσολογγίου.

ΒΑΣΙΛΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου. Ἡρόδ. 132.

ΒΑΣΙΛΙΚΌΣ, σοφιςής. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, περὶ ἀσκήσεως, περὶ μεταποιήσεως, καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν.

ΒΑΣΙΛῺ, θυγάτηρ τοῦ φιλοσόφου Ἀριςίππου, ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

ΒΆΣΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, περίφημος ναυτικὸς, καὶ πρῶτος, ὅς τις ἄραξεν εἰς τὸ Μοζάμβικον. τὸ 1498. ἀπέρασε τὸ ἀκρωτήριον τῶν θαλασσοταραχῶν. Ἀπέθ τὸ 1524. Μ. Χ.

ΒΑΣΣΆΚΗΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἐχρημάτησεν ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκςρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδοτ. 75.

ΒΑΣΣΙΑΝΌΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος. Ἡρόδ. 3.-

ΒΆΤΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυμνήςου, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροι-

μία Βαττολογεῖν· οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην. οἱ δὲ πολῖται πρὸς εὐχαρίστησιν, τὸν ἐχάρισαν τὸ Σόλφιον λεγόμενον λάχανον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα πρὸς εὐγνωμοσύνην δι᾽ αὐτόν. ἔζη τὸ 620. Π. Χ. -2) Βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, υἱὸς Αρκεσιλάου, ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαίμων.

ΒΑΤΤΩΝ, ποιητὴς κωμικός, ἕλλην. Συνέγραψε δράματα, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ανδροφόνος καὶ Εὐεργέται.

ΒΑΒΡΥΚΗ, μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Ιππόλυτον, υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. Απολδρ.

ΒΕΓΑΣ, ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ισπανίας. Συνέγραψε κωμῳδίας. Απέθ. τὸ 1635. Μ. Χ.

ΒΕΓΕΤΙΟΣ, Φλάβιος, γραμματικὸς Λατῖνος. Εζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντινιανοῦ. τὸ 380. ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ πολεμικῆς τέχνης, καὶ ἕτερον περὶ ζωολογίας. Ηνθει τὸ 1806. Μ. Χ.

ΒΕΔΑΣ, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰδέσιμος, ἦτον Αγγλος τὸ γένος, τῷ ὄντι ἀνὴρ αἰδέσιμος καὶ πολυμαθής, καθὼς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1503. εἰς τόμους. 8. ἔζη τὸ 770. Μ. Χ.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μουράτη, δ'. Αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. ἐπωνομάσθη Κεραυνός, διὰ τὰς ὁρμητικὰς του πράξεις, καὶ κατακτήσεις εἰς Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν, καὶ Βουλγαρίαν. τὸ 1395 ἐνίκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τοὺς Ουγγρους, βοηθουμένους ὑπὸ τῶν Γάλλων. τὸ 1402. ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ταμερλάνον, καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ μετὰ δύω ἔτη, ἐνῷ ἐπλησίαζε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ Β'. ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ὡς κληρονόμος τοῦ πατρός του Μωάμεθ Β'. τὸ 1481. ἀλλ᾽ ὁ ἀδελφός του ἰσχυρότερος τὸν ἐδίωξε, καὶ ἐκάθησεν ὁ ἴδιος, τὸ 1512. ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς ν᾽ ἀφήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Σελίμην.

ΒΕΚΑΡΙΑΣ, Καῖσαρ, ἀπὸ Μιλάνον, πόλιν τῆς Ιταλίας, φιλόσοφος περίφημος· ἔζη τὸ 1710. Οὗτος συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, περὶ Ηθικῆς, καὶ περὶ πολιτικῆς.

ΒΕΚΕΤΗΣ Τομάζος, ἐγεννήθη εἰς Λονδῖνον τὸ 1130. ἐχρημάτισε Καγκελάριος τοῦ βασιλέως Ενρρίκου τοῦ Β'. ἐφάνη ἐνάρετος, καὶ μιμητὴς τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ βασιλεύς, ὠργίσθη ἐναντίον του, ἔφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1170. ἀλλ᾽ ἔπειτα ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Πάπα, νὰ προσκαλέσῃ τὸν Βεκέτην εἰς τὴν Αγγλίαν. ἀλλ᾽ ἐπανελθών, μετὰ δύω μῆνας διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως ἐφονεύθη, μέσα εἰς τὴν Εκκλησίαν ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου.

ΒΕΛΩΣΙΣ, Βαβυλώνιος, μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας. Ξενοφ.

ΒΕΛΙΓΚΙΝΗΣ, ποιητὴς Φλωρεντῖνος, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Λοδοβῖκον Μόρον τὸν στέφανον τῆς Δάφνης.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου· ἐχρημάτισε μέγας στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. κατετρόπωσε τὸν Κοπάρ, βασιλέα τῆς

Περσίας, ἐκυρίευσε τὴν Καθαργένην· ὑπέταξε τὸν Γελίμερον. ἐκυρίευσε τὴν Κατάνην, τὰς Συρακούσας, καὶ Παλέρμον· ἐπεσκεύασε τὰ τείχη τῆς Ῥώμης. ἐδίωξε τοὺς Οὔνους· λέγεται, ὅτι οἱ Γότθοι τὸν ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν στέφανον, καὶ αὐτὸς τὸν ἀπέβαλε. Τέλος ἐσυκοφαντήθη ὡς ἀποστάτης κατὰ τοῦ ἰδίου του αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὅστις πιστεύσας, ἐπρόσταξεν ἀχαρίστως καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. Ἀπέθ. τὸ 565. Μ.Χ.

ΒΕΛΛΕΡΟΣ. ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὕτως Βελλεροφόντης.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ. υἱὸς τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐκ τῆς Εὐρυμήδης Θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας τὸν ἀδελφόντου εἰς τὸ κυνήγιον, ἐβιάσθη ν᾿ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τοῦ Ἄργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμὸν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ τὸν ὑπεδέχθη φιλικῶς. Ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν μὲ τόξα, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς πρῶτος ἐχαλίνωσε. τέλος κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ, περιβόητος Ἀθηναῖος τοκιστής. Ἀρισ. Πλούτ. 175.

ΒΕΜΒΟΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἐχρημάτισε περίφημος συγγραφεύς, εἰς τὴν Ἰταλικήν, καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἄφησε πολλὰ συγγράμματα. εἶχε τρεῖς υἱούς, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε μὲ μίαν φίλην του, καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἡ Μοῦσα. Ἔπειτα ἔγινε καὶ Ἐπίσκοπος. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΑΝΤΙΟΣ, Φορτουνάτος, Ἰταλός, Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Γαλλίαν. Συνέγραψεν Ἱστορικά, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Ῥώμην. ἔζη τὸ 570. Μ.Χ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ, Ἑβραῖος, ἔνδοξος Ῥαββῖνος, ἀπὸ τὴν Ναυάρραν πόλιν τῆς Ἱσπανίας. ὑπῆγεν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων ἀπανταχοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς θρησκείας του, ἔπειτα ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Φραγκλῖνος, Ἀμερικανός. Οὗτος διὰ πειραμάτων ἀξιολόγων ἀπέδειξεν τὴν Ἠλεκτρικὴν ὕλην τῆς Ἀτμοσφαίρας, προσέτι, ὅτι ὁ κεραυνὸς εἶναι αὐτόχρημα Ἠλεκτρικὸν πῦρ. Αὐτὸς ἐπενόησε τοὺς Ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς, ἢ μεταλλικοὺς ῥάβδους, διὰ νὰ προφυλάττωσι τὰ μεγάλα κτίρια ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ κεραυνοῦ.

ΒΕΝΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. ἦτον δίκαιος, καὶ φιλάνθρωπος, ἀνανέωσε τὴν Γεωργικήν, καὶ ἐκαλλιέργει τὴν γῆν αὐτὸς ὁ ἴδιος. τὸ 200. Μ.Χ. ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτίου, καὶ τὸ μετέδωκεν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνωρίσθη χρόνους τινὰς ὕστερον. ἴδ. Λεξ. τῶν ἐνδόξ. Ἀνδρῶν.

ΒΕΝΤΙΔΙΟΣ Βάσσος, Ῥωμαῖος, ἀπὸ ταπεινὴν γενεάν. Οὗτος ἐστάθη Δήμαρχος καὶ Πραίτωρ, καὶ Ποντίφιξ καὶ τέλος πάντων Ὕπατος. εἰς τρεῖς μεγάλας μάχας, ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἐπαρχίαν τῆς Περσίας, καὶ ἐθριάμβευσε κατὰ τὸ 38 ἔτος. Π. Χ. Ὁ θάνατος

αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἀφῆκε μεγάλην λυπην γενικῶς εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΤΟΥΓΡΑΣ, Ἰωάννης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1554. Εχρημάτισεν εἷς τῶν περιφήμων ἀγρονόμων. Τὸ 1816. ἐπαρουσίασεν ἕνα σύγγραμμα περὶ ἐμβολιάσματος· καὶ ἕτερον περὶ φλούδας δένδρων, δι ἧς ἐργάζονται τὰ δέρματα.

ΒΕΡΑΖΑΝΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μέγας ςρατηγός· ἐςάθη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Φραγκίσκου, πρώτου βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν Κάναδα, ἐπαρχίαν τῆς Αμερικῆς περὶ τὰ 1526. ἥτις ὀνομάζεται καὶ νέα Γαλλία.

ΒΕΡΓΙΝΙΑ, νέα Ῥωμαία. Ο Κλαύδιος Ἄππιος ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της διὰ νὰ τὴν φθείρῃ· ἔβαλε τὸν Μάρκον Κλαύδιον νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐπὶ προφάσει, ὅτι τὴν εἶχεν αὐτὸς ποτὲ αἰχμάλωτον, καὶ ἐδραπέτευσε, καθότι ἦτον ἀπηγορευμένον νὰ νυμφευθῇ εὐγενὴς, νέαν ποταπῆς οἰκογενείας. Ο δὲ πατήρ της, ὅςτις ἦτον εἰς τὸ ςρατόπεδον, πληροφορηθεὶς ταῦτα, ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπαῤῥουσιάσθη εἰς τὸ κριτήριον μὲ τὴν θυγατέρα του ἐνδυμένην μὲ μαῦρα φορέματα, καὶ συντροφευμένην ἀπὸ πλῆθος γυναικῶν κλαιουσῶν, διὰ νὰ προλάβουν τὴν συκοφαντίαν· ἀλλ᾽ ὁ κριτὴς ἐςάθη ἀδύνατον νὰ πεισθῇ. Τότε ὁ πατήρ της ἐπῆρε τὴν θυγατέρα του κατὰ μόνας, καὶ εὑρὼν μαχαιρίδιον λέγει πρὸς αὐτήν. "Γλυκυτάτη μου κόρη Βεργινία, ἴδε τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σοῦ φυλάξω τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθὺς διαπερᾷ τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ τὴν ἀφίνει νεκράν· οὗτος δὲ φυγὼν διὰ μέσου τοῦ πλήθους, διεσώθη εἰς τὸ ςρατόπεδον· ἀλλ᾽ οἱ ςρατιῶται ἀγανακτήσαντες κατὰ τοῦ Κλαυδίου, ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μόνος του. Προσέτι κατεδίκασαν καὶ τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους τινὰς συμπράκτορας, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν. τὸ 449. Μ. Χ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Αὕτη ἔταξεν ὅτι, ἐὰν ὁ σύζυγός της ἐπιςρέψῃ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κόψῃ τὰ μαλλία της, καὶ νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὸν Ναόν· ἐπιτυχοῦσα δὲ ἐξετέλεσε τὸ τάξιμόν της. Ο δὲ ἀςρονόμος Κόνος ὀνόματι, τὴν περιέπαιζε λέγων ὅτι οἱ Θεοὶ ἐπῆραν αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ μήτηρ τῆς Βερενίκης γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ γυνὴ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης, προτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τούτου.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ἀπὸ τὸν ἰδιόν της πατέρα.

ΒΕΡΗΣ, Πέτρος, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον· ἐχρημάτισε φιλόσοφος καὶ ἄριςος οἰκονομικός· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἕτερον σύγγραμμα περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθ. τὸ 1797.

ΒΕΡΗΣ, Αλέξανδρος, Ἰταλός, ἀπὸ

τὸ Μιλάνον. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1816. ἦτον καλὸς ἀρχαιολόγος, καὶ ἄριςος γραμματικὸς εἰς τὴν Ιταλικὴν διάλεκτον.

ΒΕΓΗΣ Κάρλος, Ιταλὸς, κάλλιςος γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Οὗτος συνέγραψε βιβλίον περὶ καλλιεργείας τῶν σηκαμηνέων, καὶ τῶν ἀμπέλων.

ΒΕΓΙΝΟΣ Μιχαὴλ, ποιητὴς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Εξέδωκε πολλὰ συγγράμματα καὶ ποιήματα εἰς τὸ Λατινικόν.

ΒΕΓΟΚΙΟΣ Ανδρέας, περίφημος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εςάθη ὁ πρῶτος, ὅς, τις ἤλειψε μὲ γῦψον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποθανόντος, ἢ ζῶντος, διὰ νὰ εὐγάλῃ σχέδιον· ἦτον καὶ καλὸς γεωμέτρης καὶ μουσικός. Εζη εἰς τὸν 15. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΒΕΡΡΙΟΣ Φλάκκος, Ρωμαῖος, περίφημος γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Αὐγούςου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεψιῶν του. Απὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν.

ΒΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ Τῖτος Φλάβιος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῶν Σαβίνων ἀπὸ τιμίαν οἰκογένειαν· ἐχρημάτισε δήμαρχος καὶ θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ρώμην· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἀρχιςράτηγος, καὶ ἐςάλη εἰς τὴν Ιουδαίαν, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐκεῖσε ἀποςασίας. Αλλ' αὐτὸς ἀφήσας ἐκεῖ τὸν υἱόν του Τῖτον, ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Ιταλίαν, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ρώμην μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ οἱ ςρατιῶται τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτον ἀμνησίκακος· μὲ τὴν ἐπιςασίαν του ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας τοῦ ἐχθροῦ του Βιτελλίου· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους· πλὴν ὅλας αὐτάς του τὰς ἀρετὰς, τὰς ἠμαύρωνεν ἡ μεγάλη του φιλαργυρία· καθότι ἐκένωσε τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ βασιλείου. Λέγουν τινὲς ὅτι, αἰτία τούτου ἐςάθη ἡ παλλακίς του Κόνις. Εβασίλευσε χρόνους 10. καὶ ἀπέθανε τὸ 79. Μ. Χ.

ΒΕΤΟΓΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν πόλιν τῆς Ιταλίας· ἦτον περίφημος γραμματικός. Εγραψεν ὑπομνήματα τῆς Ρητορικῆς, Ηθικῆς, καὶ Πολιτικῆς τοῦ Αριςοτέλους· ὁμοίως ποιήματα Λατινικὰ, καὶ σύγγραμμα περὶ καλλιεργείας τῶν ἐλαιῶν.

ΒΕΤΡΑΝΙΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Κωνςαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν ἄνω Μοισίαν (Σερβίαν) ἐγήρασεν εἰς τὸ ςρατιωτικόν· ἐκηρύχθη δὲ ἐσχάτως αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν ςρατὸν, εἰς τὸ Σίρμιον τῆς Παννωνίας, ἐπαρχίας τῆς Οὐγγαρίας τὸ 350. Μ.Χ. τὴν πρώτην Μαΐου. Τότε ἐβιάσθη, λέγουν, νὰ μάθῃ τοὐλάχιςον νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά του, ὢν πάντῃ ἀγράμματος· ἦτον ἐλεήμων, γενναῖος, καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας ἀρετάς. Μετὰ ἓξ μῆνας τῆς βασιλείας του παρήτησε τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Βιθυνίαν ἔτι ἓξ χρόνους.

ΒΗΔΗΣ, Αγγλος, σεβάσμιος· συνέγραψεν ἐκκλησιαςικὴν ἱςορίαν τῆς Βρετανίας· ἀπέθανε τὸ 735. Μ.Χ.

ΒΗΛΟΣ, ἐχρημάτισε ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, ὅςις ἔκτισε τὴν πόλιν Βαβυλῶνα.

ΒΗΛΟΣ, ἕτερος ἀδελφὸς τοῦ Αγήνορος,

βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ. Απολόδρ.

ΒΗΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΒΗΡΟΣ, ςρατηγὸς Ρωμαίων· ἄνθρωπος ἀμαθὴς μὲ κακὰ ἤθη.

ΒΗΡΩΣΣΟΣ, Χαλδαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου. Οὗτος εἶναι ὁ παλαιότατος συγγραφεὺς, τῆς Χαλδαϊκῆς ἀρχαιότητος καὶ χρονολογίας· ἦτον Ιερεὺς τοῦ Βήλου εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔζη τὸ 268. Π.Χ. Τὰ λείψανα τῆς ἱςορίας του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Τραπεζούντιος, γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος· ἐχρημάτισε μοναχὸς τοῦ Αγίου Βασιλείου, ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς συνόδους τῆς Φερράρας καὶ Φλωρεντίας, ὡμίλησε μὲ πολὺν ζῆλον ὑπὲρ τῶν Ελλήνων, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ιωσὴφ, ὅςις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς Φλωρεντίαν, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνςαντινουπόλεως ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. Επειτα Λατινοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ δι' ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδηνάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου. Εφερε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥςε δὶς ἠθέλησαν νὰ τὸν ψηφίσουν καὶ Πάπα· Απέθανε δὲ εἰς τὴν Ραβένντην εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων· τὸ δὲ σῶμά του τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ λαμπρῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Πέτρου, καὶ ὁ ἴδιος Πάπας ἐςάθη εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία ἐκκλησιαςικὰ, καὶ θεολογικά. Μετέφρασε καὶ πολλὰ Ελληνικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν. Εζη τὸ 1450. Μ.Χ.

ΒΗΣΣΩΝ, ςρατηγὸς τοῦ Δαρείου, βασιλέως τῆς Περσίας. Οὗτος ὁ ἀπάνθρωπος, ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Αλέξανδρον, τὸν βασιλέα του· ἀλλὰ καὶ ὁ Αλέξανδρος ἀντέμειψεν ἀξίως τὴν ἀχαριςίαν τοῦ προδότου, μὲ σκληρὰν τιμωρίαν.

ΒΗΤΙΣ, Σατράπης τῆς Γάζης. Ο μέγας Αλέξανδρος κυριεύσας τὴν Γάζαν, ἐπρόςαξε νὰ φέρωσι τὸν Σατράπην ἔμπροσθέν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν φοβήσῃ, ἐπρόςαξε νὰ τρυπήσωσι τὰς πτέρνας του, καὶ νὰ τὸν δέσουν ὄπισθεν τῆς ἁμάξης, καὶ νὰ τὸν σύρωσι πέριξ τῆς πόλεως. Εκαμε δὲ τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ Αχιλλέως, ὅςις ἔσυρε τὸν Εκτωρα περὶ τὰ τείχη τῆς Τρῳάδος.

ΒΙΑΣ, υἱὸς Τευτάμου ἀπὸ τὴν Πριήνην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος· οὗτος ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀσθένεια ψυχῆς τὸ, νὰ ἐπιθυμῇ τις πράγματα ἀδύνατα. Ασεβής τις τὸν ἠρώτησε· τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐσέβεια; ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ ἀσεβὴς πάλιν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς του· τέλος αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη σιωπῶ, διότι μὲ ἐρωτᾶς περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν σὲ ἀνήκει. Εζη τὸ 601. Π.Χ. ἀπέθανε δὲ ἐν ᾧ ἐδημηγόρει ὑπερασπιζόμενος ἕνα του φίλον. Ο Φενόδικος λέγει, ὅτι ἐλύτρωσε κόρας Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἀπεςάλη πρὸς αὐτὸν ὁ χρυσοῦς τρίπους τοῦ Απόλλωνος. Ορ. Διογ. Λαέρτ.

ΒΙΒΙΑΝΗΣ Βικέντιος, ἔνδοξος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθητὴς τοῦ Γαλλιλαίου· ἐπωνομάσθη πρῶτος μαθηματικὸς τῆς Τοσκάνης.

ΒΙΒΙΟΣ Σεκδέςρος. Συνέγραψε συγγράμματα εἰς εἶδος Λεξικοῦ, περὶ ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν καὶ θαλασσῶν. Εξεδόθη ἐν Αργέντορ. τὸ 1778. μετὰ σημειώσεων διαφόρων· ἔζη τὸ 940. Μ.Χ.

ΒΙΓΚΕΛΜΑΝΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ἀρχαιολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρανδεβοῦργον, πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1754· ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἐκείνης τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ἔγινε πρόεδρος τῆς Ακαδημίας. Εἰς τὴν ἐπιςροφήν του εἰς Γερμανίαν, ἥτις ἔγινε διὰ προσκλήσεως τῆς αὐτοκρατορίσσης, ἐφονεύθη πλησίον τοῦ Τεργεςίου ἀπὸ λῃςάς. Αφῆκε συγγράμματα περὶ Αρχιτεκτονικῆς, περὶ Ιςορίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΙΓΚΕΣΛΑΟΣ, υἱὸς Κάρλου τοῦ δ΄. ἐκλέχθη τὸ 1378. αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του ἐφυλακώθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους τὸ 1389. Οὗτος ὁ μανιώδης τύραννος ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς δημίους του, οἵτινες ἐφόνευον ὅπου αὐτὸς διώριζε. Θυμωθεὶς ποτὲ ἔῤῥιψεν ἕνα ἱερέα εἰς τὸν ποταμὸν, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ ἐτίμων ὡς ἅγιον. Τέλος πάντων τὸν ἐφυλάκωσαν· ἀλλ᾽ εὗρε τὸ μέσον καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν φυλακήν· ἔπειτα ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Σιγισμοῦνδον, βασιλέα τῶν Οὔγγρων, καὶ ἐβάλθη πάλιν εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΕΡΗΣ λαμπρὸς ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἄξιος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χριςοφόρου Λανδίνου· οὗτος ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ λαμπρότητος τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1516.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ· οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1579. εἰς ἄσημον χωρίον τῆς Γαλλίας· ὁ πατήρ του ἦτον βοσκός· ἐμβὰς ἀπὸ Μασσαλίαν εἰς πλοῖον ἐπιάσθη αἰχμάλωτος, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Αφρικὴν, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἐδούλευσε τιμίως εἰς τὸ ςρατιωτικόν· ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἐςάθη ἐπίτροπος τῶν νοσοκομείων, πρόεδρος τοῦ Αγίου Λαζάρου, Ελεήμων τῆς Γαλλίας, καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλείου. Εἶναι ἀρκετὰ περίεργον, ὅτι ὁ υἱὸς ἑνὸς βοσκοῦ, ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς δύω ἑκατομμύρια τετρακοσίας χιλιάδας δίςηλα. Απέθανε τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων.

ΒΙΚΟΣ Ιωάννης, υἱὸς βιβλιοπώλου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν. Εγεννήθη τὸ 1670. ἦτον ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικός. Συνέγραψε περὶ νέων ἐπιςημῶν, καὶ ἄλλα.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ, Μάρκος Κιαβώνιος, υἱὸς τῆς περιφήμου Βικτωρίνης· ἦτον ἄριςος πολιτικὸς καὶ πολεμικός· ἐβίασε ποτὲ μίαν γυναῖκα ἑνὸς γραμματέως ὀνομαζομένου Αττικοῦ, καὶ ἐφονεύθη ὑπ᾽ αὐτοῦ, εἰς πόλιν τινὰ τῆς Γερμανίας Κολώγαιαν· μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὁμοίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βικτωρῖνος ὁ νέος.

ΒΙΛΛΑΝΗΣ Ιωάννης, περίφημος ἱςορικός. Συνέγραψεν ἱςορίαν ἀπὸ τῆς Πυργοποιΐας Βαβυλῶνος ἕως τὸ 1368. Απέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΛΙΕΡΗΣ, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ιεροσολυμιτῶν, καὶ διοικητὴς τῆς νήσου Ρόδου. Αφοῦ τὴν ὑπέταξαν οἱ Τοῦρκοι περὶ τὰ 1511. ὁ αὐτοκράτωρ Κάρλος ὁ πέμπτος τοῦ ἔδωκεν

εἰς διοίκησιν τὴν νῆσον Μάλταν, καὶ τὴν Τρίπολιν, πόλιν τῆς Αφρικῆς. Απέθανε τὸ 1538. Μ. Χ.

ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ Πούλδιος, Μάρκος, Ιταλός· ἐγεννήθη εἰς Ανδρας, χωρίον τῆς Μάντουας, ἐπωνομάσθη ἡγεμὼν τῶν ποιητῶν Λατίνων· ὁ πατήρ του ἦτον κεραμεύς. Οὗτος ἐσπούδασε εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε μεγάλην φήμην ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Αὔγουςον. Εκεῖ συνέγραψε καὶ τὸ Βουκολικόν του ποίημα, εἰς διάςημα τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπεχειρίσθη τ ὰ Γεωργικὰ, τὸ περίφημον ἐκεῖνο πόνημά του εἰς ποιητικὴν φράσιν. Τοῦτο τὸ θαυμάζουν οἱ Λατῖνοι, ὡς ἡμεῖς τὰ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ομήρου. Συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα. Εζη τὸ 30. Π. Χ.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ Ιωάννης, Αρχεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, καὶ εἷς τῶν σημαντικωτέρων πριγγίπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν Ιταλίαν. Οὗτος ἠγόρασε τὴν Βολωνίαν ἀπὸ τὸν Ιωάννην Πέπολιν τὸ 1335. Παρεδόθη ἑκοῦσα ἡ Γένοϐα εἰς τὴν ἐξουσίαν του· ἐπολέμησε μὲ τοὺς Φλωρεντίνους, Πιζάνους, καὶ Βενετούς. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐσύνθεσεν μίαν γραφὴν, ὡς ἐκ μέρους τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν Πάπαν καὶ εἰς τὸ ἱερατεῖόν του, ἥτις ἤρχιζεν οὕτω πως "Η μήτηρ σου ἡ ὑπερηφάνεια σὲ ἀσπάζεται, καὶ αἱ ἀδελφαί σου ὁμοίως, αἵτινες εἶναι, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀσέλγεια,,. Απέθανε τὸ 1354.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ιταλὸς, ἀνεψιὸς τοῦ Ιωάννου. ἐςάθη ἄσπλαγχνος καὶ ἄνομος Πρίγγιψ. Πάντοτε κατεγίνετο εἰς ἀδίκους πολέμους καὶ κινδυνώδεις. Τὸ 1385 ὁ ἀνεψιός του τὸν ἔκλεισε εἰς ἕνα φρούριον, ὅπου καὶ τὸν ἐφαρμάκωσε καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ιταλὸς, διάδοχος τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μιλάνου ἀπὸ τὸν θεῖόν του. Τὸ 1395. ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Βιγκέσλαον τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πίζης, Λούκας, Σιένας καὶ ἑτέρων πολιτειῶν. Εφονεύθη τὸ 1112. ἐνῷ ὑπήγαινεν εἰς τὴν Εκκλησίαν ἀπὸ μίαν συνωμοσίαν.

ΒΙΓΑΛΙΑΝΟΣ, Πάπας· οὗτος πρῶτος διέταξεν, ὡς λέγεται, τῶν Καθολικῶν αἱ προσευχαὶ νὰ ἦναι ὅλαι εἰς τὸ Λατινικὸν, τὸ 666. Μ. Χ. καὶ ἔσπειρε πρῶτον σχίσμα, ὅτι ἡ Ανατολικὴ Εκκλησία μετέχει τοῦ πνεύματος τοῦ Αντιχρίςου.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, Αὖλος· υἱὸς Λουκίου Βιτελλίου· οὗτος ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἦτον αὐτόχρημα ἀσωτεία καὶ λαιμαργία. Μὲ τὰς κολακείας του ἀπέκτισε τὴν εὔνοιαν τριῶν αὐτοκρατόρων, Καλιγοῦλα Κλαυδίου καὶ Νέρωνος, καὶ διῆλθε διὰ πολλῶν ἀξιωμάτων παρὰ τὴν ἀξίαν του· ἦτο ςρατηγὸς εἰς τὴν κάτω Γερμανίαν. Τὰ Πραιτωρικὰ τάγματα εἶχον κηρύξει αὐτοκράτορα τὸν Οθωνα τὸ 65. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκηρύχθη παρὰ τῆς ςρατιᾶς αὐτοκράτωρ, καὶ κινηθεὶς κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἐνικήθη εἰς τρεῖς μάχας, εἰς δὲ τὴν τετάρτην μεταξὺ Κρημώνας καὶ Μάντουας πόλεις τῆς Ιταλίας, ἐνίκησε αὐτὸς, καὶ μὲ καταφρόνησιν ἐπατοῦσε τὰ ἐχθρικὰ πτώματα μὲ μεγάλην χα-

ράν. Εφαρμάκωσε τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα Πετρωνίαν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πλούτη του. Εκαμε τὴν μητέρα του Γεξτολίαν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἐπειδὴ ἤκουσε, ὅτι αὐτὸς θέλει ζήσει εἰς τὸν θρόνον διὰ πολλοὺς χρόνους, ἐὰν αὐτὴ πρότερον ἀποθάνῃ. Ο λαὸς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν πλέον, μὲ κοινὴν ψῆφον ἐκήρυξαν τὸν Ουεσπεσιανὸν αὐτοκράτορα. ὁ δὲ Βιτέλλιος ἔφυγε, ἀλλ' οἱ ςρατιῶται λαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ τὸν ἐφόνευσαν, καὶ σύραντες τὸ πτῶμά του, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. Ο δὲ πατήρ του Λούκιος, μὲ τὰς χαμερπεῖς του κολακείας, ἐλάτρευσε τὸν ἀνόητον Καλιγοῦλαν ὡς Θεὸν, καὶ διὰ χάριν τὸν ἔλαβεν ἡ αὐτοκρατόρισσα νὰ τῆς λύῃ τὰ ὑποδήματα.

ΒΙΤΡΟΥΒΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αὐγούςου Καίσαρος τὸ 20. Π. Χ. Πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε περὶ Αρχιτεκτονικῆς βιβλία 10. ἐξεδόθησαν ἐν Αμςελοδ· τὸ 1649.

ΒΙΤΩΝ, υἱὸς τῆς Κυδίππης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεόβου κατὰ τὴν μαρτυρίαν Παυσανίου. Ητο πολλὰ ἀνδρεῖος· ἐσήκωσε ταῦρον εἰς τὴν ῥάχην του, διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ἔςησαν εἰς τὸ Αργος ἄγαλμα.

ΒΙΤΩΝ μηχανικός· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε περὶ κατασκευῆς πολεμικῶν ὀργάνων. Εξεδόθη ὑπὸ τοῦ Θηβενότου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μαθηματικῶν τῶν παλαιῶν.

ΒΙΩΝ Βορυσθενίτης, περίφημος Ελλην, ζηλωτὴς τοῦ Μόσχου εἰς τὴν ποιμαντικὴν, καὶ μέγας του φίλος. Αὐτὸς ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐνῷ Αθηναῖοι τινὲς ἐπερίμενον νὰ ἀκούσουν παρ αὐτοῦ ἐκεῖ, τὴν ῥητορικὴν, ἕνας τὸν ἠρώτησε πότε θέλει διδάξει ῥητορικὴν, ὁ δὲ Βίας ἀπεκρίθη, ἐγὼ ἔφερα σῖτον καὶ πῶς νὰ πωλήσω κριθὴν, σημαίνων μὲ τοῦτο, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἔχει περισσοτέραν ὑπόληψιν τῆς ῥητορικῆς. Εταξίδευσε ποτὲ μὲ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ εἶπον, ὅτι πλησιάζουν πειράται, καὶ ὅτι θέλουν χαθῆ ἂν γνωρισθῶσι, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς, τοὐναντίον ἐγὼ, ἂν δὲν γνωρισθῶ· αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ἡ φρόνησις ὑπερβαίνει κάθε ἀρετὴν, καθὼς ἡ ὅρασις τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Προσέτι ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξυβρίζῃ τις τὰ γηρατεῖα, διότι εἶναι ἐκείνη ἡ ἡλικία, τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐπειθυμεῖ νὰ φθάσῃ. ὠνόμαζε τὸ γῆρας λιμένα ὅλων τῶν κακῶν καὶ πάσης δυςυχίας. Εζη κατὰ τὸ 270. Π.Χ.

ΒΙΩΝ, Σμυρναῖος, ποιητὴς βουκολικός· ἔζη κατὰ τὸ 150. Π.Χ. οὗτος συνέγραψεν εἰδύλεια εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ κατὰ τὸ 1748.

ΒΙΩΝ, Συρακούσιος, ῥήτωρ περίφημος. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΒΙΩΝ, Αβδηρίτης, μαθηματικὸς περίφημος· οὗτος πρῶτος ἔγραψεν ὅτι ὑπάρχουν μέρη τῆς γηΐνου ἐπιφανείας, ὅπου εἶναι ἓξ μῆνας ἡμέρα, καὶ ἓξ μῆνας νύκτα, διὰ τῶν ἀςρονομικῶν του ἰδεῶν τὰς ὁποίας εἶχεν.

ΒΙΩΝ, Σολεύς. Συγγραφεὺς Αἰθιοπικῆς ἱςορίας.

ΒΙΩΝ, περίφημος ῥήτωρ· συνέγραψεν ἐννέα βιβλία, Μοῦσαι ἐπιγραφόμενα.

ΒΙΩΝ, Μιλήσιος, ἔνδοξος ἀνδριαντ.

τοποιός.

ΒΙΩΝ, Κλαζομένιος, ἢ Χῖος, ἀγαλματοποιός.

ΒΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Προικόννησον γραμματικός, συνέγραψε βιβλία δύω.

ΒΙΩΝ, ποιητὴς περίφημος· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας περὶ τῶν Περσικῶν.-

ΒΙΕΡΓΑΒΙΟΣ, ὁ Ερμάνος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ολλανδίαν κατὰ τὸ 1668. Μ.Χ. Παιδιόθεν ἐσπούδασεν ἐντελῶς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν, διάλεκτον· ἀκολούθως δὲ τὴν Θεολογίαν, καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Εκκλησίας, καὶ ἔπειτα ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικὰς ἐπιςήμας· πλουτισμένος λοιπὸν μὲ τοσαῦτα εἴδη μαθήσεων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα ςάδιον τῆς Ιατρικῆς σπουδῆς, καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν εἰς αὐτὴν, ὥςε δὲν ἐφάνη ἄλλος, μεταξὺ τῶν Ιατροφιλοσόφων τοῦ αἰῶνός του, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος ἀπὸ αὐτόν. Απὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὑπήγαινον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λουγδούνου, διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά του. Απὸ τὸ σχολεῖον τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐξῆλθον, μαθηταὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Εξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ αἱ Ιατρικαὶ διαταγαὶ, καὶ οἱ ἀφορισμοί του εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τελειότερα, ἀφ᾽ ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπέθανε κατὰ τὸ 1738 Μ.Χ. καὶ τὸ ὄνομά του διατελεῖ ἀθάνατον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς

ΒΟΕΓΟΣ, Σεβηρῖνος, Ρωμαῖος, Χριςιανὸς ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Εζη ἐπὶ Θεοδώρου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψε διάφορα καὶ πολλὰ συγγράμματα· ἀλλὰ κατ᾽ ἐξαίρεσιν ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπ᾽ ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ, περὶ Παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας σύγγραμμά του.

ΒΟΗΘΟΣ, ποιητὴς τῆς Κιλικίας.

ΒΟΙΣΚΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς Θεσσαλός. Ξενοφ.

ΒΟΛΦΙΟΣ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς τῆς Γερμανίας· οὗτος ἀπέθανε τὸ 1734. Συνέγραψε πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἕνα Λεξικὸν τῆς μαθηματικῆς καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΛΤΕΡ, Φραγγῖσκος, Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1694. ἐςάθη ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἄριςος. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα συγγράμματα· εἰς πολλὰ ἐκ τούτων καταφέρεται πολὺ κατὰ τῆς θρησκείας τῶν Χριςιανῶν, ζητῶν ν᾽ ἀποδείξῃ φυσικῶς, τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα καὶ βάσεις τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίςεως· ἐμπαίζει πολλαχοῦ τὰ δόγματα καὶ ἔθιμα διαφόρων ἐθνῶν, ὡς πρὸς τοῦτο δύναταί τις νὰ τὸν συγκρίνῃ μὲ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Λουκιανόν. Περιῆλθεν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Αγγλίας, καὶ εἰς ἄλλας πολιτίας· ἐςάθη ὁ πλέον περίφημος καὶ ὁ πλέον ἔνδοξος τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Πανθεον.

ΒΟΛΤΕΡΑΣ, Δανιὴλ, ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βαλτάσαρ καὶ τοῦ Μιχελαγγέλου. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 55. ἐτῶν.

ΒΟΝΩΣΟΣ, Κύντος, υἱὸς ῥήτορος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν· ἦτον ὑποςρατηγὸς τοῦ Πρόβου. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐκη-

ρύχθη Καῖσαρ εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν· ἔπειτα ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἐκρεμάσθη.

ΒΟΙΕΠΕΡ, ςρατηγὸς τῶν Γάλλων· οὗτος ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ πολεμικὸν δικαςήριον νὰ δώσῃ τὴν Πλατείαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βουλῆς· ἀλλ᾽ ὀργισθεὶς μεγάλως εἰς τοῦτο, ἐφονεύθη μόνος του ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δικαςῶν μὲ μίαν τηλεβόλον. (πιςόλαν.)

ΒΟΣΟΥΕΤΗΣ, ἐπίσκοπος, περίφημος ἀνταγωνιςὴς τῶν Διαμαρτυρομένων. Απέθανε τὸ 1704. Μ. Χ.

ΒΟΣΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀκριβὴς ἱςορικὸς, καὶ περίφημος ῥήτωρ. Απέθ. τὸ 1646.

ΒΟΥΛΙΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Νικολάου, ὅςις ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Πέρσην καὶ ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν, διὰ τοὺς φονευθέντας ἐν Σπάρτῃ πρέσβεις τοῦ Δαρείου· ἀλλ᾽ ὁ βασιλεὺς τὸν ἔςειλεν ὀπίσω ὁμοῦ μὲ τὸν συμπολίτην του Σπάρθεον, διὰ νὰ φανῇ ἀνώτερος τῆς ἀπανθρωπίας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ διὰ νὰ μὴ χύσῃ αἷμα ἀθῶον. Ηρόδ.

ΒΟΥΛΟΣ, φυσικὸς χημικὸς, καὶ μηχανικός. Εγεννήθη εἰς τὴν Ιρλανδίαν τὸ 1627. Μ.Χ. Οὗτος ἐφεῦρε τὴν πνευμαντλίαν· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν μεταλικῶν ὑδάτων· ἔκαμε πάμπολλα πειράματα ὑδροςατικὰ, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΥΠΑΛΟΣ, ἀγαλματοποιὸς, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ιππόναξ λοιδορεῖ εἰς τὰ ποιήματά του.

ΒΟΥΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Εχρημάτισεν εἷς τῶν καλητέρων βασιλέων, ὅσοι ἐδιοίκησαν ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας. Ητον φρόνιμος, ἀνδρεῖος, μετριόφρων· ἠγάπα τὰς ἐπιςήμας, καὶ ὑπερασπίζετο τοὺς σοφούς. Εδοκίμασαν οἱ Τάταροι, νὰ παρέλθουν τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας, καὶ νὰ κυριεύσουν τὸ βασίλειόν του. Αλλ᾽ ὁ Βούτης ἐξεςράτευσεν εὐθὺς, καὶ ἐνίκησε τρίς. Απατεών τις τοῦ ἐπρόσφερε ποτὲ ἕνα ποτὸν, λέγων ὅτι, ἐὰν τὸ πίῃ θέλει διαμείνει ἀθάνατος, εἷς δὲ τῶν ὑπηρετῶν του ἔπασχε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· ὅθε βασιλεὺς πιὼν τὸ ποτὸν ἐθυμώθη, διὰ τὴν τόλμην τοῦ ὑπηρέτου· ἀλλ᾽ αὐτὸς χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν ἀπεκρίθη. Εάν βασιλεῦ! αὐτὸ τὸ ποτὸν προξενῇ τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς, δὲν δύνασαι νὰ μὲ θανατώσῃς, καθότι ἔπιον ἐξ αὐτοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, τὸν ἐσυγχώρησε.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ, Ελλην Σπαρτιάτης, περίφημος ςρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐνίκησε τοὺς Αθηναίους διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· ἐκυρίευσε πολλὰ μέρη, καὶ ἀπεκατέςησε τὴν πατρίδα του φοβερὰν εἰς τοὺς ἐχθροὺς· ἐν ᾧ ὑπήγαινε εἰς τὸ ςρατόπεδον ἔγραψεν εἰς τοὺς Εφόρους, αὐτοὺς τοὺς Λακωνικοὺς καὶ ἡρωϊκοὺς λόγους· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ἢ νὰ νικήσω, ἢ νὰ ἀποθάνω. Εφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον τὸ 422. Μ.Χ. Οταν ἔδωκαν τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν εἰς τὴν μητέρα του Αρχιλεωνίδα, χωρὶς ν᾽ ἀλλάξῃ πρόσωπον, ἠρώτησε κατὰ πρῶτον ἂν ὁ Βρασίδας ἀπέθανεν ἀνδρείως. Πλουτ. ἀποφθ.

ΒΡΑΣΙΛΑΣ, ὄνομα τινὸς Ηρωος ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶ. Θεόκ.

ΒΡΑΥΓΩΝ, ἥρως ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών. Στέφ. Βυζ.

ΒΡΈΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ιταλίᾳ Βρεντήσιον, Πρίντιζη. Στέφ. Βυζ. - 2) Βρέννος ςρατηγὸς τῶν Γαλατῶν· οὗτος ὥρμησεν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ 279. Π.Χ. κατέκοψε τὸν ςρατηγὸν Σωσθένην μὲ τὸ ςράτευμά του, καὶ ἐλαφυραγώγησε τὸν τόπον· ὥρμησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος, ὅπου πληγωθεὶς ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΝΤΕΥ̃Σ, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κληταιμνήςρα πρὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Παυσ. 22.

ΒΡΟΥ̃ΤΟΣ, Μάρκος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Ιουνίου Βρούτου, καὶ τῆς Σερβηλίας ἀδελφῆς τοῦ Κάτωνος· οὗτος ἐνησχολεῖτο μεγάλως εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὰς διαλέκτους, ἐξ ὧν ὠφελήθη μεγάλως, καὶ ἔλαβεν ἐλεύθερα φρονήματα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Ελλήνων ῥητόρων καὶ Ρωμαίων. Συνώμοσαν κατὰ τοῦ Καίσαρος, φονευόμενος δὲ οὗτος, καὶ βλέπων καὶ τὸν Βροῦτον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, τὸν εἶπε, „ καὶ σὺ μετ' αυτῶν, ἀγαπητέ μοι Βροῦτε!,, καθότι αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἐςάθη ὡς δεύτερος πατὴρ τοῦ Βρούτου, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐχρεώςει τὸ πᾶν· ἀλλ' οἱ ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῦ Καίσαρος, δὲν ἀφῆκαν ἀτιμώρητον τὴν τοσαύτην ἀχαριςίαν· καθότι εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν ἐκινήθη ἐμφύλιος πόλεμος, ὅπου ὁ Βροῦτος ἐνικήθη κατὰ κράτος, διὸ καὶ ἀπελπισθεὶς τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΥ̃ΤΟΣ, Λούκιος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ιουνίου, καὶ τῆς Ταρκυνίας θυγατρὸς τοῦ Ταρκυνίου τοῦ Πρίσκου. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ταρκύνιον τὸν περίφημον, ὅςις εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν του, ὅθεν λαβὼν βοηθοὺς τοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους, συνήθροισε τὸν λαὸν, καὶ ἔγινε τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας τοῦ τυράννου· ἡ δὲ διοίκησις τοῦ βασιλείου ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βρούτου, καὶ τοῦ Κολλαντίνου τὸ 509. Π.Χ. Τέλος ὁ Βροῦτος ἐφονεύθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ τυράννου.

ΒΡΎΑΞΙΣ, Αθηναῖος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ, γλυμμένοι εἰς τὴν νῆσον Ρόδον.

ΒΡΥΈΝΝΙΟΣ Ιωσὴφ, μοναχὸς, ἀπὸ Κωνςαντινούπολιν, πεπαιδευμένος ἀνήρ. Συνέγραψε θεολογικὰ, καὶ ἄλλους τινὰς λόγους. Απέθανε τὸ 1445. Μ.Χ.

ΒΩ̃ΛΟΣ, Δημοκρατικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν τῆς φύσεως συμβάλλουσαν τὰ μέγιςα πρὸς Ιατρείαν τῶν ἀσθενειῶν.

ΒΩ̃ΛΟΣ, Μενδήσιος, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱςοριῶν, καὶ περὶ Αςρονομίας.

Γ

ΓΑΒΑΪΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φρυγίας, ἐπαρχίας εἰς τὴν Ασίαν.

ΓΑΒΡΙΑΣ, Ζ. Βαβρίας.

ΓΑΓΓΗΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοποίας· Λέγουσιν ὅτι ἦτο δέκα πήχεις τὸ μῆκος, καὶ ὡραῖος τὸ πρόσωπον ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοῦ τότε καιροῦ. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Μέγας Αλέξανδρος.

ΓΑΔ, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ιακώβ, ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ισραήλ.

ΓΑΕΤΑΝΗΣ· οὗτος ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1284. Εἶναι ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐπρόσθεσε τὸν Ιουβηλαῖον τὸ 1300. καὶ πρῶτος ὅς τις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν μὲ βασιλικὸν φόρεμα, καὶ μὲ δύω κορώνας ἐπὶ κεφαλῆς, τὴν μίαν ἐπι τῆς ἄλλης, καὶ ἐπωνομάσθη ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων. Ο Νογάρεθ ἀρχιςράτηγος τῆς Γαλλίας τὸν ὑπεχρέωσε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ συγχρόνως τὸν ἐφυλάκωσεν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1303. τὴν 16, Οκτωβρίου.

ΓΑΖΗΣ, Ζ, Θεόδωρος Γαζῆς.

ΓΑΪΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αραβίαν, ῥήτωρ καὶ σοφιςὴς, μαθητὴς Αψίνου τοῦ Γαδάρεως· ἔζη ἐπὶ Μαξίμου Σγορδιανοῦ. Συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία πέντε, καὶ περὶ ῥητορικῆς.

ΓΑΪΟΣ, Δουέλλιος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Νέπος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Οὗτος πρῶτος ἐπολέμησε διὰ θαλάσσης, καὶ ἐκέρδησε νίκην· ἐκυρίευσε πεντήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν· μετὰ ταῦτα ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Σεγέςης, καὶ ἔλαβεν ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γερουσίαν, νὰ ὀνομάζηται ὁ πρῶτος θριαμβευτὴς τῆς θαλάσσης, τὸ 26. Π. Χ. καὶ νὰ παίζῃ μουσικὴ εἰς τὸν δεῖπνόν του. Ετύπωσε πρὸς τούτοις αὐτὸς καὶ νόμισμα, εἰς μνήμην τῆς ἐκςρατείας του, καὶ ὕψωσε καὶ πῦργον, ὅςις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

ΓΑΪΟΣ, Λουτάτιος Κατοῦλος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 242. Π. Χ. Εναυμάχησε μὲ τοὺς Καρχηδονίους μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τῆς Αἰγούσης νήσου, καὶ ἐκυρίευσεν ἑβδομήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, καὶ κατεβύθισε πεντήκοντα. Αὕτη ἡ νίκη ἐβίασε τοὺς Καρχηδονίους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην.

ΓΑΪΟΣ, Κάσσιος Λογγῖνος· ἐχρημάτισε θυσαυροφύλαξ τοῦ Κράσσου. Ητον ἀνὴρ πεπαιδευμένος ἐνασχολούμενος πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ο Βαλλέϊος Πατέρκουλος λέγει, ὅτι ὁ Κάσσιος ἦτον ςρατηγὸς ἐμπειρότατος, ὁ δὲ Βροῦτος τιμιώτατος, καὶ ὁ μὲν ἄξιος φιλίας, ὁ δὲ Κάσσιος μήτ' ἔχθρας.

ΓΑΛΑΤΩΝ, ζωγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριςάνουσα τὸν Ομηρον πτύοντα τοὺς λοιποὺς ποιητάς.

ΓΑΛΒΑΝΗΣ Λουδοβῖκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1731. ἦτον Ιατρὸς, φυσικὸς, καὶ φυσιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐςάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Απέθανε τὸ 1798.

ΓΑΛΒΑΣ, Σέρβιος Σουλπίκιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη τὸ 5. Π. Χ. εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἔκαμε ποτὲ μίαν κρίσιν σοφωτάτην, καθὼς ὁ Σολομὼν περὶ τοῦ παιδίου. Δύω ἄνθρωποι ἐφιλονείκουν περὶ ἑνὸς ἀλόγου, καὶ ἦσαν μάρτυρες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Λοιπὸν ὁ Γάλβας ἐπρόσαξε νὰ δέσουν τὰ ὄμματα τοῦ ἀλόγου, καὶ νὰ φέρωσιν, αὐτὸ ὅπου συνήθως τὸ ἐπότιζον πρότερον, καὶ ἔπειτα νὰ σηκώσωσι τὸ κάλυμμα ἀπὸ τὰ ὄμματά του. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔλαβεν ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον εἰσῆλθε μόνον του. Ὁ Γάλβας ἐστάθη μέγας, ἐνόσῳ δὲν εἶχεν ἀναβεῖ εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐκαταχράσθη τὴν ἀρχήν του, καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 69. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΟΤΤΗΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρνίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας. Οὗτος ἐξέδωκε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1486. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΤΗΣ, φίλος ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

ΓΑΛΗΑΝΗΣ, Φερδινάνδος, Ἰταλός· συνέγραψε διαλόγους, περὶ ἐμπορείας τοῦ σίτου, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν νομισμάτων. Διέτριψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέκτησε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν πεπαιδευμένων, Αλεμβέρτου, Βολτέρ, καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἀπέθανε τὸ 1787.

ΓΑΛΗΝΟΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον· ἔζη περὶ τὰ 193. Π. Χ. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Νίκων, περίφημος μαθηματικός, ὅς τις ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱόν του ὅλας τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας· ἔπειτα ὁ Γαληνὸς ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικήν, ἀπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχίωνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἤκουσε τοὺς Ἰατροὺς Πέλοπα, καὶ Πλατωνικὸν Ἀλβῖνον. Οὗτος ἐστάθη ὁ περιφημότατος Ἰατρὸς μετὰ τὸν Ἱπποκράτην· τόσας θαυμαστὰς Ἰατρείας ἔκαμεν εἰς τὴν Ρώμην, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι μεταχειρίζεται μαγείας, καὶ ἐκ τούτου ἐβιάσθην ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἡ κράσις του ἦτο πολλὰ ἀδύνατος, καθὼς τὸ βεβαιοῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἔφθασεν εἰς ἕνα βαθύτατον γῆρας, διὰ τὴν καλὴν δίαιταν καὶ τάξιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο. Ἐσύνθεσε περίπου 200 βιβλία περὶ Ἰατρικῆς, καὶ ἀπέθανεν εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. Οἱ μετὰ τοῦτον Ἰατροὶ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν εἶχον τὰ βιβλία του, ὥστε νομίζοντες αὐτὰ κατὰ πάντα ἐντελέστατα, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσθέσωσιν, οὔτε εἰς τὴν Ἀνατομίαν, οὔτε εἰς τὴν Φυσιολογίαν, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ἰατρικῆς· καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε σχεδὸν 14. αἰῶνας.

ΓΑΛΙΛΑΙΗΣ Βικέντιος, υἱὸς τοῦ Γαλιλαίους, ἔνδοξος μηχανικός· ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις μετεχειρίσθη τὸ ὡρολόγιον· Ἀπέθανε τὸ 1649.

ΓΑΛΙΛΑΙΗΣ Γαλιλαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πίζαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός, ὅς τις ἐπωνομάσθη καὶ θεῖος. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων· εἶχε τυφλωθῆ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ ἐφεῦρεν τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνε

κάλυψε βουνὰ εἰς τὴν Σελήνην τὸ 1633. Τὸ ἱερὸν δικαστήριον τῆς Ῥώμης τὸν ἐφυλάκωσε, καταδικάζον αὐτὸν διὰ τὰς καινοτομίας του.

ΓΑΛΙΗΝΟΣ Πούπλιος Λυκίνιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεριανοῦ, ὅς τις ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὸ 260. Μ. Χ. Οὗτος ὁ Γαλιῆνος ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ ἡδονάς, ἐνῶ τὸ ὑπήκοόν του ἐστέναζε ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, καὶ ὑπέφερε διαφόρους πολέμους· αὐτὸς δὲ μὲ ἀδιαφορίαν, ἦτον δοσμένος εἰς τὰς ἀσελγείας, καὶ εἰς ἄλλας ἡδονικὰς τέρψεις, διατρίβων εἰς τὴν Ῥώμην, περικυκλωμένος ἀπὸ κόλακας καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, καὶ γυναῖκας ὡραίας· ἐπὶ τέλους Αὐρίλιος ὁ Δάξ, ποιμὴν τὸ ἐπάγγελμα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ, καὶ ἐκυρίευσε τὸ Μιλάνον. ὁ δὲ Γαλιῆνος ἐξελθὼν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐφονεύθη, μὲ τὸν υἱόν του Οὐαλέριον.

ΓΑΛΛΟΣ ὁ Στιλιανὸς Βίβιος Τρεβονιακός· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 251. Μ. Χ. ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐσμίκρυνε τὴν δόξαν του μὲ τὰς ἀτίμους καὶ ἀνοσίους του πράξεις· οὗτος ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τῶν Γότθων, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦνται πώποτε αἰσχροτέραν οἱ Ῥωμαῖοι. αὕτη δὲ ἦτον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς Γότθους ἐτήσιον φόρον. Ἐπέφερε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔπεσεν ἡ ὀργὴ εἰς τὸ βασίλειόν του. μία λοιμικὴ νόσος σφοδροτάτη ἐμάστιζεν ὅλας τὰς ἐπαρχίας του, καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ 253. Μ. Χ.

ΓΑΛΛΟΣ, Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἀδελφὸς Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· ἐκηρύχθη Καῖσαρ τὸ 331. Μ. Χ. παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου τοῦ ἐξαδέλφου του. Ὁ Γάλλος οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δομετιανὸν τὸν ἔπαρχον τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς ἐπικρατείας, καὶ τὸν Θεόφιλον τὸν διοικητὴν τῆς Συρίας. Λέγουσι δέ, ὅτι ἐπεβουλεύετο νὰ ῥίψῃ ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸν αὐτοκράτορα Κωνστάντιον, ὅς τις μαθὼν τὸ τοιοῦτον, ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 354. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν, 29. ἐτῶν.

ΓΑΜΑΣ, Βάσκος ναύαρχος τῆς Πορτογαλλίας. οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας τὸ 1497. Μ. Χ. Ἐπέστρεψε τὸ 1502. μὲ 13 πλοῖα φορτωμένα θησαυρούς. Ἀπέθανε δὲ μὲ ἐπωνυμίαν, Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν. τὸ 1525.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς οὐρανούς, διὰ νὰ οἰνοχοῇ ἅπασαν τὴν θεότητα.

ΓΑΟΥΔΕΝΤΙΟΣ, περίφημος μουσικός. Συνέγραψε μίαν ἁρμονικὴν εἰσαγωγήν, ἥτις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Νεϊβομίου, μετὰ τῶν λοιπῶν μουσικῶν συγγραμμάτων. Ἔζη τὸ 130. Μ Χ

ΓΑΡΟΥΦΑΛΟΣ Μπεμβενοῦτος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φερράραν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἔνδοξος ζωγράφος· ἐπωνομάσθη Γαρούφαλος· διότι εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε, ἐζωγράφιζε καὶ ἕνα ῥόδον (γαρούφαλον). Ἀπέθ. τὸ 1695.

ΓΕΓΓΑΣ Γερόλιμος ζωγράφος, λιθοξόος, ποιητὴς Ἰταλὸς, καὶ μουσικός. Ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 40. ἐτῶν.

ΓΕΛΑΝΩΡ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ τελευταῖος τῆς γενεᾶς τοῦ Φο-

ρωνέως, τὸ ὁποῖον ἀπέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον Ἀπολόδρ,

ΓΕΛΑ'ΣΙΟΣ, Κυζικηνὸς, ἐπίσκοπος Καισαρείας τὸ 490. Μ. Χ. Συνέγραψε σύνταγμα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἕτερον εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴν τρίτην Σύνοδον, καὶ μίαν σύνοψιν τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕ'ΛΛΙΟΣ Αὖλος, Ρωμαῖος, γραμματικὸς περίφημος. Ἤνθει τὸ 190. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν νυκτῶν, βιβλία εἴκοσι, τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. Ἐξεδόθησαν τὸ 1706. ἐν Λουγδ. καὶ Βαταυ. μετὰ σημειώσεων

ΓΕ'ΛΩΝ, υἱὸς Διομήδους, περίφημος τύραννος τῶν Συρακουσίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Γέλαν· ἐπεθύμει πολὺ ἵνα λάβῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, μὲ τὴν θέλησιν τῶν Συρακουσίων· ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ συναθροισθῶσιν ὅλος ὁ λαὸς μὲ τὰ ὅπλα, διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῆς πολιτικῆς του διοικήσεως καὶ ἀξιότητος. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τότε, παρέδωκαν τὴν πόλιν των εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὰ δεχθῇ· ὅστις ἐξελθὼν ἄοπλος τοῖς εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφοράν. Εἰς τὸ 7. ἔτος τῆς βασιλείας του, ἠσθένησε ἀπὸ ὑδρωπικίαν, καὶ ἀπέθανε. Διεδέχθη δὲ τὸν θρόνον ὁ ἀδελφός του Ἱέρων.

ΓΕ'ΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους. ἀπὸ αὐτὸν κατήγοντο οἱ Γέλωνες, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὸ δάσος τῆς Ταρταρίας, πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Οὗτοι εἰς τοὺς πολέμους ἔπινον αἷμα τῶν ἀλόγων.

ΓΕΜΙ'ΝΟΣ, Ρόδιος, περίφημος Ἀστρονόμος. Συνέγραψεν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ φαινόμενα, ἤτοι στοιχεῖα Ἀστρονομίας. Ἤνθει τὸ 70. Π.Χ.

ΓΕΜΙΣΤΟ'Σ. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

ΓΕΝΕΒΕ'ΛΛΗΣ, Φεδερῖκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντουαν, εἷς τῶν πλέον περιφήμων μηχανικῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τὸν ἔστειλε πρὸς βοήθειαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀνβέρσης, πόλεως τῆς Πραβαντίας τὸ 1585. ὅπου αὐτὸς κατεσκεύασε μὲν ἐξολοθρευτικὰς μηχανὰς κατὰ τῶν πολιορκούντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰς βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἐπειδὴ οἱ πολιορκοῦντες βιασμένοι, ἔκλεισαν εἰρήνην μὲ συνθήκας.

ΓΕΝΕ'ΘΛΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, σοφιστὴς, μαθητὴς Μινουκιανοῦ, καὶ Ἀγαπητοῦ· ὕπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε τὴν σπουδήν του. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, καὶ λόγους πανηγυρικοὺς πέντε, πρὸς τὸν Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην.

ΓΕΝΝΑ'ΔΙΟΣ, Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, καὶ διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης, καὶ κατ' ἰδίαν. Ἤνθει τὸ 1450. Μ.Χ.

ΓΕ'ΝΝΕΡ, Ὀδοάρτος, Ἰατρὸς Ἄγγλος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Βατζίνας, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εὐλογίαν· δι' ἀμοιβὴν, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἴκοσι χιλιάδες λίρες τὸ 1798. ἐξέδωκε τὰς πρώτας του ἐφευρέσεις περὶ αὐτῆς.

ΓΕΝΟΒΕΖΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς φιλόσοφος· ἐςάθη εἷς τῶν πρώτων, ὅσοι ἐκαλλιέργησαν τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ιταλίαν. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι περὶ Φιλοσοφίας, Μεταφυσικῆς, Γεωργικῆς, καὶ ἕτερα. Απέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1769.

ΓΕΝΤΙΛΗΣ Ματθαῖος, Ιταλός. Οὗτος διὰ τὰς διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ θρησκείας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ 1566. διὰ νὰ τὰς μεταδώσῃ· ἀλλὰ τὸν ἔκαυσαν εἰς τὴν Βέρναν, πόλιν τῆς Γερμανίας, ὡς ὀπαδὸν τοῦ Σερβέτου, ἀλλ' αἱ γνῶμαί του διεσώθησαν ἀβλαβεῖς. Ο Ιταλὸς Λέλιος καὶ Φάουςος ὁ ἀνεψιός του, ἐτελειοποίησαν αὐτὰς μὲ συγγράμματα, καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς τολμηρᾶς αἱρέσεως· ὅτι κάμνει χρεία νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον μὲ τὴν κρίσιν τῆς φιλοσοφίας.

ΓΕΝΤΙΟΣ βασιλεὺς τῶν Ιλλυριῶν, ὅςτις ἐβοήθησε μὲ ςρατιωτικὰς δυνάμεις, τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ἔνδοξος ἀςρονόμος τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν θεωρίαν τῶν πλανητῶν, σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο διὰ πολὺν καιρὸν ὡς κλασικόν. Απέθανε τὸ 1290.

ΓΕΡΒΕΡΤΟΣ, Γάλλος, συνετὸς ἀνήρ· ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ρέϊμην πόλιν τῆς Γαλλίας· ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κατετρέχθη πανταχόθεν μὲ τὸ μισητὸν ὄνομα τοῦ, ἀπατεὼν καὶ μάγος· διότι ἐδίδασκε τὰς ἁπλὰς ἀρχὰς τῆς μαθηματικῆς. Εἰς τοιαύτην περίςασιν δὲν ἐβοηθήθη, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, οὔτε ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐφ' ὑπῆρξαν μαθηταί του. Κατέφυγεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ραυέννης καὶ εἰς ὀλίγον διάςημα καιροῦ διὰ προςαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ μεγάλου Οθωνος, ἔγινε Πάπας, καὶ μετωνομάσθη Σίλβεςρος δεύτερος τὸ 999. Εκατώρθωσε μὲ τὸν καλόν του τρόπον, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν λαόν.

ΓΕΡΓΙΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Αρίζου. Εχρημάτισε ςρατηγὸς εἰς τὰ ςρατεύματα τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ, Καῖσαρ, υἱὸς τοῦ Δρούσου· ἐχρημάτισε περίφημος ἡγεμών, καὶ μὲ μεγάλην παιδείαν, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Οβιδίου. Οὗτος ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν διαλέκτους· μετέφρασε τὰ φαινόμενα τοῦ Αράτου καὶ τὰ Προγνωςικά, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Αβιανοῦ. Εζη τὸ 10. Π.Χ.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ· οὗτος εὐνουχίσθη μόνος του· ἔγινε κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· τὸ δὲ 715. ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνςαντινουπόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως Λέοντος τοῦ Ισαύρου, περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν ἔπειτα ὡς ἰδιώτης. Συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, περὶ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπιςολὰς, καὶ ὁμιλίας ἕξ, εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου.

ΓΕΣΙΟΣ, Ιατροσοφιςὴς, ἀπὸ τὴν Αραβίαν. Εζη ἐπὶ Ζήνωνος, καὶ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐσύςησε τὴν τέχνην τῆς Ιατρικῆς.

ΓΕΣΝΕΡ, Σολομὼν, ἔνδοξος ποιητὴς βουκολικός· ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Θεόκριτον καὶ Βιργίλιον. Οὗτος ὁ ἀγαπητὸς ποι-

ητής, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καθαρὰ καὶ ὡραῖα, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ξούρχ, πόλιν τῆς Σβικέρης τὸ 1788. εἰς ἡλικίαν 60. ἐτῶν.

ΓΕΤΑΣ Σεπτίμιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα· οὗτος ἦτον πολλὰ γλυκὺς, συμπαθητικὸς, μετριόφρων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Ο αὐτοκράτωρ Σεβῆρος ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ, ὅλους τοὺς συνωμότας τοῦ Αλβίνου, καὶ Νίγρου· ὁ Γέτας ἦτον εἰς ἡλικίαν 8 χρόνων, καὶ βλέπων τὸ μελετώμενον, ἐλυπήθη καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τοὺς συγχωρήσῃ· ὁ δὲ ἀδελφός του Καρακάλλας, τὸν παρεκίνει νὰ φονεύσῃ οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα των, πρὸς τὸν ὁποῖον δυσαρεστηθεὶς ὁ Γέτας εἶπε· " σὺ δὲν λυπῆσαι τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων; βέβαια εἰς περίςασιν δὲν θέλεις λυπηθῆ καὶ τὸν ἴδιον ἀδελφόν σου. ,, τῷ ὄντι οὕτως ἠκολούθησε· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου, ὁ Καρακάλλας ἐμαχαίρωσε τὸν ἀδελφόν του Γέταν, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του Ιουλίας, ἥτις ἐπληγώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν χεῖρα τὸ 212. Μ. Χ. καὶ οὕτως ὁ Γέτας ἔλαβε τέλος τὸ 23. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σιέναν, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ λιθοξόος· ἐγνώριζεν ἄριςα καὶ τὴν ζωγραφικήν. Οὗτος ἔκαμε τὸ παλάτιον τοῦ Δουκὸς εἰς τὸ Ουρβῖνον. Απέθανε τὸ 1470.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιςος μουσικός. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 59. ἐτῶν, ἀπὸ δυσαρέσκειαν τινὰ, ἥτις τοῦ προῆλθε ἀπὸ μίαν ἐρωμένην του· τὸ 1511.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος· οὗτος ἐχρημάτισε καὶ σύγγελος τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνςαντινουπόλεως· ἐπεχείρισε νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου συμβάντα, μέχρι τοῦ 800. Μ.Χ. ἀλλ᾽ ἀποθνήσκων ἀφῆκεν αὐτὸ ἀτελές· εἶχε δὲ προχωρήσει τὸ σύγγραμμά του ἕως τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ. Εζη τὸ 790. Μ.Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Παχυμέρης· ἐγεννήθη εἰς Νίκαιαν τὸ 1242. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν Γραικῶν, οἵτινες κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνςαντινουπόλεως· ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ ἔλαβε πρῶτον τὸ ἀξίωμα τοῦ Διακόνου, τοῦ Ιερομνήμονος καὶ τοῦ Πρωτεκδίκου. Εζη τὸ 1340.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Γεμιςὸς, ὅςις ὠνομάσθη καὶ Πλήθων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν· ἦτο δὲ φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος ἀνήρ. Διδάσκαλός του ἐχρημάτισε Βησσαρίων ὁ Καρδηνάλιος. Ητον ἀγαπητὸς πολλὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου· λέγουσιν ὅτι ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν χρόνων. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ Αρετῶν. Εζη τὸ 1430. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Πισείδιος· ἦτον ἀπὸ τὴν Πισειδίαν, ἐχρημάτισε διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνςαντινουπόλει Μεγάλης Εκκλησίας. Ηνθει εἰς τοὺς χρό-

νους τοῦ Ηρακλείου, καὶ εὐδοκίμησεν εἰς τὴν Ρητορικήν. Εκ τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν μόνον, τὸ περὶ Κόσμου Ιαμβικὸν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι συνίςαται ἀπὸ 3000 ςίχους, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ετερον Ιαμβικὸν ποίημα εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. ἐξεδόθησαν τὸ 1772. ἔζη περὶ τὰ 630. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Τραπεζούντιος· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιταλίαν ὀλίγον πρὸ τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Βικεντίαν τὸ 1426. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1430. καί εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1440. Εξέδωκε μίαν σύγκρισιν, μεταξὺ Αριςοτέλους καὶ Πλάτωνος, ἥτις ἐςάθη αἰτία καὶ ἐσυγχίσθη μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ακαδημιακῆς Αἱρέσεως. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1484. εἰς ἡλικίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Κύπριος, ὅςις περὶ τὰ 1283 ἐςάθη ἓξ χρόνους Πατριάρχης τῆς Κωνςαντινουπόλεως. Ητον εἷς τῶν σοφωτέρων Λεξικογράφων τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Λεκαπηνὸς, γραμματικὸς κάλλιςος· ἔζη τὸ 1310. Συνέγραψε περὶ συντάξεως ῥημάτων, καὶ ἓν λεξικὸν τῶν Αττικῶν λέξεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του χοιροβοσκός· περίφημος γραμματικὸς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Αφησεν ὀλίγα συγγράμματα. Εζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διαιρέτης, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Οὗτος ἐσχολίασε τὸ περὶ διαιρέσεως κεφάλαιον τοῦ Ερμογένους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ερμώνυμος, Σπαρτιάτης· οὗτος εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ρώμην, ἐςάλη ἀπὸ τὸν Πάπα Σίξτον εἰς τὴν Αγγλίαν, διὰ νὰ διορθώσῃ ἀναγκαίας τινὰς Εκκλησιαςικὰς ὑποθέσεις· εἰς δὲ τὴν ἐπιςροφήν του διαβὰς ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ δημοσίου καθέδρας τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον. Σώζονται αὐτοῦ εἰς πολλὰς βιβλιοθήκας, ὡραιότατα χειρόγραφα. Εζη τὸ 1470. Μ. Χ.

ΓΕΩΦΡΙΟΣ, Χῶσερ, πατὴρ τῆς νέας Αγγλικῆς ποιήσεως. Απέθανε τὸ 1400. Μ. Χ.

ΓΙΑΚΟΜΟΣ, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αῤῥαγωνίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὁμοῦ μὲ τὸν Πέτρον Νολάσκον ἐσύναξαν χρήματα, διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τοὺς χριςιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους. Σχεδὸν ἑξήκοντα χρόνους ἐπολέμει μὲ τοὺς Αφρικανοὺς, ἀλλὰ τέλος ἔλαβε κακὴν φήμην διὰ τὰς ἀσωτίας του. Απέθανε τὸ 1276 Μ. Χ.

ΓΙΑΝΝΟΣ Πέτρος, Ιταλὸς, ἐπίσημος ἱςορικὸς, καὶ μαθηματικός. Συνέγραψε τὴν Ιςορίαν τῆς Νεαπόλεως, διὰ τὴν ὁποίαν κατετρέχθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, καὶ τέλος πάντων ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ὅπου μετὰ ἕνδεκα χρόνους ἀπέθανε.

ΓΙΑΡΔΙΝΗ Μαρία, ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν ἐπαρχίαν τῆς Δυτικῆς Γαλλίας, γυνὴ ἔνδοξος καὶ πολλὰ πεπαιδευμένη. ἐλθοῦσα εἰς τὰ Παρίσια εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς σοφούς· συνέγραψε διάφορα βιβλία περὶ ἔρωτος, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ περὶ ἄλλων διαφόρων.

ΓΙΑΣΜΑΝ Αβέλης ὁ Κούκ· περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Οὗτος ἀνεκάλυψε νέα μέρη, ἐπάνω εἰς τὴν νέαν Ολλαν-

δίαν· Απέθανε δὲ τὸ 1642.

ΓΙΓΛΗΣ Γιρόλαμος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Σιένα, περίφημος ποιητὴς, ὅςις συνέγραψε καί τινα βιβλία. Απέθανε δὲ τὸ 1772.

ΓΙΟΒΙΝΑΛΗΣ, Ιταλὸς, λαμπρὸς ποιητὴς Σατυρικὸς τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἐπὶ Νέρωνος· ἐςάλη νὰ διοικήσῃ ςρατεύματά τινα εἰς τὴν Λυδίαν. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 128. Μ.Χ.

ΓΙΟΜΕΛΛΗΣ, Νικόλαος, Ιταλὸς, συνθετὴς τῆς Μουσικῆς. Συνέγραψε βιβλία μουσικῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. ἀπέθανε τὸ 1774.

ΓΙΟΝΕΣ, Παῦλος, ὁ πρῶτος ναυτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς. Εγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν, ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης Βρετανίας. Τὸ 1775. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αρκτικὴν Αμερικήν· ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔδωκεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἕνα πλοῖον· τὸν δὲ ἀκόλουθον χρόνον ἔγινε ναύαρχος μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ ὠφέλησε μεγάλως τὴν Αμερικήν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1792.

ΓΙΟΤΟΣ, Ιταλὸς, ἐπίσημος ζωγράφος, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου φαίνεται μία εἰκὼν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφησε, καὶ παριςάνει τὸ πλοῖον τοῦ Αποςόλου Πέτρου, τὸ ὁποῖον ταράττεται ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχήν. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1336.

ΓΙΟΥΓΟΥΡΤΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἐπαρχίας τῆς Αφρικῆς, υἱὸς τοῦ Μαναβάλ· οὗτος ἀνετράφη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου του, ὅςις μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἄφηκεν ἐπίτροπον εἰς τὰ δύω του παιδία Αδέρβαλον, καὶ Θέμψαλον, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐφόνευσεν μετ᾽ ὀλίγου καιροῦ διάςημα. Ητον μέγας ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Αδερβάλου, καὶ ἐκίνησαν πόλεμον κατ᾽ αὐτοῦ, ἀλλ᾽ αὐτὸς διέφθειρε μὲ χρήματα τὸν Υπατον Καλπούρνιον Μπέςιαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους σημαντικοὺς τῶν ςρατευμάτων, καὶ οὕτως διελύθη ἡ κατ᾽ αὐτοῦ ἐκςρατεία τῶν Ρωμαίων. Ελεγε δὲ μὲ καταφρόνησιν, ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι φιλάργυρος, καὶ δίδεται αὐτοθελήτως, εἰς ὅποιον ἔχει χρήματα νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Μετὰ δύω χρόνους ὅμως ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Μάριον μητρυιόν του, ὅςις τὸν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Σύλλα τὸ 106. Π.Χ. καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην μὲ θρίαμβον, ὅπου καὶ ἐφυλακώθη καὶ ἀπέθανε.

ΓΙΟΥΜΠΑΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· ὅςις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Θεψάλου, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ συνεμάχησε μὲ τὸν Πομπήϊον κατὰ τοῦ Ιουλίου Καίσαρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πομπηΐου ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, καὶ φεύγων ἐπρόςαξε τὸν συντροφόν του Πετρέγιον, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, τὸ 46. Π.Χ.

ΓΙΟΥΝΕΙΔΗΣ, Αμπου-Χασσὶμ, ἔνδοξος διδάσκαλος Οθωμανός· οἱ Οθωμανοὶ τὸν δοξάζουν, ὡς ἅγιον. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις ἑνὸς ἀνθρώπου τιμᾶται, καθὼς αὐτὸς τὴν μεταχειρίζεται· ἐάν τις τιμᾷ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ὠφελεῖ· διότι ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, ὅμως ἐὰν τιμᾷ τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ Θεὸς τοῦ δίδει τὴν ἀμοιβήν. Οςις τιμᾷ τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἡ ἀμοιβὴ

του εἶναι ἀσύγκριτος. Ἀπέθανε δὲ τὸ 909. Μ.Χ.

ΓΙΡΑΛΔΗΣ, Γρηγόριος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀνὴρ μὲ διαφόρους διαλέκτους, καὶ καλὸς μαθηματικός· οὗτος ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1562. Μ.Χ.

ΓΙΡΘΙΑ, γυνὴ ἀνδρεία· αὕτη ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ταχυδρόμον, ὅτι ὁ ἀνεψιός της Αγρότατος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην, καὶ ἡ ψυχή της ἔμεινε διόλου ἀτάραχος, καὶ εἶπεν, ὅταν ὁ ἀνεψιός μου ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθροὺς, ἤξευρα, ὅτι, ἢ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθρούς, εὐχαριςοῦμαι μεγάλως ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε μὲ γενναιότητα, καὶ μὲ τὴν ἀνδρείαν του ἐτίμησε τὸν ἑαυτόν του, τὴν πατρίδα του, καὶ τοὺς γεννήτοράς του, παρὰ ἐὰν ἤθελε ζήσει πολλοὺς χρόνους ὀκνηρὸς, καὶ ἀκίνητος.

ΓΙΡΟΛΑΜΟΣ, φίλος, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου Οὔβη, καὶ εἷς τῶν ὑπερασπιζομένων τὸ δόγμα τοῦ διδασκάλου του. τὸ 1415. ἐπροσκλήθη εἰς τὸ συνέδριον τῆς Κωνςαντίας πόλεως εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ φθάσας αὐτοῦ κατεδικάσθη εἰς φυλακὴν, μὲ πρότασιν τοῦ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ δόγματος τοῦ διδασκάλου του, ἢ, ὅτι θέλουν τὸν καύσειν ζωντανόν. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς, παραίτησε τὸ δόγμα, καὶ ὠνειδίσθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του· ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάςημα καιροῦ ἐφανέρωσε ἐκ δευτέρου τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ περὶ τοῦ δόγματος, καὶ ἐπροσκλήθη πάλιν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δόγμα του, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς, καὶ οὕτω καταδικασθεὶς, ὑπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίςησιν.

ΓΙΣΛΙΕΡΗΣ Μικέλης, Ἰταλὸς, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1566. καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Πίος πέμπτος· περίφημος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀφιλοκέρδιάν του. Οὗτος πρῶτος μετὰ ὀκτὼ αἰῶνας ἀκύρωσε τὴν παλαιὰν συνήθειαν, τοῦ νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, διὰ νὰ λαμβάνουν τὴν συγχώρησιν. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 1572. Μ.Χ.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Ποτάμονα. Αἰσχιν.

ΓΛΑΥΚΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὸ Ἄργος.

ΓΛΑΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος· τούτου φαίνονται εἰς μίαν ἔκδοσιν ἐννέα διάλογοι, Φείδωλος· Εὐριπίδης· Ἀμύντιχος· Εὐθίας· Λυσιθείδης Ἀριςοφάνης· Κέφαλος· Ἀναξίφημος· Μενέξενος. ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι τριάκοντα δύω ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νομίζονται νόθοι.

ΓΛΥΚΑΣ. Ζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

ΓΝΕΪΟΣ, καὶ Σέξτος, υἱοὶ τοῦ Πομπηΐου, ἐξεςράτευσαν κατὰ τῆς Ἰσπανίας, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην τῆς Μούνδας τὸ 45. Π.Χ. καὶ ὁ μὲν Γνέϊος ἐφονεύθη, ὁ δὲ Σέξτος ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκυρίευσεν· ἔπειτα δὲ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουςον, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ ἑπτὰ μόνον πλοῖα, ἐκ τῶν 350. τὰ ὁποῖα εἶχε πρότερον πολεμῶν· τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη τὸ 35. Π.Χ.

ΓΝΕΟΣ Νέβιος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας· ποι-

ητὴς Λατῖνος ἀρχαιότατος. Εζη τὸ 230. Π.Χ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ἕνα μέγα πλῆθος τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν Σατυρικῶν, καὶ ἓν ποίημα διὰ τὴν πρώτην μάχην Πανίκαν.

ΓΝΩΣΙΔΗΜΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ωραιοῦ· ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχ.

ΓΟΓΓΥΛΟΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Ερέτριαν· ὅςις ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε δωρεὰν τὰς πόλεις, Μυρίναν καὶ Γρύνιον. Θου. 128.

ΓΟΓΓΟΡΑΣ, Λοδοβῖκος, Ισπανὸς, ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ποιητῶν τῆς Ισπανίας.

ΓΟΛΔΟΝΗΣ Κάρλος, Ιταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1707. περίφημος ἀνακαινιςὴς τοῦ Ιταλικοῦ Θεάτρου· οὗτος ἐπαγγέλετο τὴν νομικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ ἐδίδασκε Πριγγιπέσσας τὴν Ιταλικὴν διάλεκτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδαν καὶ μισθὸν, 4000. Λίρας τὸν καθέκαςον χρόνον. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐλάμβανεν ἡ γυνή του ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὰ δύω τρίτα τοῦ μισθοῦ του.

ΓΟΛΔΣΜΙΘ, Ιρλανδὸς, περίφημος ἱςορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς παλαιᾶς Ελλάδος, τῆς Ρώμης, καὶ τῆς Αγγλίας. Απέθανε τὸ 879. Μ.Χ.

ΓΟΛΙΟΣ Γιάκομος, ἔνδοξος διδάσκαλος, Αραψ, καὶ ὁ πλέον σοφὸς τοῦ αἰῶνός του εἰς τὰς Ασιατικὰς διαλέκτους· οὗτος συνέγραψε ἕνα Λεξικὸν Αραβικὸν, καὶ ἕνα Περσικὸν, καὶ διαφόρους ἄλλας ἱςορίας. Απέθανε τὸ 1667. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρό ων.

ΓΟΝΖΑΓΑ Ιουλία, γυνὴ τοῦ Βεσπεσιανοῦ Κολόνα, ἦτον πολλὰ ὡραία, καὶ τόσην φήμην εἶχεν, ὥςε ὁ Σουλεϊμάνης ὁ δεύτερος τὴν ἠράσθη χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, ὅθεν διώρισε τὸν ναύαρχον τοῦ βασιλέως τοῦ Αλγερίου, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κλέψῃ τὸ 1540. αὐτὸς δὲ ὑπῆγε διὰ νυκτὸς, καὶ ἐκυρίευσε τὴν χώραν. ἀλλ' ἡ Ιουλία ἀκούσασα τὴν ταραχὴν ἔφυγε γυμνὴ ἀπὸ τὸν οἶκον της, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὰ πλησίον βουνὰ τῆς πολιτείας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπανδρευθῇ.

ΓΟΡΓΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου· ἐγεννήθη εἰς τὸ Λεοντῖνον τῆς Σικελίας, ἐχρημάτισε ῥήτωρ καὶ σοφιςὴς περιφημότατος, καὶ ἔφθασεν εἰς τοσαύτην ἐντέλειαν τῆς τέχνης, ὥςε ἀπετόλμα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, προβάλλετε, καὶ εὐθὺς ἐκ τοῦ προχείρου ἔδιδε τὴν λύσιν τοῦ προβαλλομένου, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν ἦτον. Απέθανε τὸ 454. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 108. χρόνων. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον δύω λόγοι. Ελένης ἐγκώμιον· καὶ Απολογία Παλαμήδους· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ρεϊσκίου.

ΓΟΡΓΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὴν Ερέτριαν, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅςις φυγὼν ὡς ἐξόριςος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν ὡς δῶρον, τὴν πόλιν Γάβριον. Ξεν,

ΓΟΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐνΚύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Υςάσπου.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ὁ νέος, ἔκγονος τοῦ γέ-

ροντος Γορδιανοῦ· ἐςάθη Καῖσαρ εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του· φθάσας εἰς ἡλικίαν 18 χρόνων, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ταρκιλίαν θυγατέρα τοῦ Ημιθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Γορδιανὸς ἔκαμεν ὕπατον τοῦ Πραιτωρίου, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Σαπόρου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επολέμησε πρῶτον τοὺς Γότθους· ἀπέρασε τὸν Ελλήσποντον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἐπολέμησε μὲ τὸν Σαπόρην, καὶ τὸν ἐνίκησεν· ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καὶ ἐπαρχίας· Φίλιππός τις δεύτερος Υπαρχος τοῦ Πραιτωρίου τὸν ἐφόνευσε τὸ 244. Μ. Χ.

ΓΟΡΔΥΣ, υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη ἡ Γορδιαία πόλις τῆς Φρυγίας. Στεφ. Βυζ.

ΓΟΡΗΣ, Αντώνιος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχαιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἱςορίαν τῆς Τοσκάνης. Απέθ. τὸ 1757. Μ. Χ.

ΓΟΥΑΔΑΝΙΟΛΟΣ, Φίλιππος, σοφὸς διδάσκαλος, Αραψ, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Αραβικὸν τὴν Αγίαν Γραφὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἀπολογίαν εἰς τὴν Χριςιανικὴν θρησκείαν, κατὰ τοῦ περιφήμου Ιατροῦ Μωαμεθανοῦ Αχμέτ, υἱοῦ τοῦ Τζίν- Αμπέ. Απέθανε εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1659.

ΓΟΥΑΖΗΣ, Μάρκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Παταυΐον. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῶν πολέμων τοῦ αἰῶνος του, μὲ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις. Απέθ. τὸ 1556.

ΓΟΥΑΡΙΝΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς Γλώσσης καὶ Λατινικῆς.

ΓΟΥΑΡΙΝΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος Αρχιτέκτων, καὶ μαθηματικός.

ΓΟΥΕΡΚΙΝΟΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος· λέγουσιν, ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Σβεκίας, τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν ἐπίσκεψιν, καὶ τοῦ ἐπίασε τὴν χεῖρα, ἐπιλέγουσα, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγίσῃ χεῖρα, ἥτις κάμνει πράγματα θαυμάσια. Απέθ. τὸ 1667.

ΓΟΥΪΑΡΔΙΝΗΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος ἱςορικὸς· συνέγραψεν ἱςορίαν ἀπὸ τὰ 1490 ἕως τὸ 1533. διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν ἐπώνυμον τὸ "Ηρόδοτος καὶ Θουκιδίδης Φλωρεντῖνος. Απέθ. τὸ 1540. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταυΐον. Αὐτὸς εὐδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν Ιταλικὴν ποίησιν· οἱ λόγοι του ἠκούοντο μὲ τόσην εὐχαρίςησιν ἀπὸ τὸν λαὸν, εἰς τρόπον ὥςε ἄλλος ποιητὴς Ιταλὸς, δὲν ἔφθασε σχεδὸν εἰς τόσον βαθμὸν ἐπαίνου. Απέθανε τὸ 1712. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΝΟΣ, Κόμης τῆς Φιλανδρίας ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν μὲ συνθήκας, ἂν δὲν ὑποταχθῇ ὁ λαὸς τῆς Φιλανδρίας, ὅς τις εἶχεν ἀποςατήσει, νὰ ἐπιςρέψουν πάλιν εἰς τὴν φυλακήν· ἀλλ' οὗτοι μὴ δυνηθέντες νὰ καθησυχάσουν τὴν ἀποςασίαν, ἐφυλακώθησαν καὶ δεύτερον, περὶ τὰ 1304. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΣ Ρένης, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιςος ζωγράφος· ὅταν ἐζωγράφιζεν ἐνδύετο μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπηρετεῖτο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του μὲ ἄκραν σιωπήν. ἔξω τοῦ σχολείου ἦτον σεμνὸς, κοινωνικὸς, καὶ γενναῖος· ὁ τρόπος τῆς ζωγραφίας του ἦτον φυσικὸς, καὶ ζωηρός. Απέθανε τὸ 1640.

ΓΟΥΪΔΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς

Ιατρικῆς, ἔνδοξος διὰ τὰς γνώσεις του, καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἐξέδωκε μίαν μετάφρασιν ἑλληνικὴν, τῶν παλαιῶν χειρούργων Ελλήνων. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1569.

ΓΟΥΪΓΡΑΑΝΔΑΓΙΟΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος περίφημος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μικελαγγέλου· ἐχρημάτισε πρῶτον χρυσοχόος, ἔπειτα ζωγράφος· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 41. χρόνων.

ΓΟΥΪΓΟΝΟΣ, Ιταλὸς, οἱ Ιταλοὶ τὸν ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ὁ Πρίγγιψ τῆς Ιταλικῆς ποιήσεως, ἕως ὅτου τὸν ἐπεσκίασεν ὁ Δάντης. Απέθανε τὸ 1293.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΙΝΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, σοφὸς Ιατρὸς καὶ μαθηματικὸς· ἔγραψε περὶ ὑδροςατικῆς, καὶ περὶ τῆς φύσεως τῶν ποταμῶν. Απέθανε τὸ 1710. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΔΕΒΕΡΓΑ, γυνὴ τοῦ Αρισάλδου βασιλέως τῆς Λομπαρδίας· ἦτον ὡραία τὸ σῶμα, καὶ καλλίςη τὴν ψυχὴν, καὶ κατ᾽ ἐξοχὴν φιλάνθρωπος. Εἷς τῶν οἰκείων τοῦ βασιλέως ὀνόματι Ανδόλφος, μίαν ἡμέραν τὴν ἐκοίνωσεν ἓν ἄτιμον ζήτημα· αὐτὴ δὲ τὸν ὠνείδισε, καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον. Εζη τὸ 629. Μ. Χ.

ΓΟΥΝΕΥΣ, Ελλην, ἡγεμὼν τῶν Ακαρνάνων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΓΟΥΝΤΕΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Θουριγγίαν πόλιν τῆς Γερμανίας, ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε τὴν ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1349. Μετ᾽ ὀλίγους μῆνας τῆς αὐτοκρατορίας του περιέπεσεν εἰς ἀποπληξίαν. Ο Κάρλος Τέταρτος τοῦ ἔδωκεν μίαν μικρὰν ποσότητα χρημάτων, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐτοκρατορίας του εἰς τὸν Κάρολον βασιλέα τῆς Βοεμίας. Τὸ βασίλειον τῶν Ρωμάνων ἐπωλήθη πολλάκις, ποτὲ ὅμως εἰς μίαν τοιαύτην ουτιδανὴν τιμήν. Ο Γούντερος ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην πομπήν.

ΓΟΥΣΜΑΝ Λουΐζα, βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας. Εγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν, μὲ τὴν εὐτολμίαν της, καὶ μὲ τὰς ἀρετάς της, ἔβαλε τὸν βασιλικὸν ςέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός της. Αὕτη ἡ βασίλισσα ἦτον τὸ παράδειγμα τῆς σεμνότητος, καὶ τῆς ςαθερότητος. Απέθανε δὲ ἀπὸ τὰς πολλὰς δυςυχίας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως υἱοῦ της, περὶ τὰ 1666.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ Ανδόλφος, ὁ λεγόμενος Μέγας βασιλεὺς τῆς Σβεκίας, διεδέχθη τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1611. ἀφοῦ ἔςησε τρόπαια κατὰ τῆς Δανιμαρκίας, Ρωσσίας, καὶ Πολωνίας, τὸ 1630. ἔλαβε μέρος τῶν Προτεςάντων τῆς Γερμανίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τὸ 1632. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΕΜΒΕΡ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αργεντίναν πόλιν τῆς Γαλλίας· οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ τύπου περὶ τὰ 1440. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΤΕΡΙΟΣ· οὗτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν Φερδινάδον βσιλέα τῆς Καςελλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, εἰς τὸν ἴδιον πόλεμον εἶχε φονευθῇ ὁ ἀδελφός του. ὁ δὲ Γουττέριος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ ἀ ἐπιςρέψῃ πάλιν· ἀλλ᾽ αὐτὸς τὸ ἐβαλσάμωσε, καὶ βαλὼν αὐτὸ εἰς ἓν κιβώτιον

τὸ ἐφύλαττεν ἄταφον, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Φερδινάνδος.

ΓΟΦΦΙΓΕΔΟΣ, Ἰταλὸς, ἱερεὺς τοῦ 12 αἰῶνος, μὲ διαλέκτους, Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Χαλδαϊκήν. Περιῆλθε σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐσύναξεν ἀπὸ διαφόρους Βιβλιοθήκας περίεργα πολλά.

ΓΡΑΒΙΝΑΣ Ἰωάννης, ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1688. Ἀπέρασεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου εὗρε τὸν Κρεσιβένην, καὶ ἐκ συμφώνου οἱ δύω ἠθέλησαν νὰ ἀναπλάσουν τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΓΡΑΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, υἱοῦ τοῦ Δίμωνος· ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Φθιώτιδα τῆς Θεσσαλίας, ἥτις ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὠνομάσθη κυρίως Ἑλλὰς, καὶ Ἕλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ. Γραικοὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γραικοῦ. μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὠνομάσθησαν ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες, καὶ ἡ Ἑλλὰς, Γραικία, ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο γενικὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. καθότι οἱ ὑπήκοοι μόνον τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ, καὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλαδοπόλεως, ἢ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιώτιδος, ὠνομάζετο Γραικία, ἔπειτα ὅμως τοῦτο τὸ ὄνομα ἔγινε κοινὸν, ὅπου ἐλαλεῖτο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΓΡΑΝΔΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος μαθηματικὸς, καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος, βιογράφος καὶ ποιητής. Οὗτος συνέγραψε περὶ Μηχανικῆς, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε 1742.

ΓΡΑΝΜΟΝΤΗΣ, εὐγενὴς Γάλλος. οὗτος ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐστάλη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐν εἴδει ἐξορίας, διότι εἶχε καταντήσει μέγας οἰνοπότης, καὶ μαινόμενος διὰ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀχαλίνωτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας· ἐδιορίσθη νὰ πολιορκήσῃ τὸ Καμπέϊον, πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε, καὶ ἐλαφυραγώγησε, καὶ ἔλαβεν ἀναριθμήτους θησαυροὺς καὶ λάφυρα.

ΓΡΑΤΙΑΝΗΣ, Γιρόλαμος. οὗτος συνέγραψεν ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Κλεοπάτρα, καὶ ἄλλας τραγῳδίας καὶ ποιήματα.

ΓΡΑΤΙΑΝΗΣ, Ἰταλὸς. συνέγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ πολέμου τῆς Κύπρου, καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1611.

ΓΡΑΤΙΟΣ Φαλίσκος· ἐπωνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τοὺς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Τυῤῥηνίας. Ἔζη τὸ 25. Π.Χ. Συνέγραψε ποίημα κυνηγετικὸν εἰς ἑξαμέτρους στίχους. ἐξεδόθησαν ἐν Μιτταυΐα τὸ 1776. Μετὰ σημειώσεων.

ΓΡΕΗ Ἰωάννα, δυστυχὴς πριγγιπέσσα. τὸ 1553. ἐκηρύχθη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὑπεχρεώθη νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐφυλάκωσαν. Ἡ βασίλισσα Μαρία, ἐπρόσαξε καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἄνδρα της μέσα εἰς τὴν φυλακήν· ἡ δυστυχὴς σύζυγός του ἔτρεξεν εὐθὺς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ αἱματωμένον του σῶμα καὶ τὸ κατεφίλει· ἀλλ' οἱ δήμιοι τὴν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν μὲ καταφρόνησιν, καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, τὴν ἐφόνευσαν εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων.

ΓΡΙΓΕΝΤΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφὰρ, πόλεως τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· ἤνθει τὸ 530. Μ.Χ. οὗτος συνωμίλισε μὲ

τὸν Ερ'δὰν Ιουδαῖον περὶ Χριςοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῶν Ομηριτῶν, καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ. Αὕτη ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται καὶ διάλογος, ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1654.

ΓΡΗΓΟΡΑΣ. 2. Νικηφὸς, Γρηγορᾶς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μάγνος, ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐνάρετος ἀνὴρ καὶ πεπαιδευμένος, συνέγραψε πολὰ ἐκκλησιαςικὰ συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἐπιςολάς τινάς εἰς τὸ Ελληνικόν· Απέθανε τὸ 604.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Πάρδος, Αρχιεπίσκοπος τῆς Κορίνθου· συνέγραψε περὶ Διαλέκτων· τὰ συγγράματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1811. μετὰ ἀξιολόγων σημειώσεων. Εζη τὸ 1160. Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θαυματουργός. οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον Θεόδωρος· κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς ἐθνικοὺς ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔχασε τὸν πατέρα του τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ τὴν ῥητορικὴν, ἐνταυτῷ καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, διερχόμενος δὲ τὰ μέρη τῆς Παλαιςίνης, ἦλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου εὑρὼν τὸν Ωριγένην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ, ὁμοῦ καὶ ὁ ἀδελφός του Αθηνόδωρος, ὅς τις τὸν ἐδίδαξεν τὰ εἴδη τῆς φιλοσοφίας, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν χριςιανικὴν πίςιν· διέτριψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ωριγένους ἀπὸ τὰ 238. μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου κατεπείσθη νὰ ἀναδεχθῇ, τὸ ἀξίωμα τῆς ἐσκοπῆς τῆς Νεοκαισαρείας τὸ 264.Μ.Χ. ζήσας δὲ θεαρέςως, καὶ ἐκτελῶν πολλὰ θάυματα, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ 270 Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αριαζὸν, πόλιν τῆς Καππαδοκίας τὸ 300. Μ.Χ ὁ πατήρ του ἦτον ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ πόλεως. ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιςίνης, ἔπειτα εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ τέλος εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἐφιλιώθη μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Ιουλιανόν. Ο Βασίλειος τὸν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων, τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἦτον νοσώδης παραιτήθη καὶ διεδέχθη τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ πατρός του. τὸ δὲ 378. ἔγινε Πατριάρχης Κωνςαντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα παρεχώρησε τὸν θρόνον του, καὶ ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Αριανζὸν τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε· Συνέγραψε 35. ὁμιλίας· καὶ 244. ἐπιςολὰς, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς Βσιλείου τοῦ Μεγάλου· ἐγεννήθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εὐδοκίμησε τόσον μεγάλως, ὥςε ἐπαινεῖται τὸ ὕφος του, ὡς γλαφυρώτατον· ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριςοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὠνομάσθη Πατὴρ Πατέρων· κατὰ πρῶτον προεχειρίσθη ἀναγνώςης, μετέπειτα τὸν ἀνεβίβασεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς Νύσσης τὸ 372. ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Κωνςαντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 381. καὶ 394. τὰ συγγράμματά του σώζονται σχεδὸν ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους δύω. τὸ 1615.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς, κατήγετο

ἀπὸ τὴν Ασίαν· Παραιτηθεὶς τὰς βασιλικὰς τιμὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ορος, ὁμοῦ μὲ ἄλλους δύω ἀδελφούς του, καὶ ἔγιναν μοναχοί. τὸ 1347. ὁ Βασιλεὺς Κατακουζηνός, καὶ ὁ Πατριάρχης Ισίδωρος, ἐψήφισαν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ὁ διοικητὴς ταύτης τῆς πόλεως δὲν τὸν ἐδέχθη, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Λῆμνον. Ητον δὲ πάρεδρος καὶ εἰς τὴν σύνοδον, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς Κωνςαντινούπολιν κατὰ τοῦ Βαρλαάμ. Εζη τὸ 1351. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνέκδοτα.

ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ζωγράφος. ἀπέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΓΡΙΜΟΑΛΔΟΣ Ιταλός, Δούξ τῆς Βενεβέντου ἐπαρχίας τῆς Ιταλίας· ἀφοῦ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Μιλάνον, καὶ ἀπὸ τὴν Παυΐαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αρφέρτου, ἐνίκησε μὲ ἀπάτην τοὺς Γάλλους, ἐπροσποιήθη τρόπον τινά, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ φθάσιμόν των εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅθεν διὰ νυκτὸς, ἐνῷ αὐτοὶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον ἀπὸ τὴν οἰνοποσίαν, ὥρμησαν ἐκεῖνοι αἰφνιδίως καὶ τοὺς κατέκοψαν.

ΓΡΙΣΜΟΝΔΑ Παυλίνα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον πόλιν τῆς ἐπικρατείας τῶν Εννετῶν· ἦτον καλλίςη ποιήτρια, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1801. Μ. Χ.

ΓΡΟΖΙΟΣ Οὖγος, νομοθέτης ἄριςος. καὶ συγγραφεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος· ἐγεννήθη εἰς τὸ Δελφινάτον, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, τὴν 11. Απριλίου 1582. Απέθανε εἰς τὸ Στοκχόλμ μητρόπολιν τῆς Σβεκίας τὸ 1645. Μ. Χ.

ΓΡΟΤΤΟΣ Λοδοβῖκος· οὗτος ἐγεννήθη τυφλὸς, πλὴν ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐδημηγόρησεν ἐπαινῶν τὸν Ενρῖκον Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Σώζονται τούτου διάφορα ποιήματα. Απέθανε τὸ 1585.

ΓΡΥΛΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιβοήτου Ξενοφῶντος, ἐπληγώθη θανατηφόρως, πολεμῶν μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μαντηνίας εἰς Πελοπόννησον τὸ 360. Π. Χ. ἔλαβε τόλμην ἐνῷ ἦτον πληγωμένος, καὶ ἐφόνευσε τὸν Επαμινώνδα Αρχιςράτηγον τῶν Θηβαίων· ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατόν του ὁ Ξενοφῶν ὁ πατήρ του, ὑπερελυπήθη, καὶ ἐπειδὴ ἐθυσίαζε καὶ εὑρέθη μὲ ςέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν εὔγαλε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ υἱός του ἐφονεύθη, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀρχιςράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ἔβαλε πάλιν τὸν ςέφανον, λέγων, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ μου μακρὰν τοῦ νὰ προξενήσῃ λύπην, πρέπει νὰ ἑορτασθῇ

ΓΡΥΤΤΟΣ, Αθηναῖος· οὗτος κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος, διὰ τὰς μεγάλας πονηρὰς καὶ αἰσχρὰς του πράξεις, ἐςερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου. Αριςοφ. 877.

ΓΡΥΦΟΣ, ὠνομάσθη οὕτως· διότι ἡ μύτη του ἦτον πολλὰ χονδρή· ἦτον υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας· οὗτος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Σέλευκον, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν· ἀλλ ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἐφθόνησε ὑποπτευθεῖσα μήπως, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου νίκην του τὴν ἀφαιρέσῃ τὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἐπιςρέφων ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα ποτήριον οἴνου μὲ φάρμακον· ἀλλ' αὐτὸς ὑποπτευθεὶς δολιότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πίῃ, καὶ ἔδωκε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν

αὐτὸς τὴν εἶπε, ὅτι ἂν δὲν τὸ πίῃ θέλει βεβαιώσει τὴν ὑποψίαν του· αὕτη δὲ διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ὑποψίαν, ὑπεχρεώθη νὰ τὸ πίῃ, καὶ οὕτως ἀπέθανε.

ΓΥΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδάλου βασιλέως τῶν Λυδῶν· οὗτος κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης, ἐφόνευσε τὸν Κανδάλην, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας τὸ 760. Π.Χ. βασιλεύσας 38. χρόνους· λέγεται, ὅτι ἐςάθη πλουσιώτατος, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ηρόδοτ.

ΓΥΛΙΠΟΣ, ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου. Τὸν ἔςειλαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Συρακουσίους, καθ' ὃν καιρὸν εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ἀθηναίους· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐνίκησε πολλάκις, ἔλαβε καὶ τοὺς ςρατηγοὺς των Νικίαν καὶ Δημοσθένην, καὶ ὅλον τὸ μεῖναν ςρατόπεδον αἰχμαλώτους· ἔπειτα ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην μὲ πλούσια λάφυρα, καὶ ἐνδόξως.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Αἰγαίων. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιςρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Κύρου, τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ.

Δ

ΔΑΒΑΝΤΖΑΤΗΣ Βερνάρδος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ Γεωργικῆς τῆς Τοσκάνης. Ἔζη περὶ τὰ 1600. Μ. Χ.

ΔΑΒΙΔ, ἔνδοξος καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος, Γάλλος, ἄσπλαγχνος καὶ αἱμοβόρος· ἡ Κυβέρνητις ἐπρόςαξε νὰ κόψουν τὴν κεφαλήν του, ὁμοῦ μὲ τὴν τοῦ Ροβεσπιέρου τὸ 1794. ἀλλ' οἱ μαθηταί του τὸν ἐπροφύλαξαν, καὶ οὕτως ἀπέφυγε τὴν καταδίκην.

ΔΑΒΙΔ, υἱὸς τοῦ Ἰεσσαὶ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ὅςις ἀπὸ ποιμὴν ἔγινε προφήτης καὶ βασιλεύς. Οὗτος ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ ἐνεπνεύσθη θεόθεν, καὶ συνέγραψε τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὁποῖον περιέχει μεγάλα μυςήρια, καὶ πολλὰς ἐντολὰς ἠθικὰς, καὶ τὰς Προφητείας ὅλων τῶν συμβάντων εἰς τοὺς Ἑβραίους. Κατὰ τὴν κοινὴν ἰδέαν, ἡ γλυκεῖα μελῳδία τῆς κινύρας τοῦ Δαβὶδ, ἔκαμε τὰ πουλία νὰ μένουν ἀκίνητα, καὶ ἐμαλάκωνε καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον. Ἐμονομάχησε καὶ ἐνίκησε τὸν Γίγαντα Γολιὰθ, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Σαοὺλ, πρώτου βασιλέως τῶν Ἰσμαηλιτῶν, καὶ τὸν κατεστρόπωσεν. Εἰς τὸ γῆράς του ἐκυρίευσε τὸ Ἀζὸθ πόλιν τῶν Γιγάντων. Ἀπέθανε τὸ 1014. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, βασιλεύσας χρόνους 40. καὶ ἄφησε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν υἱόν του Σολομῶντα, προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα

του τέκνα, ὅσα εἶχεν ἀπὸ διαφόρους γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἔλαβε.

ΔΑΒΙΛΑΣ, Ἐνρῖκος, περίφημος ἱςορικὸς, συγγραφεὺς τῆς ἱςορίας τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν συγγραφέων· χωρικός τις ἀπὸ τὴν Βερώνην τὸν ἐφόνευσε τὸ 1631. ἐνῷ περιήρχετο εἰς τὰς πόλεις, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Ἕλλην, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐπάλμου, καὶ τῆς Λευκίππης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ τέκτων ἄριςος. Οὗτος κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο ἀφ' ἑαυτῶν. ἐφεῦρε μηχανὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔλαβε μεγάλην φήμην. Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Κρήτης μὲ τὸν υἱόν του Ἴκαρον, ἐφεῦρε τὰ πανία τῶν πλοίων, καὶ τὰ μετεχειρίσθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Μίνωος· ἀλλ' ὁ υἱός του ἐνῷ ἐκυβέρνα τὰ πανία, ἀπὸ ἀμάθειαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μυθολογοῦν, ὅτι αὐτὸς ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα μὲ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα μὲ κηρίον, καὶ ὅτι ὁ Ἴκαρος ἀνέβη πολλὰ ὑψηλὰ, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἔλυσε τὸ κηρίον, ἐκρημνίσθη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐκλήθη καὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ἰκάριον. Ἔζη περὶ τὰ 985. Π.Χ.

ΔΑΙΜΩΝ, Ἕλλην Ἀθηναῖος, ἢ ἐκ τῆς νήσου Δήλου. Οὗτος συνέγραψεν ἱςορίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἕως τῶν χρόνων τοῦ Ἀντιόχου, τῆς ὁποίας λείψανά τινα μόνον ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812. ὁμοῦ μετ' ἄλλων συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἔζη περὶ τὰ 280. Π.Χ.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Θηβαίων. σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα. Αἰλ. Ποικ. Ἱςορ.

ΔΑΪΦΡΩΝ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅςις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας. Ἀπολόδ.

ΔΑΚΙΕΡΗΣ, Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, μετέφρασε διάφορα βιβλία Ἑλληνικὰ, καὶ Λατινικά. Ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ περιπαικτικῶς, ὅτι ὡμοίαζε ἡμίονον φορτωμένον ἀρχαιότητας, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν μανίαν του περὶ ἀρχαιοτήτων. Ἀπέθανε τὸ 1722.

ΔΑΛΦΟΝΤΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1510. ἔνδοξος ζωγράφος, τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἐςάθη ἡ φύσις. Οὗτος εἶχε δύω υἱοὺς Φραγγῖσκον καὶ Λέανδρον, οἵτινες ἐκληρονόμησαν τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρός των.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. Πίνδ. Καὶ ἕτερος Λακεδαιμόνιος. Θουκ. Καὶ ἄλλος Βυζάντιος.

ΔΑΜΑΣΙΘΥΜΟΣ Ἕλλην ἀθλητὴς, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ῥωμαλαιότητα. Λου.

ΔΑΜΑΣΙΘΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κανδάλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ ςόλου, συμμάχου τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΔΑΜΑΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβίας, Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Ἀπολ. καὶ ἕτερος, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου. Αἰλ.

ΔΑΜΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν

Πλαταιῶν, οὗτος ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους. Ἀπολ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ. Ζ. Ἰωάννης Δαμασκηνός.

ΔΑΜΑΣΚΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας, Ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸν Ἀμμώνιον τὸν Ἑρμείαν, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν Ἀςρονομίαν τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Μαρῖνον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ζηνόδωτον, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος. Ἔζη περὶ τὰ 549. Ἀπὸ τὰ συγγράμματα τούτου σώζονται, λείψανα εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

ΔΑΜΑΣΟΣ, Ἱσπανὸς, ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ. Οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὀλίγα τινα ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὰ Παρίσια, περὶ τὰ 1672.

ΔΑΜΑΣΤΗΣ Σιγειεὺς, σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου· οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου· ἔγραψε χρονολογίαν τῆς Ἑλλάδος, Κατάλογον περὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων, περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιςῶν.

ΔΑΜΑΣΩΡ, Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγελάου τοῦ μνηςῆρος τῆς Πηνελόπης. Ομ. Οδ. 221.

ΔΑΜΑΤΡΙΑ, Σπαρτιάτις, εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐφόνευσεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της, ἐπιςρέφοντα ἀπὸ ἕνα πόλεμον, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐφάνη πολλὰ δειλός.

ΔΑΜΗΣ, ἢ Δάμη, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, αὕτη ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τόσον περίφημος ἀπεκατέςη, ὥςε ἐξήγησε χωρία τινὰ τοῦ πατρός της, σκοτεινά.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἡλιοδώρου, Λαρισσαῖος. Οὗτος ἄφησεν ἕνα πόνημα ἐπιγραφόμενον, Κεφάλαια τῶν Οπτικῶν, καί τινα ἄλλα συγγράμματα τοῦ ἰδίου σώζονται εἰς χειρόγραφα.

ΔΑΜΙΑΝ, γνωςὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐπλήγωσε τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον δέκατον πέμπτον· κρινόμενος ἀπελογήθη, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀσωτείας, ἐθανατώθη τέλος πάντων μὲ τὰ πλέον σκληρὰ βασανιςήρια, διὰ τὸ τόλμημά του τὸ 1775.

ΔΑΜΙΝΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ὅςις ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐκλονεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΔΑΜΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Ἀπολόδ.

ΔΑΜΟΚΛΗΣ, κόλαξ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσσῶν. Ο Διονύσιος μίαν ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον διωρισμένος ὁ Δαμοκλῆς νὰ καθίσῃ, ἐπρόςαξε νὰ κρεμάσωσι μὲ μίαν κλωςὴν, ἕνα ξίφος γυμνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ Δαμοκλῆς φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον μετεβλήθη, καὶ ἔκτοτε παρεκάλεσε τὸν τύραννον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν, νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὡς ἔζη πρότερον.

ΔΑΜΟΚΡΙΤΟΣ, ἱςορικός. Ἔγραψεν Αἰθιοπικὴν ἱςορίαν περὶ Ἰουδαίων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Επικούρου περίφημος κωμῳδοποιός. Ο Αθήναιος ἐφύλαξε μίαν μεγάλην περικοπὴν ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐκδεδομένη. Εζη τὸ 290. Π.Χ.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, ἱςορικὸς· συνέγραψεν Αλιευτικὰ βιβλία 20. περὶ Μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα, ἐρανισμένα ἐκπολλῶν ἱςοριῶν.

ΔΑΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος καὶ σοφιςής. Εγραψε περὶ ἀξιοκτήτων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, περὶ βίων ἀρχαίων, καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΔΑΜΟΦΩΝ, ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, περίφημος ἀγαλματοποιός.

ΔΑΜΠΙΕΡΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος περιηγητὴς Αγγλος· Οὗτος ἔκαμε πρώτην περιήγησιν περὶ ὅλην τὴν σφαῖραν, καὶ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ςενὸν τοῦ Μαΐρ τὸ 1686. Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον ςενὸν τὸ 1700. Εἰς τὴν τρίτην, κατὰ τὸ 1707. ἐμβῆκεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ωκεανὸν, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ ςενὸν τοῦ Μαγγελανικοῦ πορθμοῦ, οὔτ' ἐκεῖνο τοῦ Μαΐρ, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν 61 βαθμὸν τοῦ πλάτους πρὸς Μεσημβρίαν. Απέθανε τὸ δὲ 1709. Μ.Χ.

ΔΑΜΩΝ, περίφημος σοφιςὴς, καὶ μουσικὸς, διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Περικλέους εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΔΑΜΩΝ, Συρακούσιος, μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην πρὸς τὸν Πυθίαν. Βαρθ. Περιηγ.

ΔΑΝΑΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, Βασιλέως τῶν Αργείων καὶ Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της Ακρίσιος ἔκλεισεν εἰς ἕνα σιδηροῦν κλουβίον, καὶ τὴν ἔτρεφεν διὰ νὰ μείνῃ παρθένος, καθότι εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θυγατρός του θέλει τὸν φονεύσει· ἀλλὰ κατὰ περίστασιν εὑρέθη ἔγγυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἀκουσίως ἐφόνευσε τὸν Ακρίσιον. Οὗτος ὑπέταξε τὴν Περσίαν, καὶ τὴν ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἔκτοτε· εἶχε σύζυγον τὴν Ανδρομέδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Πέρσην, καὶ ἄλλα παιδία.

ΔΑΝΑΟΣ, καὶ Αἴγυπτος, ἦσαν ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ Βήλου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Αγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου. Ο Αἴγυπτος ἐγέννησε πεντήκοντα υἱοὺς, ὁ δὲ Δαναὸς ἰσαρίθμους θυγατέρας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ εἶχον συγχισθῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Αργος, ὀνομάσας καὶ ὅλους τοὺς ἐγχωρίους Δαναούς. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ, φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφάσισαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς τὰς θυγατέρας του, εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου εἰς γάμου κοινωνίαν, ἔγινε καὶ ἡ συγκατάθεσις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Αλλ' ὁ Δαναὸς, εἴτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅςις ἔλεγεν ὅτι θέλει ἐκθρονισθῆ ἀπὸ ἕνα γαμβρόν του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των, ὅλους τοὺς ἄνδρας, καὶ ὅλαι ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προςαγὴν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τὴν Υπερμνήσας, ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγκέως, διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, κατεδικάσθησαν αἱ Δαναΐδαι αὗται εἰς

τὸν Τάρταρον, νὰ ἀνασύρωσι νερὸν εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἔμελλε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσῃ ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὁποῖον ἦτον κάτωθεν τρυπημένον· καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ "Εἰς τετρυμμένον πίθον ἀντλεῖν,, παροιμία λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

ΔΆΝΔΑΜΙΣ, Σκύθης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του φιλίαν πρὸς τὸν Αμιζόνην. Λουκ. Καὶ ἕτερος, σοφὸς παλαιὸς τῆς Ινδίας.

ΔΆΝΔΟΛΟΣ, Αργίγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἀνὴρ συνετώτατος, καὶ πολλὰ γενναῖος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κωςαντινουπόλεως· μόλον ὅτι ἦτον εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων τὸ 1203. ἐκυρίευσε τὴν Κωνςαντινούπολιν, καὶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ ςράτευμα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ἐπρόσφερε νὰ ἐκλέξουν τὸν Δοῦκα Βαρδοΐον.

ΔΆΝΔΟΛΟΣ Βικέντιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν· οὗτος ἐχρημάτισε νομοθέτης τοῦ Μιλάνου, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Δαλματίας, καὶ Γερουσιαςὴς τοῦ βασιλείου τῆς Ιταλίας. Απέθανε τὸ 1819.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ Προφήτης, κατήγετο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ιούδα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς προφητείας του, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεὰν, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην ἐπίσημον.

ΔΆΝΤΕΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1262. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ραβέναν τὸ 1321. Εχρημάτισεν εἷς τῶν σοφῶν ποιητῶν τῆς Ιταλίας, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πλέον ἐπαινούμενα εἶναι τὸ, περὶ Καθαρτηρίου τῆς κολάσεως καὶ Παραδείσου. Οὗτος ὁ θεῖος ποιητὴς νομίζεται ἀπὸ τοὺς Ιταλοὺς, ὡς πατὴρ τῆς ποιητικῆς, καὶ της Ιταλικῆς Γλώσσης.

ΔΆΝΤΕΣ Ιωάννης Βαπτιστὴς, κάλλιςος μαθηματικός· οὗτος ἐφεῦρε μίαν μηχανὴν, καὶ ἔκαμε πτέρυγας, καὶ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα· ἀφοῦ δὲ ἔκαμε δοκιμὰς πολλάκις, μὲ καλὴν ἔκβασιν, μίαν φορὰν ἐτζακίσθη τὸ σίδηρον τῆς πτέρυγος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσύντριψε τὸν πόδα του.

ΔΆΝΤΕΣ Ιούλιος, Ιταλὸς, Αρχιτέκτων καὶ μαθηματικός. Απέθανε τὸ 1575 Π. Χ.

ΔΑΝΤΕΣ, Ιταλὸς, μαθηματικὸς ἔνδοξος. Οὗτος συνέγραψε, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς μαθηματικῆς ἐπιςήμης.

ΔΆΝΤΗΣ Θεοδώρα, ἀδελφὴ τοῦ Ιουλίου, καλλίςη μαθηματικὴ, καὶ περίφημος εἰς τὴν ζωγραφικήν. Απέθανε τὸ 1573 Π. Χ.

ΔΑΌΧΟΣ, Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς καὶ φίλος, τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΔΑΡΆΜΣ, υἱὸς τοῦ Σκαΐλ, ἔνδοξος Πέρσης, περὶ τὸν ἔννατον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς ςρατιώτης ἔγινε πρίγγιψ. Οὗτος ὁ Πέρσης εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Γάϊτχ. καὶ τοὺς δύω υἱούς του, καὶ βλέπων καθημερινῶς τὴν ἀξιότητά των, τοὺς ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος πάντων, ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου του εἰς τὸν Σοβὰρ, πρῶτον υἱὸν τοῦ ἄνωθεν Γάϊτχ. τὸ 966.

Μ. Χ.

ΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρταξέρξου, τοῦ Μακρόχειρος. Εχρημάτισεν ὁ πρῶτος Σατράπης τῆς Υρκανίας· εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σογδιανὸς, ὅςτις ἐφόνευσε τὸν δεύτερον Ξέρξην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον.

ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Υςάσπου, τοῦ Σατράπου τῆς Περσίδος, τέταρτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· πρὶν νὰ γίνη οὗτος βασιλεὺς, ἐξουσίαζεν ὁ Ψευδοσμέρδης. Μαθὼν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ καθ᾽ αὐτὸ Σμέρδης, ἦτο πρὸ πολλοῦ φονευμένος, ἐνώθη μὲ ἕναν ευγενῆ φίλον του, καὶ ἄλλους πέντε ἀκόμη, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του.

ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κοδομανός. Οὗτος ἐταπείνωσε τοὺς Ελληνας εἰς τὴν Ασίαν, ὅμως ἐδυςύχησεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους εἰς τὴν Εὐρώπην· διήρκεσε σχεδὸν ὁ πόλεμός του πεντήκοντα χρόνους, μὲ πολλὴν φθορὰν καὶ αἰσχύνην τῶν Περσῶν, τέλος, ἔχασε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωὴν, ὅταν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ὅςις ἐθεμελίωσε τὴν μοναρχίαν τῶν Ελλήνων· τὸ 338. Μ. Χ.

ΔΑΡΗΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, νομίζεται ὁ πρῶτος ἱςορικὸς, μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν. Οὗτος ἔζη πρὸ τοῦ Ομήρου. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Τρωάδος, τὸ 1000. Π. Χ. τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα, εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν.

ΔΑΡΚΑΤΑΝΗΣ, Αμπουλουσεῖν, περίφημος Ιατρὸς Οθωμανός. αὐτὸν ἐχάρισεν ἡ φύσις ἓν μνημονικὸν θαυμάσιον, καὶ ἔλεγεν ἐκ ςήθους πολλὰ παλαιὰ ποιήματα· ἦτον δὲ καὶ ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἐξηγῆ τὸ Αλκουράνιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν θρησκείαν τῶν Οθωμανῶν. Απέθανεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 995. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΔΑΣΚΥΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Λίνου, βασιλέως τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Ασίαν. Απολόδ.

ΔΑΣΚΩΝ, Συρακούσιος· λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Καμαρίναν, εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ.

ΔΑΤΑΜΗΣ, Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Καμισάρου, Καρὸς τὸ γένος. Οὗτος ἦτον διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐςάθη εἰς πολλοὺς πολέμους, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὴν ἀξιότητά του· ἐφονεύθη δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν Μιθριδάτην μὲ ἀπάτην.

ΔΑΤΑΦΕΡΝΗΣ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, συνωμότης τοῦ Βήσσου, ὅςις ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Δαρεῖον. Αῤῥιαν.

ΔΑΤΗΣ, Κάρλος. Γεδέρτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς κάλλιςος. Συνέγραψε τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ζωγράφων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΥΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν, ἀπὸ αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυνία, εἰς τὴν Ιταλίαν, Στέφ. Βύζ.

ΔΑΦΙΔΑΣ Τελμισεὺς γραμματικός. Συνέγραψε περὶ Ομήρου, καὶ περὶ Αθηναίων, διὰ τὴν ἐκςρατείαν τῆς Τρωάδος.

ΔΕΑΡΔΟΣ Λοδοβίκος, πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας, Φιλίππου τοῦ τετάρτου, ὅςις καὶ ἐπωνομάσθη Δοὺξ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἦτον πιςὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος του. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς

ἦτον ἀξιοσημείωτος, ἐπειδὴ περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ἀρετάς· διὰ τοῦτο καὶ εὐνοεῖτο, οὐ μόνον ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ αὐλικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Απέθανε δὲ τὸ 1661. Μ. Χ.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ, Ελλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον τὸ 36. Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Σωκράτης, ἢ Σώςρατος. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἤκουσε τὸν Θεόφραςον. τὸ 25. τῆς ἡλικίας του, ἄρχισε νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ῥητορικήν, καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην, καὶ Υπερίδην, οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ συγγράφῃ λόγους δι᾽ αὐτούς, καὶ ἐκ τούτου ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα· ἀλλ᾽ ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα· τὸν ἐδόθη ὅμως ἔπειτα ἡ ἄδεια, νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὰς Αθήνας, διὰ μεσιτείας τοῦ Θεοφράςου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων. Συνέγραψε 160. λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται οἱ ἀκόλουθοι. Α΄. κατὰ Δημοσθένους. Β΄. κατὰ Αριςογείτωνος Γ. κατὰ Φιλοκλέους. Η ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βεκκέρου τῶν δέκα Αττικῶν ῥητόρων.

ΔΕΙΝΙΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ ςόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ, Αρχιτέκτων. Οὗτος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Αλεξανδρείας, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λου.

ΔΕΙΝΟΛΟΧΟΣ, Συρακούσιος, περίφημος κωμικός. συνέγραψε τραγῳδίας θεάτρου 14· εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΗ, Αθηναία, Γυνὴ τοῦ Κλεινίου, καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Αλκιβιάδου. Αἰλ.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΟΣ, Φιλόσοφος Στωϊκός, Αρχαῖος. Λουκιαν.

ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣ, πατὴρ τοῦ Ιέρωνος, καὶ Γέλωνος, τυράννων τῶν Συρακουσίων. Πίν. Ηρόδτ. 145.

ΔΕΙΝΩΝ, Λακεδαιμόνιος πολεμιςής. Ξενοφ.

ΔΕΙΝΩΝ, Ελλην ἱςοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων, συνέγραψεν ἱςορίαν τῶν Περσῶν. Λούκ. Μακροβ.

ΔΕΚΕΛΟΣ, Ηρως τις, ὅςις ἐδήλωσε τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ελένης ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Κάςορα καὶ Πολυδεύκην. Ηρόδοτ. 13.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Πέρσης, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταΰϊον. ἱςορικός, καὶ ποιητής, μιμητὴς τοῦ Σβετονίου εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα. Οὗτος συνέγραψε βιογραφίαν ἐνδόξων τινῶν ἀνδρῶν, καὶ ποιήματα Λατινικά, καὶ Ιταλικά. Απέθανε περὶ τὰ 1477.

ΔΕΚΙΟΣ, Φίλιππος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1435. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σοκίνου, καὶ ἄλλων σοφῶν διδασκάλων· ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὴν Πίζαν, καὶ Παταΰϊον. ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς διαφορὰς τοῦ συνεδρίου τῆς Πίζης, καὶ ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ ἐναντίοι ἐλεηλάτησαν τὸν οἶκόν του. Αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ 20. χρόνους ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν Σιέναν τὸ 1535.

ΔΕΜΟΝΙΚΗ, ἀπὸ τὴν Εφεσον, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος της, αὕτη τὴν ἐπρόδωκε εἰς τὸν ἀρχιςράτηγον Βρεννον· διότι οὗτος τὴν ἐχάρισε δακτυλί-

δια, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγμματα, μὲ τὰ ὁποῖα περιήρχετο ςολισμένη. ἀλλ' ἔπειτα ἐνῷ ὁ ἴδιος ἔμβαινεν εἰς τὴν Ἔφεσον, τῆς ἔβαλε τόσον χρυσὸν εἰς τὴν ῥάχην της, ὥςε ἀπέθανε ἀπὸ τὸ βάρος.

ΔΕΜΟΥΛΗΣ Κάμιλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ εὔγλωττος. τὴν 14. Ἰουλίου 1189. ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον, εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Παρισίου, μὲ δύω τηλεβόλους εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀποςασίας, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τῆς Βαςιλίας.

ΔΕΝΙΝΑΣ, Κάρλος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ἱςοριογράφος, ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῆς Προυσίας, ἔπειτα τῆς Σαρδηνίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Τορῖνον.

ΔΕΞΙΘΕΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Αρις. Αχαρ. 14.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, Κῶος, Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, βιβλίον ἓν, καὶ περὶ Προγνώσεων, βιβλία δύω.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰς Ἀριςοτελικὰς παρὰ εἰς τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, ὅςις ἀπέθανε περὶ τὰ 325.. Σώζονται τρία βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριςοτέλους, τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶναι ἀνέκδοτα διὰ τοῦ τύπου. ἡ Λατινικὴ των μετάφρασις ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1546.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, ἕτερος, Ἱςορικὸς περίφημος.

ΔΕΡΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀῤῥιδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς Μακεδονίας.

ΔΕΡΚΥΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΕΣΚΑΡΤΗΣ, Ρενάτος, περίφημος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Πανδώρας· οὗτος τὸ 2430. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξουσίασε μέρος τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε δύω υἱοὺς ὁ εἷς ὠνομάζετο Ἕλλην, καὶ ὁ ἕτερος Ἀμφικτύων, εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα, ἥτις ὠνομάζετο Πρωτογένεια· τὰ ἔθνη ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐβασίλευε, ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε κατακλυσμός, καὶ ἔπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθέως, κατεσκεύασεν ἕνα πλοῖον ὅπου ἐμβῆκε, καὶ ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύῤῥας. Ἔγινε καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ὠγύγου. Ζ. Ὠγύγης, Ἕλλην, Ἀμφικτύων. Πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐβασίλευσεν ὁ Γραικός. Ζ. Γραικός.

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, φυλαττόμενος εἰς τὸν Παρθενῶνα, διὰ νὰ μὴ ἐκςρατεύσῃ κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου. Οὗτος συνεστράτευσε μὲ τὸν Ηρακλέα κατὰ τῶν Αμαζόνων, καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς Σινώπην, (παράλλιος πόλις τοῦ Πόντου).

ΔΗΪΟΚΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Μήδων. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Εκβάτανα, καὶ τὴν κατέστησε καθέδραν τοῦ βασιλείου του. Ο υἱός του Φραόρτης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ὁ ἔγγονός του Κυαξάρης, ὑπέταξε τοὺς Ασσυρίους. Εζη Π. Χ. 695.

ΔΗΪΟΠΙΤΗΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως.

ΔΗΪΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου, καὶ τῆς Αμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως, καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους. Απολδρ.

ΔΗΪΠΥΛΟΣ, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΠΥΡΟΣ, Ηρως, Ελλην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ελένου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, Τρῳαδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἔλαβε τὴν Ελένην διὰ γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἔλαβε πάλιν ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ελλάδα.

ΔΗΪΦΟΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς πόλεως Απολλωνίας, μάντις, μικρᾶς ὑπολήψεως.

ΔΗΪΩΝ, ἢ Δηϊονεὺς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος. Οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, τὸν Ακτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ τὴν Αστερόπειαν. Απολόδρ.

ΔΗΛΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Απολδρ.

ΔΗΜΑΓΕΤΟΣ, ἢ Δημαγέτας, βασιλεὺς τῆς Ρόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ἐνυμφεύθη τὴν κόρην, τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Αριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν. Πίνδ.

ΔΗΜΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημάδου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας ἀπὸ ἀσήμους γονεῖς, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ φυσικὴ ἀγχίνοια, καὶ γύμνασις, ἀπέδειξεν ἕνα τῶν μεγάλων ῥητόρων, καὶ τῶν ἐχόντων δύναμιν καὶ πειθὼ εἰς τὸ πλῆθος· ἦτον προσέτι δοσμένος καὶ εἰς τὸ κωπηλατεῖν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν· ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ὑπόληψιν μεγάλην. Τελευταῖον ἔκλεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς Αθηναίους νὰ κλείσουν τὴν μετ᾽ αὐτοῦ εἰρήνην, οἵτινες καὶ τὸν ὑπήκουσαν. Εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐλευθερωθεὶς συνηλευθέρωσε καὶ 3000. αἰχμαλώτους. Εκολάκευε τὸν Αλέξανδρον, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν τιμοῦν, ὡς ἕνα δέκατον τρίτον Θεὸν τοῦ Ολύμπου· τέλος ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον τὸ 321. Π. Χ. διὰ μίαν ἐπιβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἐσκευωροῦσε κατ᾽ αὐτοῦ.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΗ, Αθηναία, γυνὴ τοῦ Αρχιτέλους.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθη-

ναίων, ὑπὸ τὸν Ιφικράτην. ξενοφ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αράςωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κλεομένους, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Αράςωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἔλθη πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τοῦ Υςάσπου, τὸ 491. Π.Χ. ὅςις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ὕςερον ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκςρατείαν.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις, Θουκ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Κορίνθιος, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Ελλην, συγγραφεὺς, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Απολλοδ.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΔΗΜΕΑΣ, Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους. Θουκ. Καὶ ἕτερος Αθηναῖος. Ξενοφ. ὅςις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια εἰς τὰς Αθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Φαληρεύς· οὗτος ἐςάθη εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ Αθῆναι. Οἱ πατριῶταί του ἔςησαν εἰς τιμήν του 360. ἀγάλματα. Ηνθει τὸ 142. Π.Χ. Οὗτος συνήργησε προσέτι, νὰ συςηθῆ ἐκείνη ἡ περίφημος βιβλιοθήκη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ νὰ μεταφρασθῆ καὶ ἡ Θεία Γραφὴ ἀπὸ τὸ Εβραϊκὸν εἰς τὸ Ελληνικόν. 2) Δημήτριος Τρικλίνιος ἐσχολίασε τὸν Σοφοκλέα καὶ Αριςοφάνην, καὶ περὶ τῶν μέτρων των ἔγραψε πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Κυδώνιος, σοφιςὴς τῆς Κωνςαντινουπόλεως περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα. Εκ τῶν πολλῶν φιλοσοφικῶν του συγγραμμάτων εἶναι, καὶ τὸ, περὶ τοῦ καταφρονεῖν τὸν θάνατον. Εζη τὸ 1384. Μ.Χ. -2) Δημήτριος Περγαμηνὸς, Ιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸ 1270. συνέγραψε περὶ ποδάγρας, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν ὀρνίθων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χαλκοκονδύλης, Αθηναῖος· διέτριψεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἕως ὅτου ὁ Λαυρέντιος Μέδικος, τὸν διώρισε τὸ 1471. διδάσκαλον τῆς Ελληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Επειτα Λουδοβίκος ὁ Μαῦρος, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Μιλάνον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων. Εσύνθεσε μίαν γραμματικὴν· ἐξέδωκε διάφορα χειρόγραφα καλῶς παρατηρημένα. Τὸ 1488. ἐτύπωσε τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Ομήρου εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1492. ἐξέδωκε τὸν Ισοκράτην, καὶ τὸ 1499. τὸν Σουΐδαν.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, τυφλὸς ποιητὴς, καὶ μουσικὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους, ὅςις ἦτον εἰς πολιτικὰς θέσεις εἰς τὰς Αθήνας.

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ Κροτωνιάτης, ἔνδοξος Ιατρός. Εζη περὶ τὰ 350. Π.Χ. Οὗτος ἰάτρευσε τὸν Πολυκράτην τύραννον τῶν Σαμίων, ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν. Προσέτι ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν, οὐ μόνον εἰς τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα των.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, δημαγωγὸς εἰς Αθήνας. Δημ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον μερικὰ, ἀποφθέγματα.

ΔΗΜΟΚΟΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς. Ὁμ. Ἰλ. 499.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ σοφώτατος, ἐγεννήθη τὸ 470. Π.Χ. Ἦτον φίλος τοῦ Ἱπποκράτους· διέφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κληρονομίαν εἰς περιέργους περιηγήσεις, ὡς εἰς Αἴγυπτον, Περσίαν, καὶ Βαβυλῶνα, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα πεπλουτισμένος ἀπὸ διαφόρους ἐπιστήμας. Συνέγραψε περὶ Κενοῦ, περὶ ἀτόμων, καὶ περὶ Στοιχίων. Ὅταν ἐξέδωκε τὸν μέγαν διάκοσμον, τὸ ὡραιότατον τῶν συγγραμμάτων του, ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε μὲ χαλκοὺς ἀνδριάντας. Περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα ζῶα εἰς ἕνα κῆπον, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔκαμε ἀνατομικὰς παρατηρήσεις. Συνείθιζε πάντοτε νὰ γελᾷ ἐμπαίζων τὸν ἀνθρώπινον μάταιον βίον, ὡς μίαν ἀκατάπαυστον κωμῳδίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του τὸν ὑπέλαβον ὡς παράφρονα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἱπποκράτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ἀλλ' ὁ ἄριστος Ἰατρὸς ἰδὼν τὸν φιλόσοφον ἐνασχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἐθαύμασε, καὶ ἐγνώρισε τῷ ὄντι τοὺς χρήζοντας Ἰατροῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, περιέχουσα τὸ ἑξῆς ἀπόφθεγμα. Ἀνόητοι τινές, οἵτινες ὑπολαμβάνουν, ὡς μανίαν τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἰς τὴν ἀρετήν, σ' ἔπεισαν ὦ Ἱππόκρατες, καὶ ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δώσῃς τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μανίας, τὸν Ἐλλέβορον. Εἰς τοιαύτην ἀκμὴν ἔφθασεν ἐρευνῶν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ὥστε μίαν φοράν, καθὼς λέγει ὁ Ἀθηνόδωρος, βλέπων γάλα εἶπεν, ὅτι τοῦτο τὸ γάλα εἶναι ἀπὸ αἶγαν μαύρην, καὶ πρωτότοκον, καὶ ἦτον ἀληθές· καὶ πάλιν ἰδὼν κόρην τινά, ἡ ὁποία ἠκολούθει τῷ Ἱπποκράτει, εἶπεν εἰς αὐτήν, χαῖρε κόρη, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἶδεν, εἶπε πρὸς αὐτήν, χαῖρε γῦναι· ἐγνώρισε γὰρ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε φθαρῇ ἡ παρθένος. Ὁ Ἱπποκράτης δὲ ἀκούων αὐτά, ἐθαύμασε τὴν ἄκραν φυσιολογίαν τοῦ ἀνδρός.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τρῳάδος. Ὁμ. Ἰλ. 395. υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος.

ΔΗΜΟΜΕΛΗΣ, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλε νὰ στεφανώσωσι τοῦτον τὸν ῥήτορα. Δημ. περὶ Στεφ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, υἱός τινος ἐπισήμου Ἀθηναίου Ἱππονίκου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν παραινετικὸν λόγον.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, εἰς τὴν Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. 242.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους, νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς Δημοσθένους, ῥήτωρ περιβόητος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· εἶχε δύω μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα, ἦτον τραυλός, καὶ εἰς πᾶσαν λέξιν τῆς ὁμιλίας του, ὕφωνε

καὶ τοὺς ὤμους του μὲ τρόπον γελοιώδη· ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀμέτρους του κόπους, μὲ τὸν καιρὸν, ἐνίκησε καὶ τὰ δύω ταῦτα· καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, εἶχε μικρὰ πετράδια εἰς τὸ σόματου, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γλῶσσάν του ἐλευθέραν· εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐγυμνάζετο, ἔχων σπάθην πάντοτε κρεμαμένην ἐπάνωθεν τῶν ὤμων του, ὥςε ἀπὸ φόβον μὴ πληγωθῇ ἐσυνείθισε νὰ μὴ τοὺς ὑψόνῃ· ἦτον προσέτι καὶ δειλὸς τοῦ νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ δημηγορῇ, ὅθεν διὰ νὰ διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ἐσύχναζεν εἰς παραλλίους βράχους, ὅπου ἐδημηγόρει μεγαλοφώνως, διὰ νὰ συνειθίσῃ ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν κυμάτων, νὰ ὑποφέρῃ ἀταράχως καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δήμου εἰς τὴν Εκκλησίαν. Αλλ᾽ ἐπὶ τέλους ἐφάνη τόσον περίφημος, ὥςε ὁ Μακεδὼν Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερον τὸν Δημοσθένην, παρ᾽ ὅλα τὰ ςρατεύματα τῶν Αθηναίων. Λέγεται ὅτι μόνος του ἐφαρμακώθη, διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Αντίπατρον, καὶ ἀπέθανε τὸ 322. Π. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ ἐνδόξου ῥήτορος εἶναι τὰ ἀκόλουθα, Α΄. λόγοι 61. καὶ 65. πρόλογοι διαφόρων ὑποθέσεων. ἐξεδ. εἰς τὸν Α΄. καὶ Β΄. τόμον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων τοῦ Ρεΐσκίου. Β΄. ἐπισολαὶ 6. ἐξεδ. εἰς τοῦ Αλδου τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ἐπισολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Μιτυληναῖος, κρούων ποτὲ τὴν θύραν ἑνὸς πολίτου, ἀφιερωμένου, ὅλως εἰς τὸ νὰ τραγῳδῇ, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ ὅλον του τὸν καιρὸν παίζων τὴν κιθάραν, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἀπεκρίθη, θέλω εἰσέλθει ὅταν κτυπήσῃς τὴν κιθάραν σου εἰς τὸν τεῖχον, ἐλέγχων μὲ τοῦτο τὴν ἄμετρον μανίαν του εἰς τὴν μουσικήν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἐχρημάτισε ςρατηγὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφάνη γενναιότατος τὸ 262. ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι διὰ νυκτὸς ἐμβάντες εἰς τὴν χώραν διὰ προδοσίας, ἐπρόςαξαν νὰ τὸν πιάσωσι ζωντανὸν, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἔφιππος διῆλθε διὰ τῶν ἐχθρικῶν ςρατευμάτων, κρατῶν τὴν σπάθην καὶ φονεύων πολλοὺς, καὶ διεσώθη ἀβλαβής.

ΔΗΜΟΤΕΛΗΣ, κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΤΙΩΝ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΥΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, περίφημος Τρῳαδίτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Αχιλλεύς. Ομ. Ιλ. 456.

ΔΗΜΟΦΑΝΓΟΣ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅςις ἔζη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, μόνον τινὰ γνωμικά του.

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ, καὶ πολιτικὸς εἰς τὰς Αθήνας· Πλούτ. Καὶ ἕτερος Ελλην ἱςοριογράφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός. Μακροβ.

ΔΗΜΩΝΑΞ, ἐπίσημος πολίτης τῆς Μαντινείας. Καὶ ἕτερος φιλόσοφος κυνικὸς, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Αδριανοῦ. Ο Λουκιανὸς τὸν ἀναφέρει ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ, Ρόδιος, εἶχε τρεῖς υἱούς,

ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον παγκρατιαςὴς, ὁ δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὴν πηγμὴν, καὶ ὁ τρίτος παλαιςής. Μίαν ἡμέραν βλέπων τοὺς τρεῖς υἱούς του νὰ ἐπιςρέφωσι νικηταὶ, μὲ ςεφάνους εἰς τὰς κεφαλάς των, ἐξῆλθε χαίρων εἰς προϋπάντησίν των· ἐνῷ δὲ τοὺς ἐπλησίαζεν, αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔβαλαν τοὺς ςεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πατρός των, καὶ ἀμοιβαίως τὸν ἐσυγχαίροντο, ὁ δὲ γέρων πατήρ των ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, ἔμεινε παρευθὺς νεκρὸς, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῶς φιλτάτων του.

ΔΙΑ'ΔΟΧΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ιλλυρίαν. Ηνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βίκτωρος Βιτενσίου. Συνέγραψε περὶ πνευματικῶν τελειοτήτων ἑκατὸν κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν Ελληνιςὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1578. ἔζη Μ. Χ.

ΔΙΑΔΡΟ'ΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Δημοφίλου, ςρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων. Ηρόδ.

ΔΙ'ΑΙΞΙΣ, ςρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ελλάδος πόλεμον. Αἰσχύλ.

ΔΙΑ'ΚΡΙΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Μελλησίππου, Σπαρτιάτης. Θου.

ΔΙΑΚΤΟΡΙ'ΔΗΣ, πολίτης καὶ προὔχων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκωπάδων. Ηλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σικυῶνα, πρὸς τὸν ἐκεῖ τύραννον Κλεισθένην, διὰ νὰ μνηςευθῇ τὴν θυγατέρα του Αγαρίςην. Ηρόδ. 127.

ΔΙΑΜΑΥ'ΤΗ Μεδάλια· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλόν. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν σοφῶν. Απέθανε τὸ 1770.

ΔΙ'ΔΕΡΟΣ, Γάλλος, πολὰ σπουδαῖος ἀνήρ. Ηρχησε τὸν 17 αἰῶνα, νὰ κηρύττῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀπέῤῥιψε πᾶσαν θρησκευτικὴν δοξασίαν, καθότι ἀποδεικνύει τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἀποκάλυψιν, καὶ θαύματα· ἐπιφέρει δόγματα χωρὶς μυςήρια, λατρείαν χωρὶς θρησκείαν. Τὰ τοιαῦτα ἐκλόνισαν ἁπανταχοῦ ὅλας τὰς θρησκείας. Η ὡραία μυθολογία τοῦ Φοντενέλλου, καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Βολτὲρ, τὸν ἐβοήθησαν πολὺ, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιθυμῇ τὸ δικαίωμά του. Απέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1784. Μ. Χ.

ΔΙ'ΔΙΟΣ, Ιουλιανὸς· οὗτος διὰ δωροδοκιῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, διήρκεσεν ὅμως τρεῖς περίπου μῆνας, ἔπειτα οἱ Ρωμαῖοι αἰσχυνόμενοι νὰ ἔχωσι βασιλέα ἀνάξιον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀφήρεσαν τὸν ςέφανον, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν περὶ τὰ 193. Μ. Χ.

ΔΙ'ΔΟΤΟΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· ἐςάθη ἔνδοξος τυπογράφος, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην τῆς τυπογραφίας. Απέθανε τὸ 1805.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Ηνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούσου. Οὗτος διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, καὶ διὰ τὰ πολλά του συγγράμματα, ὠνομάσθη Χαλκέντερος, ὡς ἔχων δηλ. ἔντερα χάλκινα. Λέγουσιν ὅτι συνέγραψε 4000. βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων μήτε ἓν δὲν ὑπάρχει σήμερον· τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φαινόμενα σχόλια εἰς τὸν Ομηρον, συνεγράφησαν ἀπ' ἄλλον τινὰ Δίδυμον νεώτερον· ἔζη τὸ 10. Μ. Χ.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Αλε-

ξάνδρειαν· εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτυφλώθη, τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴν εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του, διὰ τὸ ἐξαίσιόν του, μνημονικὸν, ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὢν, διὰ μέσου τῆς ἀκοῆς, ἔμαθε καλῶς τὴν Γραμματικὴν, τὴν Ρητορικὴν, καὶ Διαλεκτικὴν, Γεωμετρίαν, Αριθμητικὴν, Αςρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιςήμας. Καὶ προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν, καὶ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίςεως, καὶ ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν· ἐχρημάτισε κατηχητὴς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν. Συνέγραψε κατάλογον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπέθανε τὸ 396.

ΔΙΔΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλείδου. Εζη ἐπὶ Νέρωνος· ἐχρημάτισε περίφημος γραμματικὸς, καὶ μουσικὸς ἄριςος.

ΔΙΔΥΜΟΣ Κλαύδιος, συνέγραψε περὶ τῆς ἀναλογίας τῶν Γωμαίων, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ηρακλέωνος, καὶ ἄλλα.

ΔΙΔΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, βασίλισσα τῆς Φοινίκης, ἐβασίλευσε τὸ 590. Μ. Χ. Η πρώτη τῶν Φοινίκων Μητρόπολις ἦτον ἡ Σιδὼν, ἔπειτα ἔγινεν ἡ Τύρος. Πυγμαλίων ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἐφόνευσε τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς του Διδοῦς, διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν θρόνον. Αλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς, ἀπέρασε κρυφίως εἰς τὴν Αφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἀντίζηλον τῆς Γώμης Καρχηδόνα. Λέγουσιν ὅτι οἱ Φοίνικες ἐξηκρίβωσαν τὴν ναυτικὴν, ἐξήπλωσαν τὸ ἐμπόριόν των εἰς ὅλον τὸν γνωςὸν κόσμον. Εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται καὶ ἡ τοῦ ἀλφαβήτου θαυμασία ἐφεύρεσις.

ΔΙΕΜΠΟΡΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Θηβαίων.

ΔΙΗΝΕΚΗΣ, γενναῖος Σπαρτιάτης· ὅςις ἐπολέμησεν εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ. 226.

ΔΙΪΤΡΕΦΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ, [Σικελιώτης], μαθητὴς τοῦ Αριςοτέλους ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς διδακτικῆς ποιήσεως. Οὗτος συνέγραψε μίαν περιγραφὴν τῆς Ελλάδος, τῆς ὁποίας σώζεται ἕνα μικρὸν λείψανον. Εζη τὸ 320. Π. Χ.

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΗΣ· ἔγραψε τραγῳδίας καὶ ὕμνους εἰς Βάκχον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ πολίτης, Αθηναῖος, εἷς τῶν πρώτων προσώπων, τῶν ὑποκρινομένων εἰς τὴν κωμῳδίαν τοῦ Αριςοφάνους, Αχαρνεῖς ἐπιγραφομένη.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοκώδου. Ηρόδ.

ΔΙΚΤΥΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1800. Π. Χ. ὅςις εἰς τὸν καιρὸν τῆς πολιορκίας τῆς Τρῳάδος, εὑρισκόμενος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, συνέγραψε καταλεπτῶς τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου, ἐπάνω εἰς λεπτοτάτην φλοῦδαν τῆς φιλύρας, εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, πλὴν μὲ γράμματα Φοινήκεια, τὴν ὁποίαν συνέθαψε μετ' αὐτοῦ κατὰ διαταγήν του. Επὶ δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Νέρωνος, ἀνοιχθέντος τοῦ τάφου του ὑπό τινος σεισμοῦ μεγάλου, εὑρέθη τὸ βιβλίον, ὡς λέγουσιν, τὸ ὁποῖον Εὐπραξίδης τις, τὸ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Νέρωνα, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικόν. Αμφιβάλλεται ὅμως, ἂν Δίκ-

τυς τις ἤκμασε κατ᾽ ἐκείνους, τοὺς χρόνους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουΐδας καὶ Μαλέλης, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, εἰς τὸν καιρόν των δὲν ὑπῆρχε τὸ πρωτότυπον Ἑλληνικόν, ἀλλ᾽ ἡ μετάφρασις ἡ Λατινική, ἥτις καὶ σώζεται ἐκδοθεῖσα ἐν Μιλάνῳ τὸ 1477.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς περίφημος, ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν τοῦ πόντου; ἢ κατ᾽ ἄλλους τῆς Καρίας. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε μίαν συλλογὴν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτον ἐξέδωκεν εἰς φῶς, *Ἀνδρέας* ὁ Σχόττος, μετὰ τὴν τοῦ Ζηνοβίου. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος ποιητής. Ἔζη τὸ 402. Π. Χ. ἐφημίζετο ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων, περὶ τὸ τέλος τῆς υιδ᾽. Ὀλυμπιάδος· σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματά του, καὶ ἕνα δίστιχόν του ἐπίγραμμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ταρσεύς· συνέγραψε περὶ ποιητικῆς· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀνεξιμένους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Λαέρτιος, ἔζη τὸ 210. Π. Χ. ἀνὴρ μὲ μεγάλην παιδείαν. Συνέγραψεν ἱστορίαν περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, εἰς βιβλία 10. Ἡ καλητέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Μεϊβομίου ἐν Ἀμστελδ. τὸ 1692. εἰς τόμους δύω μετὰ σημειώσεων, καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων φιλοσόφων.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, Ἀπολλωνιάτης, περίφημος φυσικός· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀναξαγόρου

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Σινωπεύς, ὁ λεγόμενος Κυνικός, ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Ἱκέσιος, ἦτον τραπεζίτης, καὶ ὁ υἱός ἐμεταχειρίζετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐνόθευσε χρήματα, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καταφυγὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀντισθένην, καὶ ἐπρόσθεσε νέους βαθμοὺς αὐστηρότητος εἰς τὴν Αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν. Δὲν ἐστάθη ποτὲ ἄλλος φιλόσοφος, ὡς αὐτός, νὰ καταφρονήσῃ τόσον τὰ τοῦ κόσμου· κατῴκει μέσα εἰς ἕνα πίθον· ὅλη του ἡ κατάστασις συνίστατο εἰς ἕνα δυσάκιον, μίαν ῥάβδον, καὶ ἕνα πινάκιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέβαλεν ὕστερον, ἐπειδὴ εἶδεν ἕνα παιδίον, ὅτι ἔπινε τὸ νερὸν μὲ κοίλην χεῖρα. Λέγεται ὅτι ἀκούων τινὰς θαυμάζοντας, ὅτι δὲν εἶχε τοὐλάχιστον μικρὸν κατάλυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, αὐτὸς ἔδειξε τὸν ναὸν τοῦ Διὸς λέγων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἡτοίμασαν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ οἰκίσκον, διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, καθότι ἐσχόλαζε τὸ κάθε κοινὸν τόπον ἰδικόν του. Προσέτι ἔλεγε συνεχῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς δυστυχίας του χρεωστεῖ νὰ ἔχῃ φρόνησιν πρὸς παρηγορίαν του, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται· ὅτι εἷς λόγος λογικὸς γίνεται Ἰατρὸς μιᾶς ψυχῆς ἀῤῥώστου. Ἀπέθανε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 27. ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1499.

ΔΙΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἐρυθραῖος· οὗτος συνέγραψεν ἐφημερίδας τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ μὲ τὸν Εὐμενῆ Καρδιανόν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο καθὼς φαίνεται ἀπὸ με-

ρικὰ σωζόμενα λείψανα, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία ἀκριβεςάτη καὶ περιςατικὴ ἐφημερὶς, τῶν πράξεων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Αλεξάνδρου. Στράτης ὁ Ολύνθιος εἶχε δώσει μίαν ἐπιτομὴν τούτου εἰς βιβλία 5.

ΔΙΌΔΩΡΟΣ Σικελιώτης, ὁ ἔσχατος καὶ γνωριμώτατος ἀπὸ κάθε ἄλλον παλαιὸν ἱςορικὸν, ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούςου. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἱςορίαν 40. βιβλίων, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ἱςορικὴν βιβλιοθήκην· εὑρίσκονται μόνον 15. ἀπὸ αὐτήν. Περιῆλθε εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν Ασίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ο χαρακτὴρ αὐτῆς τῆς ἱςορίας δὲν εἶναι γλαφυρὸς, εἶναι ἁπλοῦς καὶ σαφής.

ΔΙΟΚΛΗ͂Σ, Αθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ςρατηγοῦ Ιφικράτους. Δῆμος.

ΔΙΟΚΛΗ͂Σ ὁ Καρύςιος, Ιατρὸς περίφημος, περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς, καὶ ὁ Θεόφραςος εἰς τὰ συγγράμματά των, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ ἐνδόξου Ιατροῦ, ἤρχησαν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ φῶτα τῆς ἀνατομίας, καθότι αὐτὸς συνέγραψε καὶ ἐδίδαξε κανόνας περὶ ζώων ἀνατομίας· ἑκατὸν χρόνους μετέπειτα ἤρχησε νὰ διδάσκηται αὕτη ἡ ἐπιςήμη, ἀπὸ δύω περιβοήτους Ιατροὺς, Ηρόφιλον καὶ Χαλκηδόνιον, καὶ Ερασίςρατον τὸν ἐκ Κίας, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἀνέτεμον ἀνθρώπινα σώματα. Οἱ Αθηναῖοι ἐπωνόμασαν τὸν Διοκλέα, δεύτερεν Ιπποκράτην. Εζη τὸ 260. Π.Χ.

ΔΙΟΚΛΗ͂Σ Συρακούσιος· οὗτος ἔγραψε μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, την ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις, τῆς Σικελίας.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟ͂Σ Γάϊος Οὐαλέριος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαλματίαν τὸ 247. Μ.Χ. Εγινε αὐτοκράτωρ τὸ 284. καὶ ἐμοίρασε τὸ βασίλειον, μὲ τὸν ἐπιςήθιον φίλον του Μαξιμιανὸν Ερκούλιον. (τούτους τοὺς ὠνόμαζαν ἀδελφοὺς, μόλον ὅτι δὲν ἦσαν μήτε συγγενεῖς.) Οὗτος ἔδωκε προςαγὴν εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του, νὰ φονεύσωσιν ὅλους τοὺς Χριςιανοὺς, νὰ καταδαφίσωσι τὰς ἐκκλησίας, νὰ καύσουν τὰ βιβλία των, καὶ νὰ πωλήσωσι τοὺς μοναχοὺς ὡς δούλους, διὰ καταισχύνην. Οὗτος ἐςάθη ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ, νά φιλοῦν τὸν πόδα του. Πάπας Αδριανὸς ὁ πρῶτος, καὶ Λέων ὁ τρίτος τὸ 800. ἀνανέωσαν διὰ προςαγῆς ταύτην τὴν διαταγὴν. ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευσεν 39. χρόνους· ἔπειτα κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ ἔλαβε τὴν πορφύραν του τὸ 305. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἔζησεν ἔπειτα χρόνους ἐννέα εἰς τὴν πατρίδα του Σαλώνην, καταγινόμενος εἰς τὴν γεωργικήν· λέγουσιν ὅτι ὁ Μαξιμιανὸς Ερκούλιος τοῦ ἐπρόβαλε πάλιν νὰ δεχθῇ τὸν θρόνον, καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν φυτείαν τῶν λαχάνων, βέβαια δὲν ἤθελε τὸν παρακινήσει νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον. Εσχάτως δὲ πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἀσιτήσας ἀπέθανε.

ΔΙΟΚΟΡΎΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅςις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ιπποδαμείας. Απολδρ.

ΔΙΟΜΈΔΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θου. 19.

ΔΙΟΜΉΔΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, καὶ

μήτηρ τοῦ Ιολάου. Υγῖν.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Ευρυπύλης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα· ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνδρείους Τρωαδίτας, μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Εκτορα· ἐφόνευσε καὶ τὸν Ρῆσον βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἔκαμε καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, περίφημος γραμματικός· συνέγραψε περὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ περὶ ῥητόρων βιβλία τρία, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν 18. ἐνδόξων γραμματικῶν Λατίνων, εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1516. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 420.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, τύραννος τῆς Θράκης, ὅςις ἐφόνευεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας ξένους. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης τὴν 187. Ολυμπιάδα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ 22 χρόνους, ἔγινεν ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἔνθα καὶ ἐσύναξεν ὕλην, διὰ νὰ συγγράψῃ μίαν Ρωμαϊκὴν ἱςορίαν· αὕτη δὲ ἐφάνη τὸ ά. ἔτος τῆς 193 Ολυμπιάδος· ὅρα Γαζῆν περὶ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του. Εζη τὸ 10 Π.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Αἴλιος, Αττικιστὴς ὁ Αλικαρνασσεύς· περὶ τὰ 125. εἷς τῶν μεταγενεςέρων ἱςορικῶν· εἶχε μεγάλην φήμην ὡς σοφιςὴς καὶ μουσικός, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· συνέγραψε πλεῖςα συγγράμματα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὸ περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Περιηγητής, Γεωγράφος, ἔζη ἐπὶ Στράβωνος. Εζη εἰς τὴν Χάρακα, ἢ Αλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου· ἐςάλη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούςου εἰς τὴν Ασίαν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφήν της· συνέγραψε τὴν Γεωγραφίαν ταύτην εἰς Ηρωϊκοὺς ςίχους, ἥτις ὀνομάζεται, καὶ Οἰκουμένης περιήγησις· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 20 Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ἐπίσκοπος. Ητον ἐθνικός, καὶ ἐδέχθη τὸν χριςιανισμόν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ωριγένους καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Αλεξανδρείας, τὸ 248. μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ταύτης· ἐςάθη γενναιότατος, εἰς τοὺς διωγμοὺς τῶν χριςιανῶν· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὢν δὲν ἔλειπε νὰ ςηρίζῃ τὴν Εκκλησίαν τοῦ Χριςοῦ μὲ τὰς ἐπιςολάς του· τὸ δὲ 260. ἐπέςρεψεν εἰς Αλεξάνδρειαν. Η Αἵρεσις Παύλου τοῦ Σαμοσατέως τὸν παρεκίνησε νὰ συγκροτίσῃ σύνοδον· ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατός του, μὴ ὢν παρών, πρὶν νὰ λυθῇ ἡ σύνοδος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται τεμάχια τινά, περὶ ὧν ὅρα τὴν Βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αντιοχεύς, χριςιανός, καὶ σοφιςής· εἶχεν ἀνταπόκρισιν δι' ἐπιςολῶν μετὰ τοῦ Αἰνίου. Σώζονται 40. ἐπιςολαί του, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν Ελληνικῶν ἐπιςολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐκδόσει. Εζη τὸ 490. Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Θρᾶξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριςάρχου, ὀνομάζεται καὶ Ρόδιος, ἐπειδὴ ἐπολιτογράφη εἰς αὐτήν.

Συνέγραψε πρῶτος τέχνην Γραμματικῆς, ἐκδοθ. εἰς τὸν 4 τόμον τῆς Ελληνικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου. Εζη τὸ 60.Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κάσσιος Λογγῖνος, γραμματικὸς, ῥήτωρ, καὶ κριτικός. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας, καὶ εἰς τὴν Ρώμην· ἐχρημάτισε σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας βασιλίσσης τῆς Παλμύρας· εἶχε μεγάλην φήμην διὰ τὴν παιδείαν του, καὶ διὰ τὸ μεγάλον του μνημονικόν· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον τὸ, περὶ ὕψους λόγου, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1819 μετὰ διαφόρων σημειώσεων. Εζη τὸ 240. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αρειοπαγίτης, ὡς χρηματίσας κριτὴς τοῦ δικαιοτάτου κριτηρίου τῶν Αθηνῶν, Αρείου Πάγου καλουμένου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αποστόλου Παύλου, ἔγινε χριστιανὸς, ἔπειτα ἐχειροτονήθη καὶ ἐπίσκοπος τῶν Αθηνῶν, ὑπομείνας γενναίως ἐπὶ Δομετιανοῦ, καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Φέρεται μία συλλογὴ συγγραμμάτων του, περὶ Οὐρανίου καὶ Εκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ Μυστικῆς θεολογίας, καὶ ἀπὸ ἐπιστολάς· ταῦτα ἐξδ. ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1516. Εζη τὸ 60. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δρακούλης, Ιθακήσιος, διδάσκαλος τῶν νήσων, Πάρου καὶ Μυκόνου, ἐστάθη μέγας διὰ τὴν εὐγλωττίαν του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Καραβίας, Ιθακήσιος, υἱὸς Σπυρίδωνος καὶ Μαρίας· ἐγεννήθη τὸ 1771 ἐσπούδασε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν Θεολογίαν, εἰς τὴν περίφημον σχολὴν τῆς Σμύρνης, ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου Χρυσάνθου θείου του· ἀφιερωθεὶς ὅλως εἰς τὸν Θεὸν, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, καὶ ἀφοῦ ἱκανὸν καιρὸν περιῆλθε τὰ μέρη τῆς Ασίας, κηρύττων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ διδάσκων τὴν Ελληνικὴν γλῶσσαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξακολουθῶν τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸ 1812. ἐπροβιβάσθη προεστὼς τῆς Εκκλησίας· τὸ δὲ 1824. ἐχειροτονήθη Αρχιερεὺς, καὶ ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του μὲ ἄκραν ἀρετὴν καὶ κατὰ Χριστὸν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 14 Νοεμβρίου. 1831.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, σοφιστὴς, Χῖος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου· ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ στρατιωτικὴν τέχνην. Ξενοφ.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, Ελλην, συγγραφεύς. Συνέγραψε μίαν συλλογὴν ἐπιστολῶν, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Λουκ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, μάντις Σπαρτιάτης. Εζη ἐπὶ Αγησιλάου. Ξενοφ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόννησον, καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ᾽ ὁ Φίλιππος μὴν ὑποφέρων τὰ τολμήματά του, ἐπροσκλαύθη εἰς τοὺς Αθηναιους κατ᾽ αὐτοῦ· ὁ δὲ Δημοσθένης τὸν ὑπερασπίσθη μὲ ἐπιτυχίαν. Δημ. περὶ Στεφ.

ΔΙΟΠΟΜΠΟΣ, Αθηναῖος, ἔνδοξος σταδιοδρόμος. Πλάτ.

ΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ ὁ ἐξ Αναζάρβης τῆς Κιλικίας, ὁ κορυφαῖος τῶν παλαιῶν βοτανικῶν, καὶ Ιατρὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ βοτανικῆς βιβλία 5. Διαιρεῖ

τὴν πραγματείαν του εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς φυτὰ, ζῶα, καὶ μέταλλα· σημειοῖ τοὺς τόπους καὶ χώρας, ὅπου εὑρίσκονται· διδάσκει τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ διατηρήσεως· ἀναφέρει πολλοὺς ἄλλους βοτανικοὺς προγενεςέρους, ἢ καὶ συγχρόνους του. Τὰ βιβλία του περιγράφουσι σχεδὸν 600. εἴδη φυτῶν, καὶ 200. ζώων, ὁμοῦ καὶ μετάλλων· περιέχουσι δὲ πολλὰς ἐσφαλμένας δόξας καὶ προλήψεις, περὶ τῶν ἰαματικῶν δυνάμεων, καὶ ἰδιοτήτων αὐτῶν· Εζη ἐπὶ Νέρωνος, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν, ἐπὶ Αντωνίου καὶ Κλεοπάτρας.

ΔΙΟΤΊΜΑ, γυνή τις ἐκ Μαντινείας σοφὴ, καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων. Πλάτ.

ΔΙΌΤΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τοῦ ςόλου τῶν Αθηναίων, κατὰ τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΔΙΌΤΙΜΟΣ, ςρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὅςις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του. Δημ.

ΔΙΟΤΙΣΆΛΒΗΣ, ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Ιωάννου τοῦ βαπτισοῦ, εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1152. Μ.Χ.

ΔΙΌΦΑΝΤΟΣ ὁ Αλεξανδρεὺς, μαθηματικός. Εζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν περὶ τὰ 360. Μ.Χ. Συνέγραψε 30. βιβλία ἀριθμητικῆς, καὶ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν ἀναλυτικὸν αὐτῆς τρόπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφεύρεσιν ἀποδίδουσιν εἴς τινα Αραβα ὀνομαζόμενον Γέβερ, διὸ καὶ ὠνομάσθη Αλγεβρα· ἀλλ' ἐκ τούτων τὰ ἓξ μόνον σώζονται, καὶ ἓν περὶ ἀριθμῶν πολυγώνων

ΔΙΠΟΙΝΟΣ, ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, ἀπὸ τὴν νῆσον Κρήτην, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

ΔΊΦΙΛΟΣ, Σινωπεὺς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας· ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αλεξανδρέως Κλήμεντος, διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του. Εκ τῶν 100. κωμῳδιῶν του, μᾶς σώζονται μόνον τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων Τραγῳδιῶν, καὶ Κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου· ἔζη περὶ τὰ 300. Π.Χ.

ΔΙΦΡΊΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ςρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΔΊΩΝ ὁ Χρυσόςομος, υἱὸς τοῦ Πασικράτους. Εγεννήθη εἰς τὴν Προῦσαν τῆς Βηθυνίας. Εζη τὸ 120. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον σοφιςὴς, ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν θαυμασιώτατα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὸ ἐπίθετον Χρυσόςομος· εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη· ἔπειτα κατῴκησεν εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν τοῦ Δομετιανοῦ, ὡς ἑτεροφρονῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Θράκην, ὅπου γεωργῶν τὴν γῆν μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ἔζη ὡς εἷς Στωϊκὸς φιλόσοφος. Θανατωθέντος δὲ τοῦ Δομετιανοῦ, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Νέρβας τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ ἀξίωμα τοῦ Κοκκηϊανοῦ· εὐνοεῖτο μεγάλως καὶ ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν μετέπειτα, ὅςις τὸν ἔπερνε καὶ εἰς τὴν ἅμαξάν του. ἔφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας· συνέγραψε πολλὰ ἐξ ὧν μας σώζονται 80 λόγοι περὶ διαφο-

ρων ὑποθέσεων· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1781.

ΔΙΏΝ Κάσσιος Κοκκηΐανὸς, ἐγεννήθη τὸ 210. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας. Ο πατήρ του ὠνομάζετο Κάσσιος Αμπρονιανὸς, ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς τῆς Κιλικίας· ἡ δὲ μήτηρ του ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοςόμου, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Κοκκηΐανός. Ο Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρηνὸς τὸν ὀνομάζουν Γωμαῖον, ὡς διατρίψαντα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ρώμην. Εἰς τὰ συγγράμματά του ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἐσπούδασε παιδιόθεν, ἀλλ᾽ ἀφοῦ ἡλικιωθεὶς ἔλαβεν ἔρωτα τῆς μαθήσεως· ἐκαταγίνετο εἰς τὴν Ρητορικὴν, Αςρολογίαν, Χρησμολογίαν, καὶ Ονειροκριτικήν. Τὸ δὲ 180. ἔτος κατετάχθη εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν συμβούλιον, καὶ τὸ 193. ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος ὑπὸ τοῦ Περτίνακος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινε πάλιν σύμβουλος ἐπὶ Σεβήρου· ἐπειδὴ δὲ ἔπασχεν ἀπὸ ποδάγραν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπέζησε μέχρι γήρατος βαθυτάτου. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· μᾶς ἀναφέρει ὁ ἴδιος ἐν σύγγραμμά του περὶ ἐνυπνίων. Σώζονται ἔτι μέρη τινὰ τῆς Ρωμαϊκῆς του ἱςορίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψει εἰς 80 βιβλία, ὅπου εἶναι διεσπαρμένη καὶ ἡ ἱςορία τοῦ Κομμόδου. Εἰς τοὺς νεωτέρους ὅμως εὑρέθησαν καί τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὁποῖα προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Εξεδόθησαν δὲ τὰ συγγράμματά του ἅπαντα μετὰ σημειώσεων τοῦ Φαβρικίου, ἐπιδιορθωμένα ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀκριβῶν πινάκων Ελληνικῶν, καὶ Λατινικῶν, τὸ 1750.

ΔΙΏΝ Συρακούσσιος, υἱὸς τοῦ Ιππαρίνου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Αριςομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ Πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν· ἐχρημάτισεν ἐπίσημος σύμβουλος τῶν δύω τυράννων Διονυσίων, καὶ θερμὸς ὑπερασπιςὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλὰ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ ςερηθεὶς ὅλων του τῶν κτημάτων ἐξωρίσθη. Συνάξας ςρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ διώξας τὸν Διονύσιον, ἀπεκατέςησε τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα του. Πλούταρ. Διων.

ΔΙΏΝΔΑΣ, Αθηναῖος, ὅςις κατηγόρει τὸ ψήφισμα, δι᾽ οὗ οἱ Αθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ ςεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Στεφ. 320.

ΔΙΩΞΙΠΠΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηςῆρά της Αἴγυπτον. Απολδρ.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος ἀθλητής. Οὗτος πολλάκις ἔλαβε τὸν ςέφανον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὕςερον ἠκολούθησε τὸν μέγαν Αλέξανδρον εἰς τὴν Ασίαν. Αἰλ.

ΔΙΩΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Αμαρυγκέως, ὅςις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἡγεμὼν τῶν Επειῶν μὲ 10. πλοῖα· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου ςρατηγοῦ τῶν Θρακῶν. Ομ. Ιλ.

ΔΜΗΤΩΡ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πρότερον δὲ βασιλεὺς τῆς νήσου Κινύρας.

ΔΟΒΕΊΟΣ, Ιωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀνατόμος, φυσιολόγος, καὶ ζωολόγος. Εδίδαξε τὴν μεταλλικὴν, καὶ φυσι-

κὴν ζωτικὴν· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Απέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 85. χρόνων, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν κῆπον τῶν φυτῶν, ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ Μπελδεδέρου, μεταξὺ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχε φυτεύσει.

ΔΟΖΑΣ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπεςάτησε μέ τινας ὁμόφρωνας Οὔγγρους κατὰ τοῦ Ιερατείου καὶ κατὰ τῶν εὐγενῶν τὸ 1515. Μ.Χ. Οἱ ἀποςάται τὸν ἔςεψαν βασιλέα, ἀλλ᾽ εἰς ὀλίγον διάςημα καιροῦ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ιωάννην Βοεβόδα Τρανσιλβανίας· αὐτὸς ὕςερον ἀπὸ μεγάλας τιμωρίας, τὸν ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἔβαλε ςέφανον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του ἔδωκε σκῆπτρον σιδηροῦν, ὅλα εὐγαλμένα ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

ΔΟΚΕΝ Αμπουνέμ, ἔνδοξος ἀςρολόγος Αραψ, ἔζη περὶ τὰ 823. Μ.Χ. ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, καὶ ἀναριθμήτους θησαυρούς, ἐναντία τοῦ ἐπαγγέλματός του· ἐνόμιζε τὴν Αςρολογίαν, ὡς μίαν ψευδῆ τέχνην, διότι μίαν ἡμέραν ἕνας τὸν ἠρώτησε, διατί ὁ πλανήτης Ζεὺς ἦτον εὐτυχής; καὶ αὐτὸς τὸν ἀπεκρίθη ὅτι, νομίζεται εὐτυχής, ἐπειδὴ οἱ ἀςρολόγοι τὸν ἔκαμαν τοιοῦτον.

ΔΟΛΙΟΣ, δοῦλος τοῦ Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Οδυσσέως ἐν Ιθάκῃ. Ομ Ιλ.

ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ Πούβλιος Κορνήλιος, ἔνδοξος Ρωμάνος, γαμβρὸς τοῦ Κικέρωνος· ἦτο φίλος τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Πομπηΐου· εὑρέθη εἰς διαφόρους πολέμους τῆς Φαρσάλου, τῆς Αφρικῆς, καὶ τῆς Μούνδας. Εβαλε καὶ ἐφόνευσαν εἰς τὴν Σμύρνην τὸν Τριβόνιον, ἕνα τῶν φονέων τοῦ Καίσαρος, διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος. Μετ᾽ ὀλίγον καιρὸν, ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν Λαοδίκειαν, ὅπου ἦτο πολιορκημένος ἀπὸ τὸν Κάσσιον. τὸ 43. Π.Χ.

ΔΟΛΑΤΗΣ Λουδοβῖκος, ποιητὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1508. ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς καλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του, καὶ ἤθελεν εἶναι καλήτερος, ἂν δὲν ἐβιάζετο ἀπὸ ἀνάγκην νὰ γράφῃ μὲ ταχύτητα.

ΔΟΛΤΙΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοβάραν πόλιν τῆς Ιταλίας· ἐςάθη μαθητὴς τοῦ Γεράνδου Σιγαρέλλη. Οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπιςήμη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδίδασκεν ἦτο νόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι ἦτον μία τελειοποίησις τοῦ Θείου νόμου· ἔκαμε πολλοὺς ὀπαδοὺς εἰς τὴν Λομβαρδίαν. Ελεγε προσέτι ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρατῇ τὰ κλειδία τοῦ Παραδείσου, καθότι οἱ Καθολικοὶ πιςεύουν ὅτι αὐτὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, καὶ ὅτι αὐτὸς εἰσάγει καὶ ἐξάγει ὅποιον θέλει, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι ἅγιος, ταπεινὸς, καὶ πτωχὸς, καθὼς ὁ ἅγιος Πέτρος. Τὸ 136. ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νοβάρας τὸν συνέλαβε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μέ τινας ὀπαδούς του, καὶ τοὺς ἔκοψεν εἰς κομμάτια, καὶ τὰ μέλη των ἔρριψεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰ κατέκαυσεν.

ΔΟΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδου, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ὅςις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ςρατόπεδον τῶν Ελλή-

νων, ἠχμαλωτίσθη ὡς κατάσκοπος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, καὶ ἐφονεύθη. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ Ζαμπιέρης, περίφημος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1581, ἦτο κάλλιςος ἀρχιτέκτων. Ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίας εἰς τὴν Ῥώμην.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Νέρων. Ζ. Νέρων Δομετιανός.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τῆς Φλαβίας. Ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 81. Κατ' ἀρχὰς ὑπεκρίνετο γλυκύτητα, ἐλευθεριότητα, ἀφιλοκέρδειαν, δικαιοσύνην, καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἀρετήν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου μεταβαλὼν τοὺς τρόπους του, ἐξετέλεσεν ἐκείνας τὰς ἀνηκούςους καὶ ἀπίςους ὠμότητας· ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν Χριςιανῶν, ζητῶν νὰ ἀποσβέσῃ διόλου αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἐπρόςαξε καὶ ἔθαψαν ζωντανὴν τὴν Κορνηλίαν, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἦτον ἀσελγής, ἐνῷ ὁ ἴδιος συνέζησε πολὺν καιρὸν μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του, ὡς μετὰ τῆς νομίμου του γυναικός. Ἀπαιτοῦσεν ὥςε οἱ πολῖται εἰς διαφόρους ἀναφορὰς των νὰ τὸν ὀνομάζουν Θεὸν καὶ Κύριον. Ἀπέβαλεν ἀπὸ τὴν πόλιν του τοὺς σοφοὺς ἄνδρας, καὶ πεπαιδευμένους, καὶ μάλιςα τοὺς ἱςοριογράφους. Τέλος τὸν ἐφόνευσαν τὴν 18. Σεπτεμβρίου τὸ 96. Μ. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 15. ἡ δὲ Γερουσία τὸν ὑςέρησε καὶ αὐτῆς τῆς ταφῆς.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ, φιλόσοφος, Συριανός, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου. Ὁ Δαμάσκιος λέγειν, ὅτι ἔγραψεν ἐναντίον τῶν δοξασιῶν τοῦ Πλάτωνος.

ΔΟΝΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γλύπτης· ἐςάθη πρίγγιψ, καὶ διδάσκαλος τῆς γλυπτικῆς τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΔΟΝΑΤΟΣ Φραγγῖσκος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας· αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Μάρκου, καὶ ἤρχησε τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης. Ἀπέθανε τὸ 1545. Μ. Χ.

ΔΟΝΔΗΣ, ὁ λεγόμενος Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταΰϊον, καὶ ἀπέθανε τὸ 1792. ἦτο ῥήτωρ, ἰατρὸς πρακτικὸς, κάλλιςος μαθηματικὸς, καὶ μέγας τεχνίτης.

ΔΟΝΕΤΑΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἄριςος ἀρχαιολόγος· συνέγραψεν ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, εἴδησις τῶν νομισμάτων καὶ ἀργυροκοπείου τῆς Μπρέσης.

ΔΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μουσικὸς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· τὰ συγγράμματά του, περὶ παλαιᾶς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΔΟΞΑΠΑΤΡΗΣ. Ζ. Νεῖλος Δοξαπατρ.

ΔΟΡΙΑΣ Ἀνδρέας, ἀπὸ τὴν Γενεύην· οὗτος τὸ 1528. ἀπέβαλε τὸν βασιλικὸν ςέφανον τῆς πατρίδος του, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπρόσφερε Κάρλος ὁ πέμπτος. Εὐχαριςεῖτο νὰ ἔχῃ κάλλιον ἐπώνυμον ἀνακαινιςὴς τῆς πατρίδος του, παρὰ βασιλεύς· ὑπηρέτησε διαφόρους ἡγεμόνας· ἐδίωξε τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς μίαν ναυτικὴν μάχην· ἐκυρίευσε τὰς παλαιὰς Πάτρας, καὶ τὴν Κορώνην. Ἀπέθανε τὸ 1560. εἰς ἡλικίαν 89. χρόνων. Ἔλαβε μεγάλην δόξαν, ἀποθανὼν διεκρίνετο μὲ τό, πατὴρ τῆς πατρίδος.

ΔΟΡΚΙΣ ςρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον ἔςειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, ὅςις ἐβιάσθη νὰ ἐπιςρέψη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σπάρτην, κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν Ελληνικῶν πόλεων. Θουκ.

ΔΟΡΥΚΛΕΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διονυσίου. Παυσ.

ΔΟΡΥΚΛΕΥΣ Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς. Απολόδρ.

ΔΟΡΥΚΛΟΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος. Ομ.

ΔΟΡΥΛΑΟΣ, ςρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ. Εζη περὶ τὰ 220. Μ.Χ. ἀφῆκε μίαν γραμματικὴν μὲ ὑπόληψιν, πλὴν ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε.

ΔΟΥΑΪΓ, Αμερικανὸς, περίφημος ἱεροδιδάσκαλος, καὶ θεολόγος ἄριςος. Απέθανε τὸ 1819.

ΔΟΥΒΟΥΑΣ, Γουλιέλμος Καρδηνάλης, καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καμβρὰϊ πόλεως τοῦ Βελγίου, ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ Δουκὸς τοῦ Ορλεάνη. Οὗτος ὁ Καρδηνάλης μόλον ὅτι ἀπέρασε τὴν ζωήν του εἰς τὰς μεγαλητέρας ἀσωτίας, ἀφῆκε 12. ἑκατομύρια φράγγα· ἀπέθανε τὸ 1723. καὶ κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμη ἕναν ἐπιτάφιον λόγον.

ΔΟΥΓΙΑΡΔΙΝΗΣ Κάρελ, ζωγράφος Ολλανδὸς· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1678

ΔΟΥΖΑΣ, ἄριςος ποιητὴς Ολλανδὸς, ἦτο πολλὰ γενναῖος· ὑπερασπίσθη τὴν Λεύδεν πόλιν τοῦ Βελγίου, ἀφοῦ ὑπεχρέωσε τοὺς Ισπανοὺς νὰ σηκώσουν τὰ ςρατεύματά των. Εσύνθεσε διάφορα ποιήματα, συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Ολλανδίας. Απέθανε τὸ 1604.

ΔΟΥΚΑΣ, Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, κάλλιςος ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης· ἐσπούδασε ταύτας τὰς τέχνας εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μηκελαγγέλου· ἦτο καὶ ἐπιτήδειος ποιητής.

ΔΟΥΚΑΣ Ιωάννης· ἔγγονὸς τοῦ Ιατροῦ Μιχαὴλ, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Δουκῶν. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνςαντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην πρὸς τοὺς ἐκεῖ χριςιανοὺς διοικητὰς, Δομένικον καὶ Νικόλαον, οἵτινες τὸν ἔςειλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν ἱςορίαν συνοπτικὴν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως ταύτης τῆς νήσου, ἥτις συνέβη τὸ 1462. τὴν ὁποίαν περιγράφει διεξοδικώτατα.

ΔΟΥΚΟΥΕΝΕΣ, Αβράμης, μέγας ναυτικὸς τῆς Γαλλίας. Η Σβεκία οὖσα σύμμαχος μὲ τὴν Γαλλίαν τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ πολεμήση τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας· ἐλθὼν δὲ τὸν ἐνίκησε, καὶ ὑπεχρέωσε τὰ βαρβαρικὰ ςρατεύματα νὰ ζητήσουν τὴν εἰρήνην. Η ὑπερήφανος Γένοβα ἔςειλε τὸν διοικητήν της νὰ τελειώση τὴν εἰρήνην. Αλλ' αἱ μεγάλαι του ἐκδουλεύσεις δὲν ἔλαβον ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ υἱός του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν, φέρων μαζῆ του καὶ τὸ σῶμα τοῦ πατρός του· ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον του ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον· ἡ Ολλάνδα ἔςη-

σεν εἰς τιμὴν Δουκουέσνες μαυσωλεῖον, καὶ ἡ Γαλλία ἠρνήθη ὀλίγην γῆν τοῦ νικητοῦ της.

ΔΟΥΟΝΑΝΟΣ ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸ περίφημον σημαντήριον (καμπαναριὸν) τῆς Πίζης, ὅλον ἀπὸ μάρμαρα, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ κλίνει ὀκτὼ πήχεις περισσότερον ἀπὸ τὸ θεμέλιον. Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1115. Μ. Χ.

ΔΟΥΠΟΥΗΣ, σοφὸς Γάλλος· οὗτος συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀπέθανε τῇ κθ. Σεπτεμβρίου 1809.

ΔΟΥΡΑΝΤΗΣ Φραγγῖσκος, εἷς τῶν πρώτων συγγραφέων τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς· αὐτὸς ἐπρόσθεσε διορθώσεις, μόλον ὅτι ἦτο διορθωμένη ἀπὸ τὸν Πόρπορα καὶ ἀπὸ τὸν Λέοντα· ἔδωσεν ἀρχὴν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ηὐγῆκαν οἱ Περγλέζοι, οἱ Γομελλοὶ, οἱ Γουλιέλμοι, οἱ Φεναρόλλοι, καὶ ἄλλοι διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ἁρμονικὰ ποιήματα μετεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΔΟΥΡΕΖΗΣ, Ἰταλὸς, οὗτος συνέγραψεν ὑπομνήματα ἀξιόλογα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Βοεῤῥαβίου θησαυρὸς πολύτιμος.

ΔΟΥΡΕΡΗΣ Ἀλβέρτος, εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοριμβέργην, ἤξευρε καὶ μαθηματικά· ἡ φυσική του εὐγλωττία, καὶ μάθησις τὸν ἔκαμαν νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος εἰς τὸ συμβούλιον τῆς πατρίδος του· χαίρων πρωσέτι ἀρκετὴν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμηλιανόν. Ἀπέθανε τὸ 1528. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΔΟΥΡΗΣ ὁ Σάμιος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν ἐθνικὰ, καὶ ἱςορίαν τῆς Μακεδονίας. Τὸ πρῶτον σύγγραμμα περιεῖχε πολλὰς ἱςορικὰς καὶ γεωγραφικὰς ἰδέας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ελλάδος· τὸ δεύτερον διαλαμβάνει περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου οἰκογενείας καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

ΔΡΑΓΟΝΤ-ΡΕΪΣ, ἄριςος, πειράτης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σολιμάνου τοῦ πρώτου. Τὸ 1550. κατετρόμαξε τὰς θαλάσσας τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Τοσκάνης· τέλος ἔγινεν αἰχμάλωτος μὲ 13. πειρατικὰ πλοῖα, ἀπὸ τὸν Δορίαν Ιανεττῖνον, ἔπειτα ὅμως ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὸν Βαρβαρίσα ἠφάνισε τὴν Καλαβρίαν· κατεδίωξε τὸν ςόλον τῶν Ἰσπανῶν· ἐκυρίευσε τὴν Τρίπολιν, καὶ ἀπέθανε τὸ 1565. ἀπὸ καιρίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάλτας.

ΔΡΑΚΙΟΣ, εἷς τῶν 4. ἡγεμόνων τῶν Επειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομήρ. Ιλ.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΗΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΣ, Σπαρτιάτης, ὅςις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ἔζη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ξενοφ.

ΔΡΑΚ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν· ἐςάθη περίφημος περιηγητὴς κατὰ θάλασσαν τοῦ 16 αἰῶνος· τὸ 1567. ἔκαμε τὴν πρώτην του περιήγησιν εἰς τὴν Αμερικὴν, καὶ ἐκυρίευσε διάφορα πλοῖα τῶ Ισπανῶν. τὸ 1577. περιῆλθε

ὅλον τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Αγγλίαν ἀναρίθμητα πλούτη, καὶ ὠφελίμους γνώσεις· ἔλαβε μεγάλην δόξαν εἰς τὰς διὰ θαλάσσης ἐκςρατείας του· ἕως τὸ 1596. ἐξουσίαζεν 28. μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Αμερικῆς, ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὰς περιφήμους περιηγήσεις του, καὶ τὸν βίον του.

ΔΡΑΚΩΝ, ὁ ςρατηγὸς, περίφημος γραμματικὸς, περὶ τὸν πέμτον αἰῶνα· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα, ἐξ αὐτῶν ἕνα μόνον ἐσώθη εἰς ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται, περὶ Μέτρων Ποιητικῶν· τὸ χειρόγραφον τούτου εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων· ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ερμαίου.

ΔΡΑΚΩΝ, ἐγγονὸς Ιπποκράτους τοῦ περιφήμου ἰατροῦ, καὶ αὐτὸς Ιατρός· ἰάτρευσε τὴν Γωξάνην, ἥτις συγκατοικοῦσε μὲ τὸν μέγαν Αλέξανδρον.

ΔΡΗΣΟΣ, ἐπίσημος Τρωαδίτης· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου, ὑποςρατηγοῦ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΔΡΟΥΣΟΣ, υἱός τοῦ Τιβερίου Νέρωνος, καὶ τῆς Λυβίας, ἐγεννήθη τὸ 38. Π.Χ. Ητον ἀνδρεῖος· ὑπέταξε τοὺς Γριζόνους, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους, καὶ Γερμανοὺς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος· ἐξακολουθῶν δὲ τὰς νίκας, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ιμπεράτωρ, ἀπὸ τοὺς ςρατιώτας του, τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος δὲν τὸ ἐδέχθη· τέλος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, και ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων. τὸ 9. Π.Χ.

ΔΥΜΑΣ, πατὴρ τοῦ Ασίου, καὶ τῆς Εκάβης, γυναικὸς τοῦ Πριάμου, ἡγεμόνος τῆς Φρυγίας.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πέλωπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι πόλις, Δυσπόντιον. Στέφ. Βυζ.

ΔΩΡΙΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αναξανδρίδου, βασιλέως τῆς Σπάρτης· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λυβίαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν Φοινίκων, ἐθανατώθη μὲ ὅλους τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς ὁποίους εἶχε μεθ᾽ ἑαυτοῦ.

ΔΩΡΙΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν μνηςῆρά της Κερκήσην. Απολδρ.

ΔΩΡΙΣ, μήτηρ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσίων. Αἰλ.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ, εἷς πεπλασμένος ἐπίσκοπος τῆς Τύρου. Θέλουσιν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ιουλιανοῦ τὸ 107. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεύς· ἀλλ᾽ ἄλλος τις περὶ τὰ 515. Προκόπιος ὀνομαζόμενος, συνέγραψε μίαν πραγματείαν περὶ τῶν 70. Αποςόλων, καὶ τὴν ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δωροθέου, διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Εκκλησίας Κωνςαντινουπόλεως καὶ Ρώμης φιλονεικίας· ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Πασχάλη. Τὸ 1608.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Βλησμᾶς, Ιερομόναχος, Ιθακήσιος, ὅςις ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας· ἐςάθη ἱεροκῆρυξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας ἐν Κωνςαντινουπόλει.

ΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου του μέρους τοῦ Παρνασοῦ, τοῦ καλουμένου Δρυοπία, ἔπειτα ὠνομάσθη ὑπ᾽ αὐτοῦ Δωρίς.

Ε

ΕΓΙΝΆΡΔΟΣ, μυσικὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος μεγάλου Κάρλου. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τούτου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ χρονικὰ συμβάντα τῆς Γαλλίας, καὶ Γερμανίας. Ἀπέθανε τὸ 844. Μ. Χ.

ΕΔΟΥΆΡΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐπωνομάσθη εἰρηνοποιός· ἐδιώρισεν εἰς τὴν Οὐαλίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, ἐτήσιον μισθὸν εἰς τὸν, ὅςις ὑπήγαινεν εἰς αὐτὸν ἕνα δέρμα λύκου, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΕΖΕΚΙΗΛ, Ἰουδαῖος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγῳδίαν, ἥτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγή, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπάσματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν διαφόρων ποιητῶν.

ΕΖΕΛΪΝΟΣ, ἔνδοξος ςρατηγός, Ἰταλός. Ἡ πατρίς του τὸν ἐμίσησε, διότι ἦτο τύραννος, καὶ μὲ ὑπερβολὴν ἄσπλαγχνος· ἐκυρίευσε τὴν Βέρνην καὶ τὸ Παταΐον, καὶ ἐφόνευσε 60. χιλιάδας κατοίκων· ἀφωρίσθη ἀπὸ δύω Πάπας, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐπερίπαιζε· τέλος πάντων, ὅλη ἡ Ἰταλία ἐκινήθη ἐναντίον του, καὶ νικηθεὶς ἔγινεν αἰχμάλωτος, τὴν α' Ὀκτωβρίου 1259. ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν θυμόν του, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ἰταλία, ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἄσπλαγχνον θηρίον.

ΕἸΡΗΝΑΪΟΣ, ἐγεννήθη τὸ 120. εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς τις τῶν παλαιῶν ὑπέλαβε· καὶ ἀπέθανε τὸ 202. Νέος ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπό τινος ἀνωνύμου διαδόχου τῶν ἀποςόλων· πότε ὅμως, καὶ διατὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἠξεύρομεν· εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ποθεινοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιονίου, κατὰ τὸ 177. ὢν ἐκεῖ, ἔγινε διάδοχος τούτου τοῦ θρόνου, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ἐνάρετόν του βίον. Κοινὴ γνώμη περὶ τούτου εἶναι, ὅτι ἔλαβε τὸν ςέφανον τοῦ μαρτυρίου τὸ 10. ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου. Συνέγραψε πολλώτατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ εἶναι κατὰ Αἱρετικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ, αὐτοκρατόρισσα τῆς Κωνςαντινουπόλεως, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, διὰ τὴν πολιτικήν, καὶ τὴν κενοδοξίαν, ἣν εἶχε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ διάςημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ της, Κωνςαντίνου τοῦ ὀγδόου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτος φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, τὴν ὑςέρησε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀλλ' αὐτὴ συνωμόσασα κατὰ τοῦ υἱοῦ της, τὸν ἐφυλάκωσε καὶ τὸν ἐτύφλωσε τὸ 799. ἔπειτα ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἕως τὸ 802. καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Νικηφόρος, τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὅπου ἀπέθανε τὸν ἀκόλουθον χρόνον.

ΕΙΡΗΝΗ, ποιήτρια, ἀπὸ τὴν νῆσον Δῆλον. Ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δίωνος τοῦ Συρακουσίου. Αὕτη συνέγραψεν ἓν ὡραιότατον ποίημα, εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, εἰς τριακοσίους ςίχους· ἐσύνθεσε καὶ ἐπιγράμματα. Λέγουσιν ὅτι οἱ ςί-

χοι της πλησιάζουν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ομήρου. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς 10. τὸν Εκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Δηΐφοβον, τὸν Ελενον, τὸν Πέμμονα, τὸν Πολίτην, τὸν Αντιφον, τὸν Ιππόνουν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρώϊλον, καὶ 4. θυγατέρας, τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Θράκην, ἀφοῦ πρότερον εἶδε τὴν θυγατέρα της Πολυξένην θῦμα, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ασίου. Ομ. Ιλ.

ΕΚΑΒΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΚΑΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Αρσινόου, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέσορος, ὅτε ὁ Αχιλλεὺς ἐκυρίευσε τὴν Τένεδον. Ομ. Ιλ. 624.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ, Ελλην ἀπὸ τὴν Μίλητον, ἀρχαῖος ἱςοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου. Εζη πρὸ τοῦ Ηροδότου, συνέγραψεν ἱςορίαν τῆς Ασίας. Ηροδ. 125.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ ὁ Αβδηρίτης, ὅςις συνανεςράφη μετὰ τοῦ Αλεξάνδρου, καὶ τὸν ἐσυντρόφευσεν εἰς τὰς ἐκςρατείας του. Συνέγραψε περὶ τῶν Ιουδαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Ο Σακληγγέρης καὶ τινες ἄλλοι μετ' αὐτοῦ θέλουσιν, ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη ἀπὸ τινας Εβραίους Ελληνιςάς.

ΕΚΑΤΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Αρτεμησίας. Αρι.

ΕΚΔΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, περίφημος ναύαρχος. Ξενοφ.

ΕΚΚΡΙΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τῶν Είλώτων.

ΕΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Εκάβης, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρώων. Εδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς τὸν πόλεμον· ἐφόνευσε πολλοὺς ἐπισήμους Ελληνας, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ Πάτροκλος, φίλοι πολλὰ ἠγαπημένοι τοῦ Αχιλλέως. Τέλος μονομαχήσας καὶ μὲ τὸν Αχιλλέα, ἐφονεύθη μὲ λύπην μεγάλην τῶν Τρωαδιτῶν. Τὸ δὲ σῶμά του ἀφοῦ τὸ ἔδεσεν ὁ Αχιλλεὺς ὄπισθεν τῆς ἁμάξης του, τὸ περιέφερε τρὶς περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου· Τὸν ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν Πρίαμον, δι' ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων.

ΕΚΦΑΝΤΟΣ. Θάσσιος, ὅςις παρέδωκεν εἰς τὸν Αθηναῖον Θρασύβουλον, τὴν νῆσον Θάσσον. Δημ. Λεπτ. 478.

ΕΛΑΤΡΕΥΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αλκινόου. Ομ. Οδ.

ΕΛΒΕΖΗΡΟΙ ϛ'. ἀδελφοὶ Γερμανοί· ἐχρημάτισαν περίφημοι τυπογράφοι. Εζων τὸ 1670.

ΕΛΒΕΤΙΟΣ Κλαύδιος Αδριανὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. ἔνδοξος φιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ο Μέγας Φεδερῖκος, ὅτε αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν Προυσίαν, ἠθέλησε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὀσπήτιόν του, καὶ τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Απέθανε τὸ 1771.

ΕΛΕΓΕΙΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, τῆς ὁποίας τὸ κύριον ὄνομα λέγουσιν ὅτι

ἦτο Πειρώ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος.

ἘΛΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομίδης, ὅςις ἔκτισε τὴν πόλιν Ἕλος εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

ἘΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λύδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάςορος, καὶ Πολυδεύκους, καὶ τῆς Κλυτεμνήςρας· ἐςάθη περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸ κάλλος της· φθάσασα εἰς τὸ 10. ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐκλέφθη ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Περσεφόνης· οἱ ἀδελφοί της, Κάςωρ καὶ Πολυδεύκης, ὥρμησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐλάτρευον διὰ τὸ κάλλος της, καὶ ὅλοι ἐζήτων νὰ τὴν νυμφευθῶσι. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, Ὀδυσσεὺς, Διομήδης, Ἀντίλοχος, Μενευσθεὺς, Θάλσιος, Μέγης, Ἀμφίλοχος, Ἀμφίμαχος, Σχέδιος, Πολύξενος, Πηνέλης, Αἴας ὁ τοῦ Οἰλέως, Ἀσκάλαφος, Ἰάλμηνος, Ἐλαφήνωρ, Εὔμηλος, Πολύποιτης, Λεοντεὺς, Ποδαλίριος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαχάωνος, Αἴας καὶ Τεῦκρος, ὁ Φιλοκτήτης, Εὐρύπυλος, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, καὶ Πάτροκλος· ὅλοι αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τύνδαρον, νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε πέσει ὁ κλῆρος νὰ τὴν νυμφευθῇ· ὁ δὲ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Μενέλαον, καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἐπῆρε καὶ τῆς Σπάρτης το βασίλειον διὰ προῖκα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Πάρις ὁ υἱὸς του Πριάμου, εἰς τὴν Λακεδαίμονα διὰ περιήγησιν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ἐνῷ ὁ Μενέλαος ἔλειπε εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διατρίψας εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ἠράσθη, καὶ τὴν ἐπῆρε κρυφίως εἰς τὴν Τρωάδα. Γενομένου δὲ ἐκείνου τοῦ περιβοήτου Τρωϊκοῦ πολέμου δι' αὐτὴν, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος, ὁ Μενέλαος τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενελάου, τὴν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρόδον, οἱ υἱοὶ τοῦ Μενελάου, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, Νικόςρατος καὶ Μεγαπένθης, καὶ τὴν ἐδέχθη ἡ Πολυξένη γυνὴ τοῦ Τριπτολέμου, ἡ ὁποία ἐνθυμήθη ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐσκοτώθη ὁ ἄνδρας της εἰς τὴν Τρωάδα, μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκολυμβοῦσεν ἡ Ἑλένη εἰς ἕνα ποταμὸν, ἔςειλε καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Ῥόδιοι ἀφιέρωσαν εἰς ἕνα ναὸν, καὶ τὸν ὠνόμασαν Ἑλενοδενδρίτην, κατὰ τὸν Παυσανίαν.

ἝΛΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης· ὀνομαςὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος τὸν ἔλαβεν ὁ Πύῤῥος εἰς τὴν Ἤπειρον, καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ἘΛΕΦΑΝΤΙΣ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολ. ρ.

ἘΛΛΑΔΙΟΣ γραμματικὸς Αἰγύπτιος· ἐσύνθεσε μίαν χρηςομάθειαν εἰς βιβλία 4. τῆς ὁποίας τμήματα σώζονται εἰς τὸν Φώτιον· ἔζη τὸ 370. Μ.Χ.

ἙΛΛΑΝΙΚΟΣ, Μιλήσιος, ἱςορικὸς, κατὰ Σουΐδαν ἔγραψεν ἱςορίας.

ἝΛΛΗΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος· ἔγινε διάδοχος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός του τὸ 2486. Π.Χ. εἰς τὰ μέρη τῆς Θεσσαλί-

ας, ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβον καὶ τὸ ὄνομα οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλάς· εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Αἴολον, Δῶριν καὶ Ξοῦθον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυνατοὶ εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ζ. Γραικός. Ὠνομάζοντο πρότερον Πελασγοὶ ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔπειτα Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ, καὶ ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος.

ἘΛΙΚΩΝΙΟΣ, σοφιστὴς Βυζάντιος· ἔγραψε χρονολογικὴν ἐπιτομὴν, ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου εἰς 10. Βιβλία.

ἘΛΙΞΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων. Λουκια.

ἘΛΙΣΑΒΕΤ, βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον περιβοήτους καὶ ἀξίας βασιλίσσας, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἀναφέρει· ἐγεννήθη τὸ 1533. ἐβάλθη εἰς τὴν φυλακήν· διὰ προσταγῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας βασιλίσσης τῆς Σκωτίας ἠλευθερώθη· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὴν 17. Νοεμβρίου 1558. διέταξε δὲ εὐθὺς νὰ κηρυχθῇ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς θρησκείας. Τὸ 1587. διὰ προσταγῆς της, ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς Μαρίας Στουάρδας. Ἀντεστάθη μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸ στράτευμα Φιλίππου τοῦ Β΄. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 3. Ἀπριλίου 1603. σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε γυναῖκα μὲ μεγαλητέραν δόξαν.

ἘΛΟΪΖΑ ἀνεψιὰ τοῦ κανονικοῦ Φολβέρτου τοῦ Παρισίου, ἡ ὁποία ἐξέδωκε ἕνα σύγγραμμα ἐρωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τοῦ δυστυχοῦς διδασκάλου της Ἀβελιάρδου.

ἘΛΥΜΟΣ, Τρωαδίτης, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου. Δίων.

ἘΛΠΙΑΣ, γραμματικὸς Ἀθηναῖος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο δοῦλος, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ.

ἘΜΜΑΝΟΥΗΛ, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· ἐστάθη εἰς τῶν μεγάλων Πριγγίπων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπερασπίζετο τὴν παιδείαν, ἐδίωξε τοὺς Αφρικανοὺς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καλῶς ὠχυρωμένας εἰς τὴν Αφρικήν· ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἐστάθησαν ὁ Βάσκος τοῦ Γάμα, Αμέρικος ὁ Βεσπούτζης, Αλβερέζης Κάβρελ, καὶ ἄλλοι μεγάλοι περιηγηταὶ, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πολλὰ νέα μέρη. Τόσας εὐτυχίας ἔλαβεν ἡ Πορτογαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὥστε ὠνομάζετο ἡ ἐποχὴ αὕτη ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 53. χρόνων.

ἘΜΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, Κρὴς ὁ νεώτερος· ἔζη τὸ 1420. Μ. Χ. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα Α΄· περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, Β΄. περὶ Προσῳδίας. Γ. περὶ συντάξεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, καὶ γραμματικὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἔτι σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον.

ἘΜΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου. οὗτος ἠλευθέρωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλει οἱ Βενετοὶ διά τινα χρέη, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε καὶ οὗτος ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν υἱόν του Ἰωάννην. Δεύτερον, λόγους ὀκτὼ περὶ Ἀρετῆς καὶ Κακίας. καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα.

Ηνθει τὸ 1400 Μ..Χ.

ἘΜΜΕΝΙ'ΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τελεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εμμενῖδαι. Πινδ. Ολ. 63.

ἘΜΙ'ΛΗΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ἱςορικός. Συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὴν ἱςορίαν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1529.

ἘΜΠΕΔΟΚΛΗ͂Σ, ὁ Ακραγαντῖνος, υἱὸς τοῦ Μέτωνος, ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἄριςος φυσικὸς Ιατρὸς, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ. Ο Πλάτων λέγει, ὅτι εἶναι ἐφευρετὴς τῆς ῥητορικῆς· συνέγραψε διὰ ςίχων περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία τρία, καὶ περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἕξ· ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔκαμε περιγραφὴν τοῦ αὐτίου, καὶ τὸν τρόπον, καθὸν γίνεται ἡ ἀκοὴ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αριςοτέλους. Ο Εμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν, ὅτι τὰ φυτὰ κινοῦνται, αἰσθάνονται, ἐπιθυμοῦν, λυποῦνται, καὶ ἡδύνονται. καὶ ὅτι τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν, εἶναι ἀνάλογα μέτὰ ὠὰ τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται τὴν σήμερον ὑπὸ τῆς νέας φυσικῆς· ἦτο φιλελεύθερος, τοῦ ἐπρόσφεραν νὰ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέβαλε, προκρίνας μᾶλλον τὴν φιλοσοφικὴν ζωὴν καὶ σεμνότητα, παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας. Λέγεται, ὅτι αὐτοθελήτως ἔπεσεν εἰς τὴν Αἴτνην, ὄρος πυρίπνοον τῆς Σικελίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως θέαμα, ἢ ὅτι αἰφνιδίως συνέβη εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἡ ἀνάδοσις τῆς φλογὸς καὶ κατεκάη, καὶ οὕτως ἔγινεν ὁλοκαύτωμα τῆς φιλοσοφικῆς περιεργίας του. Εζη τὸ 444. Π. Χ.

ἘΜΠΕΔΟ'ΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φυσικῆς διδασκαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Παραβάτης εἰς τὰ συγγράμματά του, καθὼς καὶ ὁ Ιεροφάντωρ Ιάμβλιχος.

ἘΝΑΡΕ'ΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου. Απολδρ.

ἘΝΑΓΙ'ΦΟΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ἘΝΔΙΟΣ, ἔφορος τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Αλκιβιάδου. Θουκ. 2) Ετερος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου. Παυσ.

ἘΝΘΙ'ΝΩΨ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην, εἷς τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τῆς Βενετίας. Φοβούμενος τοὺς βαρβάρους, κατέφυγε μέ τινας ἄλλους καὶ κατῴκησεν εἰς βαλτώδη μέρη τοῦ Αδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἔκτισαν 24 ὀσπήτια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν τὴν πόλιν τῆς Βενετίας. Τὸ ὀσπήτιον τοῦ Ενθίνωπος ἐκτίσθη πρῶτον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μετέπειτα τὸ ἔκαμαν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ιακώβου.

ἘΝΙΑ'ΤΙΟΣ Ιωάννης, μαθητὴς τοῦ Αγγέλου Δολιτσιάνου. Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ Τούρκων ἀρχαιότητος, ἕνα ἐγκώμιον τοῦ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου, εἰς ςίχους ἡρωϊκοὺς, καὶ ἄλλα ἕτερα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ἘΝΝΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κάλλιςος ποιητὴς καὶ ἄξιος ςρατηγὸς Ρωμαῖος. Οὗτος συνέγραψε χρονικὰ τῶν

Ρωμαίων εἰς διάφορα ποιήματα· ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Σαρδινίαν, εἰς τὸν Κάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διδαχθοῦν αἱ ὡραιότητες τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Λατινικὴν· ἐςάθη ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὅςις ἐσύνθεσε σίχους ἡρωϊκούς· ὁ τρόπος τῆς συνθέσεώς του ἦτο τραχύς. Ο Βιργίλιος μετεχειρίζετο ἐνίοτε ἀπὸ τοὺς σίχους του, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦσαν μαργαρῖται τοῦ Εννίου. Εζη κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα. Π.Χ.

ΕΝΝΟΔΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταΰϊον· ἦτον ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ ἐπιςολάς, ἐκδ. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1728. Εζη εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα. Μ.Χ.

ΕΝΝΟΜΟΣ, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ μέγας οἰωνοσκόπος. Ομ. Καὶ ἕτερος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὄγδοος, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Φραγγφόρτ, πόλιν τῆς Γερμανίας. Μετὰ δύω χρόνους ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου τὸν ἐςεφάνωσαν μὲ σιδηροῦν σέφανον εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1311. ἐςεφανώθη πάλιν εἰς τὴν Ρώμην. Απέθανε μὲ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπρόσφερεν ἱερεύς τις κατόλικος εἰς τὴν Τοσκάνην.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὄγδοος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. Εγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων· ἀφῆκε τὴν διοίκησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Καρδινάλιον Βολσένην. Τὸ 1527. ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην, ἀπὸ τὴν Αραγονίαν ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ 1535. ἐνυμφεύθη κρυφίως τὴν Ανναν τοῦ Μπουλέν, ἀφοῦ ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του Αἰκατερίνην, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ ἀνώτερος τῆς Αγγλικῆς ἐκκλησίας· μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε καὶ ταύτην, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν Σεμπούρ, ἔπειτα τὴν Αἰκατερίνην Οβάρδα, ἥτις ἦτον ἡ πέμπτη. Τὸ δὲ 1542. διὰ προςαγῆς του τὴν ἀπεκεφάλισαν. Απέθανε τὸ 1547. ἀφοῦ ἠφάνισεν ὅλην τὴν Αγγλίαν.

ΕΝΡΙΚΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἔπειτα τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν Ιερέα κατόλικον, ὀνομαζόμενον Γιάκομον Κλημέντην, τὴν α΄. Αὐγούςου τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 36. χρόνων· δὲν ἀφῆκε κληρονόμον τοῦ θρόνου, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλές, ἥτις ἤρχησε νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τὸ 361.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὁ Β΄. υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ δεκάτου πρώτου, βασιλέως τῆς Καςέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 1366. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου τοῦ λεγομένου Ασπλάγχνου. Ητον ὡραῖος, ἄξιος, γενναῖος, ςαθερός, συμπαθητικός, εὐαίσθητος, γλυκύς, εὐπροσήγορος, ἠγάπα τὴν πατρίδα του, οἱ ὑπήκοοι τὸν ἐλάτρευον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Απέθανε τὸ 1379. εἰς ἡλικίαν 46. χρόνων.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὁ τρίτος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ πρώτου, καὶ ἀνεψιὸς Ενρίκου τοῦ δευτέρου· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1390. εἰς ἡλικίαν 11. χρόνων, καὶ ἀπέθανε τὸ 1406. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὡς πατήρ, καὶ τοὺς ὠνόμαζεν οἰκογένειάν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι

περισσότερον φοβῆται τὴν κατάραν τῶν ὑπηκόων του, παρὰ τὰ ςρατεύματα τῶν ἐχθρῶν του.

ἙΝΡΊΚΟΣ, ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάῤῥας, εἷς τῶν μεγαλητέρων μονάρχων· ἐγεννήθη τὸ 1553. ὁ πάτήρ του ὠνομάζετο Αντώνιος Μπορπόνος, καὶ ἡ μήτηρ του Ιωάννα τοῦ Αλβέρτ, βασίλισσα τῆς Ναβάῤῥας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτο φρονιμώτατος, δίκαιος, γενναῖος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες τὸν ὀνομάζουν ἀκόμη τὴν σήμερον καλὸν βασιλέα. Εἰκοσιδύω συνωμοσίας ἀνεκάλυψε, καὶ ὅλας τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐπροσπάθει νὰ τοὺς ἡσυχάση, μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν του, ἀλλ᾽ εἰς μάτην· διότι τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς συζύγου του. Τὴν ιδ'. Μαΐου 1610. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ἙΝΡΊΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Προυσίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Φεδερίκου, μαθηματικὸς, καὶ καλὸς ὁδηγὸς τῶν ςρατευμάτων. Απέθανεν εἰς τὸ Μπερλίνο. τὸ 1802.

ἙΝΡΊΚΟΣ Στῆφενς· οὗτος ἐτύπωσε πολλὰ χειρόγραφα Ελληνικὰ βιβλία. Απέθανε τὸ 1598.

ἜΝΤΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅςις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν, εἰς τὴν Γέλαν πόλιν τῆς Σικελίας. Θουκ.

ἜΝΤΙΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας. Τὸ 1242. ἔγινεν αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Βολωνούς, οἱ ὁποῖοι ἐπίτηδες τὸν περιέφραξαν εἰς ἕνα πύργον. Ο Αὐτοκράτωρ Φεδερίκος ὁ δεύτερος πατήρ του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τον ἐλευθερώση, μόλον ὅτι ἐπρόσφερε οἱανδήτινα ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ τὸν ἐξαγοράση· ἐκεῖ ἀπέρασε 30. χρόνους, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ἘΝΩΧ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 622. καὶ 3362. Π.Χ. Οὗτος ἦτο πέμπτος ἀπὸ Αδὰμ, καὶ υἱὸς τοῦ Ιάρεδ, εὐχαριςήσας δὲ τὸν Θεὸν, μετέβη ἡ προφητεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀπόςολος Ιάκωβος μνείαν ποιεῖται· ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἀποδώσωσι καὶ εἰς αὐτὸν, σχεδὸν εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἓν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου Ιυςῖνος ὁ μάρτυς, καὶ ὁ Τερτουλλιανὸς, ἀναφέρουσι, τῶν ὁποίων τὰς περικοπὰς ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Ιακησὸν, συνάξαντες ἐξέδωκαν. Σώζονται καὶ ἕτερα τινὰ ψευδῶς αὐτῷ ἀποδιδόμενα, παρὰ τῷ συγγέλλῳ Γεωργίῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συλλέξας μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Εὐσεβίου ἐξέδωκε.

ἘΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ, Ελλην Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Καὶ ἕτερος ἐκ Καρίας, ὅςις ἦτο πρότερον δοῦλος εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠδυνήθη νὰ φθάση εἰς τὸν βαθμὸν Αθηναίου πολίτου. Αρις.

ἘΞΗΚΕΣΤΟΣ, Συρακούσιος, Θουκ. Καὶ ἕτερος Ιατρὸς ἀλλογενὴς, εἰς τὰς Αθήνας.

ἘΟΥΛΕΡΙΟΣ, Λεονάρδος, περίφημος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σβεκίαν, ἀπέθανεν εἰς Πετρούπολιν τὸ 1783. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα, περὶ Αλγέβρης, περὶ τῆς φύσεως καὶ ἰδιότητος τοῦ πυρὸς, καὶ διάφορα συγγράμματα μαθηματικά· ἔτι ἐξέδωκεν ἓν ὑπόμνημα περὶ παλιῤῥοιῶν, περὶ τῆς θεωρίας τῆς Σελήνης. Ητον ἄνθρωπος ἐνάρετος, καὶ σοφὸς, καλὸς πολίτης, καλὸς φίλος, καλὸς πατὴρ, καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικιας, καὶ τολμηρὸς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

ΕΠΑΛΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Εφονεύθη ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ἔνδοξος Θηβαῖος· ἐςάθη μέγας ςρατηγὸς, καὶ φιλόσοφος Πυθαγορικός. Οταν οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ηλιεῖς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Επαμινώνδας ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σπάρτην· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε, καὶ ἐκινήθη ἐναντίον τῆς Μαντινείας τὸ 363. Π.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν μάχην ἐπληγώθη θανατηφόρως, καὶ ἔμεινε τὸ βέλος εἰς τὸ ςῆθός του· οἱ Ιατροὶ τὸν εἶπον ὅτι ἂν ευγάλῃ τὸ βέλος, ἀμέσως ἀποθνήσκει, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, ἀλλ᾽ ἐξηκολούθησε τὴν μάχην, ἕως ὅτου ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ Θηβαῖοι· τότε μεγαλοφώνως εἶπεν, "ἐγὼ ἀρκετὰ ἔζησα εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀποθνήσκω νικητής·" λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐπρόςαξε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, καὶ παρευθὺς ἔμεινε νεκρὸς, μὲ ἀνέκφραςον λύπην τῆς πατρίδος του.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Χαιρωνεὺς, γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε περὶ γραμματικῆς, καὶ ἐξήγησιν εἰς Ομηρον καὶ Πίνδαρον.

ΕΠΕΗΣ Αββάς, ἔνδοξος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐσύςησεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1776. διὰ τοὺς ἀλάλους καὶ κωφοὺς, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μὲ σχήματα μεθοδικὰ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

ΕΠΕΙΓΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγακλέους, Μυρμηδὼν τὸ γένος, ὅςις πράξας τινὰ φόνον, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἦλθεν ὕςερον μετὰ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΕΙΓΕΝΗΣ, κωμικὸς ἀρχαιότατος. Συνέγραψε δράματα, Ηρωΐνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα.

ΕΠΙΖΗΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅςις ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· Ηρόδ.

ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ, Κυρηναῖος, ὅςις ἐβοήθησε τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Αθηναίους. Δημ.

ΕΠΙΚΛΗΣ, Λύκιος, ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰς Αθήνας, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους. Οὗτος ὁ ἔνδοξος φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ἡ εὐτυχία συνίςαται εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίςησιν, ἀλλ᾽ ὄχι καθὼς τὸν ἐσυκοφάντουν τινὲς ἐχθροί του, εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλ᾽ εἰς τὴν ἡδονὴν, ἥτις εἶναι ἀχώριςος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἑνωμένη μὲ τὴν σωφροσύνην. Απέθανε τὸ 272. Π.Χ. Ορα περὶ τῶν συγγραμμάτων του, Διογένην τὸν Λαέρτιον, εἰς τὸν βίον του.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ, ὁ Αμβρακιώτης. Ητο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου μᾶς σώζονται ἀρκετὰ τεμμάχια, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλ. Τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, τοῦ Γροτίου. Εζη περὶ τὰ 370. Π.Χ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν τῆς Φρυγίας· ἐγεννήθη περὶ τὰ 94. Μ. Χ. ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, καὶ κατήντησεν αἰχμάλωτος εἰς τὸν Επαφροδίτην Ταμεῖαν τοῦ Νέρωνος· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε προειπεῖ, ὅτι θέλει τοῦ συντρίψει τὸν μηρόν του, μετὰ τὴν σύντριψιν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὅθεν εὐθὺς ἐπροσκολλήθη εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Εζη μὲ ἔνδειαν μεγάλην, ἐκατοικοῦσεν εἰς κα-

λύθην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δομετιανοῦ ἔπρεπε ν᾿ ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ρώμην, καθὼς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικόπολιν. Επὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, ἔκαμε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ μαθητής του Αῤῥιανὸς ἔγραψε. Φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὔνοιάν του· Ο χρόνος τῆς τελευτῆς του δὲν μᾶς εἶναι γνωστός· μερικοὶ ὅμως θέλουσιν ὅτι, ἔφθασεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων. Ο Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι συνέγραψε πολλά· ἀλλ᾿ ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀπίθανος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ μᾶς σώζεται, συνεγράφη ἀπὸ τὸν Αῤῥιανὸν μαθητήν του τὸ 1528. Σώζονται καί τινα ἀποφθέγματα, καὶ ἀποσπάσματα.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, περίφημος Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. Ηρόδ.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, Συρακούσσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Αννίβου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ιπποκράτους πρέσβυν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσσῶν Ιερόνυμον, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΕΠΙΚΥΔΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φαιστίου, καὶ τῆς Βλαίστης, ἀπὸ τὴν Κρήτην, περίφημος ποιητής. Συνέγραψε Θεογονίαν τῆς Κρήτης, εἰς πέντε χιλιάδας στίχους. Αργοναυτικὰ, εἰς ἓξ χιλιάδας πεντακοσίους στίχους. κ. τ. λ. Ο Απόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν του Α΄. ἀναφέρει στίχον ἴσως τοῦ Επιμενίδους, " Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ,, Εζη τὸ 596. Π.Χ.

ΕΠΙΝΙΚΟΣ, κωμικὸς ἀρχαῖος· συνέγραψε δράματα.

ΕΠΙΠΟΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ελλήνων εἰς τὴν Τρῳάδα· ἀλλ᾿ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους, ἐλιθοβολήθη. Πτολ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίτου καὶ τῆς Ιππολύτης, ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, μὲ 40 πλοῖα, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων.

ΕΠΙΣΤΩΡ, περίφημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν μάχην.

ΕΠΙΤΑΔΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας. Θουκ.

ΕΠΙΤΕΛΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Σπρατιατῶν ἐν Τορώνῃ. Θουκ.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, Ιουδαῖος τὸ γένος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ιωάννου μαθητοῦ του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην, πλησίον τῆς Ελευθερουπόλεως τῆς Παλαιστίνης· εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρόν. Ο Ιερόνυμος τὸν ὀνομάζει πεντάγλωσσον, διότι ἐγνώριζε πέντε διαλέκτους· Εβραϊκήν, Συριακήν, Αἰγυπτιακήν, Ελληνικὴν καὶ Λατινικήν. Επιστρέψας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν πατρίδα του, μετήρχετο τὸν μοναδικὸν βίον, κτίσας ἓν μοναστήριον ἴδιον. Περὶ τὰ 368. ἐκλέχθη ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Τὸ 382. ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Παυλίνου εἰς τὴν Αν-

τιόχιαν· ἐσύναξε μίαν σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τὸ 401. κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὠριγένους, καὶ διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνςαντινούπολιν, πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόςομον· εἰς τὴν ἐπιςροφὴν ἀσθενήσας καθ' ὁδὸν, ἀπέθανε τὸ 403. ζήσας σχεδὸν ἑκατὸ χρόνους. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται· ὁ Αγκυρωτός. Σύνταγμα κατὰ τῶν Αἱρέσεων Παύλου· Επιτομὴ τῶν δύω προειρημένων βιβλίων, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Επιςολὴ πρὸς τὸν Ιεροσολύμων Ιωάννην. Περὶ τῶν 12. λίθων· Υπόμνημα εἰς τὸ Ασμα τῶν ἀσμάτων· Τεμμάχια ἐπιτομῆς τοῦ ἁγίου Ιωάννου τοῦ Εὐαγγελιςοῦ· Αποφθέγματα 17. περὶ Προφητῶν ὁμιλίαι 8. ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544.

ἘΠΊΧΑΡΜΟΣ, Κῷος, 370. Π.Χ. Ανετράφη εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἀπέρασε καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του· διὸ καὶ τινες τὸν ὀνομάζουν Σικελόν. Ητο Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, καὶ κωμικὸς ἄριςος· συνέγραψε πεντήκοντα κωμῳδίας. Διέτριβε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον παρὰ τῷ τυράννῳ Ἱέρωνι τῷ Πρεσβυτέρῳ, καὶ ἐπειδή ποτε ἐπέπληξε τὴν γυναῖκά του μὲ αὐςηρότητα, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τινὲς, τὴν ἐφεύρεσιν τῶν δύω Ελληνικῶν στοιχείων, τοῦ Θ. καὶ τοῦ Χ. Εζησεν ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Εκ τῶν κωμῳδιῶν του μόνον τὰ ὀνόματα σώζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὀλίγα τινὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα συλλεχθέντα, ἐξεδόθησαν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Εῤῥίκου Στεφάνου.

ἘΠΥΆΞΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συενέσιος, ἥτις ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ὅτε ἐξεςράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αρταξέρξου. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΙΝΊΔΗΣ, ςρατηγὸς Αθηναῖος· κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΊΞΕΝΟΣ· περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ.

ἘΡΑΣΊΣΤΡΑΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουλιάδα, πόλιν τῆς νήσου Κέω, περίφημος Ιατρός. Εκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Ανατομίαν· ἦτο διόλου ἐναντίος τῆς φλεβοτομίας, καθὼς καὶ τῶν καθαρτικῶν· ἐδιώριζε, δίαιταν, κλυςήρια, ἐμετικὰ, χλιαρὰ λουτρὰ, καὶ τὴν σωματικὴν γύμνασιν. Εκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθη κἀνέν. Ητο καὶ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας κλάσεως τῶν Ιατρῶν τῆς Αλεξανδρείας.

ἘΡΆΣΜΙΟΣ Δεσιδέριος, ὁ πλέον σοφὸς ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Εγεννήθη εἰς τὸ Ροτερδὰμ, πόλιν τῆς Ολλανδίας· Συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζεται μόνον τὸ περὶ Μανίας ἐγκώμιον. Απέθανε τὸ 1456. Μ.Χ.

ἘΡΑΤΟΚΛΕΊΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαλίου Κερκυρέως, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Θουκ.

ἘΡΑΤΟΣΘΈΝΗΣ, Κυρηναῖος, ἔνδοξος γεωμέτρης, ποιητὴς, καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. Εκαμε μίαν συλλογὴν συςηματικὴν καὶ κριτικὴν, ὅλων τῶν Γεωγραφικῶν γνώσεων, ἐπιγράφων αὐτὴν, Γεωγραφικὸν μέσον, περιέχουσαν μίαν μαθηματικὴν Γεωγραφίαν, θεμελι-

θμένην εἰς θεωρίας, καὶ μίαν ἄλλην Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν. Ο Στράβων ἔχει ἐξ αὐτῆς μερικὰ λείψανα· Οὗτος ἐσοθη βιβλιοθηκάριος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πρῶτος ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ καταμετρᾷν τὸ ὁλικὸν σῶμα τοῦ μήκους τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Κοσμογράφος. Απέθανε τὸ 194. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 81. χρόνων.

ἘΡΓΙ̂ΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλήμενος καὶ τῆς Βουζήγης, βασιλεὺς τοῦ Ορχομενοῦ, ὅςις ἦλθεν κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἐβίασε νὰ πληρώνουν ἐτησίως εἰς τοὺς Ορχομενίους, ἕνα φόρον ἑκατὸ βοῶν, ἕωςοῦ ὁ Ηρακλῆς τοὺς ἠλευθέρωσε.

ἘΡΓΟΤΈΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ἘΡΓΟΦΙΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. Δημοσθ.

ἘΡΕΥΘΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ιππομέδοντος, ὅςις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Πυλίων, καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέςορος.

ἘΡΕΧΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλεὺς τῆς Αττικῆς. Εἶχε τρεῖς υἱούς, Κέκρωπα, Πάνδωρον, καὶ Μετίωνα, καὶ τέσσαρας θυγατέρας. Εχων πόλεμον μὲ τοὺς Ελευσινίους, ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι θέλει νικήσῃ, ἐὰν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων του, καὶ οὗτος ἐθυσίασε τὴν Χθονίαν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τοῦτο, αὐτοχειρίσθησαν, διότι εἶχον συμφωνίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὅλαι συγχρόνως. Εζη τὸ. 1235. Π. Χ.

ἘΡΙΤΙΜΟΣ, Κορίνθιος, νικητὴς εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ἘΡΙΤΙΟΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Οὗτος ἐςάθη μὲ μεγάλην γενναιότητα, εἰς τὴν μάχην τῆς Εὐρίπου κατὰ τῶν Τουρκῶν, τέλος ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ μὲ συνθήκας. Ο Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ Β΄ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν κεφαλήν, καὶ ἀφοῦ παρεδόθη, εὐθὺς ἐπρόςαξε νὰ σχίσωσι τὸ σῶμά του μὲ ἕνα πριόνιον, χωρὶς νὰ πειραχθῇ ἡ κεφαλή του, προσθέτων ὅτι, εἰς τὰς ἀναμεταξὺ των συνθήκας δὲν ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν, ἀλλὰ τὴν κεφαλήν του. Τοῦτο συνέβη τὸ 1469. Μ.Χ.

ἘΡΙΦΟΣ, κωμικός. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Αἴολος, Πελταςής, καὶ Μελίβοια.

ἘΡΙΦΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Αδράςου, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Μάντις Αμφιάραος, υἱὸς τοῦ Οἰκλέους. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν αὐτὴν Μιςητήν, διότι ἐπώλησε τρόπον τινὰ τὸν ἄνδρα της, καὶ ἔλαβε χρήματα. Αὕτη ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱόν της Αλκμαίωνα, διὰ προςαγῆς τοῦ ἀνδρός της.

ἘΡΙΩΠΗ, γυνὴ τοῦ Οἰλέως, βασιλέως τῶν Λοκρῶν, καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως. Ομ. Ιλ. Ν. 697.

ἘΡΚΙΛΑΣ Αλφόνσος, κάλλιςος ποιητὴς Ισπανός. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Απέθανε τὸ 1780. Μ.Χ.

ἘΡΜΑΓΟΡΑΣ, Αμφιπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Περσαίου. Συνέγραψε διαλόγους, Μισοκύων, περὶ Σοφιςίας, πρὸς τοὺς Ακαδημιακούς.

ἘΡΜΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τήμνου, Θηβαῖος, ὁ ἐπωνμασθεὶς Καρίων. Συνέγραψε

μελέτας ῥητορικῆς βιβλία 6. περὶ φράσεων, περὶ σχημάτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜΕΙΑΣ, Ζ. Σωζόμενος.

ΕΡΜΕΙΑΣ, ἐκκλησιαςικὸς συγγραφεύς, εἶναι μεταξὺ τῶν ὁμονύμων του ὁ ἀγνώριςος, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρομεν οὐδὲν, περὶ τῆς ζωῆς καὶ καταςάσεως του. Ο σύλλογος τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, τάττουσιν αὐτὸν εἰς τὸν Γ'. αἰῶνα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ε'. καὶ ς'. καὶ θέλουσιν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκκλησιαςικῆς ἱςορίας· ὁ δὲ Κάνε λέγει, ὅτι ἔζη εἰς τοὺς χρόνους, ὅτε ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτατον, ὅτι ἔζη εἰς τὸ τέλος τοῦ Β'. αἰῶνος. Σώζεται τούτου ἓν σύγγραμμα, Μυκτηρισμὸς τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἐπιγραφόμενον, ἐνῷ περιπαίζει τὰς γνώμας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι ὅλως σοφιςικά· ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1553. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΕΡΜΗΣ ὁ Τρισμέγιςος, ὅςις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὀνομάζεται Θώθ, ἢ Τάαυτος. Εχρημάτισε πατὴρ τῆς Αἰγυπτιακῆς μαθήσεως. φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου πολλὰ πρόσωπα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μεσραΐμ, ὅςις καὶ πρῶτος κατῴκησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ νομίζεται ὡς ἐφευρετὴς τῆς Ιατρικῆς, τῶν γραμμάτων, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱςορίας τῶν Θεῶν, καὶ ἡμιθέων τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης. Ο δὲ Κικέρων ἐπαριθμεῖ πέντε Ερμεῖς, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς, ἦσαν Ελληνες. ὁ Β'. Ερμῆς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οσίριδος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅςις καὶ ἐχρημάτισε πρῶτος σύμβουλος, καὶ μυςικὸς γραμματεὺς τούτου τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἡ Αἴγυπτος ἐτίμα, ὡς ἀρχηγέτην τῆς μαθήσεώς της· συνέγραψε τοὺς νόμους, δι' ὧν ὁ Οσιρις ἐδιοικοῦσε τὸ βασίλειόν του· ἐθέσπισε τὴν ἐξωτερικὴν θεολατρείαν, καὶ τὰς περὶ τῶν θυσιῶν τάξεις· ἔκαμε τὰς πρώτας παρατηρήσεις περὶ τὰ οὐράνια σώματα, καὶ εὗρεν ὅτι ὁ ἐνιαυτὸς συνίςαται ἀπὸ 365. ἡμέρας, καὶ ἔθεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν φθινοπωρινὴν Ισημερίαν· διὸ καὶ αὕτη ἡ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐφεύρεσις, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ Τρισμέγιςος· ὥςε καὶ ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι Αἰγύπτιοι, προσέφερον πρὸς αὐτὸν σέβας, καὶ ἐπέγραφον τὰ βιβλία των εἰς τὸ ὄνομά του. Αὕτη ἡ τελευταία περίςασις μᾶς κάμει νὰ καταλάβωμεν περὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν βιβλίων τοῦ Ερμοῦ, περὶ ὧν λέγει ὁ Ιάμβλιχος, καὶ ὁ Μανέθων, ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ερμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Αἰγυπτίων Ιερέων. Τινὲς δὲ διϊσχυρίζονται, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι συγγράμματα τινὸς Εβραίου, καὶ ἄλλοι Πλατωνικοῦ τινος Χριςιανοῦ τοῦ δευτέρου αἰῶνος. Τὰ σωζόμενα δὲ καὶ ψευδεπίγραφα εἶναι. α'. Ποιμάνδρης, λόγος πραγματευόμενος περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων, καὶ κτίσεως κόσμου. Β'. Ασκληπιοὺς, ἤτοι διάλογοι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπων, καὶ κόσμου· ἐπιγράφεται δὲ οὗτος ὁ διάλογος καὶ μὲ ἑτέραν ἐπιγραφὴν, Λόγος Τέλειος. Καὶ σώζεται ἡ ἐκ τοῦ Ελληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν μετάφρασις. Γ'. Ιατρομαθηματικά. Δ'. περὶ χρονικῆς φυσικῆς περιόδου βιβλία 2. τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι Αραβιςὶ κατ' ἀρχὰς συνεγράφησαν. Ε'. Αφορισμοί. ς'. πραγμα-

τεία περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λεγομένου λίθου κεφάλαια ἓξ· καὶ ἔτι μυςήρια μυςηρίων, Πίναξ Σμαράγδινος, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν, τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ· ἔζη τὸ 1500. Π.Χ.

ἙΡΜΗΣΙΆΝΑΞ, ἔνδοξος ποιητὴς, συνέγραψε τρία βιβλία Ελεγειακὰ, μὲ ἐπιγραφὴν Λεόντια, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του. ὁ Αθήναιος μᾶς διέσωσεν ἓν ἀποσπασμάτιον τούτων. Εζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ἙΡΜΙ͂ΝΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος, καὶ διδάσκαλος Αλεξάνδρου τοῦ Αφροδισιέως. Φαβρ.

ἙΡΜΙΌΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ελένης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, προτοῦ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πάριν εἰς τὴν Τρῳάδα· ὕςερον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ορέςης, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Οδ.

ἙΡΜΙΠΠΟΣ, κωμικὸς Αθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· φαίνονται τούτου δράματα 40.

ἙΡΜΟΓΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππονίκου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος.

ἙΡΜΟΓΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Καλίππου, Ταρσεὺς, ἐφημίζετο εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ἐνῷ ἦτο σχεδὸν 15. χρόνων, τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμὸν μέγαν ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος. μετὰ δύω χρόνους ἤρχησε νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγράμματα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοσὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε διόλου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Εφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἁπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπεριπαίχθη ὑπὸ τοῦ σοφιςοῦ Αντιόχου, ὅςις τὸν ἐμήνυσεν ὅτι ἦτον ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του, καὶ εὗρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία 5. ἐξ ὧν τὰ 4. σώζονται. Α΄. τέχνη ῥητορικὴ διαιρετικὴ περὶ ςάσεων. Β΄. περὶ εὑρέσεως βιβλία 4. Γ΄. περὶ ἰδεῶν βιβλία 2. Δ΄. περὶ μεθόδου δεινότητος· ἐξεδόθη τὸ περὶ τέχνης ῥητορικῆς ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1508. καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 160. Π. Χ.

ἙΡΜΌΔΩΡΟΣ, Επικούριος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅςτις λέγεται ὅτι ἐκεραυνώθη. Λουκ.

ἙΡΜΟΚΛΗ͂Σ, εἰκονογλύπτης Ρόδιος.

ἙΡΜΟΚΡΆΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερμωνος ςρατηγὸς Συρακούσσιος, εἰς τὴν μάχην τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἕτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους

ἙΡΜΌΛΑΟΣ, γραμματικὸς, Κωνςαντινουπολίτης· συνέγραψεν ἐπιτομὴν τῶν ἐθνικῶν τοῦ Στεφάνου γραμματικοῦ.

ΕΡΜΌΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευθύνου, Αθηναῖος, Παγκρατιαςὴς, ὅςις εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, ἔλαβε τὸ ἀριςεῖον τῆς ἀνδρείας. Ηρόδ.

ΕΡΜΌΤΙΜΟΣ, εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ἙΡΜΌΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος Κλαζομένιος, τῆς Ιωνικῆς σχολῆς. Λέγουν ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμάτου, καὶ ὕςερον πά-

λιν νὰ ἐπανέρχηται εἰς αὐτό· ἐνῷ δέ ποτε τὸ ἀφῆκεν, οἱ ἐχθροί του τὸ ἔλαβαν παρὰ τῆς γυναικός του, καὶ τὸ κατέκαυσαν.

ἘΡΜΌΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μιλησίων, ὅταν ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ.

ἝΡΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους, στρατηγοῦ τῶν Συρακουσσίων. Θουκ.

ἝΡΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ἝΡΜΩΝ, Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα, στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ἘΡΎΑΛΟΣ, περίφημος Τρῳαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ.

ἘΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθραί. Παυσ.

ἘΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ἐξ οὗ ἔλαβεν ὁ κόλπος οὗτος τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

ἘΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκονος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδήμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί. Παυσ.

ἘΡΎΜΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, καὶ πατὴρ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος. Παυσ.

ἘΡΎΜΑΣ, περίφημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ἕτερος Τρῳαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ.

ἘΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του.

ἘΡΥΞΩ, γυνὴ Ἀρκεσιλάου, τοῦ Β΄ βασιλέως τῆς Κρήτης. Ἡρόδ. 160.

ἭΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Μηχανικοῦ Κτησιβίου, ὅστις ἤκμασεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πτολεμαίων, Φιλαδέλφου, καὶ Εὐεργέτου· οὗτος ἐστάθη ὀπαδός τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου. Τούτου μᾶς σώζονται τὰ ἑξῆς συγγράμματα. Α΄. χωριβολίστρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β΄. Βελοποιητικά. Γ΄. Πνευματικά. Δ΄. Περὶ αὐτοματοποιητικῶν βιβλία δύω. Ταῦτα ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ μέρος, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, τὸ 1673. Μ. Χ.

ἭΡΩΝ ὁ τρίτος, χριστιανὸς καὶ μαθηματικὸς ἄριστος· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος ἐπαρατήρησεν, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου μέχρι τῶν ἡμερῶν του ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους. Τὰ συγγράμματά του εἶναι, Α΄. περὶ Πολιορκιῶν, ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Β΄. περὶ Λέξεων Γεωμετρικῶν. Γ΄. ἐκλογαὶ περὶ μέτρων, Δ΄. περὶ πολεμικῶν μηχανῶν. Ε΄. Γεωδαισία. Ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1572. καὶ τἄλλα εἰς ἄλλους τόπους καὶ πόλεις.

ἘΡΏΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἔφεσον· οὗτος διὰ νὰ ἀπαθανατήσῃ τὄνομά του, ἔκαυσε τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 356. Π. Χ. οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν νόμον νὰ μὴν ἀναφέρῃ τις τὸ ὄνομά του

ἘΡΩΤΙΑΝΟΣ, γραμματικός, ἔζη τὸ

70. Μ. Χ. Συνέγραψε συναγωγὴν τῶν παρὰ Ἱπποκράτους λέξεων, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1780.

ΕΣΔΡΑΣ, υἱὸς Σραΐα τοῦ Ἀρχιερέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐφόνευσεν· τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὡς δεύτερος Μωϋσῆς· ἔζη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ὑπῆγεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπέστρεψεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος μετὰ τῶν ὁμογενῶν του, ὡς ἀρχηγός· ἐλευθερωθέντες δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκανόνισε τὰ τῆς θρησκείας του, ὡς εἰδήμων τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι μετέβαλε καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, καὶ ἀντὶ τὰ τῶν Σαμαρειτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε ἐν χρήσει, εἰσέφερε τὰ Ἑβραϊκά. Λέγουσιν ὅτι ἀπέθανε γηραιότατος εἰς τὴν Περσίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς αὐτόν, ὡσαύτως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Νεεμίου. Σώζονται ἔτι ἄλλα δύω βιβλία εἰς ἐπιγραφήν του, ἀλλὰ νομίζονται νόθα· συνεγράφησαν τὸ μὲν Ἑλληνιστί, τὸ δὲ Λατινιστί, προσέτι καὶ τὰ δύω βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύω τῶν Παραλειπομένων.

ΕΣΘΗΡ· περὶ αὐτῆς εἶναι γνῶμαι διάφοροι, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς ὄνομά της, εἶναι σύγγραμμα Ἰουδαίου τινὸς ἐκ τοῦ Συνεδρίου· ἄλλοι τοῦ Ἔσδρα, ἄλλοι τοῦ Μαρδοχαίου, τὸν ὁποῖον συνεβοήθει καὶ ἡ Ἐσθὴρ εἰς τὴν συγγραφήν· συναριθμεῖται μόλον τοῦτο ἐν τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξ ἐσχάτων κεφαλαίων τῆς προσθήκης, τὰ ὁποῖα σώζονται Ἑλληνιστί, καὶ Λατινιστί, ἐν οἷς ἀναφέρεται περί τε Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, καθότι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἐξελέγχονται νεώτερα.

ΕΣΤΗΣ, Ἱππόλυτος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου· ἐστάθη καὶ διοικητὴς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰουλίου κατὰ τῶν Βενετῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν 60. σημαίας· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἦτο καὶ καλὸς μαθηματικός· οὗτος κατεδικάσθη, διότι ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰούλιον, διότι τὸν ἠγάπα μία ἐρωμένη του. Ἀπέθανε τὸ 1520. Μ. Χ.

ΕΣΤΙΟΔΩΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΤΕΑΡΧΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης, καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ἡρόδ. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ βασιλέως οἱ Κρῆτες ἐσύστησαν Δημοκρατίαν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ καὶ Πολυνείκης ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι· οὗτοι μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ πατρός των, ἐσυμφώνησαν μεταξύ των νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀπὸ ἕνα χρόνον· βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυνείκης, παρεχώρησε την βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου· ἀλλ' ὁ Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ την παραχωρήσῃ, ὥστε βλέπων ὁ Πολυνείκης τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ ἀδυνατῶν εἰς ἐκδίκησιν ἄλλως, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἄδραστον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρόν του εἰς τὴν θυγατέρα του Ἀργεῖον. Ἐκίνησαν δὲ οὗτοι πόλε-

μον ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἡγεμόνας κατὰ τοῦ Ετεοκλέους, ἀλλ' ἐνικήθησαν. Τέλος ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Λαοδάμας υἱὸς τοῦ Ετεοκλέους.

ΕΤΕΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφιος ἀπὸ τὸ Αργος, ἐκςρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ηρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου. Απολδρ.

ΕΤΕΟΝΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ὑποςρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, ὕςερον δὲ ἐςάλη ἁρμοςὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ.

ΕΤΕΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, περίφημος Σπαρτιάτης, μυσικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Οδ.

ΕΤΕΩΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ελέωνος, ὅςις ἔκτισε τὴν πόλιν Ετεωνὸν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Εὐςάθ.

ΕΤΙΟΣ, διοικητὴς τῆς Γαλλίας· ἐςάθη ἀνδρεῖος διοικητὴς τοῦ αἰῶνός του, ἐνίκησε τὸν Θεοδώρητον καὶ τοὺς Ιταλούς. Ο Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος, προφασιζόμενος, ὅτι ἀφῆκε τοὺς Οὔγγρους καὶ ἔφυγον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ περίφημος κιθαριςὴς ἐκ Ταράνδου.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ, Λίνδιος ἱςορικός. συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς βιβλία 5. καὶ ἱςορίαν περὶ τῆς βασιλείας τῶν Αἰγυπτίων· ἔγραψε προσέτι καὶ βίους πολλῶν ἀνδρῶν.

ΕΥΑΓΡΙΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Επιφανείας τῆς Κοίλης Συρίας· ἐγεννήθη κατὰ τὸν Βαλέσιον τὸ 536. καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ 591. Οὗτος ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν γλῶσσάν του, ἐδόθη εἰς τὴν Νομικήν, καὶ ἔγινε περίφημος νομικός· μετήρχετο δὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Αντιόχειαν, ὅπου καὶ συκοφαντηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Κωνςαντινούπολιν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ· ἐκεῖ εὗρεν ὑπερασπιςὴν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον, περὶ τὸ ἔτος 589· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν οὗτος διατρίβων εἰς Κωνςαντινούπολιν, ἔγραψε πολλὰ δι' ἐπιςολῶν, καὶ λόγων, ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου τούτου. Ετιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμείου· συνέγραψε καὶ ἕτερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Θεοδοσίου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὡσαύτως μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου· ταῦτα δὲ ἀμφότερα ἐχάθησαν. Σώζεται δὲ μόνον ἡ εἰς ἓξ βιβλία ἱςορία του, ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἢ τὸ 594. Μ.Χ.

ΕΥΑΘΛΟΣ, Αθηναῖος, ἀνάξιος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. Αριςοφ. Καὶ ἕτερος ἀθλητὴς Αθηναῖος. Πλάτ.

ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαιμόνιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ςρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ηρόδ.

ΕΥΑΛΑΣ, Σπαρτιάτης, ςρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ. Θουκ.

ΕΥΑΛΚΗΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Αγησιλάου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ.

ΕΥΑΛΚΙΔΗΣ, Ερετριεύς, ςρατηγὸς ἐν Εφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς ἀποςασίας τῶν Ιώνων. ὑγῖν.

ΕΥΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τῆς Καρμέντης· οὗτος ἔφερε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας εἰς τὴν Ιταλίαν, ἀπὸ τὴν Ελλάδα

τὸ 922. Π. Χ.

ΕΥ̓ΑΓΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ιπποδάμειαν. Υγῖν.

ΕΥ̓ΑΓΧΟΣ, Χαλκιδεὺς, ὅςις ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. Ετερος τύραννος ἐν Ακαρνανίᾳ. Θουκ.

ΕΥ̓ΒΟΎΛΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηςῆρά της Δήμαρχον. Απολδρ.

ΕΥ̓ΒΟΎΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Αθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ της, μὲ τὰς λοιπὰς δύω ἀδελφὰς Πραξιθέαν καὶ Θεόπην, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Αθηνῶν· διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ἀπὸ τῶν Αθηναίων μὲ θείας τιμὰς, καὶ ἀνήγειραν ἴδιον δὶ αὐτὰς ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον. Σουΐδ.

ΕΥ̓ΒΟΥΛΊΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἐν Πελοποννήσῳ, διάδοχος τοῦ Εὐκλείδου. Οὗτος ἐναντιοῦτο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς πολλῶν φιλοσόφων, διὰ τοῦτο καὶ κωμικός τις τὸν ὠνόμασεν ὑβριςὴν, ἐπειδὴ ἀντεφέρετο καὶ κατὰ τοῦ Αριςοτέλους, καὶ τὸν διέβαλλεν. Εἶχε καὶ μαθητὰς, ἐξ ὧν εἶναι ὁ Απολλώνιος, ὁ Κρόνος. Εγραψε δὲ συμβάντα τῆς ἐποχῆς του, καὶ πολλὰς Τραγῳδίας.

ΕΥ̓ΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 377. Π. Χ. Εκ τῶν πολλῶν κωμῳδιῶν του ὀλίγα τινα λείψανα σώζονται ἐκδεδομένα.

ΕΥ̓ΓΈΝΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σαυοΐαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀρχιςράτηγος εἰς τὰ ςρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ ἕκτου· εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ςρατηγοὺς τοῦ 18. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1663. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1736. Εςάθη μέγας Ηρως· ἦτο τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔχων πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ἐπωνομάσθη ὁ Αννίβας τῆς Γερμανίας· ἐνίκησε δὶς τοὺς Τούρκους· ἠγάπα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ςρατιώτας· εὐχαριςοῦσε καθένα κατὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἀντησυχοῦσεν εἰς τὰς ἀσθενείας των· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰς ἐπιςήμας· κατεφρόνει τὰς τρυφὰς, καὶ ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους.

ΕΥ̓ΓΈΝΙΟΣ, Ελλην, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάβας. Συνέγραψε λογικήν.

ΕΥ̓ΓΈΝΙΟΣ Καραβίας, Ιθακήσιος. ἀρχιερεὺς, υἱὸς Κωνςαντίνου Ιερέως, καὶ Μαργαρίτας. Εγεννήθη τὸ 1764. καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς Κωνςαντινούπολιν τὸ 1821. διὰ τὴν ἀποςασίαν τῆς Ελλάδος. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Παλαμᾶ καὶ μετὰ ταῦτα τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνςαντινούπολιν, ὅπου ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς Φιλιππουπόλεως, μετὰ δὲ ταῦτα Αγχιάλου. Πνέων δὲ ἔνθερμον ζῆλον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος πατρίδος του, ἐμαρτύρησε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ελληνικῆς ἐπαναςάσεως εἰς Κωνςαντινούπολιν, συγχρόνως μετὰ τοῦ Πατριάχου Γρηγορίου, καὶ ἄλλων Αρχιερέων.

ΕΥ̓ΔΑΊΜΩΝ Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιςοῦ. Οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

ΕΥ̓ΔΑΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου. Ακούων ποτὲ τὸν Ξενοκράτην, ὅτι ἐφιλονείκει εἰς μίαν ἀκαδημίαν, μὲ μερικοὺς φίλους, ἠρώτησε τοὺς περιεςῶτας, ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ γέρων; οὗτοι δὲ τὸν ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀρετὴν· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καὶ πότε θέλει τὴν μεταχειρισθῆ, ἐὰν ἀκόμη τὴν ζητῇ; δεικνύων μὲ τοῦτο, ὅτι διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός του. Οὗτος ἔζη τὸ 312. Π. Χ.

ΕΥ̓ΔΑΜΟΣ, βασκανολόγος, ὅςις μὲ διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκε ὡς ἔλεγε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δαγκάματα ὄφεων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ. Αριςοφ.

ΕΥ̓ΔΗΜΟΣ, ῥήτωρ περίφημος. Εγραψε λεξικὸν τῆς Ρητορικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα.

ΕΥ̓ΔΙΚΟΣ, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Δημ. Καὶ ἕτερος ἔφορος Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΕΥ̓ΔΟΚΙΑ, ἡ Εὐδοξία Μακρεμβολιώτισσα, θυγάτηρ Κωνςαντίνου τοῦ ὀγδόου, καὶ σύζυγος κατὰ πρῶτον τοῦ Κωνςαντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα τοῦ Διογένους Ρωμανοῦ. Συνέγραψε λεξικὸν ἱςορικομυθικὸν, Ιωνία ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1782. εἰς τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βιλλοισῶνος. Εζη τὸ 1070. Μ. Χ.

ΕΥ̓ΔΟΚΙΑ, πρότερον Αθηναΐς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα της προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα, Ομηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκ 2343. ἑξαμέτρων ςίχων· ἐκδοθὲν ὑπὸ Αλδου.

ΕΥ̓ΔΟΞΟΣ. Κυζικηνὸς γεωγράφος. Εζη τὸ 120. Π. Χ. ὅςις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἐπεχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ινδίας περιήγησιν· ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις. Στράβ.

ΕΥ̓ΔΟΞΟΣ, υἱὸς Αἰσχίνου, ὁ Κνίδιος, μαθηματικὸς, γεωμέτρης, ἀςρολόγος, Ιατρὸς καὶ νομοθέτης. Παρέδωκε τὴν Γεωμετρίαν τὸν Αρχύτα, καὶ τὴν Ιατρικὴν, τὸν Σικελιώτην Φιλεςίωνα. Λέγει δὲ καὶ ὁ Σωτίων, καὶ ὁ Πλάτων, ὅτι ἐμαθήτευσεν εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν 23. χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν Σωκρατικῶν φιλοσόφων, μετὰ τοῦ Ιατροῦ Θεομέδοντος, τρεφόμενος ὑπ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς ἐκεῖ σοφοὺς, ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, μετὰ Χρυσίππου τοῦ Ιατροῦ, ὅπου ἐσυςήθη εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν ὀκταετηρίδα· ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Αθήνας, καὶ ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς. Τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τιμὴν μεγάλην, ὅπου συνέγραψε καὶ νομοθεσίαν· ἔτι δὲ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, καὶ Αςρολογικὰ, καὶ Γεωμετρικὰ, καὶ ἄλλα τινά. Υπῆρξαν καὶ ἕτεροι δύω Εὔδοξοι. Εζη περὶ τὴν ργ΄. Ολυμπιάδα.

ΕΥ̓ΕΛΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ

Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, ὅςις ἐβασίλευσε τὸ 527. Π.Χ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέταξαν οἱ Πέρσαι τὴν νῆσον Κύπρον. Ηρόδ.

ΕΥΗΓΟΡΟΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου νόμον ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης, εἰς τὸν κατὰ Μιδείου.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ, Ελλην, ποιητὴς, Ιςοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου. Επωνομάσθη Αθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἕνα σύγγραμμά του, ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν Ελλήνων ἦσαν θνητοί. Πλούτ.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς, ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Εμπεδοκλέους.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς καὶ οὗτος Πάριος· ἔζη εἰς τὰς Αθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΕΥΗΝΟΣ, γαμβροκτόνος. Γράφουσιν οἱ ἱςορικοὶ, ὅτι οὗτος ἐφόνευσε τοὺς μνηςῆρας τῆς θυγατρός του, τοὺς ὁποίους ἐπροσκάλει εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐγυμνάζοντο τὴν πάλην, καθὼς καὶ ὁ Οἰνόμαος, ὅςις ἐδίδε τὰς θυγατέρας του, εἰς τὸν, ὅςις ἤθελε νικήσῃ μὲ τὴν ἅμαξαν, τῶν δὲ νικημένων ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἐκρεμοῦσεν εἰς τὸν οἶκόν του. Αλλ' ὁ Ιδας νικήσας, ἥρπασε τὴν θυγατέρα του Μάρπησσαν· μὴ δυνάμενος δὲ ὁ Εὔηνος νὰ τὸν φθάσῃ ἐφόνευσε τοὺς ἵππους του, καὶ αὐτὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ο αὐτὸς εἶναι καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

ΕΥΗΝΩΡ, ἐπίσημος Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Ομ. Οδ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σούλκῃ. Εξέδωκε τὸ 458, τὰς ἐπιςολὰς τοῦ Παύλου διὰ ςίχων, μεθ' ἑνὸς προλόγου περὶ τῆς ἱςορίας τοῦ Παύλου. Αθανάσιος δὲ ὁ νεώτερος τῆς Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος, μετὰ παρέλευσιν τινῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν, μετά τινος ὑποδιαιρέσεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεων τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισσαρίᾳ βιβλιοθήκην, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου ἐν Ρώμῃ τὸ 1698.

ΕΥΘΗΡΟΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕςερον δὲ ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, σοφιςὴς ἀπὸ τὴν Χῖον ἀδελφὸς τοῦ Λεωντισιδώρου, ζήσας καὶ εἰς Αθήνας ἐδίδαξε Τακτικήν.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιος· ἐςάλη πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις τὸ Β'. ἔτος τῆς 110. Ολυμπιάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα νὰ ςεφανώσουν τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Καὶ ἕτερος πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, Ολύνθιος, ςρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ, ὅςις ἐπρόδωκε τὴν πατρί-

δὰ του εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου. Πλίν.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐπίσημος Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Πυθία καὶ Φιλακίδου Ολυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐςάλη οὗτος νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Αφρικῇ πορείαν τοῦ ςρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸ 340. Π.Χ. Στράβ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ, ὁ Ζυγαδινὸς, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Κωνςαντινουπόλει, τῆς καλουμένης Περιβλέπτου, ὅςις διὰ τῆς πολυμαθείας του ἔγινε περίφημος καὶ γνωςὸς εἰς τὴν βασίλισσαν, Ανναν τὴνΚομνηνήν. Αλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ διὰ προςαγῆς του τὸν ὑπεχρέωσε καὶ συνέγραψε ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θείων πατέρων, τὴν δογματικὴν Πανοπλίαν, ἡ ὁποία συνίςαται ἀπὸ 28. Κεφάλαια· συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἐξεδόθη αὕτη ἀπαραλλάκτως ἐν Τεργοβύςῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας τὸ 1710. Εζη τὸ 1080.

ΕΥΘΥΝΟΣ, ἀθλητὴς Σάμιος. Δημ. Μηδ.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, Αθηναῖος, μάντις, ἐπαγγελόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιςήμην.

ΕΥΙΠΠΗ, οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἐκ τῶν πεντήκοντα, θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΥΚΑΜΠΙΔΗΣ, Αρκὰς, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. περὶ Στεφ-

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἡ πατρίς του φαίνεταὶ νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ πόλις· εἰς αὐτὴν ἐδίδασκε τὴν Μαθηματικὴν, καὶ ἔβγαλε πλῆθος μαθητῶν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ μαθηματικὰ ςοιχεῖα εἰς βιβλία 15. Συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα. ἔζη τὸ 300. Π. Χ. οὗτος λέγεται καὶ πατὴρ τὴν Γεωμετρίας.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα· ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Τόσην εὐχαρίςησιν εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του, ὥςε, ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μεταξὺ Αθηναίων καὶ Μεγαρέων, ὁ Εὐκλείδης ἐνδύετο φορέματα γυναικεῖα, καὶ ἐπήγαινε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του· ἐδόθη ἔπειτα εἰς τὴν Λογικὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἰδικήν του αἵρεσιν.

ΕΥΚΛΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θρᾴκην.

ΕΥΚΛΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, υἱὸς τοῦ Ιππωνος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΚΡΑΤΗΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· Εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περδίκαν, ὅςις τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Δὲν ἐσυγχώρει κἀνένα νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἐὰν δὲν ἤξευρε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Γεωμετρίαν, ὡς αὐτός. Εζη τὸ 360. Π. Χ. καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Παρμενίωνα.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ασίᾳ. Στράβ.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, Δημαγωγὸς, ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. ὕςερον ἐχρημάτισε καὶ ἄρχων τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92. Ολυμπ. Θου. Ξενοφ.

ΕΥΜΑΙΟΣ, ὁ δοῦλος τοῦ Οδυσσέως.

ΕΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Χρύσεως, ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΥΜΕΝΗΣ, ὁ Καρδιανὸς, γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Αμύντου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἔμεινεν εἰς τὸ ἴδιον ἀξίωμα πλησίον τοῦ Αλεξάνδρου 13. χρόνους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου διωρίσθη διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας, ὑπὸ τῆς διοικήσεως του Εὐμενοῦς. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ, ἐςάθη εἰς διαφόρους πολέμους μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα· ἀλλ' οἱ Μακεδόνες φθονοῦντες τὸν ἐφυλάκωσαν. Ο δεσμοφύλαξ τὸν ἠρώτησε, μὲ ποῖον τρόπον ἤθελε νὰ τὸν φυλάξῃ; ὁ Εὐμενὴς ἀπεκρίθη, " ὡς φοβερώτατον λέοντα, ἢ ἀγριώτατον ἐλέφαντα· ,, τὴν τρίτην ἡμέραν ἔκραξε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ τὸν εἶπε, " δὲν εἶναι ἴδιον τῆς φρονήσεως τοῦ Αντιγόνου, νὰ μὲ βαςᾷ τρεῖς ἡμέρας φυλακωμένον, καθότι πρέπει νὰ διατάξῃ νὰ μὲ θανατώσωσιν— ἢ νὰ μὲ ἐλευθερώσωσιν. ,, ὁ δὲ ἀρχιδεσμοφύλαξ τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι, " ἔχων τοιαύτην γνώμην, ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν μάχην, καὶ νὰ μὴ πέσῃς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ. ,, " ἐγὼ δὲν ἐπολέμησα ἀπεκρίθη μὲ δυνατώτερόν μου, οὔτε μετεχειρίσθην κατάτινος τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ τὸν νικήσω· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔπεσα διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιςίαν τῶν φίλων ,, ἐβασανίσθη δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν πεῖναν τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα ἐσφάγη ἀπὸ τοὺς φύλακας, διὰ προςαγῆς τοῦ Αντιγόνου·

ΕΥΜΕΝΙΟΣ, Γάλλος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ Κώνςαντος τοῦ χλωροῦ. Σώζονται καὶ τοῦ του πέντε λόγοι. ἐκδοθ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Κορίνθιος, ἔζη τὸ 760. Π. Χ. Συνέγραψε μίαν Τιτανομαχίαν. Απολδρ.

ΕΥΜΗΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αδμήτου, καὶ τῆς Αλκήςιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ελαβεν εἰς γυναῖκα, τὴν Ιφθίμην, θυγατέραν τοῦ Ικαρίου, καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μουσέου, ἀρχηγὸς τῶν ἑορτῶν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος. Εζη τὸ 1200. Π.Χ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ, ἀπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ συγγενὴς τοῦ φιλοσόφου Χρυσάνθου ἀπὸ μέρος τῆς γυναικός του· Εζη τὸ 404. ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ρητορικήν. Τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν. Μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐδόθη εἰς τὴν Ρητορικὴν, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Προαιρεσίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς του τὸν ἐβίαζαν, καὶ θέλοντες νὰ διδαχθῇ καὶ τὰ μυςήρια, τὸν ἐμπόδισαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. ἐδιδάχθη ὅμως τὰ τῶν Ελλήνων τόσον, ὥςε ἐμυήθη καὶ τὰ μυςήρια τῶν Ελευσινίων, ἔπειτα ἠκολούθησε τὴν Ιατρικήν. Μεταξὺ τῶν πρέσβεων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἀπεςάλησαν πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, ἦτο καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει. Συνέγραψε τοὺς βίους τῶν φιλοσόφων, καὶ σοφιςῶν τοῦ αἰῶνός του, διὰ προςαγῆς τοῦ Χρυσάνθου, εἰς ἓν γρυφῶδες καὶ τεχνικὸν ὕφος· ἔτι καὶ τὴν ἱςορίαν τοῦ Δεξίππου, μέχρι τῆς ἱςορί-

ας τοῦ Χρυσοςόμου, καὶ τὸν θάνατον τῆς Εὐδοξίας. Σώζονται ἐξ αὐτῶν τινα ἀποσπάσματα, βίοι τῶν φιλοσόφων, ἱςορικὰ μετὰ σημειώσεων τοῦ Βαλεσίου, καὶ τὰ περὶ τῶν συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος.

ΕΥ̓ΝΗΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος, καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅςις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἔννατον υἱὸν τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ.

ΕΥ̓ΝΟΜΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, μαθητὴς τοῦ ὑπερασπιςοῦ τῶν Αρειανῶν Αετίου, καὶ ἀρχιγέτης τῶν Εὐτυχιανῶν. Κατ᾿ ἀρχὰς ἦτο διάκονος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ δὲ 360. ἔγινεν ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· ἐξ αἰτίας δὲ τῆς Αἱρέσεώς του τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνςαντίνου. Ο δὲ Οὐέλης τὸν ἀπεδίωξεν ἕως τὴν Μαυριτανίαν· ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὰ ὑποςατικά του, ὅπου περὶ τὸ 376. ἀπέθανε. Σώζεται μία ἐξήγησίς του περὶ Πίςεως, καὶ μία ἀπολογία του, τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος· ἐξεδόθησαν ἀμφότερα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου·

ΕΥ̓ΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιτέλους, ὅςτις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ηρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐνῷ ἔχυνε νερὸν διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους τόσον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτειδηότητά του, ὥςε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Απολδρ.

ΕΥ̓ΝΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδεύκους, καὶ Λυκούργου. Πλάτ.

ΕΥ̓ΝΟΜΟΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων, Ξενοφ.

ΕΥ̓ΝΟΜΟΣ, κῆρυξ τῶν Αθηναίων Στεφ.

ΕΥ̓ΝΟΜΟΣ, ποιητὴς καὶ κιθαρωδὸς ἐκ Λοκρῶν.

ΕΥ̓ΞΕΝΙΔΗΣ, ποιητὴς Κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας Αττικῆς κωμῳδίας Σουΐδ.

ΕΥ̓ΞΕΝΟΣ, Λακεδαιμόνιος ἡγεμὼν ἐν Ασίᾳ. Ξνοφ.

ΕΥ̓ΞΙΘΕΟΣ, Ηλεῖος, ὀπαδὸς καὶ πιςὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου· Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥ̓ΘΔΙΑΝΟΣ, Σμυρναῖος, ῥήτωρ περίφημος· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριςοτέλους, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Πολύμωνος. Εγραψε πανηγυρικὰ πολλὰ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ὁ υἱός του ἀπέθανε.

ΕΥ̓ΟΔΟΣ, Ρόδιος ποιητής· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ποιητικήν· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν.

ΕΥ̓ΠΑΛΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ναυςρόφου, Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὅςις κατεσκεύασε μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάςημα ἑπτὰ ςαδίων καὶ ἐφέρετο ἕως εἰς τὴν πόλιν. Ηρόδ.

ΕΥ̓ΠΕΙΘΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ιθακησίων, πατὴρ τοῦ Αντινόου. Ομ.

ΕΥ̓ΠΟΛΙΣ, εἷς τῶν παλαιῶν, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, καὶ μιμητὴς τοῦ Κρατίνου κατὰ πάντα· ἔζη περὶ τὰ 421. Π. Χ. Σώζονται μερικά του ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν παλαιῶν κωμικῶν.

ΕΥ̓ΡΙΒΑΤΗΣ, ἢ Εὐρίβατος, πονηρός τις· ἀλλ᾿ ὁ Ηρόδοτος τὸν ἱςορεῖ ὅτι ἦτο ςρατηγὸς, ἀπὸ τὸ Αργος, καὶ ὅτι ἐγυ-

μνάσθη τὸ Πένταθλον, καὶ ἦτον ἐπιτήδειος εἰς μονομαχίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα· ἐχρημάτισε, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς Τραγικός. Ἐσφαλεῖτο εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ ἐσύνθεττε τὰς Τραγῳδίας του, αἱ ὁποῖαι εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Νικίου, ἐνικήθησαν οἱ Αθηναῖοι, καὶ οἱ στρατιῶται ἠλευθερόνοντο λέγοντες μόνον μερικὰ ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου. Ο Σωκράτης τούτου τὰς Τραγῳδίας μόνον παρέσαινε. Ο Αρχέλαος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον σύμβουλον τοῦ βασιλείου του. Απέθανε δὲ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν τὸ 405. Π. Χ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινήν. 500. ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν. Αριστοφ.

ΕΥΡΥΑΔΗΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς τῆς Σπάρτης, καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΒΙΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Αρχιναύαρχος ὅλου τοῦ Ελληνικοῦ στόλου, εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους. Τοῦτον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τοῦ στόλου, ἐνῷ ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στενὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων. Ηρόδ,

ΕΥΡΥΒΩΤΑΣ, Κρής, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου. Αῤῥιαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αιγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης· Απόλδρ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, ἀρχαῖος ἡγεμὼν τῆς Τρῳάδος, πατὴρ τοῦ Αβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ομηρος καλεῖ γέροντα Ονειρόπολιν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τρῳάδα Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, περίφημος ἀθλητὴς Κυρηναῖος θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην του Στωϊκὴν ἀπάθειαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΗ, Θυγάτηρ τοῦ Διακροτίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενυχίδου· Ηρόδ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ἀρχόντισσα, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν. εἰς τὸ γῆρας της ἔμαθε γράμματα, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Αμύντου· εἶχε τρεῖς υἱούς, Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αμύντου ἐβασίλευσεν ὁ Αλέξανδρος μόνον ἕνα χρόνον, ἔπειτα ὁ Περδίκκας καὶ τέλος ὁ Φίλιππος.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ Αῤῥιδαίου καὶ ἐγγονὴ τοῦ Φιλίππου.

ΕΥΡΥΘΟΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οινομάου, καὶ μητέρα τῆς Ιπποδαμείας· Αποδρ.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ωπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Οδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ του Λαέρτιος ἠγόρασεν

ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψε καὶ τὸν Τηλέμαχον. Αὐτὴ πρώτη ἔδωκε τὴν εἴδησιν εἰς τὴν Πηνελόπην, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἀπὸ τὴν Τρωάδα· Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥ̓ΡΥΚΛΗ͂Σ, μάντις, Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὢν ἐγγαστρίμυθος· διὸ οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἐκ τούτου Εὐρυκλεῖς.

ΕΥ̓ΡΥΚΡΆΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ἡρόδ.

ΕΥ̓ΡΥΚΡΑΤΊΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ἡρόδ.

ΕΥ̓ΡΎΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης.

ΕΥ̓ΡΎΛΟΧΟΣ, συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτημένην, εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΕΥ̓ΡΎΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐμβῆκεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη. Θουκ.

ΕΥ̓ΡΎΜΑΧΟΣ, Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πλουσιώτερος καὶ ἐπιστημότερος τῶν ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥ̓ΡΎΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του Οἰνομάου ἐφονεύθη.

ΕΥ̓ΡΥΜΈΔΗ, γυνὴ τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολόδρ.

ΕΥ̓ΡΥΜΈΔΟΥΣΑ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα του Ναυσικάαν. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥ̓ΡΎΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥ̓ΡΥΠΤΌΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου Σατράπου τῆς Περσίας. Κατεδικάσθη ὡς ὑπεύθυνος, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν πεσόντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν.

ΕΥ̓ΡΎΠΥΛΟΣ, υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ κάλλιστον μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Τροίας.

ΕΥ̓ΡΥΣΘΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε ἦλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ.

ΕΥ̓ΡΥΣΘΈΝΗΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος·

ΕΥ̓ΡΥΣΘΕΎΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, καὶ τῆς Νικίππης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος. Σύζυγον εἶχε τὴν Αντιμάχην, θυγατέρα τοῦ Αμφιδάμαντος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱούς, Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδονα, Εὐρύβιον, Μέντορα, καὶ Περιμήδην, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην. Ἀπολδρ. Κατὰ δὲ τὸν Πίνδαρον καὶ Εὐριπίδην, ὁ Εὐρυσθεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰόλαον.

ΕΥ̓ΡΥΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας,

ἐπὶ τῆς Ηπείρου· οὗτος εἶχε διακηρύξειν, ὅτι ὅςις ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ τόξον, νὰ λαμβάνῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ιόλην· ὅθεν ὁ Ηρακλῆς ἀγωνισθεὶς ἔλαβε τὴν νίκην, ἀλλ᾿ ὁ Εὔρυτος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν κόρην, διὸ καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ηρακλῆς, ἐκρήμνισε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ ἔλαβε τὴν Ιόλην αἰχμάλωτον, φονεύσας καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Εὐρύτου, Ιφιτον.

ΕΥΡΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης· ἐξ αὐτῆς ἔλαβε τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου τὴν ὀνομασίαν, Εὐρώπη.

ΕΥΡΩΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ορειθείας θυγατρὸς τοῦ Ερεχθέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος (Γρεβενὰ,) Στέφ.

ΕΥΡΩΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, ὅςις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην, ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Λακεδαίμων. Εκ τούτου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνικῆς γῆς ῥέων ποταμὸς, Εὐρώτας. Απολδρ.

ΕΥΡΩΤΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαιςίνην, περὶ τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γαλλήνου. Τιμηθεὶς δὲ πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ κοινότητος, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅςις καὶ αὐτὸς ἐπιςήμως ἐτιμᾶτο τότε μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ελαβε καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς συςηθείσης ἐκεῖσε σχολῆς ὑπὸ τοῦ Παμφίλου. Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς κατὰ τῶν Χριςιανῶν, ἐπροχειρίσθη ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας. Κατὰ δὲ τὸ 314. ἐμίχθη μὲ τὰς φιλονεικίας τοῦ Αρείου, καὶ θέλων νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ πρὸς τὸν Αλέξανδρον ἐπίσκοπον τῆς Αλεξανδρείας, ἐνέσπειρε μερικὰς περικοπὰς εἰς τὰ συγγράμματά του, αἵτινες τὸν ἀποδεικνύουν ὕποπτον. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὰς κατὰ Εὐςαθίου γενομένας συνόδους, καὶ Αθανασίου Αντιοχείας. Απέςειλε καὶ πρὸς τὸν Μέγαν Κωνςαντῖνον, τὰς περὶ τοῦ Αθανασίου ἀναφορὰς, ὅτι ἑώρταζε τὸ τριακοςὸν ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας του· τότε ἐξεφώνησε καὶ ἐγκωμιαςικόν τινα λόγον πρὸς αὐτὸν, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὗρε μεγάλην χάριν, καὶ μετ᾿ αὐτοῦ συνέφαγε, καὶ συχνὰς ἐπιςολὰς ἐλάμβανε παρ᾿ αὐτοῦ. Εγεννήθη τὸ 264. καὶ ἀπέθανε τὸ 340. Τάσσεται ἀναντιῤῥήτως μεταξὺ τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μέγας ἀριθμὸς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει λεπτομερῶς ὁ Ανθιμος Γαζῆς, εἰς τὴν Ελληνικήν του βιβλιοθήκην.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Εμέσης, εἰς τὴν Φοινίκην· ἐχρημάτισε συμβοηθὸς τῶν Ημιαρειανῶν· ἀπέθανε τὸ 360. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ιερώνυμος, δὲν σώζεται κἀνέν. Τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζόμενα, καὶ Λατινιςὶ ἐκδοθέντα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἶναι ἀποσπάσματα διαφόρων Λατίνων Εκκλησιαςικῶν συγγραφέων.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμ-

φυλίας· ἦτο κατ᾽ ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Βέῤῥας, καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αντιοχείας. Ητο μέγας ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν, οἵτινες συνέργησαν νὰ συναχθῇ μία ἄλλη σύνοδος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Γενομένης δὲ ταύτης καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην, ἕως ὅτου ἐγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 360. Εχει μίαν ὁμιλίαν ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον· φαίνεται ὅμως νὰ ἦναι γραμμένη, ἀπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν ἑξαήμερον, ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῶν Κριτῶν· περὶ ἐγγαστριμυθίας σύγγραμμα κατὰ τοῦ Ωριγένους, καὶ μερικὰ ἀποσπάσματτα, τὰ ὁποῖα συνάξας ὁ Φαβρίκιος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του ἐξέδωκε.

ΕΥ̓ΣΤΆΘΙΟΣ, ὁ πολυμαθέστατος· πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διδάσκαλος τῶν ῥητόρων, ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης Εκκλησίας, περὶ τὸ 1155. ἔπειτα ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Λυκίας· ἀλλὰ πρωτοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸν ἐπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον, διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως Εμμανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἔγινε μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης. Ητο παρὼν εἰς τὴν γενομένην σύνοδον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος βασιλέως, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ ὑψίστου, περὶ τὰ 1180. εὑρεθεὶς δὲ εἰς Θεσσαλονίκην τὸ 1185. ὅτε οἱ Σικελοὶ ἐκυρίευσαν ταύτην τὴν πόλιν, ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ φρόνησίν του, δι᾽ ἧς ἐξημέρωσε τὴν θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον μανίαν των κατὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς ῥητορίας του ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὸ 1194. Η πολυμάθειά του ἐξελέγχεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Εχει παρεκβολὰς εἰς τὸν Ομηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. Εκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀφανῆ εἰσέτι. Αποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ καθ᾽ Υσμίνην καὶ Υσμινίαν σύγγραμμα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔργον ἄλλου τινὸς Εὐσταθίου μὲν τοὔνομα, Αἰγυπτίου δὲ τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος.

ΕΥ̓ΣΤΆΘΙΟΣ Βαρθολομαῖος, Προφέσωρ τῆς Ανατομίας καὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ρώμης, τὸ 1250. Εξέδωκε διαφόρους εἰκόνας τῆς Ανατομίας, ὅτε δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην, καθὼς τὴν σήμερον.

ΕΥ̓ΣΤΆΘΙΟΣ Καραβίας Δραγανίγος, Ιθακήσιος, ἱερομόναχος· ἐστάθη διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς εἰς τὰς Κυδωνίας.

ΕΥ̓ΣΤΆΘΙΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, διδάσκαλος Βραχωρίου τῆς Ακαρνανίας.

ΕΥ̓ΣΤΈΦΙΟΣ Αφροδισιεύς, σοφιστὴς περίφημος. Συνέγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.

ΕΥ̓ΣΤΌΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν σοφιστής· συνέγραψε κατὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντᾶ, καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

ΕΥ̓ΣΤΡΆΤΙΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Εὐτυχίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ πολὺ σέβας εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐπιτάφιόν του λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 582. Συνέγραψε περὶ τῆς τῶν νεκρῶν καταστάσεως, τὰ ὁποῖα

ἐξεδόθησαν τὸ 1655.

ΕΥ̓ΣΤΡΆΤΙΟΣ, Νικαίας Μητροπολίτης, φιλόσοφος περιπατητικός· συνέγραψεν ὑπόμνημα, εἰς τὰ δύω βιβλία τῶν ὑςέρων Αναλυτικῶν τοῦ Αριςοτέλους, ἐκδοθ. Ελληνιςὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1536. Εζη περὶ τὰ 1110. Μ. Χ.

ΕΥ̓ΣΤΡΟΦΟΣ, Αργεῖος, ἐχρημάτιςε πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. Θουκ.

ΕΥ̓ΣΩΡΟΣ πατὴρ τοῦ Ακάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θράκης. Ομ. Ιλ.

ΕΥ̓ΤΈΚΝΙΟΣ, σοφιςής· συνέγραψε παράφρασιν, εἰς τὰ ἰξευτικὰ τοῦ Οππιανοῦ.

ΕΥ̓ΤΡΟΠΙΟΣ, ὁ γνωςὸς συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς ἱςορίας. Τινὲς ὀνομάζουσιν αὐτὸν Φλάβιον Εὐτρόπιον, καὶ τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὴν Ελλάδα· ἄλλοι τὸν θέλουσιν Ιταλὸν σοφιςὴν, καὶ ἄλλοι ἐκεῖνον τῆς Γαλατίας, ὅςις ἔχει καί τινας ἐπιςολὰς τοῦ συμμάχου. Ητον εἰς τὴν ἐκςρατείαν τοῦ Ιουλιανοῦ κατὰ τῶν Περσῶν, ὧν εἰς ἀξίωμα, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος. Εζη περὶ τὰ 340. Σώζεται μία ἐπιτομὴ αὐτοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱςορίας, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, μέχρι τοῦ 119. ἔτους, ἢ ἕως τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ· τοῦτο τὸ σύγγραμμα ἐπεχειρίσθη, διὰ προςαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ουάλεντος, συνεγράφη δὲ Λατινιςί.

ΕΥ̓ΤΥΧΊΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Παυ.

ΕΥ̓ΦΑΜΊΔΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΥ̓ΦΉΜΙΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Αριςοφάνους, διὰ τὴν ἐπιτηδείαν του κολακείαν. Σφηκ. 619

ΕΥ̓ΦΟΡΊΔΗΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἀνθρωποπώλης. Αριςοφ.

ΕΥ̓ΦΟΡΙΩΝ, Χαλκιδεὺς, συνέγραψεν Επικὰ, Ησίοδος Μοψοπία, Αττικὴ χιλιάς, πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμάτων.

ΕΥ̓ΦΟΡΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Πανθίου, ἀνδρεῖος καὶ ταχὺς Τρωαδίτης, πληγώσας τὸν Πάτροκλον εἰς τὴν μάχην, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ομ. Ιλ.

ΕΥ̓ΦΡΆΝΩΡ, περίφημος ἀγαλματοποιός, καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. Πλουτ.

ΕΥ̓ΦΙΩΝ, Αθηναῖος, κωμικός· συνέγραψε δράματα αἰσχρά. Μοῦσαι. Συνέφηβος. Θουκ.

ἘΦΆΡΜΟΣΤΟΣ, Λοκρὸς, ἀθλητὴς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὴν 81. Ολυμπ.

ἜΦΕΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Καΰςρου, ὅςτις ἔκτισε τὸν μέγαν ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ὠνόμασε τὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομά του Εφεσον. Παυσ.

ἜΦΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αριςοτέλους. Σώζονται ἀρκετὰ ἀποσπάσματα τούτου, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδιῶν, καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου. Εζη τὸ 360. Π. Χ.

ἜΦΟΡΟΣ ὁ Κυμαῖος, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους, ἀφῆκε μίαν γενικὴν ἱςορίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησαν, Διΐλλος ὁ Αθηναῖος, Ψάων ὁ Πλατεὺς, Ηρακλείδης ὁ ἐπικλειθεὶς Ποντικός. τὸ 340. Π. Χ.

ἘΦΟΥΔΙΩΝ, Παγκρατιαςὴς, Αρκὰς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ἘΦΡΑΪΜ, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Νίσιβιν τῆς Μεσσοποταμίας, (διαρπεκίρ) Εγεννήθη ἐπὶ Κωνςαντίνου τοῦ μεγάλου.

Εκ νεότητός του ἠγάπησε τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος εἰς ἕνα μοναστήριον, πρότερον ὢν διάκονος τῆς ἐν Εδέσσῃ Εκκλησίας, ὅπου εἰς μίαν μεγάλην ἔλλειψιν σίτου, ἔκαμε πολλὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχούς. Κατεγίνετο δὲ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, εἰς προσευχὴν, διδαχὰς, καὶ μελέτην τῆς γραφῆς. Κατὰ τὸν Ιερώνυμον, φαίνεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 378. Μ. Χ. ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος. Σώζονται πολλὰ συγγράμματά του εἰς τὰς διαλέκτους, Συριακὴν, Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδιδομένα τὸ 1732. καὶ 1746.

ΕΥΦΡΑΙΟΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀπὸ τὴν Εὔβοιαν, ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Οτε ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἐκδικήσεως, αὐτοχειρίσθη. Δημ.

ΕΧΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ.

ΕΧΕΤΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Ευχήνορος καὶ τῆς Φλεγένας. Οὗτος εἶχε θυγατέρα ὀνόματι Μετόπην, ἡ ὁποία ἠπατήθη ὑπό τινος αἰχμαλώτου, καὶ ὁ σκληρὸς πατήρ της καὶ ἀπάνθρωπος τὴν ἐτύφλωσε· τὸν δὲ αἰχμάλωτον στρατιώτην καλέσας, ἔκοψε τὰ αἰδοῖά του. Τέλος δὲ ἀπομανεὶς, κατέκοψε καὶ τὰς ἰδικάς του σάρκας.

Ζ

ΖΑΔΡΙΑΔΗΣ, Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ μεγάλου, τῆς μικρᾶς Αρμενίας· μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Αντιόχου, ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου. Παυσ. Αρκ. 24.

ΖΑΛΕΥΚΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λοκρῶν· ἔζη τὸ 500. Π. Χ. ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἔθεσε νόμον νὰ τυφλόνουν τὸν μοιχόν. Ο Υἱός του ἔπεσεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὁ λαὸς κινούμενος εἰς συμπάθειαν, ἐζήτει νὰ τὸν συγχωρήσῃ, αὐτὸς ὅμως θέλων νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ νόμου, ἐμοίρασε τὸ ἔγκλημα, καὶ διέταξε νὰ εὐγάλωσι τὸν δεξιὸν ἰδικόν του ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἀριστερὸν τοῦ υἱοῦ του· διὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶναι καλὸς πατὴρ, καὶ καλὸς νομοθέτης· ἐμπόδισεν ἀκόμη τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ πίνουν κρασίον, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσαι εἶναι διωρισμέναι ἀπὸ Ιατρούς.

ΖΑΜΑΝΗΣ Βερνάδος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Εγεννήθη εἰς τὴν Ραγοῦζαν, πόλιν τῆς Δαλματίας. Εζη εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΖΑΜΟΛΞΙΣ, κατήγετο ἀπὸ τοὺς Γέ-

τας. Εδιδάχθη τὴν Μαγικὴν, καὶ τὰ μυστήρια τῶν δογμάτων τοῦ Πυθαγόρου. Εθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἀπὸ τοὺς Γέτας· διότι προεῖπε πολλὰ, μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἐσέβοντο ὡς θεόν. Ο Ιουλιανὸς ἀναφέρει, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Γετῶν ἦτο πολεμικώτατον· διότι ὁ Ζάμολξις τοὺς ἔλεγεν ὅτι, ὅσοι ἀποθνήσκουσιν εἰς πόλεμον, δὲν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ μετοικοῦν, διὰ τοῦτο καὶ ἐπολέμων ἑκουσίως μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Ητο δὲ καὶ νόμος εἰς αὐτοὺς, τὸ νὰ σφάζωσι τὰς γυναῖκας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, παίζοντες τὴν Κιθάραν. Ο Ηρόδοτος λέγει ὅτι ῥίπτουσι παγίδας τοξεύοντες πρὸς τὰ ἄνω, ἐναντίον τῆς βροντῆς καὶ ἀστραπῆς, διὰ νὰ φοβήσουν τὸ θεῖον· καὶ ὁ Ζάμολξις ἐχρημάτισε δοῦλος τοῦ Πυθαγόρου.

ΖΑΜΟΣΚΗΣ, Ιωάννης, μέγας Καγκελάριος, καὶ ἀρχηστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Πολωνίας. Ο Στέφανος Βατόρης Πρίγγιψ τῆς Τρανσιλβανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, τὸν ἔδωκε τὴν ἀνεψιάν του διὰ σύζυγον τὸ 1580. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου, ἐκλέχθη βασιλεὺς, ἀλλ αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸ ἀπέβαλε, διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν Σιγισμοῦνδον Πρίγγιπα τῆς Σβεκίας· ἀπέθανε τὸ 1605. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων.

ΖΑΜΠΙΕΡΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, κάλιστος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΖΑΝΟΤΗΣ Εὐστάθιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, μαθηματικὸς περίφημος, καὶ ἄριστος ἀστρονόμος, οὗτος ἔκαμε τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πατρονίνου εἰς τὴν Βολονίαν. Απέθανε τὸ 1782. Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗ, Φαουστίνα, θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Μαράτση, καλλίστη ποιήτρια. Απέθ. 194, Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς ποιητὴς, καὶ θεμελιωτὴς τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν Ρώμην. Απέθ. τὸ 1719. Μ. Χ.

ΖΑΡΚΟΣ Γουζάλβος· οὗτος πρῶτος τὸ 1420. ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Μαδέρα, εἰς τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανὸν, ἔπειτα καὶ ἄλλα μέρη, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν μεγάλην τιμὴν, καὶ ἀναρίθμητα κέρδη εἰς τὴν Πορτογαλλίαν.

ΖΑΡΛΙΝΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν αἱ ἁρμονικαὶ ἀποδείξεις του. Απέθ. τὸ 1599. Μ. Χ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ὁ Μιτυλήνης ἐπίσκοπος. Ηκουσε πρῶτον ἐν Αλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Αμμωνίου τοῦ Ερμαίου, ἀπελθὼν ἔπειτα εἰς Βηρυττὸν, ἐν ᾗ ἦτο περίφημον σχολεῖον τῆς νομικῆς, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ, καὶ μετήρχετο αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα· διὸ ἐκλήθη καὶ σχολαστικός. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 536. Θέλουν ὅτι εὑρέθη καὶ εἰς τὴν πέμπτην σύνοδον τὸ 553. ὅτε ἔκλεξε καὶ τὸν διάδοχόν του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν δύω. ἕνας διάλογος. Αμμώνιος μεθ' ἑνὸς μαθητοῦ τοῦ ἐν Αλεξανδρείᾳ φιλοσόφου, καὶ ἕτερος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐξεδόθη Λατινιστὶ εἰς Λειψίαν καὶ Παρίσια.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, γεννηθεὶς εἰς Γαλαὰδ, καὶ καταγόμενος ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους, ἐπροφήτευσε πολλὰ,

καὶ ἀπέθανε, φθάσας εἰς γῆρας βαθύ. Τούτου ἡ προφητεία τάσσεται ὀγδόη μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων προφητῶν.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Καλλιέργος, ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἐσύστησεν εἰς τὴν Βενετίαν Ελληνικὴν τυπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· καὶ προσέτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Συμπλικίου εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους τὸ 1499. Ἐτύπωσε καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸν Βαρῖνον. τὸ 1523.

ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ἢ Ζευξίδημος, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου, καὶ πατὴρ τοῦ Αρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ηρόδ. 71.

ΖΕΥΞΙΠΠΗ, μήτηρ τοῦ Πριάμου. Αλκμάν.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ, Σπαρτιάτης, καὶ ἔφορος τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ολυμπ. Ξενοφ.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἔνδοξος ζωγράφος, ὅστις κατῴκησεν εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΖΕΥΞΙΣ, Ελλην, ἔνδοξος καὶ περιφημότατος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ηράκλειαν· ὑπερέβη τὸν Απολλόδωρον εἰς τὴν τέχνην· ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ ζωγραφίζωσι τὰς σκιὰς τῶν εἰκονιζομένων σωμάτων. Ητον ἐπιτηδειότατος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χρώματα, εἶχε ζωγραφήσει τὴν εἰκόνα μιας Ελένης ὡραιοτάτης, ἡ καλλητέρα εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν, ἦτον ἐκεινη τοῦ Ηρακλέους, ὅςις εὑρισκόμενος εἰς τὴν κούνιάν του ἔπνιγε τοὺς ὄφεις· καὶ μίαν ἑτέραν ἑνὸς ἀθλητοῦ· ὑποκάτω ταύτης τῆς εἰκόνος ἔγραψε διὰ σίχου τρόπον τινα, ὅτι ἤθελεν ἐξελεγχθῇ ἡ ἀναξιότης ἐκείνου, ὅςις ἤθελε δοκιμάσει νὰ τὸν μιμηθῇ· ὁ θάνατός του ἐςάθη τοιοῦτος· εἶχε ζωγραφίσει μίαν γυναῖκα γραῖαν, τῆς ὁποίας τὴν μίμησιν ἐπέτυχε τόσον καλὰ, ὥςε ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε ἄρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ γελᾷ, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν γέλωτα ἔμεινε νεκρὸς τὸ 400. Π. Χ. Πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἀριςουργήμασι λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε καὶ ςαφυλὰς, καὶ τὰς ἐχρωμάτισε τόσον προσφυῶς εἰς τὸ φυσικὸν, ὥςε τὰ πτηνὰ ἀπατώμενα ἐπεκάθηντο ἐπ' αὐτὰς διὰ νὰ λάβουν τροφὴν, ὅθεν ἐκαυχᾶτο καὶ πρὸς τὸν Απελλῆν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέχνης του· φιλοτιμηθεὶς ὁ Απελλῆς ἐζωγράφησε καὶ αὐτὸς εἰκόνα, ἥτις ἐφαίνετο καλυπτομένη ἀπὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἐπροσκάλεσε τὸν Ζεῦξιν διὰ νὰ τὴν ἰδῇ, ὅςις ἐλθὼν ἐκίνησε τὴν χεῖρά του πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ δοκοῦν κάλυμμα· διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη ὁ Απελλῆς νικητής· καθότι ὁ μὲν, ἠπάτησε ζῶα, ὁ δὲ Απελλῆς, τον περίφημον ζωγράφον.

ΖΕΥΣ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ νομοθέτης, οὗτος ἥρπασε την Εὐρώπην ἀπὸ την Φοινικην, τὴν θυγατέρα τοῦ Αγηνορος, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς την Κρητην, μὲ την ὁποιαν ἐγεννησε τέσσαρα παιδια, Μίνωα, Ραδάμανθυν, Αἰακὸν, καὶ Σαρπηδόνα.

ΖΗΘΟΣ καὶ Αμφιων, μυθολογοῦσιν, ὅτι ἐτείχισαν τὰς Θήβας μὲ τὴν κιθαρα· διοτι ἀπὸ τὴν ἁρμονιαν τῆς κιθαρας, ἀνέβαινον αἱ πέτραι μόναι των ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ἐκτίζοντο: Η ἀλήθεια τῆς ἱςοριας ἦτον, ὅτι

αὐτοὶ καὶ οἱ δύω Θηβαῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι κιθαρῳδοὶ, καὶ διὰ μισθὸν πρὸς τοὺς κτίστας ἔπαιζαν τὴν κιθάραν, καθότι οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν εἶχον χρήματα· ὅθεν ὅστις ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν κιθάρα των, ἠργάζετο εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβῶν.

ΖΗΝΟΒΙΑ, Βασίλισσα τῆς Παλμύρας πόλεως τῆς Συρίας, ἐστάθη μία ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας γυναῖκας, αἵτινες παρέλαβον τὸ σκῆπτρον· ἐδιδάχθη τὰς ἐπιστήμας ἀπὸ τὸν περίφημον Λογγῖνον. Ητον ὡραῖα, τιμία, σώφρων, καὶ εὔτολμος· τὸ 364. ἐκηρύχθη Αὔγουσα, ἀπὸ τὸν Γαλιέλμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐβασίλευσε μὲ δόξαν καὶ ἐξουσίαν, ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὐρηλιανὸν, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην διὰ θρίαμβον,

ΖΗΝΟΒΙΟΣ. ἢ Ζηνόδωρος, σχολαστικὸς καὶ παροιμιογράφος. Εζη τὸ 200. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐπιτομὴν παροιμιῶν εἰς βιβλία 3. ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, ὁ Εφέσιος, ἔζη τὸ 280. Π. Χ. ἐχρημάτισε πρῶτος ἐπιστάτης τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πρώτης γραμματικῆς σχολῆς. Οὗτος ἐξέδωκε τὸν Ομηρον, ἀλλὰ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Εὐσταθίου, ὁ ἐκδότης ἦτον ἐλλειπὴς ποιητικοῦ αἰσθήματος, ὅθεν καὶ ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς παρεκτροπάς.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, Αλεξανδρεὺς, γραμματικὸς· συνέγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ομηρικῆς συνηθείας, περὶ τῆς Ησιόδου θεογονίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἱστορικῶν. Πλίν.

ΖΗΝΟΘΕΜΙΣ, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Λουκ. καὶ ἕτερος πλοίαρχος ἐκ τῆς Μασσαλίας.

ΖΗΝΩΝ, υἱὸς Διοσκορίδου, φιλόσοφος Σιδώνιος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Χρυσίππου τοῦ Περσέως, φιλοσόφου Στωϊκοῦ.

ΖΗΝΩΝ, Απόστολος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1669. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητὴς, καὶ περίφημος γραμματικός· ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1751.

ΖΗΝΩΝ ἀπὸ τὴν Ελαίαν, πόλιν τῆς Ασίας, ἐφευρετὴς τῆς διαλεκτικῆς, ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Παρμενίου, ἰδὼν μίαν ἡμέραν ἕνα τύραννον εἰς τὴν πατρίδα του, ὥρμησεν ἐναντίον του, ἐθανατώθη δὲ ἔπειτα μὲ σκληρὰς βασάνους, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συνωμότας του· τὸ 520. Π. Χ.

ΖΗΝΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς Στωϊκῆς Αἱρέσεως· οὗτος πρότερον ἐμπορεύετο, εἰς τὴν θάλασσαν· ταξειδεύων δέ ποτε ὑπεχρεώθη ἀπὸ κακοὺς καιροὺς, νὰ ἀράξῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Αθηνῶν, διατρίβων δὲ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὸ ἐμπόριον, καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφάνη περίφημος· ὅθεν ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι, τότε μόνον ἐταξείδευσε καλῶς, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν πικρίαν τῶν κακῶν καιρῶν. Οὗτος ἐδόξαζεν ἕνα μόνον θεόν. Απεθα-

νε τὸ 264. Π.Χ.

ΖΙΣΚΑΣ, Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Τούρναβον, μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ Γηραλέμου ἀπὸ τὴν Πράγαν πόλιν τῆς Βοεμίας, τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν εἰς τὴν Κωνςαντίαν, διὰ προσταγῆς τοῦ συμβουλίου τὸ 1420. Επολέμησε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Σιγισμόνδον, καὶ ἐνίκησε. Τὸ 1421. ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ζήσκας, δηλαδὴ τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἕναν ὀφθαλμόν. Τὸ 1423. ἔχασε καὶ τὸν ἄλλον, καὶ μολα ταῦτα δὲν ἔπαυσε τοὺς πολέμους. Απέθανε δὲ τὸ 1424. ἀπὸ τοὺς δριμυτάτους πόνους τῶν πληγῶν του.

ΖΙΑΝΗΣ Σεβαςιάνος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας, πρῶτος ἡγεμών, ὅςις ἔγινε κατ' ἐκλογήν, καὶ οὐχὶ μὲ συγχύσεις. Λέγεται, ὅτι ἀπ, αὐτὸν ἔγινε συνήθεια νὰ ῥίπτουν χρήματα εἰς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν αὐτοκρατόρων Ελλήνων. Ουτος καταςαθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκλεξεν εὐθὺς συμβούλους, διὰ νὰ συσκέπτηται μετ' αὐτῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἡγεμονίας του.

ΖΙΖΙΜ, ἀδελφὸς τοῦ Σουλτὰν Μπεγιαζίτη τοῦ Β'. Υπεχρεώθη διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας του· δηλαδὴ εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Ρόδου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν Ευρώπην, ὡς παίγνιον τῶν ἡγεμόνων. Πολλάκις ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς βασιλεῖς, πλὴν εἰς μάτην, καθότι δὲν ἐκατώρθωσεν ἄλλο τι τῶν ματαίων ὑποσχέσεων.

ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ, ἄριστος Ἰατρὸς, συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας Γεωργίου τοῦ Γ. Απέθανε τὸ 1795 Μ Χ.

ΖΟΛΑΣ Ἰωσὴφ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μπρέσαν πόλιν τῆς Βενετίας· ἐςάθη περίφημος θεολόγος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1806.

ΖΟΥΙΓΛΙΟΣ Ενρίκος, περίφημος Αἱρεσιάρχης· οὗτος ἔσπειρεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας τὰς αἱρέσεις του· ἐφονεύθη τὸ 1531. πολεμῶν μὲ τὰ ςρατεύματα τῶν ἐπισκόπων τῆς Κωνστάντσας καὶ Βάσελ.

ΖΟΥΚΑΡΟΣ Θαδαῖος, καὶ Φεδερῖκος, ὀνόματα δύω ἀδελφῶν, ἔνδοξος ζωγράφος Ιταλός. Ο πρῶτος ἀπέθανε τὸ 1566 ἀφοῦ ἐδίδαξε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φεδερῖκον, ὁ ὁποῖος ἐτελειοποίησε πολλὰς ἐλλειπεῖς εἰκόνας τοῦ ἀδελφοῦ του· προσέτι καὶ τὰς εἰκόνας τῆς Ακαδημίας τῶν ζωγράφων τῆς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1609. Μ Χ.

ΖΟΥΜΑΪΟΣ Γαςόνης Ἰωάννης. ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσσας τὸ 1633. Εςάθη περίφημος γλύπτης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελειοποιήθη μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ανατομίας, τὴν ὁποίαν ἐσπούδασεν ἐπιμελῶς· μετεχειρίζετο κηρίον χρωματισμένον, διὰ νὰ παρασταίνῃ τὸ χρῶμα ἑκάςου ὀργάνου ἀρτηρίας, φέρ' εἰπεῖν, νεύρου κ τ λ. Εφεῦρεν ἐργαλεῖα τῆς Ανατομίας, τὰ ὁποῖα αὐτὸς κατεσκεύασεν εἰς τὴν Βολωνίαν, Φλωρεντίαν, Γενεύην, καὶ Μασσαλίαν.

ΖΩΪΛΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμφίπολιν τῆς Θρᾴκης· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 270 Π Χ. κατηγόρει τοὺς στίχους τοῦ Ομήρου, καὶ τα συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ Ισοκράτους· ἐπεθύμει νὰ τον ὀνομάζουν Ομηρομάς-

τιγα. Ο Πτολεμαῖος ἐγγίχθη μεγάλως ἀναγνοὺς στίχουςτου τινὰς, τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσει κατὰ τοῦ Ομήρου· εἶχε ζητήσει καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἰσήκουσε λέγων, ὅτι ὁ ὢν ἀνώτερος τοῦ Ομηρικοῦ πνεύματος, ὡς σὺ, δύναται βέβαια νὰ ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας του χωρὶς βοηθείας. Λέγουσιν ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐσταύρωσαν· ἄλλοι ὅτι τὸν ἐλιθοβόλησαν, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὴν Σμύρνην. Η ἐνθύμησις τούτου τοῦ ὑβριστοῦ κριτικοῦ ἐστάθη μισητὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, ὠνομάσθησαν δὲ ἔπειτα Ζωΐλοι, οἱ ὑβρισταὶ κριτικοί.

ΖΩΝΑΡΑΣ Ιωάννης, περὶ τὰ 1110. Ητον ἀπὸ τὴν Κωνςαντινούπολιν, ἀπόγονος ἐκείνου τοῦ Ζωναρᾶ, ὅςις ἐχρημάτισεν εἰς τὴν αὐλὴν Κωνςαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· οὗτος δὲ ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς καὶ εὔνους Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Η ἀτυχὴς ἀνωμαλία τῶν οἰκιακῶν του, τὸν ἔκαμεν ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, διὸ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Τὰ συγγράμματά του εἶναι. πρῶτον, χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχριτοῦ 1118. ἑρμηνεία εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων Αποςόλων, καὶ ἁγίων πατέρων· τρίτον, Γλωσσάριον, ἢ Λεξικὸν ἐτυμολογικόν· ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΝΑΪΟΣ· ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, περὶ Ρητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΖΩΠΥΡΟΣ, μυστικὸς φίλος τοῦ Δαρείου, ὅτε οἱ Σύριοι ἀπεστάτησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Βαβυλῶνα. Ο Ζώπυρος βλέπων ἀδύνατον νὰ καταπραΰνῃ τὸ κακὸν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα σκληρότατον στρατήγημα. Χωρὶς νὰ ἔχῃ εἴδησιν ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ κόψουν τὰ αὐτία καὶ τὴν μύτην του, καὶ νὰ τὸν μαςιγώσωσιν, ἔπειτα παρουσιάζεται πρὸς τὸν βασιλέα. Ο Δαρεῖος τὸν εἶδε μὲ θαυμασμὸν καὶ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, αὐτὸς δὲ ἀφ' οὗ τὸν ἐφανέρωσε τοὺς σκοποὺς του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαβυλῶνα· φθάσας εἰς τὴν πόλιν ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι λειποτάκτης, καὶ ἐμβὰς τοὺς ἐφανέρωσε ποῖος ἦτο, καὶ τοὺς ἔδειξε συγχρόνως καὶ τὸ ξεσχισμένον σῶμά του, παριστάνων τὴν ἀσπλαγχνίαν τοῦ Δαρείου, Οἱ Βαβυλώνιοι πιστεύσαντες εἰς αὐτὸν, ὡς ἐμπειρότατον πολεμιστὴν, τοῦ ἀφιέρωσαν τὴν ὁδηγίαν τῶν ςρατευμάτων. Αὐτὸς δὲ εἰς τὴν πρώτην μάχην ἐφιλοτιμήθη νὰ νικήσῃ, ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν παρέδωκεν ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ςρατεύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Διὸ καὶ ὁ Δαρεῖος πολλάκις εἶπεν, „ ἤθελον νὰ ἔχω φίλον τὸν Ζώπυρον, παρὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἑκατὸν Βαβυλῶνας· „ ἔζη τὸ 509 Π Χ.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ, ἔζη τὸ 550. Π Χ. Η ἱστορία τούτου εἶναι τόσον συγκεχυμένη, ὥςε ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ποτὲ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τάξιν. Μερικοὶ ὑποθέτουν ἓξ πρόσωπα ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα· Λέγεται ὅμως νὰ ὑπῆρξαν δύω οἱ ἀξιομνημόνευτοι· ὁ εἷς ὁ παλαιότερος ὁ Εφευρετὴς τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας.

ποκέττουν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτι ἦτον ὁ Χὰμ, ἢ ὁ Νεβρὼδ, ἢ ὁ Ασσούρ. ὅθεν τάττουσι τὴν περὶ αὐτοῦ χρονολογίαν περὶ τὰ 2200. Π Χ. Ο δὲ νεώτερος περίφημος Ζωροάστρης, ὁ κυρίως Ζαρδούευθ καλούμενος, λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υςάσπου, καὶ ποτὲ μεν Πέρσην, ποτέ δε Μῆδον, ἐνίοτε δὲ κὰι συνθέτως, Περσομήδην τὸν ὀνομάζουσιν· ὅστις διδαχθεὶς ἅπασαν τὴν Ασιατικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνώρισε τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὑπό τινος Ισραηλίτου προφήτου τοῦ Δανιὴλ. Διηγοῦνται προσέτι, ὅτι ἔκαμε περιηγήσεις τινὰς εἰς ξένα ἔθνη, καὶ ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ Βάκτρα, ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς τὸ βασίλειον τῶν Σούζων, ἐδίδαξεν ἐκεῖ μίαν νέαν θεολατρείαν εἰς τοὺς Πέρσας, καὶ ὅτι ἐστάθη ὁ πρῶτος μέγας ἀνὴρ τῶν Περσῶν, καὶ τῆς φιλοσοφίας των· ὅτι συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας ςίχων, τοὺς ὁποίους ἑρμήνευσεν ὁ Σμυρναῖος Ερμηππος· Τὸ σύγγραμμα τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἐχάθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοςόμου· ἔτι ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν Αστρολογικὰ, Χημικὰ, Θεολογικὰ, Μαγικὰ, καὶ Πολιτικά. Περὶ ἀυτῶν ὁμιλεῖ ὁ Λαμπέκιος καὶ Φαβρίκιος. Τὸ ἀξιολογώτερον μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῶν νόμων τῆς Θεολατρείας, τοῦ ὁποίου ὡς λέγουσι, σώζονται πολλὰ ἀντίγραφα εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Περσίας, ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰσέτι τὴν διδασκαλίαν του· τοῦτο τὸ σύγγραμμα εἶναι πολλὰ διαφορετικὸν ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ευσέβιος, ἐπιγραφόμενον, τῆς ἱερᾶς συναγωγῆς τῶν Περσικῶν, καὶ εἶναι πιθανὸν, ὅτι τοῦτο συνετέθη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ζωροάστρου. Αναφέρεται δὲ ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ ἓν ἄλλο σύγγραμμα, Αστρονομικὰ, Αποτελεσματικὰ ἐπιγραφόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου μερικαὶ ἀποκοπαὶ φαίνονται ἐκδεδομέναι ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς· συνέγραψεν ἔτι καὶ χρησμοὺς, ἐξ ὧν σώζονται 16. ςίχοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθῶν Φραγγῖσκος ὁ Πατρίκιος ηὔξησε τὸν ἀριθμόν των, κάι τοι νεώτερος Πλατωνιστής. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ταῦτα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Πλατωνικῶν Ζωριάςρεια· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1538. ἐπιγραφόμενα Λογικὰ λόγια τῶν ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου μάγων· καὶ ἐν Αμςελοδάμῳ τὸ 1689. Καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1722. ἐν τοῖς συμβολικοῖς χρησμοῖς, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΡΟΜΑΣΔΡΗΣ, Χαλδαῖος, σοφὸς· ἔγραψε φυσικὰ, κὰι μαθηματικά.

ΖΩΣΙΜΟΣ, ἱστορικὸς, Κώμης εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν· ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ τὸν Ολυμπιόδωρον περὶ τὰ 430. Συνέγραψεν ἱςορίαν Αυτοκρατορικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αυγούςου μέχρι τοῦ 410, Μ.Χ. ἐν ᾗ ἀναφέρει τὸν Ηλιόδωρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος δὲν ἀνέγνωσε περισσότερον ἀφ' ὅσον καὶ τανῦν σώζεται, φαίνεται ἐντελὲς, μόλον τοῦτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραψε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι πολλοὶ μετὰ ταῦτα συνέγραψαν, ἐνοῖς ἀναφέρουσι περὶ τοῦ χρυσαργύρου, εἰσαχθέντος ὑπὸ τοῦ Κωνςαντίνου, καὶ κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Ζωσίμου ἐξαληφθέντος. Ο Φώτιος λέγει ὅτι, ἡ ἱςορία τοῦ Ευναπίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζώσιμον, τὴν ἔκαμεν εἰς δύω ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα ἱςορία νέα τὸ τέλος τοῦ πρώτου· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δευτέρου βιβλίου λείπει· ἐξεδόθησαν αἱ ἱςορίαι τοῦ Ζωσίμου εἰς βιβλία πέντε ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1679. καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1713. μετὰ σημειώσεων.

ΖΩΣΙΜΟΣ, Γραικὸς τὸ γένος, τὴν Α Μαρτίου 417. ἐκάθησεν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Ρώμης· ὁ τεσσαρακοστὸς τρίτος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐστάθη ἔνδοξος. Απέβαλε τοὺς δούλους καὶ τοὺς νόθους, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν· ἐφανέρωσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίσεως τοῦ θρόνου του. Απέθανε τὴν λ΄ Δεκεμβρίου. τὸ 418. Μ. Χ.

ΖΩΧΙΑΝΟΣ, Ελλην, ἐπονομασθεὶς Καλαβρέζος· ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ. Εστάθη περίφημος εἰς τὴν τέχνην τοῦ παιγνιδίου τοῦ ὀνομαζομένου σκάκης· περιῆλθεν ὅλας τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, διὰ νὰ εὕρῃ ὅμοιόν του. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦσαν τρεῖς περίφημοι, ὁ Δοὺξ Νουμούρ, ὁ Αρνόλφος, καὶ ὁ Κωμόντης, ἔπαιξαν καὶ οἱ τρεῖς ἐναντίον τοῦ Ζωχιανοῦ, ἀλλ᾿ αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν. Αφῆκε σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τούτου τοῦ παιγνιδίου.

Η

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, Ελλην, ποιητὴς κωμικὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Ευριπίδου, Ορέστης, τὴν ἄτοπον ἐκφώνησίν του, Γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς. Αριςοφ.

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αῤῥιαν.

ΗΓΕΜΩΝ, Θάσιος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Αθην΄.

ΗΓΕΜΩΝ, Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ ἄρχοντος Χαιρώνδου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΗΓΗΣΑΝΔΡΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου, ἡγεμὼν τοῦ ςόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ ἕτερος ςρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν. Θουκ.

ΗΓΗΣΙΑΣ ὁ Μάγεος, ἱςορικὸς καὶ ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕφος ἦτον ἐπιφορτισμένον ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ελλην ἀπὸ τὴν Τάραντον, ἐπονομαζόμενος Κλεόβουλος, ἦτο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. Ευρίσκονται μικρὰ ἀποσπάσματά του ἐκδεδομένα, καί τινα ἐπιγράμματά του ὑπὸ τοῦ Γροτίου συναχθέντα. Εζη τὸ 320. Π.Χ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος περίφημος ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΗΓΗΣΙΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ολόρου ἐκ Θρᾴκης, καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδ. 39.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, μάντις Ηλεῖος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μαρδόνιον ςρατηγὸν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος,

αἰχμαλωτισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐδόλλθη εἰς φυλακήν· ἀλλά διὰ νυκτὸς ἔφυγεν, καὶ διεσώθη εἰς τὴν Τεγέαν. Ηρόδ

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς γνήσιος τοῦ τυράννου Πεισιςράτου.

ΗΔΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΗΘΑΚΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ισπανός· οὗτος ἦτον αἱρετικός, καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ ἔχυσε πολὺ αἷμα ἀθώων ἀνθρώπων, διότι ἦτο ἕνας ἀπὸ τό δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

ΗΛΕΚΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ανδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σθενέλου. Ετοιμαζόμενος ποτε ὁ Ηλεκτρύων διὰ μίαν ἐκστρατείαν, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας, καὶ τῆς θυγατρός του Αλκμένης, τὸν Αμφιτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φονεύσας κατὰ περίστασιν τὸν Ηλεκτρύωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν θυγατέραν του Αλκμήνην εἰς γυναῖκα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ητο χριστιανός. Συνέγραψεν εἰς τὴν νεότητά του μίαν μυθιςορίαν, τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, ἢ Αἰθιοπικά, εἰς δέκα βιβλία, ἔπειτα ἐχρημάτησεν ἐπίσκοπος τῆς Τρίκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐβίασε, ἢ νὰ παύσῃ τὸ σύγγραμμά του, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς· ἀλλ' αὐτὸς διὰ νὰ τὸ διασώσῃ ἐπροτίμησε νὰ τὸν καθήρουν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Νικηφόρος. Ετι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ ἐξελέγχουν νόθον. Τὰ Αἰθιοπικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. ἤκμαζε κατὰ τὸ 335.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ Λαρισσαῖος, περίφημος μαθηματικός, τοῦ ὁποίου τὰ κεφάλαια τῶν ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1657. μετὰ σημειώσεων·

ΗΜΙΘΕΩΝ Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων.

ΗΝΙΓΟΣ, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος. Αὐτὸς ἐσύστησε τὸ τάγμα τῶν Ιησουΐτῶν, τὸ πρῶτον ἐσυςήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειτα διεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ευρώπης. Η αὐστηρότης τούτου τοῦ συςήματος, ἐφόβισε πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Πάππας, καὶ τοὺς βασιλεῖς. Οὗτος ὁ ἅγιος Ηνιγος ἢ Ιγνάτσιος ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1556.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ, Ποντικὸς ποιητής· ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ ἤκουσε καὶ τὸν Αριςοτέλην· ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ φιλοσκῶπται τῶν Αθηναίων τὸν μετωνόμασαν πομπικόν. Ηγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα· ὅθεν ἐδωροδόκησε καὶ τὴν Πυθίαν, νὰ χρησμολογήσῃ εἰς τοὺς πατριώτας του ὅτι, ὁ Ηρακλείδης ἦτον ἄξιος χρυσοῦ σεφάνου. Ενῷ ἐσεφανοῦτο ἀπ' αὐτούς, ἐτρελλάθη λέγουσιν ἀπὸ τὴν χαράν του. Ετι ἐπρόςαξε λέγουσιν εἰς ἕναν τῶν πιςῶν του φίλων, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ νὰ κρύψῃ τὸ σῶμά του καὶ ἀντὶ τούτου νὰ βέσῃ εἰς τὸν κράββατόν του ἕνα δράκοντα, τὸν ὁποῖον ἐκ νέου ἔτρεφε, διὰ νὰ διαφημισθῇ ὅτι μετεμορφώθη εἰς δράκοντα, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς μετεβέβη-

κεν, ἐνῷ δὲ τὸν ἐξέφερον οἱ πολῖται, ὁ δράκων ἀκούσας τὴν βοὴν ἐξέδυ τῶν ἱματίων, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ κραββάτου διεσπάραξε πολλούς· διὰ τοῦτο καὶ κατεκρίθη αὐτὸς μὲ ἕνα ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸν Λαέρτιον. Σώζονται τούτου ἀποσπάσματα περὶ πολιτειῶν· αἱ δὲ Ομηρικαί του ἀλληλογραφίαι κρίνονται ὅτι εἶναι ἑνὸς ἄλλου Ηρακλείδου. ἔζη τὸ 330. Π.Χ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Εφέσιος· ἔζη τὸ 500. Π Χ. Εχρημάτισε βασιλεὺς τῆς Εφέσου, καὶ παραίτησε τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ καταγίνηται εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐσάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ελεατικῆς αἱρέσεως. Εδόξαζε τὸ πῦρ ὡς ἀρχὴν ὅλων τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸ πῦρ. Επωνομάσθη Κλαυσῖνος, διότι βλέπων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἔκλαιε πάντοτε· ἐπὶ τέλους ἐμίσησε τὴν συναναςροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη εἰς τὰς ἐρήμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς παλαιοὺς ἥρωας τῶν Ελλήνων, υἱὸς τοῦ Αμφυτρίωνος καὶ τῆς Αλκμήνης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ 12. περιβόητα ἆθλα, διὰ τὰ ὁποῖα μετὰ θάνατον ἀπεθανατίσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας.

ΗΡΙΛΛΟΣ, ὁ Καρχηδόνιος. Οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπιςήμη εἶναι μία ἕξις τῆς φαντασίας, ἥτις ὑποπίπτει εἰς λόγον, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πάντα συντείνουν, εἰς τὸ νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος ἐπιςήμων, καὶ νὰ μὴ διαβάλη κατηγορῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι αἱ περιςάσεις μεταβάλλουσι τὰ πράγματα, καθὼς καὶ ὁ χαλκὸς γίνεται ἀνδριὰς τοῦ Αλεξάνδρου, ἢ τοῦ Σωκράτους, τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι ἀδιάφορα. Εχει συγγράμματα μικρὰ μεν, πλὴν μὲ δύναμιν ἐπιχειρημάτων πλήρη, καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς Ζήνωνα, καὶ ἄλλα περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, καὶ περὶ μαμικῆς, καὶ ἕτερα, ὅρα Διογένην Λαέρτιον.

ΗΡΙΝΝΗ, ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐχρημάτισε σύγχρονος τῆ Σαπφοῦς. Απέθανεν εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας της. Σώζονται αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου. Εζη τὸ 590. Π.Χ.

ΗΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Συληmβρίαν, πόλιν τῆς Θρᾴκης· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ιπποκράτους, θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς γυμναςικῆς Ιατρικῆς· πρότερον ἦτον παιδαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος καὶ ἀδυνάτου κράσεως, μετεχειρίσθη τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καὶ ὠφεληθεὶς ἐσύςησε τὴν γυμνασικὴν μέθοδον, τῆς ὁποίας ἔγινε γυμνασιάρχης· ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος καὶ κανόνες, μὲ τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο τὰ γυμνάσια, ὡς Ιατρικὰ βοηθήματα, ἐπειδὴ τὰ συγγράμματά του δὲν μᾶς διεσώθησαν.

ΗΡΟΔΩΡΟΣ, ὁ Ποντικὸς, γραμματικὸς Ελλην, σύγχρονος τοῦ Αριςοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύω αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ καὶ Ηρακ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, Χαλκηδόνιος, περίφη-

μος Ιατρὸς, μαθητὴς τῆς Αλεξανδρεικῆς σχολῆς. Εζη τὸ 300· Π' Χ. ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούτ·

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Παρίου, ἐν Ελλησπόντῳ, εἷς τῶν Ιώνων ςρατηγῶν, οἱ τινες συνεςράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, ἐςάθη ὁ πατὴρ τῆς ἱςορίας, ὁ ἐνδοξότερς ἀπὸ τοὺς ἱςορκοὺς Ελληνας· περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ιταλίαν, καὶ ὅλην τὴν Ελλάδα· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν των, καὶ ἐσύνθεσε 9. βιβλία ἐπιγραφόμενα Μοῦσαι· ἐγεννήθη τὸ 404. Π.Χ. εἰς τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Η ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Αργεςοράτῳ τὸ 1816. εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως·

ΗΡΩΔΗΣ, Αττικὸς, Τιβέριος Κλαύδιος· ἔζη περὶ τὸ ἔτος 143.Μ.Χ. ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα· φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ. Εἶχεν ἐκ φύσεως θαυμάσιον δῶρον, τὸ νὰ ἐκφωνῇ ἐκ τοῦ προχείρου ῥητορικωτάτους λόγους, ὥςε εἰς τὴν νεότητά του, καὶ ὁ Καῖσαρ Αδριανὸς τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμόν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς διὰ τῆς ῥητορίας νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀπεφάσισεν ἐκ τῆς λύπης του νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Δούναβιν ποταμόν. Ο Αντώνιος τὸν εἶχεν ἀκόμι διοικητὴν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ ἐλευθέρων πόλεων, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὴν ἀρχιερατείαν. Εζη ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καισαρίδος Φαοςίνης τὸ 175. καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συγγράμματα κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολλῶν, συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ἕνας λόγος ἐσώθη περὶ πολιτείας, ἐνῷ συμβουλεύει τοὺς Θηβαίους, καὶ Πελοποννησίους, νὰ συμμαχήσωσι κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Αρχελάου, ὅςις εὑρίσκετο ἐκδεδομένος εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ῥητόρων.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἱςορικῶν, ἔζη περὶ τὰ 238. Μ. Χ. ἦτον ἀξιωματικὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ· συνέγραψε μίαν Ρωμαϊκὴν ἱςορίαν, εἰς βιβλία η. ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Αντωνίνου, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγούμενος συμβεβηκότα, ὅσα ἤκουσε, καὶ ειδε, καὶ ἔμαθε, ἐνῷ εὑρίκετο εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ ἀξιώματός του, καὶ ταῦτα φαίνονται ἀτελῆ εἰς δύω μέρη· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Βενετίᾳ, τὸ 1503. παρὰ τῷ Αλδῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, πίνακος, καὶ Λεξικοῦ.

ΗΡΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς· ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου.

ΗΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφεῦρε τὸ ὑδραυλικὸν ὡρολόγιον τὸ 210. Π. Χ. καὶ τὴν μηχανὴν, ἥτις ὀνομάζεται πηγὴ Ηρωνος· Ουτος συνέγραψε περὶ τῆς Μηχανικῆς θεωρίας, καὶ περὶ Αὐτοματοποιητικῶν, βιβλία 2. καὶ ἄλλα διάφορα.

ΗΡΩΦΙΛΟΣ, Χαλκηδόνιος, ὁμοῦ μὲ τὸν Ερασίςρατον· οἱ δυω οὗτοι ἰατροὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν Ανατομίαν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὑπὸ τὴν προςασίαν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, καθότι οἱ διάδοχοι τοῦ Αλεξάνδρου εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑπερασπίζοντο μὲ ἔνθερμον ζῆλον τὰς τέχνας καὶ ἐπι-

σήμας· ὁ δεύτερος τῶν Πτολεμαίων εἶχε συστήσει τὴν περιβόητον ἐκείνην βιβλιοθήκην ἀπὸ 200. χιλιάδας βιβλία, καὶ ηὐξήνθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μὲ πλῆθος αναριθμήτων βιβλίων. Οταν οὗτοι δι προρηθέντες ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἀνατέμνωσι νεκρούς, μόλις ἐδυνήθη τὸ βασιλικὸν κράτος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, δι ὁποῖοι τοὺς ἐσοχάζοντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίους, καὶ ἔβλεπον μὲ φρίκην καὶ μῖσος τὴν τομὴν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ο Ηρόφιλος οὗτος μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου, ἀπέδειξεν ὅτι τά νεῦρα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀπὸ τὸν νοτιαῖον μυελόν, καὶ ὄχι καθὼς ὑπέθεσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν. Περιέγραψεν ἀκριβῶς τάς σπερματικὰς κύστεις, καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὄργανα· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ τὰ συγγράμματα τῶν δύω τούτων ἀνδρῶν δὲν ἀπεσώθησαν, μόλις σώζονται μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κέλσου, καὶ Γαληνοῦ. Εστάθησαν δι πρῶτοι, οἵτινες μετεχειρίσθησαν τὰ θερμὰ λουτρὰ, ὡς ἰατρικὰ βοηθήματα, καὶ μερικοὶ συκοφάνται ἐτερατολόγησαν ὅτι ἐβραζον ζωντανοὺς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς ἀνανεώσωσιν. Ο Γαβριὴλ Φαλλόππιος ὀνομάζει τὸν Ηρόφιλον εὐαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων. Πρῶτος αὐτὸς ἔλαβεν ἰδέας περὶ τοῦ σφιγμοῦ· Εζη τὸ 300.Π.Χ.

ΗΣΑΙΑΣ, ἔζη τὸ 794. Π. Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Αμώς, τινὲς εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ προφήτου Αμώς, καὶ ἄλλοι ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Αμαζίου· ἄλλοι πενθερὸν τοῦ βασιλέως Μανασῆ. Επροφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Οζίου, Ιωθάμ, Αχάζ, καὶ Εζεκίου. Η προφητεία των τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων προφητῶν. Θαυμάζεται δὲ διὰ τὸ ὕψος τῶν λόγων του, ὥστε καὶ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνότατος ὀνομάζεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ, ἔζη τὸ 880. Π.Χ. μετὰ τὸν Ομηρον ὁ πλησιέστατος ποιητής. Ητον υἱὸς τοῦ Δίου καὶ τῆς Πικυμήδης, ὁ πατήρ του κατ' ἀρχὰς ἔζη εἰς τὴν κώμην τῆς Αιολίδος, ἤτοι εἰς ταῖς Φώκαις. Επειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν, κατῴκησεν εἰς τὴν Ασκρην παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ελικῶνος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Λέγεται νὰ ἦτο κατ' ἄλλους σύγχρονος τοῦ Ομήρου, καὶ ὅτι φιλονεικήσας μετ' αὐτοῦ, ἔλαβε βραβεῖον ἕνα τρίποδα, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τρίποδος, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὁ Ησίοδος εἰς τὰς μούσας, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐνίκησε τὸν Ομηρον εἰς ἕναν ὕμνον. Εις τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λοκρίδα, εἰς τὸν οἶκον ἔνθα ἐκατοικοῦσεν, ἕνας τῶν συγκατοίκων του ἔφθειρε την κόρην τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τῆς παρθένου ὑποπτευθέντες αὐτόν, τὸν ἐθανάτωσαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ δελφῖνες ἀναλαβόντες τὸ σῶμά του, τὸ ἔφεραν εἰς περιγιάλιον, ἔνθα ἐπανηγύριζον οἱ Λοκροὶ, μαθόντες δὲ οὗτοι ὅτι ἐθανατώθη ὁ ἀνὴρ ἀδίκως, καὶ εὑρόντες τοὺς φονεῖς, τοὺς ἔρριψαν ζωντανοὺς εἰς την θάλασσαν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν κατεδάφησαν. Η ταφὴ εἰς τὴν Νεμέαν. Αλλ' οἱ Ορχομενοὶ μετεκόμησαν τὸ

λείψανόν του εἰς τὸν τόπον του, καὶ κτίσαντες τάφον ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν. Εκ τῶν συγγραμμάτων του τρία ποιήματά του μόνον ἀπεσώθησαν· ὅμως οἱ κριτικοὶ ἀποῤῥίπτουν μερικοὺς ἐκ τῶν σίχων του, ὡς μὴ γνησίους. Εξεδόθησαν δὲ καὶ μετὰ σχολίων καὶ χωρὶς, ἐν Βενετίᾳ τὸ 1495. μετὰ καὶ ἄλλων ποιημάτων· καὶ ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μετὰ σχολίων πάλιν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1603.

ΗΣΥΧΙΟΣ Μιλήσιος, ἔζη περὶ τὰ 565. Μ.Χ. Ητον υἱὸς Ησυχίου νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ὅςις διὰ τὸ ἀξίωμά του ὠνομάσθη ἔνδοξος. Ο Σουΐδας ἀμφιβάλλει ἂν ἦτο χριςιανός· ἀλλ' ὁ Κάνε ἀπέδειξε προφανῶς τὸ ἐναντίον. Συνέγραψεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Ιουςινιανοῦ, μίαν χρονικὴν ἱςορίαν, ἀπὸ τοῦ Βήλου τῶν Ασσυρίων, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αυτοκράτορος Αναςασίου, εἰς ἓξ τμήματα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἀπεσώθη, παρὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἕκτου τμήματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἂν καὶ τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίου τοῦ Κωδηνοῦ. Εκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι καὶ ἓν λεξικὸν ἐπιγραφόμενον, ὀνοματολόγος, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἐπιτομὴ ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, τὸ 1679. ἐν Γενέβρᾳ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις.

ΗΣΥΧΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεὺς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ λεξικοῦ. Ηνθει περὶ τὸν.4.αἰῶνα· ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς ἐρεύνας. Τινὲς τὸν τάσσουσι περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα χριςιανόν, χωρὶς καμμιᾶς ἀποδείξεως. Τὸ λεξικόν του συνεκροτήθη ἐκ τῶν λέξεων τοῦ Απίωνος, Απολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου Αριςάρχου, Διογενιακοῦ, Ηλιοδώρου καὶ Ηρωδιανοῦ τῶν γραμματικῶν, προσθέσας καί τινας λέξεις ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου κωμικῶν, τραγικῶν καὶ ἱςορικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα νὰ ἔγινε προσθήκη ἀπὸ νεωτέρους. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1520. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΙΝΗ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς. Απολδρ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Αλεξανδρεὺς, ἔζη περὶ τὰ 169. Μ.Χ. εἷς τῶν γραμματικῶν, τὸν ὁποῖον Ιούλιος ὁ Καππιτώλιος συναριθμεῖ, μεταξὺ τῶν διδασκάλων τοῦ Ονήρου ἢ Βήρου. Ηκμαζε μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον. Συνέγραψεν ἓν ἐπωφελέςατον ἐγχειρίδιον περὶ ποιητικῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διεσώθη, καὶ ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1526. καὶ ἔπειτα ἐν Παρισίοις τὸ 1553. ἐν τοῖς βασιλικοῖς τύποις. Η ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1810.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ, φίλος καὶ πολλὰ ἠγαπημένος Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῆς Ασίας, ὅςις ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Εκβάτανα· πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Αλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέςατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται δι' αὐτὸ περὶ τὰς 2000. τάλαντα, Πλούτ. Διοδ.

Θ

ΘΑΔΔΑΪΟΣ Ιταλὸς, ἐπωνομάσθη Ιπποκρατίσας· ἐςάθη ὁ μεγαλήτερος ἰατρὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ποιημάτων μὲ ὑπομνήματα. Συνέγραψεν εἰσέτι καὶ ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, προφυλακτικὸν τῆς ὑγιειας. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1751. Μ,Χ.

ΘΑΔΑΣ Φραγγῖσκος, περίφημος γλύπτης Ιταλὸς, ὅςις ἤνθει περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοζίμου τοῦ πρώτου, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

ΘΑΪΣ, περίφημος γυνὴ ἐν Αθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Αλέξανδρον, ὅςις διὰ τῆς παρακινήσεώς της, κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Πλούταρ.

ΘΑΛΓΑΘΦΕΛΛΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. Τὸ 730. Π.Χ. ὑπέταξε τὴν Μηδίαν, Συρίαν, καὶ μέρος τῶν δέκα Εβραϊκῶν φυλῶν. Βασιλευοντος τοῦ Σεβέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΘΑΛΗΣ ὁ Μιλήσιος· οὗτος ἔφερε τὰς πρώτας γνώσεις τῆς Μαθηματικῆς καὶ Αςρονομίας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ελλάδα. Ουτος εὗρεν, ὅτι ἡ διάμετρος διαιρεῖ τὸν κυκλον εἰς δύω ἴσα μέρη· ὅτι δύω τρίγωνα εἶναι ἴσα, ὅταν ἔχωσι τὰς δύω γωνίας καὶ τὴν μίαν πλευρὰν ἴσας. Εις αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν καταμέτρησιν τῶν πυραμίδων, διὰ τῆς ἀποτελουμένης σκιᾶς των Οἱ μαθηταὶ τῆς Ιωνικῆς σχολῆς, κατέσκαιναν Γεωγραφικοὺς χάρτας, κατεσκεύαζαν Ηλιακὰ ὡρολόγια, καὶ προέλεγον τὰς ἐκλείψεις τοῦ Ηλίου. Εζη τὸ 548. Π.Χ.

ΘΑΛΗΤΑΣ, Κρὴς, ποιητὴς Λυρικὸς. Συνέγραψε ποιήματα μυθικά. Ο Λυκοῦργος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην· συνέτεινεν ἀρκετὰ εἰς τὰ ἤθη τῶν Σπαρτιατῶν, μὲ τὰς χάριτας τῶν ποιημάτων του. Οἱ ςίχοι του ἦσαν γεμάτοι διαταγὰς, τοῦ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. Ητο συνεργὸς καὶ πρόδρομος, ἐκείνου τοῦ περιφήμου νομοθέτου εἰς τὴν μετασχημάτισιν τῶν συμπολιτῶν του.

ΘΑΜΥΡΙΣ, Θρᾶξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ἄριςος μουσικος.

ΘΑΝΗΡΑΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ινάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458. Π.Χ, Ηρόδ.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ Μιλησία, ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως Αντιόχου. Μετὰ τὸν θανατον τούτου ἔμεινεν αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην, ὅτε οὗτος ἐξεςράτευσεν κατὰ τῶν Ελλήνων.

ΘΑΡΥΨ, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· πατὴρ τοῦ Αρκέτα. Θουκ.

ΘΑΡΥΒΙΣ, ἐκ Λυρνησοῦ, ςρατηγὸς τῶν Λυδῶν. Αἰσχύλ.

ΘΕΑΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, ἐπίσημος Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Ουλία, Αργεῖος, νικήσας εἰς τοὺς Εκατομβαίους ἀγῶνας εἰς τὸ Αργος. Πίνδ.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἄριστος ἀςρολόγος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΝΩ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου. Λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ητο τόσον σπουδαία, ὥςε ὄχι μόνον συνέγραψεν· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀνεδέχθη καὶ τὸ σχολεῖον του. Εκ τῶν συγγραμμάτων της εὑρίσκονται τεμάχια τινα, καὶ ἐπιςολαὶ, ἐξ ὧν ἐν μιᾷ γίνεται μνεία Παρμενίδου τοῦ Πλάτωνος, τρία τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιςολῶν, ὑπὸ τοῦ Αλδου τὸ 1499. εἰς Βενετίαν τὸ 1739.

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Εκάβης, ἱέρισσα τοῦ ναοῦ τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν Τρῳάδα, ἥτις ὡς λέγουσι παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Οδυσσέα.

ΘΕΑΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηςῆρα της Φάντην.

ΘΕΑΝΩ, Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρει ὁ Σουΐδας.

ΘΕΑΡΙΩΝ, περίφημος ἀρτοποιὸς Αθηναῖος. Πλάτ.

ΘΕΑΣΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεοπρέπους, εἷς τῶν δοκίμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΘΕΛΞΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅςις ἐφόνευσε τὸν Απιν, βασιλέα τοῦ Αργους. Απολδ.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ὁ σοφιςὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πισίδειαν τὸ 360. Μ.Χ. Ο πατήρ του Ευγένιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιςήμας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του λόγον. Οὗτος ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν μὲ μεγάλην φήμην εἴκοσι χρόνους· ἔπειτα ἐςάλη εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνςαντίνου, διὰ πολιτικὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ἐπιςρέψας διέτριβεν εἰς Κωνςαντινούπολιν. Ητον ὀπαδὸς τοῦ Αριςοτέλους· δὲν καταφρονεῖ ὅμως, καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος σύςημα, καθότι τὸν ἐμιμήθη εἰς τὴν Ρητορικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Εὐφραδὴς, καθὼς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Ο δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζηανζηνὸς, εἰς μίαν ἐπιςολὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ὀνομάζει Λόγον· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμαζε ςολισμὸν τοῦ βασιλείου του, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου τὸ 355. καὶ τὸν ἐπροβίβασεν ἔπειτα καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμόν. Ο Ιουλιανὸς τὸν ἔκαμεν ἔπαρχον, καὶ ὁ Θεοδόσιος τὸ 384. τὸν ἔςειλεν εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως, μετὰ τοῦ υἱοῦ του Αρκαδίου, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Λέγει δὲ μόνος του, ὅτι ἐδούλευσε τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν χρόνους τεσσαράκοντα μὲ ἀξιώματα. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α'. τριάκοντα τρεῖς λόγοι. β'. Παράφρασις τῶν ἀναλυτικῶν τοῦ Αριςοτέλους· γ'. Παράφρασις τῶν φυσικῶν τοῦ αὐτοῦ. δ'. ὁμοία περὶ ψυχῆς. ε'. ὁμοία εἰς τὸ περὶ μνήμης.

ς. πάλιν ὁμοία εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ Αριστοτέλους περὶ Ουρανοῦ. ζ'. ὁμοία παράφρασις εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ αὐτοῦ. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1537. καὶ ἐν Παρισί ις τὸ 1684.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ἐπίσημος πολίτης Αιγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος, καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πίνδαρ.

ΘΕΜΙΣΤΟΓΕΝΗΣ Συρακούσσιος. ἱςορικός. Εγραψε τὴν Κύρου Ανάβασιν, καὶ ἄλλα τινα περὶ τῆς πατρίδος του.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, περίφημος ςρατηγὸς Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους. ἀνὴρ ἔνδοξος, ὄχι τόσον διὰ τὸ γένος του, ὅσον διὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα. Εις τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός του ἦτο πολλὰ ἄσωτος· ἀλλὰ σύγχρονος ὢν τοῦ Μιλτιάδου ςρατηγοῦ περιφήμου, καὶ ἀκούων τὰς νίκας του, ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος, μετέβαλε τρόπον καὶ ἀνεφάνη ἐκεῖνος, ὁποῖον διαθρυλλεῖ ἡ ἱςορία. Οταν ὁ Ξέρξης ἐπολέμευσε τὴν Ελλάδα μὲ τὰ ἀναρίθμητά του ςρατεύματα, αὐτὸς ἔπεισε τοὺς Αθηναίους ν' ἀφήσουν τὴν πόλιν των, καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸν διὰ θαλάσσης, βλέπων τὴν πεζικήν των δύναμιν ἀνίκανον νὰ παραταχθῇ πρὸς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Εναυμάχησεν εἰς τὸ ςενὸν τῆς Σαλαμῖνος μὲ ὅλον τὸν Ελληνικὸν ςόλον, καὶ κατετρόπωσε τὴν πληθὺν τῶν βαρβαρικῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐςάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βαρβάρου. Ητον ὅμως πολλὰ κενόδοξος καὶ φιλόδοξος. Λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην, διὰ ν' ἀποκαταςήσῃ τοὺς Αθηναίους μόνους θαλασσοκράτορας, ἐσυλλογίσθη νὰ καύσῃ ὅλα τὰ συμμαχικὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ δίκαιος Αριςείδης δὲν τὸ ἐνέκρινε, καὶ ὁ δῆμος τὸ ἀνέβαλε. Καταφρεχθεὶς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἀπὸ φθόνον, κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του τιμώμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως· ἔπειτα ὅμως βιαζόμενος νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του, ἔπιεν ἑκὼν αἷμα ταύρου καὶ ἀπέθανε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 21. ἐπιςολαὶ, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1722. Εζη τὸ 467. Π.Χ.

ΘΕΜΙΣΩΝ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Αντιόχου, ὅςις ἐδιοικοῦσε τὰ πολιτικὰ μετὰ τοῦ Αριςείου, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου.

ΘΕΜΙΣΩΝ, τύραννος, τῆς Ερετρίας.

ΘΕΜΙΣΩΝ. ὁ Λαοδικεὺς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεθοδικῆς αἱρέσεως. Εςάθη περιβόητος διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Λέγουσιν ὅτι, πρῶτος αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τῶν βδέλων, τὰς ὁποίας ἔβαλεν ἐπὶ τῶν κροτάφων του διὰ τὰς κεφαλαλγίας. Κατεσκεύασε καὶ εἶδος τι καθαρσίου, λεγόμενον Ιερὰ πικρὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ. Πρῶτος αὐτὸς περιέγραψε τὴν κατασκευὴν τοῦ Διακωδείου· διέκρινε πρῶτος τὰς χρονικὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὀξείας· κατέγραψε καθαρῶς τὴν λέπραν κτλ.

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝ, Θηβαῖος, φίλος καὶ πιςὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἰςχυροτέρων πολιτῶν τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Αθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος.

Θουκυδ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, ἀθλητὴς, υἱὸς Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαντου ἀνδρείαν. Ενίκησεν ἀπειράκις εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας εἰς τὴν Ελλάδα, διὸ καὶ ἐτιμήθη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς, καὶ μὲ ἀνδριάντας.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, Ιταλὸς· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Συνέγραψεν ἑρμηνείας εἰς τὸν Ομηρον. Φαβρίκ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, κυνικὸς φιλόσοφος, ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου. Υπῆρξαν δύω ἐν Αθήναις, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα·

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, πρέσβυς τῶν Αθηναίων, τὸν ὁποῖον ἔςειλαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, Αἰγινήτης, ὅςις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρος.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, κωμικὸς Θεσσαλός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος.

ΘΕΟΓΝΙΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς τραγικὸς Αθηναῖος. Αριςοφ. Αχαρ. 190.

ΘΕΟΓΝΙΣ, συγγραφεὺς, Ελλην· συνέγραψε περὶ τῶν ἐν Ρόδῳ θυσιῶν.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητής· ἔζη τὸ 548. Π. Χ. Εγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἦτον ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἀλλ᾽ ἐξωρίσθη μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς γυναικός του Αργυροῦς, καὶ ἔζησεν εἰς τὰς Θήβας τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Εκ των συγγραμμάτων του σώζονται μερικὰ γνωμικὰ εἰς ἐλεγείους ςίχους. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν τοῦ Ησιόδου καὶ Θεοκρίτου τὸ 1495. παρὰ τῷ Αλδῳ, καὶ παρ᾽ ἄλλοις ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τραγικὸς, ἀπὸ τὴν Φασιλίδα· ἔζη τὸ 369. Π.Χ. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, ἔγραψε τραγῳδίας. Σώζονται ἐκ τούτων ἀποσπάσματά τινα ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ Γροτίου, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΔΟΛΗΝΔΑ, βασίλισσα τῆς Λομβαρδίας. Τὸ 592. ὑπανδρεύθη τὸν Αἰγιλοῦλφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασε τὸν θρόνον. Ο μέγας πάππας Γρηγόριος, φοβούμενος τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἥτις κατέπεισε τοὺς Γερμανοὺς, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αρειανισμὸν, καὶ ἔγιναν Καθολικοὶ, ἔλαβε μεγάλην φροντίδα νὰ ἔχῃ τὴν φιλίαν της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγιλοῦλφου ἐβασίλευσεν αὐτὴ χρόνους δέκα, μὲ μεγάλην φρόνησιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, γραμματικὸς, Αλεξανδρεύς. Συνέγραψε περὶ Γραμματικῆς, περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐξ ὧν τὸ περὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Μεκκέρου. Εζη τὸ 420. Μ.Χ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, περίφημος ἀςρονόμος. Εζη τὸ 150. Μ.Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα συνέγραψεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ἀξιώματα Θεωδᾶ τοῦ Λαοδικέως, ὅςις ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ. Σώζονται τρία βιβλία τῶν σφαιρικῶν, καὶ τινα ἄλλα περὶ ἡμερῶν

καὶ νικτῶν βιβλίον α. καὶ β΄. Εξεδόθη σαν Ελληνολατινιςὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΟΤΑΣ, Γόδιος, περίφημος ςρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. Λυκ.

ΘΕΟΔΟΤΗ, Αθηναΐς, περιβόητος γυνὴ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιελέχθη. Ξενοφ. Εχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Αλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἐκήδευσε καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Αθήν.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ ὁ Εφέσεος, ἔζη τὸ 176. Μ. Χ. Ητο τοῦ ἀπὸ Εὔξεινον πόντον Μαρκιῶνος, ὅςις λαβὼν τινας διδασκαλίας τοῦ Εβίωνος, ἐκλήθη καὶ Εβιωνίτης. Ητο χριςιανὸς, ἔπειτα ἔγινεν Ιουδαῖος. Απ᾽ αὐτὸν προῆλθε καὶ μία νεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἔγινε γνωςὴ εἰς τὸν Ειρηναῖον τὸ 177. Απὸ τοῦτον μετεφράσθη καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸ Ελληνικὸν μετάφρασις, ἥτις εἰσέτι σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ παρὰ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲν μᾶς εἶναι βέβαιον, ἂν ἀπ᾽ αὐτὸν συνεγράφησαν. Αἱ μεταφράσεις του εὑρίσκονται ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τοῦ Ωριγένους, εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, ἔζη τὸ 430. Μ. Χ. Ητον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλατίᾳ Αγκύρας, ὅςις καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Νεςορίου, εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ σύνοδον. Σώζεταί μία ὁμιλία του ἐκδοθεῖσα ἐν τοῖς συνοδικοῖς, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Νεςορίου ἄλλην ἐν Παρισίοις τὸ 1665. καὶ ἄλλα τινα ὁμοίως ἐν τοῖς συνοδικοῖς.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοζοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλά.

ΘΕΟΔΩΡΑ, εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τὴν Ρώμην, παλακὶς τοῦ Αλταβέρτου εὐγενοῦς τῆς Τοσκάνης. Αὕτη ἡ ἀναίσχυντος γυνὴ εἶχε δύω θυγατέρας, ἐξ ὧν τὴν μὲν πρώτην ὀνομαζομένην Μερτσίαν, ἐβίασε καὶ ἔγινε παλακὶς τοῦ Πάππα Σεργίου τοῦ γ. τὸ 907. τὴν δὲ δευτέραν ἔκαμε παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος τὸ 914. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἔγινε διάδοχος τοῦ Πάππα ὁ Ιωάννης ἀπὸ τὴν Ρεβένην, ὅςις ἔλαβε κατὰ κληρονομίαν καὶ τὴν παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασε Κρεσέντσιον.

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ, ἐγεννήθη περὶ τὰ 393. Ελαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθότι ἡ μήτηρ του ἦτο ςεῖρα 13. χρόνους, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναςήριον τοῦ Εὐτροπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ. Εδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου Μοψουέςε, καὶ Ιωάννου τοῦ Χρυσοςόμου. Ακων ἔλαβε τὴν ἐπισκοπὴν μικρᾶς τινος ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Αντιοχείας Θεοδώρου τὸ 423. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ διὰ προτροπῆς Ιωάννου τοῦ Αντιοχείας, συνέγραψε κατὰ τῶν ιβ΄. κεφαλαίων, τῶν κατὰ Νεςορίου τοῦ Κυρίλλου, διεβλήθη ἐν τῇ ἐν Εφέσῳ συνόδῳ τὸ 431. παρὰ τοῦ Κυρίλλου, ὡς ὁμόφρων τοῦ Νεςορίου, ὥςε ἦτο χρεία νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ β΄. σύνοδον τὸ 449. καὶ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451. διὰ νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν Νεςόριον· διὸ καὶ ἔμειναν τὰ βιβλία του ἀναθεματισμένα, συνεργείᾳ τοῦ Κυρίλλου. Θέλουσιν ὅμως, ὅτι ὁ Θεοδώρητος ἐςάθη ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ σχίσ-

ματος τῶν δύω Εκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται ἀρκετὸς ἀριθμός. ά. ἐκλογαὶ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. β'. ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ἐπισολῶν τοῦ Αποσόλου Παύλου. γ'. Ιςορίας ἐκκλησιαςικῆς βιβλία 5. δ'. ἱςορία ἀσκητικὴ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν. ε. ἐπισολαὶ 147. ς' διάλογοι τρεῖς μεταξὺ τῶν Αρειανιςῶν καὶ Ορθοδόξων. ζ'. Αἱρετικῶν μύθων βιβλία ὀκτώ. ή. περὶ προνοίας ὁμιλίαι δέκα θ'. κατὰ ἐθνικῶν βιβλία 12. ί. Αντιῤῥήσεις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ Κυρίλλου Αλεξανδρείας. ιά. διάλογοι κατὰ Αρειανῶν. Εκτὸς δὲ τούτων καί τινες ἐπισολαὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων. Εξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ εἰς διαφόρους τοπους καὶ χρόνους. Ορα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθήμου Γαζῆ.

ΘΕΟΔΩΡΙΚΟΣ, υἱός τοῦ Θεοδωρεμίου, βασιλεὺς τῶν Γότθων· Τὸ 489. ἔφθασεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐνίκησε τὸν Οδοάκρην εἰς δύω μάχας· ἐπολιόρκησε τὴν Ραυένην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Γότθους. Ο δὲ Θεοδώρικος ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλην παράταξιν, καὶ ὁ λαὸς καὶ το Ιερατεῖον· Τὸ 499. ἐκάθησεν εἰς τὴν Παυΐαν, ὅπου ἦτον ἡ καθέδρα τοῦ βασιλείου. Οὗτος ἥνωσε τὴν Ιταλίαν, Σικελίαν, Ισπανίαν καὶ τὴν Ανατολικην Ιλλλιαν· ἦτον ὅμως βάρβαρος, ἑπομένως καὶ ἡ διοίκησις του ἀποτέλεσμα μιᾶς παραλόγου καὶ πανούργου θελήσεως. Εβασίλευσεν εἰς τὴν Ιταλίαν 38. χρόνους. Διὰ γραμματεα τον εἶχε τον περίφημον Κασσιόδωρον ὡς πάντη ἀγράμματος. Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του ἠμαύρωσε τὴν δόξαν του μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάππα Ιωάννου εἰς τὴν Ραυένην, Μπιετσίου εἰς τὴν Παυΐαν, καὶ Σιμμάχου εἰς τὴν Βερώνην, τῶν πλέον ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ιταλίας. Απέθανε τὸ 526. Μ. Χ. Επὶ τῆς βασιλείας του ἤρχησεν ἡ Ιταλικὴ διάλεκτος.

ΘΕΟΔΩΡΙΣ, γυνὴ ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἰάτρισσα, ἥτις κατεσκεύαζε καὶ ἰατρικά. Δημ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαςικῆς ἱςορίας· ἐχρημάτισεν ἀναγνώςης τῆς ἐν Κωνςατινουπόλει ἐκκλησίας. Εζη περὶ τὰ 530. Μ.Χ. ὅςις ἐσύνθεσε μίαν ἐπιτομὴν ἐκκλησιαςικῆς ἱςορίας εἰς 4 βιβλια ἐκ τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, ἥτις σώζεται ἐν χειρογράφοις, ἐξακολουθήσας ἀπὸ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μέχρι τοῦ Ιουςινιανοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνςαντινουπόλεως· ἀλλὰ τὰ δύω πρῶτα βιβλια ἐχάθησαν, καὶ ἐκλογαί τινες μόνον Νικηφορου Καλλιςου Ξανθοπούλου σώζονται, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀπέσπασεν ἀντιγράφων, ὅσα ἐνθυμεῖτο, διὰ χειρὸς του Βαλεσίου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος. Εξεδόθησαν δὲ αἱ ἐκκλησιαςικαὶ αὗται, μετα τῆς τοῦ Εὐσεβίου ἱςορίας ἐν Λουτετιᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιςινῃ Λαύρας. Συνέγραψε περι το 660 Μ.Χ. περι τῆς ἐνσάρκου οἰκονομιας κατα διαφορων αἱρετικων. Εξεδοθη ἐν Γενέβρᾳ το 1507. υπο Εὐσταθίου, και ἐν Λουτετιᾳ τῶν παρι-

σίων τὸ 1599.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Αβουκάρῥας, ἐπίσκοπος τῆς Κάῤῥας, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἔζη περὶ τὰ 770. Μ.Χ. Οὗτος ἦτο πεπαιδευμένος εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Αραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἐθνῶν. Ἐξεδόθη ἐν Ἰγγοςάλδ. τὸ 1606. καὶ ἐν Γατισδῶνα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γαζῆς, Θεσσαλονικεὺς, ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριςος, ἤξευρε καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐχρημάτισε προφέσωρ δημόσιος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Φεῤῥάραν. Ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ πέμπτου, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ὅλοι σχεδὸν οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, οἵτινες ἔμελλον νὰ πλουτήσωσι τὴν ὁλόκληρον Εὐρώπην. Οἱ δυςυχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Θεόδωρος Γαζῆς. Βυσσαρίων Τραπεζούντιος, Ἰωάννης Αργυρόπουλος διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Κοσμᾶ, δουκὸς τῆς Φλωρεντίας, Κωνςαντῖνος Λάσκαρις, Μιχαὴλ Αποςόλης, Ανδρόνικος ὁ Κάλλιςος, Ἐμμανουὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, Γεώργιος Ερμώνυμος καὶ ἄλλοι πολλοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔπρεπε νὰ ἐγχαράξωσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ χρυσοῦς χαρακτῆρας. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ. Συνέγραψε Γραμματικὴν ἔντεχνον, καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔγραψε καὶ παράφρασιν εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Στουδίτης, ἐγεννήθη εἰς Κωνςαντινούπολιν τὸ 759. Τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὴν ἐν τῷ προαςείῳ τῆς πόλεως κειμένην, ἔγινεν ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνςαντίνου, διότι ἀπεχωρίσθη τῆς γυναικός του Μαρίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, καὶ ἐψηφίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, πάλιν ἕνεκα τούτου, καὶ ἐξωρίσθη καὶ δεύτερον τὸ 809. Ανακαλεσθεὶς δὲ πάλιν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ θεσπίσματος Λέοντος κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἐςάλη πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε διάφορα βάσανα καὶ παιδείας. Περὶ δὲ τὸ 821. ἐπροσκλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαήλ. Απέθανε δὲ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος τὸ 826. Συνέγραψεν ἕνα μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων· τὰ δὲ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν εἰκονομάχων. β'. ὁμολογίαν τῆς πίςεώς του. γ'. ὕμνους καὶ ἐπιγράμματα 122. δ'. ἐπιςολαὶ εἰς βιβλία ς'. ε'. κατήχησιν διῃρημένην εἰς μικροὺς λόγους, εἰς τὰς

τεσσαρακοστάς. ς' κεφάλαια 4. περὶ ἀσκητικῆς ζωῆς. ζ' ἐγκώμια τινα εἰς ἁγίους. Ἐξεδόθησαν αἱ ἐπιςολαὶ, καὶ ἄλλα τινα δογματικὰ, ἐν τῇ Οπερα του Σιρμόνδου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ πρόδρομος, ἔζη ἐν Κωνςαντινουπόλει τὸ 1143. Μ.Χ. Ητον ἀπὸ ἐπισήμων γενεαν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτον ἀδελφὴ τινος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐργάτης διαφόρων γλωσσῶν· πρόσιτ. ὅτι ἦτο ῥήτωρ, θεολόγος καὶ ποιητής· ἐπωνομάσθη δὲ πτωχὸς, καθότι ἔζη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐσύχαζεν εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνςαντινουπόλεως· ἐςάθη καὶ διδάσκαλος εἰς αὐτο. Συνέγραψε δὲ ἔτι καὶ μίαν ᾠδὴν, πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Σεβαςοκράτορα κύριον Ἀνδρόνικον τὸν Κομνηνὸν. Σώζονται τουτου ἐπιγράμματα εἰς την κτίσιν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ὑπόθεσεις τῆς θειας Γραφῆς, ἐκδοθέντα ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1536. καὶ ἄλλα 14. διαφορου ὕλης, ἐκδεδομένα ἐν ἄλλοις τόποις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Βαλσαμὼν, ἐγεννήθη εἰς Κωνςαντινούπολιν· ἔζη τὸ 1192. Ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, νομοφύλαξ καὶ χαρτοφύλαξ· ἔπειτα προεχειρίσθη καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ Ἀντιόχεια κατ' ἐκείνους τοὺς χρονους, ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσιαν τῶν Λατίνων, ἔμεινεν ἡσυχάζων εἰς Κωνςαντινούπολιν. Θέλουσι τινὲς, ὅτι ἦτον εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μετὰ Ζωναρᾶ ἔζησε καὶ ... τὸ ... Τα συγγράμματα του εἶναι ἀποκανόνας ἐκκλησιαστικοὺς, καὶ ἑρμηνείας εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποςόλων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672.

ΘΕΟΚΛΑΪΣ Σπαρτιάτης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, του ὁποιου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἕνα Ηρακλέα ἐκ κέδρου κατασκευασμένον ἐν Ολυμπίᾳ τῆς Ηλιδος.

ΘΕΟΚΛΗΣ, πλούσιός τις Κορίνθιος, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς μεγαλοψυχίαν του.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ μάντις ἄριςος. Οὗτος προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Οδυσσέως, καὶ τὸν θάνατον τῶν μνηςήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ, Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς τῶν τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. περὶ Στεφ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, Χῖος, ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ισοκρατικοῦ. Συνέγραψεν ἐπιςολὰς καὶ λογους πανηγυρικοὺς καὶ ἄλλα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φιλινης, Συρακούσσιος, ἐγεννήθη τὸ 270. Π.Χ. Ητο περίφημος ποιητὴς, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν του ὠνομάσθη Βουκόλος. Ἐςάθη ὁ κορυφαῖος των Βουκολικῶν ποιητῶν. Τὰ συγγράμματά του Δωρικῶς, εἶναι εἰκόνες τῶν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν. Σώζονται τριάκοντα περι ματά του ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλια, και ἄλλα διάφορα ἐκδοθ. ἐν Οξωνια τὸ 1770. εἰς δύω τομους.

ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ, τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπο του βασιλέως τῶν Περσων Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτου κατὰ τῶν Ελληνων.

ΘΕΟΞΕΝΟΣ, συνέγραψε περὶ τοῦ Σκύθου Αναχάρσιδος. Λυκ.

ΘΕΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αθηναίου Λεώ, τῆς Συμβούλης καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν. Διὸ καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν Αθηναίων μὲ ἴδιον ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742. Π. Χ. Εδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ ςρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμισιςράτου, Χῖος. Θεωρεῖται ὡς ὁ καλήτερος Ελλην ἱςορικὸς μετὰ τὸν Ηρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Οὗτος συνέγραψε μίαν συνέπειαν τῆς ἱςορίας τοῦ Θουκυδίδου, καὶ βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Κατηγορεῖται ὡς ὀξύθυμος καὶ δηλὸς εἰς τὰς κρίσεις του.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιοῦ Θεοδέκτου. Εζη τὸ 404. ἐπὶ Πλάτωνος· ἦτο ποιητης τῆς ἀρχαίας κωμωδίας· Σώζονται τιν' ἀποσπάσματα ἐκδοθ. εἰς τὴν συναγωγην τῶν Ελλήνων τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΘΕΟΤΙΜΟΣ, Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεόγ. 860.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Βυζάντιος. Οὗτος ἔζη δύω αἰῶνας πρὸ τοῦ Θεοφάνους του πνευματικοῦ. Εγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς δεκαετοῦς βασιλείας Ιουςίνου τοῦ νεωτέρου ἀπὸ τὰ 567. μέχρι τοῦ 577.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Νόννος· τὸ 950. ἔγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνςαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐπιτομὴν τῶν ἱςορικῶν παραγγελμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη ἀπὸ τὸν Οριβάσιον καὶ ἄλλους παλαιοὺς συγγραφεῖς· ἔτι δὲ καὶ θεραπείας διαφόρων νόσων.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς Ισαύρου, μοναχὸς ἐνὸς μοναςηρίου, τοὐπίκλην πνευματικός. Οὗτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος Αρμενίου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Επίδαυρον πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἔζη τὸ 414. Π.Χ. ἦτον ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν, ὡς λέγεται. Τὰ λείψανα τῶν κωμωδιῶν του εὑρίσκονται συναγμένα καὶ ἐκδεδομένα, ὑπὸ τὴν τοῦ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἤκμαζε περὶ τὸ 181. Μ.Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐθνικος, καθὼς καὶ ὁ μεταφραςὴς του Γερμανὸς ἀποδεικνύει ἐκ τῶν βιβλίων του, ὅτι ἦτον Ιουδαῖος ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Σαδουκαίων, καθότι καλεῖ τὸν Αβραὰμ προπάτορα καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Αλλὰ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἔγινε χριςιανὸς τὸ 169. καὶ ἀνεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Αντιοχείας. Ολίγον πρὸ τοῦ θανάτου του συνέγραψε τρία βιβλία· ἀλλ' ὁ Δόδελ, ὁ Βολφιος καὶ ὁ Λακτάντιος τὰ ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον τινα Θεόφιλον Αντιοχέα. Τὰ πρὸς Αὐτόλυκον τρία του βιβλία, ἐξεδόθησαν

ἐν Τιγουρίῳ τὸ 1546. καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἄλλοτε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τὸ 385. μετὰ τὸν Τιμόθεον. Ητον ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθής. Εδειξε μέγαν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν ἐθνικῶν, τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· ἀλλ᾽ ἦτο διεφθαρμένης ψυχῆς ἄνθρωπος, καὶ ἀνάξιος τοῦ ἀποςολικοῦ θρόνου, καθότι ἦτο δοῦλος τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καθὼς φαίνεται τοῦτο, εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς Νιτρίας ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ πρᾳοτάτου Χρυσοςόμου μῖσος, τὸ ὁποῖον συναπέθανε μετ᾽ αὐτοῦ. Εβάςαζε δὲ τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τυραννικῶς χρόνους εἰκοσιοκτώ. Σώζονται μερικά του συγγράμματα. α. πρόλογος πρὸς Θεοδόσιον τὸν αὐτοκράτορα περὶ τοῦ Πάσχα, β. κανόνες μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος. γ. λόγος παραινετικὸς ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου βιβλιοθήκῃ. δ. ἐπιςολὴ πρὸς Αμμώνιον, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν νομικῶν τῆς Κωνςαντινουπόλεως· διὰ προςαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ιουςινιανοῦ, ἔφερεν εἰς τάξιν τὰ βιβλία τῶν νόμων, ὅςις ὠνομάζετο παρ᾽ αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς νομικοῖς. Ερμήνευσε παραφραςικῶς εἰς τὸ Ελληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ινςιτούτων. Μερικοὶ δὲ τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν, ὅτι ἡ παράφρασις αὕτη ἔγινε παρά τινος ἄλλου Θεοφιλίτση καλουμένου· ἀλλ᾽ ἀπό τινας περιςάσεις ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ αὐτὸς Θεόφιλος εἶναι ὁ παραφραςὴς καὶ συγγραφεὺς τῶν Ινςιτούτων. Απέθανε τὸ 534. Εκτὸς τούτων συνέγραψε καί τινα ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν διατάξεων, ἐξ ὧν μερικὰ τεμάχια σώζονται. Εξεδόθη δὲ ἡ παράφρασις αὕτη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. καὶ ἔπειτα ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἔζη τὸ 640· Μ.Χ. Ιατρὸς καὶ πρωτοσπαθάριος, καταλιπὼν δὲ τὰ τοῦ κόσμου ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν Ελληνιςί, α. περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος βιβλία ἕξ. β. περὶ οὔρους, γ΄. περὶ διαχωρημάτων τῆς κοιλίας. δ. ὑπόμνημα εἰς τους ἀφορισμοὺς τοῦ Ιπποκράτους. ς. περὶ σφυγμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος Κναφεὺς, ἀπὸ τὴν Λέσβον· ὁ ἔξοχος μαθητὴς τοῦ Αριςοτέλους, καὶ διάδοχος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς· ἐνησχολήσθη ἐξαιρέτως εἰς τὸ περὶ Βοτανικῆς. Οὗτος ἐχρημάτισεν ὁ παλαιότερος βοτανικὸς μετὰ τὸν Αριςοτέλην. Διὰ τὴν ἄκραν του πολυμάθειαν, φιλοπονίαν καὶ ἀρετὴν, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Αθηναίων· διὰ δὲ τὴν θαυμαςὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττίαν του μετωνομάσθη παρὰ τοῦ διδασκάλου του, ἀπὸ Εὔφραςος, Θεόφραςος. Διογένης ὁ Λαέρτιος σημειόνει πολλά του συγγράμματα· Εζη περὶ τὰ 290. Π. Χ. Τὸ περὶ Ηθικῶν χαρακτήρων σύγγραμμά του ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς Παρίσια τὸ 1798, Τὰ δὲ λοιπὰ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1821 εἰς πέντε τόμους.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ὁ Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος· ἔζη περὶ τὸ 629. Ἦτον συγγενὴς Πέτρου τοῦ πραιφέκτορος τῆς Αἰγύπτου· ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διὰ τὴν ἀξιότητά του μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Συνέγραψε μίαν γενικὴν ἱστορίαν, διὰ προτροπῆς τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐλεεινοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης ἀναφέρει τὸν Περσικὸν πόλεμον· ὅθεν συμπεραίνεται· ὅτι συνέγραψε τὸ 629. Μ. Χ. Σώζονται ἔτι ἀπορίαι αὐτοῦ φυσικαί, καὶ ἐπιστολαὶ ἠθικαί, γεωργικαὶ καὶ ἐρωτικαί, τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάννου Γροντερίου καὶ ἄλλων τὸ 1599. καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας, ἢ Ὀχρίδος, ἔζη τὸ 1107. νομίζεται κατ' ἄλλους Κωνσταντινουπολίτης, κατ' ἄλλους δὲ Βοιωτός. Εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις τοῦ τότε καιροῦ· μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς. Ἡ πολυμάθειά του τὸν ἀνέδειξε καὶ διδάσκαλον τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα, Κωνσταντίνου, καὶ Μαρίας τῆς Πριγγιπίσσης αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὀχρίδος, ἢ πάσης Βουλγαρίας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ά. ἑρμηνεία εἰς τὰ 4. εὐαγγέλια. β'. εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ἁγίου Παύλου. γ'. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων. δ'. Εἰς τὰς καθολικὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πέτρου. ε'. λόγοι τινὲς καὶ ἐγκώμια. ς'. Εἰς τοὺς δώδεκα Προφήτας ζ'. ἐπιστολαί. η'. Ὁμιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Ἑωθινά, καὶ ἄλλα τινά. Ἐξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζόμενα Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τρεῖς τόμους τὸ 1754. Μ. Χ.

ΘΕΡΣΙΜΟΧΑΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Δημ.

ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου.

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ομ. Ιλ.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ, Καλυδώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχημότατος ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὁμήρου ἦτο προμήκης τὴν κεφαλήν, χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, κυρτός, φαλακρὸς καὶ ἀραιότριχος, ὑβριστὴς, καὶ μέγας ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ἀχιλλέως· ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη κτυπηθεὶς κατακέφαλα μὲ τὴν γροθιάν.

ΘΕΣΠΙΣ ὁ ἀρχαιότατος ποιητὴς τραγικὸς Ἑλλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰκαρίαν τὸ 923. Π. Χ. Επροσέθεσεν εἰς τὴν τραγῳδίαν ἕνα πρόσωπον, ἐκφράζον λόγους τινὰς μεταξὺ τῶν δύω μερῶν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ τραγῳδία παρεσταίνετο ἀπὸ μίαν συνάθροισιν μουσικῶν καὶ χορευτῶν, οἵτινες ἐχόρευον καὶ ἐτραγῴδουν ὕμνους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Οὗτος δ' ἐσύστησε καὶ σατυρικούς. Ὁ Ὁράτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς φερόμενος ἐπὶ ἁμάξῃ μὲ μερικοὺς ἄλλους ποιητάς, παρέσταινε τὰ ποιήματά του ἔχοντες τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γένειά των πεφυρμένα μὲ οἶνον· ὁ δὲ Σουΐδας ὅτι ἦτο τοῦτο ὤχρα κοκκίνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, ὁ κορυφαῖος τῶν μεθοδικῶν Ἰατρῶν, ἐχρημάτισε καὶ Ἰατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Ἐδιδάχθη τὴν θεωρίαν τοῦ Θεμίσωνος, ἔπειτα ἐσύστησε ἴδιον σύστημα Ἰατρικῆς σύντομον καὶ ἀπλούστατον· διὰ τοῦτο ἐκαυχᾶτο, ὅτι διδάσκει ἐντελῶς τὴν Ἰατρικὴν εἰς διάστημα ἕξ μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὁ μαθητὴς χρείαν πείρας καὶ παρατηρήσεως. Ἐνῷ ὁ θεῖος Ἱπποκράτης εἶπεν "Ἡ μὲν τέχνη μακρὰ, ὁ δὲ βίος βραχύς", ὁ Θεσσαλὸς ἔλεγεν "βίος μακρὸς, ἡ δὲ τέχνη βραχεῖα". Ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ἰατροῦ, δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ νὰ πυκνώσῃ, ἢ νὰ ἀραιώσῃ τὰ στερεὰ, καὶ οὕτω νὰ ἰατρεύσῃ τὰ πάθη. Μόνας τὰς ψευδεῖς ταύτας θεωρίας του, ἠξιώθη εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλας τιμάς. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ποτὲ Ἰατρὸς δὲν ἐξήρχετο εἰς τὸν δρόμον μὲ τόσην λαμπρὰν πομπὴν καὶ παράταξιν, ὡς αὐτός· ἀλλ' εὐδοκίμει ὄχι διὰ τὴν τῆς Ἰατρικῆς του ἀξιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑπουλότητα, κολακείαν καὶ ὑπόκρισιν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκολάκευε τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐσύγχαζε χάριν χαιρετισμοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μεγιστάνων μὲ ἄκραν μικροπρέπειαν. Ὁ Γαληνὸς τὸν ὀνομάζει δαιμονιώδη, κόλακα, δοκησίσοφον, τολμηρότατον καὶ ἀναίσθητον. Διὰ προσταγῆς του ἐχάραξαν ἐπάνω τοῦ τάφου του "Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Θεσσαλὸς ὁ νικητὴς τῶν Ἰατρῶν". Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον κατὰ τῶν ἀφορισμῶν τοῦ Ἱπποκράτους, ὅπερ ἐμπαίζει πολλάκις ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους ἰατρὸς, ζήσας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

ΘΕΥΓΕΝΙΣ, γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ.

ΘΕΩΝ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής. Συνέγραψεν ἕν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, τέχνη περὶ προγυμνασμάτων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Οὐψαλίᾳ τὸ 1630. Ἔζη τὸ 320. Μ.Χ.

ΘΕΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων. Ἔζη περὶ τὰ 365. ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ μέλος τοῦ μουσείου. Ἐστάθη περίφημος καὶ διὰ τὴν πολυμαθεστάτην θυγατέραν του Ὑπατίαν, καὶ διὰ τὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικάς του γνώσεις. Περιγράφει μίαν ἔκλειψιν τοῦ Ἡλίου, τὴν ὁποίαν παρετήρησε τὸ 365. Ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α. ἔκδοσις περὶ τῆς ὁποίας ὅρα Εὐκλείδην. β. ἡμερολόγιον, καὶ μερικὰ τεμάχια εἰς τὸν κανόνα τοῦ Πτολεμαίου. γ. σχόλια εἰς Ἄρατον. δ. ὑπόμνημα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πτολεμαίου, τὸ ὁποῖον συνέγραψε πρὸς χρῆσιν τοῦ υἱοῦ του.

ΘΕΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς Σμυρναῖος. Ἔζη τὸ 120. Μ.Χ. ἦτο Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν Ἀριθμητικὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ σώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1644.

ΘΗΛΑΓΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτου, εἷς ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους τῶν

Αθηνῶν, τοὺς ὁποίους ἐσύςησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν νίκην. Μίαν ἡμέραν ἦτο προσκεκλημένος μὲ ἄλλους τινας εἰς ἕνα συμπόσιον· ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον ἔπεσε τὸ ὀσπήτιον καὶ ἐφόνευσε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Θηραμένους. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμακάριζον διὰ τοῦτο, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀπεκρίθη " ἡ τύχη βέβαια μεγαλήτερον κακὸν μ᾽ ἑτοιμάζει. καὶ τῷ ὄντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐβιάσθη νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ Κεῖος, σοφιςής. Εγραψε περὶ ὁμοιώσεως λόγου, περὶ εἰκόνων καὶ περὶ σχημάτων.

ΘΗΡΙΚΛΗΣ, περίφημος σκευοποιὸς Κορίνθιος, κατασκευάζων διάφορα εἴδει ἀγγείων ἐκ πηλοῦ, ἢ ξύλων. Αθην. Λουκ

ΘΗΡΙΠΠΙΔΗΣ Αθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Δημ.

ΘΗΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφῶντος, τύραννος τῶν Ακραγαντίνων εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 480. Π. Χ.

ΘΗΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πυτθέως, εἷς ἀπὸ τοὺς ἀργοναύτας, συγγενὴς του Ηρακλέους. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτο γενναῖος καὶ πλήρης ἀγαθότητος. Εκὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αθηναίους ἀπὸ τὸν ἐτήσιον φόρον, φονεύσας τὸ φοβερὸν θηρίον τὸν Μινώταυρον. Εκατώρθωσε δὲ τοῦτο μέσον τῆς Αριάδνης, ἥτις τοῦ ἔδωκεν ἕνα νῆμα, καὶ ὁδηγούμενος ἐκ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

ΘΗΣΕΥΣ, ἱςορικὸς ἔνδοξος. Εγραψε τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς βιβλία ς. Κορινθιακῶν βιβλία τρία, καὶ περὶ του Ισθμικοῦ ἀγῶνος.

ΘΙΜΒΡΑΧΟΣ, πολεμιςὴς Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΘΙΜΒΡΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΘΟΑΣ Ελλην, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Λῆμνον τὸ 960. Π.Χ. καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον.

ΘΟΑΣ, υἱὸς του Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

ΘΟΒΕΛ, πρῶτος, ὅςις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ ἀναλύειν τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον.

ΘΟΥΚΛΗΣ, ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅςις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Αλωπικεὺς τὸν δῆμον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύοτο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας δι᾽ ἐξοςρακισμοῦ. Θουκ α. 117. Πλάτ. Λάχ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονὸς τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου, καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Αθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. Λαχ σελ, 179.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, περίφημος ἱςορικὸς ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ολώρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Αντιφῶντος, νεώτερος 16. χρόνους

τοῦ Ηροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77. Ολυμπιάδος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Οὗτος ἐκςρατεύσας εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Αμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα ςρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ πόλις ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου συνέγραψε τὴν πολύτιμον ἱςορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς 8. βιβλία μετὰ πολλῆς ἱςορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμυροληψίας. Εμεινε δὲ ἀτελὴς ἢ διὰ τὸν θάνατόν του, ἢ διότι δὲν ἀνείχετο νὰ περιγράψῃ τὰ μετὰ ταῦτα δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἐκ τούτου τοῦ πολέμου. Κατά τινας λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, κατ᾽ ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος, Θουκ. δ 104. Αριςφ. Αχ. 703. Φαβρ. Ελλ. βιβλ. II. σελ. 721.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου φίλος καὶ ξένος τῶν Αθηναίων. Θουκ. η. 92. (- - υ -, παρα δὲ τοῖς ὕςερον καὶ - υ υ -.)

ΘΟΥΦΑΝΗΣ, κόλαξ καὶ ἀπατεὼν εἰς Αθήνας. φατριαςης τοῦ Κλεωνος, Αριςοφ.

ΘΟΩΤΗΣ, κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς την μάχην, ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΑΛΚΗΣ, Ελλην, ἀρχαῖος ἱςοριογράφος. Στράβ. βιβ. ά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἀνὴρ μὲ γενναιότητα, ἀνδρείαν καὶ ςαθερότητα. Μετὰ τὴν σύςασιν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς τὰς Αθήνας, αὐτὸς βλέπων τοὺς πολίτας τυραννουμένους ὑπ᾽ αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν νὰ ἐξορίζουν, τοὺς δὲ νὰ θανατώνουν, τῶν δὲ νὰ δημεύουν τὰ ὑπάρχοντα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ συλλέξας φυγάδας τινας καὶ φιλοπάτριδας ἀνδρείους, ἦλθεν εἰς Αθήνας καὶ ἐκυρίευσε πρῶτον ἕνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Φυλήν. Εκεῖθεν δὲ ὁρμώμενος κατεπολέμει τοὺς ἐν τῇ πόλει τυράννους, ἕως τοὺς ἐπολιόρκησεν. Εἰς τοιαύτην περίςασιν καὶ οἱ κατεπτυημένοι ἀπὸ τὰς τυραννίας, καὶ δυσαρεςημένοι ἔσωθεν Αθηναῖοι, λαβόντες θάῤῥος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν, ἑνωμένοι μὲ αὐτοὺς κατήργησαν διόλου τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα, καὶ τοὺς ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐσύςησαν τὴν προτέραν των πολιτείαν, συγχωρήσαντες καὶ ὅλα τὰ ἀτοπήματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εἶχον πράξει μεταξύ των ἐπὶ τῆς τυραννίας. Εκάλεσεν δὲ τὸν ἐπὶ τοῦτο συςηθέντα νομον Αμνηςείαν· Δὶ ἀμοιβὴν δὲ αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θρασυβούλου. τον ἐςεφάνωσαν μὲ κλάδον ἐλαίας. Λέγεται δὲ, ὅτι οὗτοι οἱ τριάκοντα τύραννοι, εἰς διάςημα τριῶν καὶ ἥμισυ μηνῶν, καθ᾽ οὓς ἐξουσίαζον τὴν πολιν, ἐφόνευσαν τοσους πολίτας ἀκρίτως, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ο Θρασύβουλος ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν σκηνην του ἀπροσδοκήτως ἀπὸ βαρβάρους, οἵτινες ὥρμησαν κατ᾽ αὐτοῦ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῆς

λήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 625. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν φρόνησίν του καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥςε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐλάμβανον συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ συντηρητικῶν μέσων. Ἡρόδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους, Ἀκραγαντῖνος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησε εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας τὸ 465 Π. Χ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην του σκληρότητα, ἐδιώχθη μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων, οἵτινες ἐσύςησαν τὴν δημοκρατίαν των. Πολύβ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, ἐπίσημος δημαγωγὸς Ἑλλ. Ξενοφ.

ΘΡΑΣΥΚΛΟΣ, εὐγενὴς Ἀργεῖος, ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Πινδ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, περίφημος μαθηματικὸς, ἀςρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἔζη ἐπὶ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς βαθείας αὐτου ἀςρολογικὰς γνώσεις.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θου...

ΘΡΑΣΥΛΟΧΟΣ, Μεσσήνιος, ὀπαδὸς Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας Δημ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, Χαλκηδόνιος, σοφιςής. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Συνέγραψε περὶ Ῥητορικῆς τέχνης.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς του Νέςορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅςις ἐκςρατεύσας μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ.

ΘΡΑΣΩΝ, Ἀθηναῖος φίλος καὶ πιςὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΘΡΑΣΩΝΙΔΑΣ, Ἠλεῖος, ὅςις ἀπεκατέςησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἤλιδα. Ξενοφ.

ΘΥΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμίας, ἀδελφὸς του Ἀτρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐδιωχθησαν ὑπὸ του Πέλοπος καὶ κατῴκησαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ὁ μὲν Ἀτρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρυσθέως, ἔγινε καὶ διάδοχος του βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του.

ΘΥΜΟΙΤΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. 2) ἐπίσημος βουλευτὴς τῆς Τρῳάδος.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

ΘΥΜΟΧΑΡΗΣ, ςρατηγὸς των Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ.

ΘΥΟΣ, ἀπὸ την Παφλαγονίαν, περιβόητος διὰ την μεγάλην του ἀδδηφαγίαν.

ΘΥΡΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυ.

ΘΩΘ, Ζ Ἑρμῆς.

ΘΩΜΑΣ Γρέσχαμ, ἔμπορος Ἄγγλος. Οὗτος ἔκτισε τὸ Αὐτόνομον πανεπιστήμιον τὸ 1579.

ΘΩΜΑΣ ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομασθεὶς διὰ τοῦ μοναχικοῦ του σχήματος Θεόδουλος. Ἦτο γραμματικός, ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλαξ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. μετὰ δὲ ταῦτα παραιτήσας τὸν κόσμον ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ· Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι α. ἐκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων κατ' ἀλφάβητον· β. ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. γ. λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τέσσαρες, δ. ἐπιστολαὶ ὀκτώ. ε. Βίοι Πινδάρου, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Ἔζη περὶ τὸ 1327. Μ.Χ. Ἐξεδόθησαν ἐν Ῥώμῃ τὸ 1757, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι.

ΘΩΡΥΚΙΩΝ, δεσμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Τοῦτον ἀναφέρει εἰς τὰς κωμῳδίας του ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης.

Ι

ΙΑΔΜΩΝ, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ἡρόδ.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ἐρβάς, ἐράσμιος θεολόγος τῆς Ἀγγλίας. Ἔζη τὸ 1758. Μ. Χ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος, υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, ὁ ἔχων καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰοῦστος. Ἐχρημάτισε πρῶτος ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Σώζεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ μία ἐπιστολή του, καὶ τινὰ ἄλλα. α. εὐαγγέλιον περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου. β. εὐαγγέλιον περὶ τῆς νηπιότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Πέτρον, εἰς τὸν Ματθαῖον ἢ Θωμᾶν, γ. μία λειτουργία. Ἀπέθανε τὸ 62. Μ.Χ. Τὰ εὐαγγέλια ἐξεδόθησαν ἐν τῷ κώδικι τοῦ Φαβρικίου, ἡ δὲ λειτουργία τὸ 1560. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Κλαυδίου.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος νεοπλατωνικός. Κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον γενεὰν τῆς Χαλκίδος, εἰς τὴν κοίλην Συρίαν. Ὁ Σουΐδας τάσσει αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικὴν αὐλὴν ὁ μαθητὴς τοῦ Σώπατρος, ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Εἶχε διδάσκαλόν του τὸν Πορφύριον, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Ὁ Καῖσαρ Ἰουλιανὸς ἔλεγεν ὅτι, ἦτο κατώτερος τοῦ Πλάτωνος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους. Ἡ ἁγιότης καὶ θαυματουργική του δύναμις ηὔξησε τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν περισσότερον, ὥστε ὠνομάζετο καὶ θαυματουργός. Αὕτη ἡ φήμη καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνδρός, συνήθροισαν εἰς αὐτὸν πολλοὺς μαθητὰς πανταχόθεν. Ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκεν ἕνα διεξοδικὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων του, ἐξ ὧν τὰ

πλεῖστα ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι α΄. περὶ μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ θεουργίας τῶν ἐθνικῶν, καὶ ἐξηγεῖ τὰς δυσκολίας, αἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν. β΄. περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου βιβλία δέκα. Τὸ περὶ μυστηρίων ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1678. ὑπὸ Θωμᾶ Γάλε. Τὸ περὶ τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1707. Η εἰσαγωγικὴ εἰς τὰ Αριθμητικὰ καὶ Μαθηματικὰ διδασκαλία ἐν Αρνεμίᾳ τὸ 1668. Τὰ δὲ θεολογούμενα τῆς Αριθμητικῆς του ἐν Παρισίοις τὸ 1543.

ΙΑΝΟΣ, βασιλεὺς ἀρχαιότατος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὠνομάσθη Λάτιον.

ΪΑΟΣ, ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Οἱ Κινέζοι λέγουσιν ὅτι ἦτον ὁ νομοθέτης των, καὶ ὅτι ἦτο τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν ἡγεμόνων. Εκάθησεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρονον τὸ 2357. Π. Χ. καὶ ἔλαβε τὸν Κοὺμ διὰ διάδοχόν του. Απ᾽ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ ἱςορία τῶν Κινέζων νὰ ἦναι βέβαιος· ὅτι, διηγεῖται αὐτὸς ὁ πρίγγιψ εἶναι μυθῶδες καὶ ἀβέβαιον.

ΙΑΠΥΞ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅςις ἦλθεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ιταλίαν, καὶ ὠνόμασεν ἐκ του ὀνοματός του ἓν μέρος αὐτῆς Ιαπυγίαν. Στράβ.

ΙΑΡΒΑΣ, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας εἰς τὴν Αφρικήν. Ουτος βιάσας τὴν Διδώ, ὡς λέγεται διὰ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειριας του.

ΙΑΣΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν, ὅςις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην, θυγατέραν τοῦ Μινύου, καὶ ἐγέννησε τὸν Αρκάδα.

ΙΑΣΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, νεώτερος Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως. Εγραψεν ἀρχαιολογίαν τῆς Ελλάδος βιβλία τέσσαρα, Ιςορίαν τοῦ Αλεξάνδρου μέχρι τῆς ἁλώσεως τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αντιπάτρου, πατρὸς τοῦ Κασάνδρου.

ΙΑΣΩΝ, ἔνδοξος ςρατηγὸς Ελλην. Υπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου 40. ἥρωες ἐπέςρεψαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν Ελλάδα.

ΙΑΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, Ρόδιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ποσειδωνίου φιλοσόφου. Εγραψε βίους τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. Ιςορίαν τῆς Ελλάδος, καὶ τῆς νήσου Ρόδου.

ΙΑΤΡΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ὀπαδὸς καὶ πιςὸς Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ.

ΪΒΥΚΟΣ, περίφημος ποιητὴς Λυρικὸς Ελλην. Εκ τῶν ποιημάτων του μόνον τινὰ λείψανα σώζονται. Εζη τὸ 540. Π. Χ. Απέθανε δολοφονηθεὶς ἀπὸ λῃςάς.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ Θεοφόρος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἔλαβε την ἐπωνυμιαν ταύτην ἐπειδὴ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ιησοῦν Χριςόν· καὶ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Νύραν πόλιν τῆς Σαρδινίας. Εςάθη ἐπίσκοπος τῆς Αντιοχείας, καὶ ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· Επὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην δέσμιος, καὶ ἐπροςάχθη νὰ θηριομαχή-

τη, καὶ οὕτω κατεφαγώθη ἀπὸ τοὺς λέοντας τὸ 55. Μ.Χ. Σώζεται μέγας ἀριθμὸς ἐπιςολῶν του, τὰς ὁποίας ἐσύναξεν ὁ Πολύκαρπος, ἐξ ὧν τινες κρίνονται ὡς νόθαι, μία πρὸς τὸν εὐαγγελιςὴν Ιωάννην, καὶ μία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν, καὶ ἄλλας πρὸς ἄλλους. Φέρονται εἰς τὰς ἐπιςολὰς ταύτας δύω ἐκδόσεις διάφοροι· διὸ καὶ φιλονεικοῦσιν οἱ κριτικοὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς γνησίας ἐκδόσεως. Τὰ σωζόμενα ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν Ελληνιςὶ ὑπὸ Οὐαλεντίου ἐν Διλέγγα τὸ 1557. καὶ Ελληνολατινιςὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Γουλιέλμου Μορελίου ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1566. 1644. 1646. 1680. καὶ 1109.

ΙΔΑΙΟΣ, Ρόδιος, υἱὸς τοῦ Λισοῦ, περίφημος ποιητὴς, ὅςις ἐμιμήθη μεγάλως τὸν Ομηρον. Συνέγραψε ποιήματα τῆς Ρόδου.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ, περίφημος καὶ ἀνδρεῖος Ελλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος του Μίνοος βασιλέως τῆς Κρήτης. Οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ 80. πλοῖα, καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγίςην ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἐφόνευσε καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρωαδίτας. Μετὰ τὴν καταςροφὴν τῆς Τρωάδος, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ελληνες εἰς μεγάλην τρικυμίαν, καὶ πρὸς σωτηρίαν του ἔταξεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα νὰ θυσιάση τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσειν, ἅμα φθάση εἰς τὴν Κρήτην. Πρῶτος λοιπὸν ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἠγαπημένος του υἱὸς, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθυσίασεν εὐθὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀλλ' ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς Κρῆτας ὡς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλεντίνην, διοικήσας εἰς αὐτὴν πολὺν καιρὸν μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ, υἱὸς τοῦ Βονὸς ἐξ ἱερατικοῦ καταγόμενος γένους. Εγεννήθη τὸ 624, Π.Χ. ἐπροφήτευσε περὶ Χριςοῦ περὶ τὰ 572. Ευρέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, μετὰ τοῦ Ιούδα τοῦ Ιωακείμ, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τριακοςὸν τῆς ἡλικίας του. Ιερεὺς ὢν ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐδιωρίσθη προφήτης. Λέγουσιν ὅτι ἐφονεύθη ἀπό τινα τοῦ γένους του. Περὶ δὲ τοῦ τάφου του διηγοῦνται ἐξαίσια. Η προφητεία του τάσσεται μετὰ τῶν μειζόνων προφητῶν. Ρήσεις τινες ἀναφέρονται ἀπὸ παλαιοὺς, αἱ ὁποῖαι ἐν τοῖς κανονικοῖς δὲν εὑρίσκονται.

ΙΕΡΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Ερωτηθεὶς παρά τινος ξένου μὲ ποίαν ποινὴν ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν Σπάρτην οἱ μοιχοὶ, καὶ παρατηρήσας ὅτι ὁ Λυκοῦργος δὲν ἐδιώριζεν εἰς αὐτοὺς κἀμμίαν παιδείαν, ἀπεκρίθη, ὦ φίλε εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει τοιαύτη κακία. Αλλ' ἐὰν τύχη ἐπανέλαβεν ὁ ξένος, εἰς ποίαν ποινὴν θέλει ὑποβληθῆ; Νὰ δώση ἕνα βοῦν, ἐπανέλαβεν ὁ Ιεράδης, ὅςις ἱςάμενος πέραν τοῦ ὄρους Ταϋγέτου, νὰ ἠμπορῇ νὰ πίνη νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ευρώταν. Εγέλασεν ὁ ξένος λέγων, ὅτι τόσος μέγας βοῦς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. Πῶς λοιπὸν εἶπε θέλεις νὰ ὑπάρξη

ρειχεία εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ τρυφαὶ, τὰ πλούτη καὶ ἡ ἀπόλεια καταφρονοῦνται;

ΙΕΡΑΞ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἐζεκίου· ἔζη τὸ 628. Π. Χ. Επροφήτευσεν ἀπὸ τὰ 13. ἔτη τοῦ βασιλέως Ιωσίου, μέχρι τῶν 11. ἐτῶν τοῦ βασιλέως Σεδεκίου, ὅτε ἔλαβε τέλος καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ιουδαίων. Ελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ τῶν ἄλλων Ιουδαίων· ἀλλ᾽ ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ ἀπῆλθεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὁμογενεῖς του εἰς Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἐπροφήτευσεν ἐκ νέου· διὸ καὶ οἱ ὁμογενεῖς του κινηθέντες κατ᾽ αὐτοῦ, ἐλιθοβολήθησαν. Αἱ προφητεῖαί του σώζονται εἰσέτι. Φαίνεται, ὅτι ὁ προφήτης Βαρούχ ἦτον ὁ γραφεύς του· αὗται δὲ τάσσονται μετὰ τὰς τοῦ Ησαΐου. Ετι σώζονται καὶ οἱ θρῆνοι, οἵτινες τιμῶνται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Απονέμονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ βιβλία τῶν βασιλειῶν, καί τινες ψαλμοί· φέρονται δὲ καί τινα ἀπόκρυφα ὑπὸ τὸ ὄνομά του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1511.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν, κριτὴς τῆς Βιθυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Συνέγραψε δύω λόγους πρὸς τοὺς χριστιανούς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καὶ προτιμᾷ ὁ ἀσεβέστατος τὸν Τυανέα Απολλώνιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ σωτῆρά μας. Ο Εὐσέβιος τὸν ἀνήρεσε, καὶ ἐφύλαξε τινα ἀποσπάσματα τούτων τῶν δυσσεβῶν του λόγων. Εζη τὸ 500. Μ. Χ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, Αλεξανδρεύς, φιλόσοφος. Εζη τὸ 450. Μ. Χ. Εδίδασκεν ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, ἔχων μαθητὴν καὶ Αἰνέαν τὸν Γαζαῖον. Συνέγραψε περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης πρός τινα τῶν ἐπισήμων, Ολυμπιόδωρον, ἐν ᾧ ἑρμηνεύει καθαρώτατα τὴν Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει παραλληλισμὸν ταύτης μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους. Εχει καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰ τοῦ Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη, καί τινα Αστεῖα. Εξεδόθη τὸ περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1593. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1678.

ΙΕΡΟΦΩΝ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΙΕΡΟΘΕΟΣ, Δενδρινὸς, Ιθακήσιος, ἱεροκήρυξ, πρῶτος διδάσκαλος καὶ κτίτωρ τῆς περιφήμου σχολῆς τῆς Σμύρνης. Τοῦτον διεδέχθη μετὰ θάνατον ἕτερος Ιθακήσιος Χρύσανθος Ζ. Χρύσανθος.

ΙΕΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Δεινομένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν ἐν Σικελίᾳ τὸ 475. Π. Χ. Εστάθη σοφὸς ἡγεμών· ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, καὶ Πινδάρου. Λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τούτου καὶ ὁ Αἰσχύλος, καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Πίνδ. Ηρόδ.

ΙΕΡΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Αθήναις. Ξενόφ.

ΙΕΡΩΝ ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ιεροκλέους, βασιλεὺς τῶν Συρακουσσίων, ἀπὸ γένος τοῦ Κλέωνος, καὶ μιμητὴς τῶν ἀρετῶν του. Ολαι αἱ πόλεις ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν τὸ διάδημα, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν γενικὸν ἀρχιστράτηγον κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Εστάθη μέγας ἀνήρ. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν ὑπολύπτοντο, ὡς

πατέρα των' ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν διὰ τὸ κοινὸν καλὸν, ἡ φιλομάθειά του εἰς τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ ἐπιστήμας, ἡ προσοχὴ εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ χαρίσματα τοῦ περιφήμου Αρχιμήδους, τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Απέθανε τὸ 215. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.

ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ θεῖος, ἀπὸ τὴν Δαλματίαν· ἐγνώριζε τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν καὶ Εβραϊκὴν γλῶσσαν. Περιῆλθε χάριν μαθήσεως, τὴν Ιταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θράκην, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην. Συνέγραψε Λατινιστὶ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· μετέφρασεν ἐκ τοῦ Εβραϊκοῦ τὴν παλαιὰν διαθήκην. Εζη τὸ 400. Μ. Χ.

ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ Καρδιανὸς, (πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου,) ἐςάθη παρὰ τῷ Αλεξάνδρῳ. Τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν, εἶναι ἡ Ιςορία τῶν διαδόχων τοῦ Αλεξάνδρου. Οἱ παλαιοὶ μόλον τοῦτο τὸν κατηγοροῦσιν, ὅτι πολλάκις ἐκυριεύετο ἀπὸ ἐχθροπάθειαν καὶ ἀμυρολη[illegible]ίαν.

ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ ὁ Ρόδιος, περίφημος φιλόσοφος περιπατητικός. Εζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε φιλοσοφικὰ, καὶ περὶ ποιητῶν.

ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους τραγῳδοποιὸς, Αθηναῖος. Αρις.

ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ ἐκ τῆς νήσου Ανδρου νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ηρόδ.

ἹΕΦΕΡΗΣ, περίφημος ἱςορικὸς Αγγλος. Εζη τὸ 1125. Μ. Χ.

ἸΖΩΛΑΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἔγινεν ἱερεύς. Ο εἰκοςὸς τρίτος παππας Ιωάννης, τὸν ἔκαμε Καρδηνάλην τὸ 1415. καὶ τὸν ἀφῆκε τοποτηρητὴν εἰς τὴν Ρώμην. Οταν ὁ Λαυδισλάος εἰσῆλθε διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν πάππα νὰ φύγῃ, ὁ Ιζωλάνης ἔπεσεν αἰχμάλωτος, ὁ δὲ Σφίρζας τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκήρυξε διοικητὴν τῆς Γένοβας. Απέθανε τὸ 1421. Μ. Χ.

ἸΖΩΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Νιγαρόλου πολίτου Βερονέζου, ἥτις ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας ἦτον εὔγλωτος. Εσπούδασεὅλας τὰς ἐπιςήμας, καὶ κατεξοχὴν τὴν φιλοσοφίαν. Εσύνθεσεν ἀπείρους δημηγορίας διὰ νὰ παρακινήσῃ τὸν Πάππαν καὶ τοὺς χριςιανοὺς βασιλεῖς, διὰ νὰ κινήσωσι πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων. Ο Καρδηνάλης Βησσαρίων ἀναγινώσκων ἕνα τῶν λόγων της δὲν ἠμποροῦσε νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο σύγγραμμα γυναικὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βερώνην διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Απέθανε τὸ 1466. Μ. Χ.

ἸΗΣΟΥΣ ὁ Χριςὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἄνευ πατρός. Απέθανε διὰ ςαυρικοῦ θανάτου ὡς ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸ 33. ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ ἀνέςη ἐνδόξως ὡς θεὸς τριήμερος ἐκ τοῦ τάφου. Η τοῦ Ιησοῦ Χριςοῦ διδασκαλία ἦτο πάντοτε διὰ ζώσης φωνῆς μεταξὺ τῶν Ιουδαίων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ θεῖοι εὐαγγελιςαὶ συνέγραψαν ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Μεταξὺ τούτων εὑρίσκεται καὶ ἡ τοῦ Ιησοῦ Χριςοῦ ἀπόκρισις πρὸς τὴν

ἐπιστολὴν του Αὐγάρου, ἡγεμόνος τῆς Εδέσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐσέβιος πρῶτος ἐφανέρωσεν ἐκ τῶν τῆς Εδέσσης Αρχείων, μεταφράσας αὐτὴν ἐκ τοῦ Συρικοῦ εἰς τὸ Ελληνικόν. Αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Ευσεβίου·

ΙΗΣΟΥΣ τοῦ Ναυῆ, υἱὸς τοῦ Ναυῆ, ἀπὸ τὴν φυλὴν Εφραὶμ, και διάδοχος τοῦ Μωσέως. Εγεννήθη τὸ 1588. Π.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1478. Συνέγραψε 17, ἐτῶν ἱσορίαν.

ΙΗΣΟΥΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Σειρὰχ ἐκ τοῦ Ιουδαϊκοῦ γένους. Ηλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ευεργέτου, περὶ τὴν 159. Ολυμπιάδα. Ο προπάτωρ αὐτοῦ εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ιησοῦς ἔκγονός του ἐκληρονόμησε μίαν συλλογὴν παραινέσεων, πλήρη ἠθικῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψειν Εβραϊστὶ· ταύτην οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Ελληνικὸν ἐπιγράψας αὐτὴν βιβλίον τῆς Σοφίας.

ΙΗΤΡΑΓΟΡΗΣ, Μιλήσιος, ὅςις ἐβοήθησε τὸν Αρισαγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέςησε τοὺς Ιωνας εἰς τὴν Ασίαν κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΙΘΑΚΟΣ, ἀρχαῖος Ηρως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ νῆσος Ιθάκη. Οὗτος εἶχε δύω ἀδελφοὺς, τὸν Νίριτον καὶ Πολύκτορα. Ομ Ιλ. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς κατῴκησαν εἰς τὴν Ιθάκην, φέροντες ἀποικίας ἀπὸ ἄλλα μέρη.

ΙΚΑΡΙΟΣ, Λάκων τὸ γένος, ὁ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεως, πατρὸς τῆς Ελένης. Οὗτος κατῴκησεν εἰς ἕνα μέρος τῆς Ακαρνανίας. Εἶχε γυναῖκα τὴν Πολυκάςην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὴν Πηνελόπην τὴν γυναῖκα τοῦ Οδυσσέως.

ΙΚΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅςις διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Μίνωος, ἔφυγε μὲ τὸν πατέρα του Δαίδαλον, καὶ μὴν ἠξεύρων νὰ διοικήσῃ τὰ πανία τοῦ πλοίου ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ζ. Δαίδαλος.

ΙΚΕΤΑΣ, Συρακούσσιος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Νομίζεται ὁ ἐφευρετὴς τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν Ηλιον.

ΙΚΕΤΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, καὶ πατὴρ τοῦ Μενλανίππου. Ομ. Ιλ.

ΙΚΜΑΛΙΟΣ Ιθακήσιος, περίφημος τεχνίτης τῶν ξύλων. Ομ. Οδ.

ΙΚΤΙΝΟΣ, Ελλην, περίφημος ἀρχιτέκτων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅςις μετὰ τοῦ Καλλιςράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Αθήναις, τὸν ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, εἰς τιμὴν τῆς Αθηνᾶς. Ετι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Απόλλωνος, ἐπὶ τοῦ Κυτελίου ὄρους ἐν Αρκαδίᾳ Πλού.

ΙΛΑΕΙΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάςωρ. Απολδ.

ΙΛΑΡΙΟΣ, Γάλλος, ἐθνικὸς, ἔπειτα δὲ χριςιανὸς, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Εζη τὸ 350. Μ.Χ. Εχρημάτισε ἔνθερμος προςάτης τῆς Ορθοδοξίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν αἱρετικῶν. Συνέγραψε διάφορα χριςιανικὰ συγγράμματα.

ΙΛΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Εκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυμνήσορος βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρῳάδος ἐφονεύ-

θη ἰδιοχείρως.

ΙΛΛΥΡΙΟΣ. υἱὸς τοῦ Κάδμου. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν· ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ χώρα Ἰλλυρία.

ΙΜΒΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἀπὸ τὴν Πήδασον πόλιν τῆς Καρίας, καὶ γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Τρῳάδος, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ομ. Ιλ.

ΙΜΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολ.

ΙΜΕΡΑΙΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις.

ΙΜΕΡΙΟΣ, περίφημος σοφιστής· ἦτον ἀπὸ τὴν Προῦσαν τῆς Βιθυνίας· ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίνου, καὶ Ιουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας· διατρίβων ἐκεῖ ἐδίδασκε τὴν Ρητορικήν· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας ἔχασε τὸ φῶς του. Εζη τὸ 363. Μ.Χ. ἀπέθανε ἀπὸ λώβην. Ο Φώτιος μᾶς ἀναφέρει πολλοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Ερρῖκος ἐκλέξας τεμάχια τινα, ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Πολέμωνος.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Βικέντιος, εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ 17. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὴν Γένοβα· ἐχρημάτισεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς ὠφελίμος ἐκδουλεύσεις, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Η σύγκλητος τὸν ἐφθόνησε, καὶ τὸν ἐξώρισαν· ἀλλ' αὐτὸς εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἁπλοῦν βίον, ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1645.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετιαν, ἔνδοξος Ιατρός. Εστάθη μαθητὴς τοῦ Γηρολάμου Μερκαλιέλη. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα. Εζη τὸ 1600.

ΙΜΠΡΑΪΜΗΣ. αὐτοκράτωρ τῶν τούρκων. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ τὸν ἐνθρονίσουν τὴν 8. Φευρουαρίου 1640. Αὐτὸς εἰς τὰς ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἔβαλλαν νὰ τὸν φονεύσουν· ἀλλ' ἰδὼν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του ἐβεβαιώθη, καὶ ἐκήρυξε παρουσίᾳ ἀρόβως ὅτι ἦτο τύρανος, διὰ νὰ ἐνσπείρῃ εὐθὺς τὸν φόβον εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Υπέφεραν ὀλίγους χρόνους την κακίαν του βιασμένοι, τὴν δὲ 8. Αὐγούστου 1649. τὸν ἔπνιξαν.

ΙΝΑΡΩΣ, υἱὸς τοῦ Ψαμμητύχου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου τὸ 462. Π. Χ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ηροδ.

ΙΝΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Φορωνέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθε πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Αργους, καὶ ἐβασίλευσε 50 χρόνους τὸ 2100. Π-Χ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Αργολίδος, καὶ ἐτιμήθη ὡς εἷς τῶν παλαιῶν ἡρώων τῆς Ελλαδος. Απολλδ. Παυσ.

ΙΝΕ, παλλακὶς τοῦ Πέτρου, υἱοῦ τοῦ Αλφόνσου, τετάρτου βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ 1355. ὁ βασιλεὺς μὴν ἠμπορῶν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγάπην, την ὁποίαν εἶχεν ὁ υἱός του πρὸς αὐτήν, διὰ προσταγῆς του την ἐφόνευσαν. Μετὰ δύω χρόνους ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου ὁ υἱός του Πέτρος, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐθανάτωσαν μὲ φρικτὰς τιμωρίας τὸν Αλβάριον, Γονζάλε- καὶ τὸν

Πέτρον Κοέλλον, ἐπὶ προφάσει, ὅτι αὐτοὶ εἶχον παρακινήσει τὸν πατέρα του διὰ νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μεγάλην μνησικακίαν ἦτο παρὼν εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Κοέλλου· καὶ τὸν ἐκτύπησε μάλιστα εἰς τὸ πρόσωπον τὴν στιγμήν, καθὴν ἔμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐπωνόμασαν δήμιον. Ἔπειτα ἐκήρυξεν, ὅτι ἡ Ινε ἦτο νόμιμος σύζυγός του· ἐπρόσταξε καὶ ἔβγαλαν τὰ κόκκαλά της ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ τὴν ἔκαμε τὴν πρέπουσαν τιμὴν ὡς βασίλισσαν· καὶ τὰ ἐνταφίασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐνταφιάζουν τοὺς βασιλεῖς· τὰ δὲ παιδία της ἐκήρυξε καὶ αὐτὰ νόμιμα ἰδικά του.

ἸΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, Μικέλης. Τὸ 1721. ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1724. Οἱ Ῥωμαῖοι δι᾽ ἀρκετὸν καιρὸν ἐνθυμοῦντο τὰς καλοσύνας του. Εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης ἡ εὐτυχία ἦτο γενικὴ, καὶ ὁ λαὸς εὐχάριστος.

ἸΝΟΔΕΝΤΙΟΣ Στέφανος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μεταχειρίσθη κάθε τρόπον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν δυσαρέσκειαν, του ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε μετὰ δέκα χρόνους.

ἸΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος, Ἰωάννης Παμφίλης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1644. Οὗτος ὁ Ποντιφὲξ ἦτον ἀδύνατος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἀφῆκε τὸν ἑαυτόν του νὰ διοικῆται ἀπὸ μίαν γυναῖκα, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του, Ὀλυμπίαν. Αὕτη ἐδιοικοῦσα ὑπὸ τὸ ὄνομά του τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πάππα εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα χρόνων, καθὼς αὐτὸς ἐσάθη εἰς τὸν θρόνον. Ἡ πριγγιπέσσα Ῥωξάνη ἀνεψιά του, ἦτο καὶ αὐτὴ μέλος τῆς διοικήσεως, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππα παρ᾽ ὀλίγον διέφυγε τὸν λιθοβολισμόν.

ἸΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος δεύτερος, Ἀντώνιος Πινιατέλης Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὅστις πρὶν νὰ γενῇ πάππας, ἀπέρασεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἱεροῦ τάγματος. Ἦτο πολλὰ εὔσπλαγχνος· ἀπέθανε τὸ 1701. Ἐστάθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης χρόνους ἐννέα.

ἸΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, τρίτος Λοτάριος. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1198. Ἐστάθη ὀνομαστός, ὄχι μόνον διὰ τὴν σύστασιν τῶν ἱερέων καὶ κηρύκων εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸν κριτήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν αἷμα χιλιάδων ἀνθρώπων ἀθώων. Ἀπέθανε τὸ 1286.

ἸΝΤΑΦΕΡΝΗΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδην. Ἡρόδ.

ἸΟΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἱεμψάχου βασιλέως τῆς Νουμηδίας, καὶ μέρους τῆς Μαυριτανίας εἰς τὴν Ἀφρικήν· φίλος τοῦ Πομπηΐου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς ἐφονεύθη ἑκουσίως ἀπὸ ἕνα δοῦλόν του. Πλούταρ.

ἸΟΒΙΑΝΟΣ Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Βαρρωνιανοῦ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ Σιγγιδόνῳ πόλει τῆς Παννονίας τὸ 331. Μ. Χ. Ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς τῶν Ῥωμαίων τὸ 363. μετὰ τὸν θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, τὸ ὁποῖον κατ᾽ ἀρχὰς δὲν ἐδέχετο λέγων, ὅτι

δὲν θέλει νὰ ἦναι ἡγεμὼν ςρατιωτῶν εἰδωλολατρῶν, ἔπειτα ὅλοι ὁμοφώνως ὡμολόγησαν, ὅτι εἶναι χριςιανοί· καὶ οὕτως ἐδέχθη τὴν ἁλουργίδα. Εβασίλευσε μῆνας 7. καὶ ἀπέθανε μεταξὺ Γαλατίας καὶ Βιθυνίας τὸ 364. Εἶχε σταθῆ καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Ιουλιανοῦ, ὅςτις τὸν ἐβίασε ν' ἀφήσῃ τὴν θρησκείαν του· ἀλλ' ὁ πιςὸς Ιοβιανὸς ἀπεςράφη τὸ πρόβλημα μὲ ἄκραν ἀνθίςασιν. Αφῆκεν υἱὸν ἐκ τῆς Καριτῶνος ὀνομαζόμενον Βαῤῥωνιανόν, ὅςις διαβληθεὶς εἰς τὴν διοίκησιν ὅτι ἔμελλε νὰ γενῇ Καῖσαρ, ἐτυφλώθη τὸν ἕνα του ὀφθαλμόν.

ΙΟΛΑΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ισόλεως, βοηθοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκεφάλου Υδρας.

ΙΟΛΑΟΣ, υἱὸς Ιφίκλου, φίλος πιςὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ηρακλέους. Ησίοδ.

ΙΟΛΑΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Μακεδόνων, καὶ ἄρχων τοῦ ἱππικοῦ, ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

ΙΟΟΥΓΚ, ἔνδοξος συγγραφεύς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν τὸ 1684. Εσύνθεσε τραγῳδίας, καὶ ἓν ποίημα, δύναμιν τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν. Ενυμφεύθη τὴν Βατελήκ, χηρεύουσαν τοῦ Κολονέλου Λεώ. Απέθ. τὸ 1765.

ΙΟΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ ποιητοῦ. Εχρημάτισεν ἄριςος τραγικὸς ποιητής. Εδίδαξε δράματα 50. ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα. Αχιλλεύς, Τήλεφος, Ακταίων, Ιλιος, Πέρσης, Δεξαμενός, Βάκχος, Πενθεύς, καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

ΙΟΡΔΑΝΟΣ Λούκας, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐπονομασθεὶς Φα-πρέσο, καθότι ἐζωγράφιζε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Απέθανε εἰς τὴν πατρίδα του Νεάπολιν, τὸ 1689. τὴν ὁποίαν ἐςόλισε μὲ τὰς ὡραίας του εἰκόνας. Οὗτος ἐμιμήθη τὸν τρόπον τῶν πλέον ἐνδόξων ζωγράφων διδασκάλων.

ΙΟΡΝΑΝΔΗΣ, ἢ Ιορδάνης, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται. Γότθος τὸ γένος. Ο πάππος του Παρίας τοὔνομα, ἦτο νοτάριος τοῦ Κάνδακος ἀρχιςρατήγου τῶν Ελλήνων· ὁ δὲ πατήρ του ἐκαλεῖτο Αλανοβάμουθις, καὶ αὐτὸς καταρχὰς μὲ τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα· ἔπειτα ἔγινε μοναχός, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ραβένης. Συνέγραψε πρὸς Ιουςινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων Γότθων. β'. περὶ βασιλειῶν, καὶ χρόνου διαδοχῆς. Εξεδόθη τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων μετὰ τοῦ Προκοπίου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. Εζη τὸ 552. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥ, ἐβασίλευε τὸ 2217. Π.Χ. Ητο Πρίγγιψ φιλάνθρωπος, ἐνασχολούμενος, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Τὸ παλάτιόν του ἦτο κοινὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ εἰσέρχηται διὰ τὰς ὑποθέσεις του· περιπλέον δὲ ἔβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παλατείου του, ἕνα κωδωνοςάσιον, ἕνα τύμπανον, καὶ τρία κομμάτια σίδηρα, καθ' ἓν τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἀπὸ τὸν ἐρχόμενον κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὑποθέσεως· ὁ δὲ βασιλεὺς εὐθὺς τὸν ἐπροσκάλει νὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του. Λέγουσιν, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐκβῆκε τρὶς ἀπὸ τὸ λουτρόν, καὶ ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη δὶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι τὸν ἐζήτουν. Κατεγίνετο εἰς τὴν Γεωργικήν, καὶ ἐσύνθε-

σεν ἓν ἀξιόλογον σύγγραμμα.

ἸΟΥΒΑΛ· οὗτος πρῶτος λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τὴν Μουσικήν.

ἸΟΥΒΕΓΚΟΣ, Ισπανὸς, ῥήτωρ ποιητὴς καὶ θεολόγος ἄρισος. Εζη τὸ 330 Μ.Χ. Συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους σίχους ἱσορίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ποίημα διηρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν ἁγίων Πατέρων.

ἸΟΥΔΑΣ, ὁ ἀδελφὸς Ιακώβου τοῦ μικροῦ, μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Καλεῖται ὑπὸ τῆς ἁγίας Γραφῆς Θαδδαῖος, καὶ Λεββαῖος. Εδίδαξε τὸ Εὐαγγέλλιον εἰς τὴν Ασίαν περὶ τὸ 71. ἔτος Μ. Χ. Σώζεται καὶ μια ἐπισολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνοματός του.

ἸΟΥΔΗΘ, ἤκμαζε περὶ τὰ 64, Π.Χ. Αὕτη ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τοῦ σρατηγοῦ Ολοφέρνους, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα της Βαθουλίαν. Εσάθη αἰτία πολλῶν φιλονεικιῶν, ὥσε τινὲς καὶ τὴν ὕπαρξίν της ἀμφιβάλλουσι. Τάττουσιν αὐτὴν οἱ ἐπιβεβαιοῦντες τὴν ἱσορίαν της ὡς ἀληθῆ, ἄλλοι μὲν πρὸ τῆς Βαβυλωνικῆς αἰχμαλωσίας, ἄλλοι δὲ μετέπειτα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μανασσῆ, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν τοῦ Ιωσίου, νεωτέρου βασιλέως τοῦ Ιούδα. Αὕτη ἡ τελευταῖα γνώμη, ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ιακαοῦ· τίς ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱσορίας ταύτης, εἶναι ἀβέβαιον· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ιερωνύμου, συνεγράφη Χαλδαϊσί· ἀλλ᾽ οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς γνωρίζουσι μόνον τὸ Ελληνικὸν ὡς πρωτότυπον, καὶ ὁ Ωριγένης λέγει ῥητῶς, ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους, οἱ δὲ Εβραῖοι λέγουσιν ἐξεναντίας ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοῦτο μεταξὺ τῶν βιβλίων των. Ο συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ εἶναι ἄγνωσος. Η ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ βιβλίου τούτου.

ἸΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αγρίππα καὶ τῆς Ιουλίας, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα της κατὰ τὴν ἀσέλγειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούσου, καὶ ἀπέθανεν ὕσερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούσου, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν πρὸς χαιρετισμὸν του πατρός της, ὅσις τὴν ὑπεδέχθη μὲ δυσαρέσκειαν μὴν εὐχαρισούμενος νὰ βλέπῃ μεγαλοπρεπεῖς ἐνδυμασίας, ὡς αὐτὴ ἦτον ἐνδυμένη. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη πάλιν ἔμπροσθέν του ἐνδυμένη μετρίως, καὶ μὲ σεμνότητα· τότε ὁ Καῖσαρ τὴν εἶπεν, " ὦ πόσον εἶναι καλήτερος αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ἐνδύματος, ὅσις καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐγούσου. "

ἸΟΥΛΙΑ, Λιβύα θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΑ, θυγάτηρ τοῦ πρίγγιπος Γουλιέλμου, καὶ μήτηρ τοῦ Φεδερίκου πέμπτου βασιλέως τῆς Βοεμίας. Εσάθη γυνὴ μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν, εἰς τρόπον ὥσε τάσσεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. τοῦ 15. αἰῶνος.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ, Αἰγύπτιος, ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα, ἀναφερομενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ανθολογίᾳ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ, ῥήτωρ, Καισαρεὺς, δι-

δάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς εἰς τὰς Ἀθήνας· σύγχρονος τοῦ Ἐννεπίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Χαλδαῖος, Νεοπυθαγόρας φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Συνέγραψε Θεουργικὰ, Τελεστικὰ, καὶ ἄλλα. Σουΐδ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης, υἱὸς Κωνσαντίνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν μὲ τὴν δευτέραν γυναῖκά του Βασιλίνην τὸ 330. Μ. Χ. Ανετράφη εἰς Κωνσαντινούπολιν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου τοῦ θείου του. Διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱός του τὴν αὐτοκρατορίαν, εἶχε πέσει μία ἐπιδημία εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς διεσώθη. Ητο φύσει ἀσύμμετρος κατὰ τὸ ἀνάσημα τοῦ σώματος, πλὴν πολλὰ ἀγχίνους, ὥστε μὲ ἀπορίαν τῶν διδασκάλων του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀπέκτησεν ἕνα μέγα θησαυρὸν μαθήσεων. Η ἐπιςασία τῆς σπουδῆς του ἦτο διωρισμένη εἰς τινα εὐνοῦχον Μαρδόνιον. Οἱ διδάσκαλοί του ἦσαν χριστιανοί, καὶ τὸν ἀπηγόρευον ἀπὸ τὰς συναναςροφὰς τῶν πεπαιδευμένων ἐθνικῶν. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαίμων τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικὴν, καὶ ὁ Εκέβουλος τὴν Ῥητορικήν. Ο Κωνσαντῖνος βλέπων τὴν ἀγχίνοιάν του, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλήθους πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν εἰς Νικομήδειαν, παραγγείλας αὐτὸν σφοδρότατα νὰ μὴν ἔμβῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λιβανίου, ὅςις καὶ αὐτὸς διωχθεὶς τότε ἐκ Κωνσαντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματά του. Αλλ' αὐτὸς εἰς μὲν τὸ φανερὸν ἐφύλαξε τὴν παραγγελίαν του, κατ' ἰδίαν δὲ ἐσπούδαζε τὰ συγγράμματά του, καὶ ἔλαβεν εἰς αὐτὸν μεγάλην κλίσιν· Εγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν φιλόσοφον Μάξιμον τὸν Εφέσιον, ὅςις ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν μαγείαν, καὶ ἐκολάκευε τὸν Ιουλιανὸν, διεγείρων αὐτὸν εἰς μῖσος κατὰ τῶν χριςιανῶν· Εδιδάχθη δὲ καὶ τὴν Ελεκτικὴν, καὶ τὴν Πυθαγοροπλατωνικὴν συμφωνιτικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Θεουργίαν τούτων τῶν αἱρέσεων· ὑπέκρυπτεν ὅμως τὸ κατὰ τῶν χριςιανῶν μῖσος. Απῆλθεν ἔπειτα εἰς Αθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν μυςικὴν θεολατρείαν, καὶ χρησμολογίαν, ὅπου εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον, σπουδάζοντας ἐκεῖ τότε. Καταλιπὼν δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Αθήνας, καὶ περιελθὼν πολλοὺς τόπους ἕνεκα μαθήσεως, ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους, καὶ μάγους, καὶ ὑπέςρεψεν εἰς Κωνσαντινούπολιν περὶ τὸ 355. Ανηγόρευσε δὲ αὐτὸν Καίσαρα ὁ Κωνσάντιος, ὅςις εὐθὺς ῥίψας τὸν φιλοσοφικὸν μανδύαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Μεδιόλανα καὶ εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἐθαυμάζετο καὶ ὡς φιλόσοφος, καὶ ὡς ςρατιώτης. Η μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς του, καὶ ἡ φανερὰ ἀπάρνησις τοῦ χριςιανισμοῦ, τῷ ἔδωκαν τὸ ἐπίθετον, Παραβάτης. Ο θάνατός του συνέβη τὸ 363. ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας. Εςάθη εἷς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νόας τῆς ἀρχαιότητος· ἦτον ἀκούραςος φύσει εἰς την σπουδὴν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιςημῶν. Τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα ῥήτορα με μεγαλην πειθὼ, καὶ ἄλλον Δη-

μοσθένην, γλαφυρὸν Ἕλληνα, καὶ Λατῖνον ἱςορικώτατον. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α΄. ἐγκώμιον, πρὸς Κωνςαντῖνον τὸν αὐτοκράτορα. β΄. περὶ τῆς βασιλείας καὶ πράξεων τοῦ Κωνςαντίνου. γ΄. ἐγκώμιον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐσεβίαν. δ΄. ἐγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. ε΄. κατὰ Κυνικῶν. ς΄. πρὸς Ἡράκλειον Κυνικόν. ζ΄. ἐπιςολὴ πρὸς Σελούτσιον. η΄. πρὸς Θεμίςιον διδάσκαλόν του. θ΄. ἀπολογία. ι΄. Καίσαρες, ἓν σατυρικὸν ποίημα, εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Καίσαρας. ια΄. Ἀντιοχικὸς, κατὰ Ἀντιοχέων σατυρικόν. ιβ΄. ἐπιςολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἔτι τρεῖς ἐπιςολαὶ, αἵτινες δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰ ἅπαντά του, τὰς ὁποίας ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκε ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1583. καὶ δεύτερον Ἑλληνολατινιςὶ μετὰ σημειώσεων τὸ 1630. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ τῆς Ἀντιῤῥήσεως τοῦ Κυρίλλου, τὸ 1696. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ Β΄. Ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1503. Μ.Χ. Αὐτὸς ἤθελε ν' ἀναφανῇ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ πρῶτον διὰ πολιτικῆς βιάσῃ τοὺς Βενετοὺς νὰ συμφωνῶσι μ' αὐτὸν, διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν ἐξουσιάσῃ. Οὗτος ἐςάθη ὁ τρίτος Πάπας τῆς Ῥώμης, ὅςις ἔγινε καὶ ςρατηγός. Ὁ λαὸς τὸν ὑπελάμβανετο ὡς Πρίγγιπα, καὶ ὄχι ὡς Πάππαν. Ἐφόνευσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες ἐπερικύκλωναν τὴν Ῥώμην. Ἦτο φίλος τῶν σοφῶν, καὶ ὑπερασπιςὴς τῶν τεχνῶν. Ἀπέθανε τὸ 1513. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Σέξτος, Ἀφρικανός. Ἔζη περὶ τὰ 228. εἷς τῶν ἐκκλησιαςικῶν συγγραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας φιλόσοφον Λίβυν καλεῖ, ὁ δὲ Φαβρίκιος Σύρον, ἐκ τῆς Ἐμμαοῦς. Διέτριψε δὲ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀρκετοὺς χρόνους, ςαλεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὸν Καίσαρα Ἡλιογάβαλον τὸ 221. Ὁ δὲ Εὐσέβ Ιεχοῦ τὸν ὀνομάζει ἐπίσκοπον τῆς Ἐμμαοῦς. Ἐθνικὸς ὢν τὸ πρότερον ἐδέχθη μετὰ ταῦτα τὸν χριςιανισμόν. Ὁ θάνατός του τάσσεται τὸ 232. Ὁ Ἱερώνυμος τὸν μαρτυρεῖ πολυμαθῆ. Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ. α΄. Σπουδάσματα, τοῦτο τὸ σύγγραμμα συνίςαται ἀπὸ διαφόρους γνώσεις, τὰς ὁποίας συνήθροισεν ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς νεωτέρους, καὶ τοῦτο ἐχάθη, ἐκτὸς τινων περικοπῶν. β΄. πράξεις μαρτυρικαὶ, τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀνδριανοῦ μαρτυρησάντων. γ΄. ἐπιςολαὶ πρὸς Ὠριγένην, περὶ τῆς ἱςορίας τῆς Σωσάννης. Τὸ σύγγραμμα, Σπουδάσματα, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1693. ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΟΣ Καῖσαρ, συγγραφεὺς τῶν ὑπομνημάτων καὶ ῥητόρων. Τὸ 44. Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς βουλευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην. ἴδε Καῖσαρ Γάϊος Ἰούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πίππης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, εἷς τῶν μαθητῶν καὶ κληρονόμων τοῦ Ῥαφαὴλ Σαντσίου. Ὁ Δοὺξ τῆς Μάντοβας πόλεως τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Λομπαρδίαν, τῷ ἀφιέρωσε τὸν ςολισμὸν τοῦ παλατίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐζωγράφισε τὰς περιφήμους πάλας τῶν Γιγάντων. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1545. Μ. Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης. Ζ. Πολυδεύκης Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Κάννιος. Επειδή διεφέρθη μετά του αυτοκράτορος Καλιγούλα Γαΐου, κατεδικάσθη εις θάνατον. Οταν δε ο Καλιγούλας τον είπεν, ότι διέταξε νά τον θανατώσουν, ο Ιούλιος χωρίς ταραχήν ψυχής τον απεκρίθη, " σοί εύμαι υπόχρεως κάλλιςε βασιλεύ ,, Μετά δύω ημέρας, ότε έμελλον νά τον θανατώσουν, ήλθεν ο εκατόνταρχος νά τον λάβη, διά νά τον φέρη εις τον τόπον της καταδίκης, καί τον εύρε νά παίζη τό σκάκκη, εσηκώθη ευθύς χωρίς ν' αλλοιωθή ή όψις του, λέγων εις τον συμπαίκτην του " πρόσεχε μή είπης μετά τον θάνατόν μου ότι μ' εκέρδισες· καί σύ δέ ώ εκατόνταρχε θέλεις είσαι μάρτυς ότι αποθνήσκω νικητής του παιγνιδίου. ,,

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης, άλλος παρά τον Ναυκράτην, Χριςιανός, καί συγγραφεύς του χρονικού απόκτσ. κόσμου, μέχρι Βάλεντος καί Βαλεντιανού τών αυτοκρατόρων. Εζη τό 480. Μ. Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Φιρμίνος, Ματέρνος, από την Σικελίαν· έζη εις τον καιρόν του μεγάλου Κωνςαντίνου. Συνέγραψεν. α'· περί της πλάνης τών εθνικών. β' αςρονομικόν εις βιβλία 8. Εξεδόθη εν Βενετία τό 1499. Εζη τό 340, Μ.Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αυτοκράτωρ· εςάθη εις τών ασπλάγχνων τυράννων· καθηρέθη από τον θρόνον· του έκοψαν την μύτην, καί τον έςειλαν εις την εξορίαν· Φρίττει τις αναγινώσκων την Ιςορίαν του μέ ποίον τρόπον ανέλαβε τον θρόνον· Μετά έξ χρόνους της βασιλείας του, εφονεύθη ομού μέ τον υιόν του από τον Φίλιππον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αυτοκράτωρ της Κωνςαντινουπόλεως. Κατά τό 512. διεδέχθη τον αυτοκράτορα Ιουςινιανόν θείόν του. Διά του Βελισσαρίου αρχιςρατήγου του, ενίκησε τούς Πέρσας, εξωλόθρευσε τούς Βανδάλους, υπέταξε τούς Γότθους εις την Ιταλίαν, ηφάνισε τούς Μαύρους, καί έφερε την Ρωμαϊκήν αυτοκρατορίαν εις την παλαιάν της λαμπρότητα. Διώρισεν έπειτα δέκα νομοδιδασκάλους, καί συνήθροισαν τούς Ρωμαϊκούς νόμους. Αύτη δέ ή συλλογή κατά προςαγήν του ωνομάσθη Ιουςινιανικός Κώδιξ. Ηνωσε τάς αποφάσεις τών δυναςών καί αρχόντων, καί τάς ωνόμασε Δίγεςον. Εσύνθεσε δέ 4. καθοδηγιτικά βιβλία, τά οποία περιείχον εν συνόψει, όλην την υπόθεσιν τών νόμων. Απέθανε τό 565. Μ. Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ο μάρτυς, εγεννήθη τό 89. Μ. Χ. επίσημος διδάσκαλος της Εκκλησίας. Κατήγετο από γονείς εθνικούς, ο μέν πατήρ του Πρίσκος, ο δέ προπάτωρ του Βάκχιος, ήσαν από την Αραβίαν Νεάπολιν, της εν Συρία Παλαιςίνης. Επειδή είχε μεγάλην κλίσιν εις την Φιλοσοφίαν, εζήτει πάντοτε νά σχετίζηται μέ διαφόρους φιλοσόφους, διαφόρων αιρέσεων. Τέλος εδόθη εις την Πλατωνικήν φιλοσοφίαν. Συναναςραφείς δέ καί μέ ένα γέροντα σεβάσμιον, εδιδάχθη παρ' αυτού την αληθή Φιλοσοφίαν του ιερού Ευαγγελίου, ώς διηγείται μόνος εν τώ πρός τον Ιουδαίον Τρύφωνα διαλόγω του. Αφού δέ εβαπτίσθη, υπήγεν εις την Ρώμην, εις τούς χρόνους Αντωνίου του Πίου, εις τον οποίον καί παρέδωκε την υπέρ τών χριςιανών πρώτην απολογίαν

ἐπιςρέψας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐξέδωκε τὸν κατὰ τοῦ Τρύφωνος διάλογον. Αἱ συχναὶ φιλονεικίαι του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐρέθησαν καὶ τὸν Κυνικὸν Κρῆσπον νὰ συνεργήσῃ δι' ἐπιβουλῆς, ὥςε νὰ καταψηφισθῇ ὡς Χριςιανὸς εἰς θάνατον, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἀντωνίου τοῦ φιλοσόφου, καὶ οὕτως ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, τὸ 163, Μ. Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται πολλὰ συγγράμματα, τὰ μὲν γνήσια, τὰ δὲ διαφιλονεικούμενα. α΄. λόγος παραινετικὸς πρὸς τοὺς Ἕλληνας. β΄. ἕτερος λόγος πρὸς αὐτοὺς, μέ τινας περικοπάς. γ΄. καὶ δ΄. ἀπολογία πρώτη, καὶ δευτέρα· ε΄. περὶ Μοναρχίας Θεοῦ· ς΄. διάλογος μετὰ τοῦ Τρύφωνος· ζ΄. ἐπιςολὴ πρὸς Διόγνητον. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1551. καὶ ἀλλαχοῦ.

ἸΟΥΣΤΙ̃ΝΟΣ ἱςορικός· ἔζη ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τοῦ Τρόγου Πομπηΐου, εἰς βιβλία 44. ἥτις περιέχει τὰ συμβάντα, ἀπὸ τοῦ Νίνου βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου αὐτοκράτορος. Ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1823.

ἹΠΠΑΡΙ̃ΝΟΣ, υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν, ὅςις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Συρακούσσας, καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δέκα χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων.

ἹΠΠΑΡΙ̃ΝΟΣ, ἐπίσημος Συρακούσσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριςομάχης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιανός.

ἹΠΠΑΡΧΊΑ, σύζυγος τοῦ Κράτητος Κυνικοῦ φιλοσόφου, μόλον ὅτι ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, δὲν ἐπροτίμησε κἂν ἕναν ἄλλον διὰ σύζυγον, ἐνῷ τὴν ἐπροτείνοντο πολλοὶ εὐγενεῖς, παρὰ τὸν Κράτητα. Πολλὰ ἐδοκίμασαν οἱ γονεῖς της νὰ τὴν μεταπείσουν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κράτης, ἀλλ' ἐςάθη ἀδύνατον. Ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν, νὰ ζήσῃ, ὡς αὐτὸς, κυνικὸν βίον, καὶ οὕτω τὴν ἐνυμφεύθη. Αὕτη συνέγραψε μετὰ ταῦτα φιλοσοφικὰς ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπωνομασθέντα Ἄθεον. Ἔζη περὶ τὰ 310. Π. Χ.

ἹΠΠΑΡΧΟΣ, ἤνθει τὸ 161. Π. Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Ἐγινε γνωςὸς διὰ τῆς Ἀςρονομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε μεγάλας προόδους. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος, ὅςις ἔβαλε τὰ πρῶτα ςοιχεῖα ταύτης τῆς ἐπιςήμης, κατὰ τὰς ἀποδείξεις τοῦ Ἐνελίου· ἔκαμε πολλὰς καὶ μεγάλας παρατηρήσεις τῶν ἀςέρων ἐν Βιθυνίᾳ καὶ Ῥόδῳ. Σώζεται τούτου ἕνα ὑπόμνημα, εἰς τὰ τοῦ Εὐδόξου καὶ Ἀράτου φαινόμενα, καὶ κατάλογος ἀςερισμῶν. Ἐξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1567. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1630.

ἹΠΠΑΡΧΟΣ Σταγειρίτης, φιλόσοφος, γνώριμος καὶ συγγενὴς τοῦ Ἀριςοτέλους. Συνέγραψε περὶ ἄρρενος καὶ θήλεως, περὶ γάμου, καὶ ἄλλα τινά.

ἹΠΠΑΡΧΟΣ, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ἹΠΠΑΣΟΣ ἀπὸ τὴν Κύμην, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Εἶπεν ὅτι ὁ χρόνος τῆς μεταβολῆς τοῦ Κόσμου εἶναι ὡρισμένος, καὶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἀεικίνητον καὶ πεπερατωμένον. Εἶναι καὶ ἕτερος Ἵππασος Λάκων, ὅςις συνέγραψε

τὴν πολιτείαν τῶν Λακώνων, εἰς βιβλία. ε.

ΙΠΠΙΑΣ, περίφημος σοφιςὴς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, μαθητὴς τοῦ Ηγησιδάμου. Εζη τὸ 400. Π.Χ. Συνέγραψε διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἅτινα δὲν σώζονται. —2)Ιππίας υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ιππάρχου. Οἱ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν τυραννίαν του, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Αττικὴν τὸ 494.Π. Χ. Περιπλανώμενος ὑπῆγεν εἰς τὸν Αρταφέρνην, σατράπην τῆς Περσίας, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ βιάσῃ τοὺς Αθηναίους νὰ τὸν δεχθῶσι πάλιν εἰς τὰς Αθήνας. Οταν ἐςάλη ἀπὸ τὸν Δαρεῖον ὁ ςρατηγὸς Δάτις κατὰ τῆς Ελλάδος, καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἦτο καὶ ὁ Ιππίας μετ' αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

ΙΠΠΟΒΟΤΟΣ, φιλόσοφος. Οὗτος εἶπεν ὅτι, αἱ αἱρέσεις τῶν φιλοσόφων εἶναι ἐννέα.

ΙΠΠΟΔΑΜΙΑ, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πέλοπος τὸν Ατρέα, Θυέςην, καὶ τοὺς λοιποὺς τέσσαρας ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει ἡγεμόνας, ἡ δὲ Ιπποδάμεια ἀπὸ τοῦ Ιπποδάμου ἀρχιτέκτονος τῆς Μελησοῦ, ὅςις ἔκτισε τὸν Πειραῖα εἰς τὰς Αθήνας.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, Σπαρτιάτης. Οταν ὁ βασιλεὺς Αγις εἶχεν ἕτοιμα τὰ ςρατεύματά του κατὰ τοῦ Αρχιδάμου, αὐτὸς ἐπροςάχθη νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ἄλας ἐκεῖ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καθότι ἦτον ὀγδοηκοντούτης, καὶ ἑπομένως ἀνίκανος εἰς πόλεμον. Αλλ' ὁ Ιππόδαμος τὸν ἀπεκρίθη, " δὲν εἶναι τάχα πλέον ἔντιμον, τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος; ,, Μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ μάχη, καὶ αὐτὸς ἠθέλησε πραγματικῶς ν' ἀποδείξῃ, πόσον καταφρονεῖ τὸν θάνατον. Οθεν μαχόμενος πλησίον τοῦ βασιλέως, ἔπεσε πληγωμένος.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ᾠκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου καὶ κατῴκει. Τὸν οἶκόν του τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον. Ο Αριςοφάνης λέγει, ὅτι ὁ Ιππόδαμος ἦτο πολλὰ ἀγαπητὸς εἰς τὰς Αθήνας, ἀλλ' ὅτι χύνει δάκρυα, βλέπων πολλοὺς ἀπολαμβάνοντας τὰ κέρδη τῆς πόλεως ἀναξίως.

ΙΠΠΟΔΙΚΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολ.

ΙΠΠΟΘΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιερωνύμου, Αθηναῖος, ἐκ τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου λῃςοῦ Κεράνονος, ὅςις μετὰ καιρὸν ἔγινε καὶ βασιλεὺς εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσαν.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος· Γοργίας. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΛΕΗΣ, υἱὸς τοῦ Φρικίου Θεσσαλός, ὅςις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Τοῦτον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ πολλαχοῦ.

ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τησάνδρου, εἷς τῶν ἐπιςημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν Αθηναίων, ὅςις ἐλθὼν εἰς τὴν Σικυῶνα, διὰ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως

Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἴδιον τεχνικὸν χορὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσέμνως χορεύοντα, δὲν ἔδωκε τὴν θυγατέρα του.

ΙΠΠΟΚΛΟΣ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Απολδ. Ετερος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ὁ Κῶος, ὁ περιβόητος πατὴρ τῆς Ιατρικῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαλάμπει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ιστορίας. Εγεννήθη τὸ 460. Π.Χ. Διεδέχθη τὴν Ιατρικὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, παρὰ τοῦ πατρός του Ηρακλείδους. Η μήτηρ του ὠνομάζετο Πραξιθέα, ἥτις κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ηρακλέους. Αὐτὸς ἀνετράφη μὲ τὰ στοιχειώδη μαθήματα τῆς τέχνης· φύσις δὲ ὁμοῦ καὶ τέχνη, συνέδραμον, διὰ νὰ τὸν ἀποκαταστήσωσι πατέρα τῆς Ιατρικῆς, ὅστις μέχρι τὴν σήμερον θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος. Αἱ πρῶται γνώσεις τῆς τέχνης ἐφέρθησαν εἰς τὴν Ελλάδα παρὰ τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκουλαπίου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸ 1300. ἐτῶν Π.Χ. καὶ δι᾽ αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν κατετάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἡμιθέων. Η Ιατρικὴ ἦτον ἰδιαίτερον προνόμιον τῶν Ασκληπιαδῶν. ἡ φύσις ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτατα δῶρά της τὸν Ιπποκράτην. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Ασίαν, τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἀρκτικὰ μέρη ἕως τὴν Σκυθίαν, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Θράκην. Εἰς αὐτὰς τὰς περιηγήσεις παρετήρησε μὲ ἀκρίβειαν τὴν θέσιν καὶ φύσιν τῶν τόπων, τὰς διαφορὰς τῶν κλιμάτων, τὸν ἀέρα, τὰς διαφόρους ἐπιδημίας, τὰ ἤθη τῶν ἐγχωρίων καὶ ἄλλα διάφορα. Τίς δὲν θαυμάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου! Ο μέγας οὗτος φωστὴρ, ὅστις ἐδιωρίσθη ἐκ φύσεως διὰ νὰ δείξῃ τὴν Ιατρικὴν εἰς τὴν γῆν, ὅταν ἐπαριθμεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀληθοῦς Ιατροῦ, ζωγραφίζεται τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος, καὶ καθιστορεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐναρέτου ψυχῆς του. ὁ Ιατρὸς, λέγει, πρέπει νὰ ἦναι σεμνὸς, εὐσχήμων, χαρίεις, ἀπρόσιτος εἰς πάντα, νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁγιότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ ἦναι μακρὰν ἀπ᾽ αὐτοῦ ὁ φθόνος, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους ζηλοτυπία, μακρὰν ἡ οἴησις καὶ ἀλαζονεία, ἡ φιλαργυρία, καὶ αἰσχροκέρδεια, μακρὰν ἡ κολακεία, καὶ ἡ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ προὔχοντας δουλοπρεπὴς χαμέρπεια· νὰ ἀποφεύγῃ τὴν πολυλογίαν, τὰς λογομαχίας καὶ ἔριδας, νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μὲ γλυκύτητα, καὶ ἁπλότητα, χρεωστεῖ νὰ φέρηται σεμνῶς εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφάς· νὰ ἦναι πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, θεοσεβὴς ἀλλ᾽ οὐ δεισιδαίμων, τίμιος εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς του, καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐνάρετος κατὰ πάντα. Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ὡς φιλόπατρις καὶ φιλέλλην διεφύλαξεν εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐλευθερίας· οὗτος δὲν ἐδειλίασε ποτὲ τὰς ἀπειλὰς τῶν

ράννων, οὔτε τὰ ὅπλα τῶν βαρβάρων, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Η Περσία ἠφανίζετο ὑπὸ λοιμικῆς ἀσθενείας, ἥτις διέφθειρε τὰ ςρατεύματα τοῦ Αρταξέρξου· εἰδοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ιπποκράτους, ἐπρόςαξε νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς τὸ βασίλειόν του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν μεγάλας ἀμοιβὰς, καὶ ὅσας τιμὰς ἤθελε ζητήσει, ἀλλ' ὁ ἐνάρετος Ιατρὸς ἀπεκρίθη, μὲ τὰς Λακωνικὰς καὶ γενναίας ἐκείνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μένωσιν ἀνεξάληπτοι εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. " Γράψατε λέγει εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔχω εἰς τὴν πατρίδα μου ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἡ πατρίς μου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐμὲ· ὅτι ςοχάζομαι ἀνάξιον ἑνὸς Ελληνος, νὰ ἐπιθυμῇ τὰ πλούτη, καὶ τὰς δόξας τῶν βαρβάρων, καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του· ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω δουλεύσει ποτὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου, καὶ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας. ,, Οἱ Αθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦν ςέφανον, τὸν ἔγραψαν πολίτην, καὶ τῷ ἀπέδωκαν πολλὰς ἄλλας τιμάς. Ο θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ, και τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κοινὸς εὐεργέτης, φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ ἀπέθανεν εἰς Λάρισσαν, εἰς ἡλικίαν 104. χρόνων, ὅπου φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον ὁ τάφος του. Ανθιμος ὁ Γαζῆς ἀναφέρει εἰς τὴν Ελληνικήν του βιβλιοθήκην, ὅτι εἶδε τὸν τάφον τούτου τοῦ θείου ἀνδρὸς, ἔξω τῆς πόλεως Λαρίσσης, μεταξὺ τῶν Οθωμανικῶν μνημάτων, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιγράψῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τάφου. Μυριάδες ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι καθεκάστην, καὶ ἡ ἔλλειψις τούτων ἀναπληροῦται ἀμέσως ὑπὸ τῆς γεννήσεως ἄλλων. Ο θάνατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀφίνει τοιαύτην ἔλλειψιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἡ φύσις διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ, χρειάζεται ὁλοκλήρους αἰῶνας· Πόσοι αἰῶνες παρῆλθον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιπποκράτους! ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶδεν ἔτι δεύτερον Ιπποκράτην. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ιπποκράτους, Θεσσαλὸς καὶ Δράκων, καὶ ὁ γαμβρός του Πολύβους, ἐςερέωσαν τὴν καλουμένην παλαιὰν δογματικὴν αἵρεσιν. Εβδομήκοντα δύω συγγράμματα ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ιπποκράτην, τὰ πέντε εἶναι ἀξιόπιςα, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ ἐφεξεῖς. α'. Περὶ ἐπιδημιῶν. β'. Προγνωςικά. γ'. Αφορισμοί. δ'. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων, σύγγραμμα κλασικόν. ε'. Περὶ διαίτης ὀξέων.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Γνωσιδίκου, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ασκληπιαδῶν.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔκγονος τοῦ μεγάλου Ιπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς του Δράκοντος, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ὅςις ἰάτρευσε τὴν Ρωξάνην. Εγραψε καὶ αὐτὸς περὶ Ιατρικῆς.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θομβραίου, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιςήμην.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιάνακτος, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιςράτου, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλείου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Αγαρίςης, καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, τύραννος τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ηρόδ. 6. 23.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρίφρονος, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ, Τελέσιππος, Δημοφῶν, καὶ Περικλῆς, ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι. Αρις.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΙΔΗΣ· λαβὼν ἐπιςολὴν παρά τινος Σατράπου, ὅςις τὸν ἠρώτα περὶ τῆς παιδείας μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ Σπαρτιάτην τινὰ, ὅςις ἐσιώπησε μίαν συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τοῦ σατράπου, ἀπεκρίθη. " Εὰν ἐφάνη ἀχάριςος εἰς κάμμίαν σου εὐεργεσίαν, νὰ τὸν θανατώσῃς, ἂν ὅμως δὲν εἶναι ἄλλη αἰτία παρὰ φόβος, ὅςις τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοιαύτην κοινοποίησιν, ςεῖλε τον εἰς ἐξορίαν.

ΙΠΠΟΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αντιμάχου, ἐπίσημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ἔζη τὸ 222. Μ.Χ. Οἱ ἱςορικοὶ Γάλλοι, οἱ μὲν τὸν ἱςοροῦσι Γάλλον, οἱ δὲ Ασιανὸν, καὶ ἱερέα τῆς Αραβίας· τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ τίτλος ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Εἶναι δὲ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Συγγέλου, ὅτι ἐςάθη ἐπίσκοπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὴν Οσταν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τότε καιροὺς, ἐδίδετο τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐπιςάτας τῶν λιμένων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτος ἐςάθη τοιοῦτος ἐπίσκοπος, ἐπιθεωρητὴς δηλαδὴ τοῦ λιμένος τούτου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐσέβιον, καὶ Ιερώνυμον, οἵτινες περὶ ἐκκλησίας οὐδὲν ἀναφέρουσι· παλαιαὶ δέ τινες καὶ νέαι γνῶμαι τὸν θέλουσι χριςιανὸν, καὶ ὅτι ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ τόπος εἶναι ἄδηλος· διὸ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐσεβίου, καὶ Ιερωνύμου, καθυποβάλλει καὶ τοῦτο εἰς ἀμφιβολίαν. Ητον ἐμπειρότατος εἰς τὴν Ρητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ λοιπὰς ἐπιςήμας. Επλούτησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ διάφορα συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν. Η περὶ τὸ Πάσχα ἑκκαιδεκαετηρίς του, εὑρέθη τὸ 1551 ἐν Ρώμῃ, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, γεγραμμένη ἐπί τινος ἀρχιερατικοῦ θρόνου, μὲ γράμματα Ελληνικά. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοῦ, ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου Φαβρικίου.

ΙΠΠΟΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Αριςομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αδράςου, βασιλέως τοῦ Αργους, κατὰ δὲ τὸν Σοφοκλέα, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐξεςράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους. Απολδ.

ΙΠΠΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίου, εἷς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

ΙΠΠΥΣ Ρηγῖνος, Ἱςορικός. Οὗτος πρῶτος συνέγραψε τὴν Ἱςορίαν τῆς Σικελίας εἰς βιβλία πέντε, τὴν κτίσιν τῆς Ἰταλίας εἰς βιβλία πέντε, ἀρχαιολογικὸν βιβλία τρία, καὶ πρῶτος ἔγραψε παραποίησιν καὶ ἔννοιαν ὑποκεκρυμμένην τῶν κωμικῶν τραγῳδιῶν, εἰσάξας ἄμβωνα εἰς τὰς σκηνάς.

ΙΠΠΩΝ, φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς. Αἰλ.

ΙΠΠΩΝΑΞ, Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 530. Π. Χ. Ἐςάθη περίφημος ποιητής, ὅςις εἰς τὰ εἰρωνικὰ ποιήματα ἐπιγραφόμενα Σίλλος. Παρομιάζει τὸν Ὅμηρον, καὶ Ἡσίοδον.

ΙΡΝΕΡΙΟΣ, Ἰταλός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1054· ἐςάθη ὁ ἀνακαινιςὴς τῆς νομοθεσίας. Ἀπέθανε τὸ 1114.

ΙΡΟΣ, Ἰθακήσιος, ἐπαίτης, παράσιτος τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσέως, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του· ἀλλ᾽ ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέςρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην του ἀναισχυντίαν, μάλιςα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο εἰς αὐτόν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα καὶ ἐσύντριψε ὅλους τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοὺς πόδας ἔξω τοῦ πυλῶνος.

ΙΡΤΙΟΣ, Αὖλος Ρωμαῖος, ἔζη τὸ 5ο. Π. Χ. οὗτος συνέγραψε τρία βιβλία, τὸ πρῶτον ἦτο περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πολέμου, τὸ δεύτερον περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Ἀφρικανικοῦ, καὶ τὸ τρίτον περὶ Ἱσπανικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

ΙΣΑΑΚ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἄγγελος, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἀφήσας τὸν προκάτοχόν του νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν λαόν, δὲν ἠθέλησε ν᾽ ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Σταυροφόρους, διευθυνομένους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερῖκον τὸ 1190. νὰ ἐπιςρέψουν εἰς τὴν Παλαιςίνην, ὁ Φρεδερῖκος μετεχειρίσθη βίαν, ἀλλ᾽ ὁ Ἄγγελος ἀντέςη μὲ ςρατήγημα καὶ μὲ Ἑλληνικὴν καρτερίαν· ἀξιοσημείωτοι εἶναι αἱ ἐπιςολαί, τὰς ὁποίας ἔςελλον, ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Ἰσαὰκ ἐζήτει ἀπὸ τὸν Φρεδερῖκον τὸν τίτλον τοῦ συνηγόρου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι αἱρετικός, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἀποποιεῖται τὴν αἴτησιν· ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φρεδερῖκον ὅτι εἶναι σκύλος· Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, διὰ τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀμοιβαίως ἀπὸ τοὺς Ἥρωας τοῦ Ὁμήρου, εἰς καιροὺς πλέον ἡρωϊκούς. Ὁ Ἰσαὰκ τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξιον ἐξεθρονίσθη τὸ 1193. Μ. Χ.

ΙΣΑΑΚΙΟΣ, Πορφυρογέννητος Κομνηνός, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Ἄννης· Συνέγραψε Χαρακτηριςικὰ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, καὶ ἄλλα διάφορα· ἔζη τὸ 1150. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς ἀριςοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ.

ΙΣΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλι-

κίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ.

ΙΣΑΙΟΣ, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· ἔζη τὸ 432. Π. Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Αθήνας, ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ Ισοκράτους, τόσον δὲ ἐμιμήθη τὸν Λυσίαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὥστε δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον· ἔζη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μέχρι τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Συνέγραψε λόγους ῥητορικοὺς 64. καὶ περὶ ῥητορικῆς. Οἱ 14. τῶν λόγων του κρίνονται νόθοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου. Σήμερον δὲ σώζονται πλέον τῶν 10. ἐξεδόθησαν ἑλληνιςὶ ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Αλδου τὸ 1575. Καὶ ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Ερρίκου τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΣΑΚ, Ουότε, Αγγελος, περίφημος θεολόγος, καὶ περὶ τὴν λογικὴν ἄριςος. Εζη τὸ 1748. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΧΙΔΑΣ, ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ὁ Χαρακηνὸς, ἔζη τὸ 25. Μ. Χ. Μᾶς εἶναι γνωςὸς ὡς γεωγράφος, ἔχομεν ἐκ τούτου μέτρα ςαθμῶν Παρθικῶν, ἐν οἷς σημειοῖ τὸ διάςημα τὸ πρὸ τῶν 18. βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα τότε ὑπετάχθησαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων· τοῦτο τὸ βιβλίον συνέγραψε μετὰ τὴν φήμην τοῦ βασιλέως Τιραδάτου, ὅςις συμπίπτει μὲ τὸ κϛ' ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Εξεδόθη τὸ 1600. Μ. Χ. μετὰ τῶν λοιπῶν μικρῶν γεωγράφων, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ Ιωάννου Χουδσονίου.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 440. Μ. Χ. πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἔγινε μοναχὸς, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναςήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης· ἐπειδὴ δὲ ἔζη ἐναρέτως, διεδόθη ἡ φήμη του πανταχοῦ, καὶ ὅλοι κοινῶς τὸν ὠνόμαζον ἅγιον· ἦτο μέγας ζηλωτὴς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Εκκλησίας· καθὼς εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριλλον ἐπιςολάς του ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων δὲν σώζεται ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἐπιςολαί του, αἵτινες εἶναι περὶ τὰς 1002. διῃρημέναι εἰς 5. βιβλία· ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1585. Καὶ ἔτι ἐν Ρώμῃ τὸ 1670.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Μαρκατόρος, Ισπανὸς, διαβόητος ἀπατεὼν· οὗτος ἔγραψε θεσπίσματα τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης· τοιοῦτοι ψευδεῖς κανονισμοὶ ἐφάνησαν πρῶτον τὸ 794. Μ. Χ. Καὶ ἠπάτησαν τὴν Λατινικὴν Εκκλησίαν, ἕως τοῦ τέλους τοῦ 19. αἰῶνος· ἔπειτα οἱ Πάπαι ἀνεκάλυψαν τὴν ἀπάτην, καὶ ἐπετίμησαν τὴν ἀναισχυντίαν.

ΙΣΜΑΗΛ, Πρίγγιψ τῶν Σαμαρειτῶν, ὅςις ἐκυρίευσε τὴν Ανατολὴν, μέρος τῆς Περσίας, εἰς διάςημα 15. χρόνων. Απέκτησε φήμην ὅτι ἦτον ἀνδρεῖος, φιλάνθρωπος, ἐλεήμων, δίκαιος, εὔσπλαγχνος. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 908. Μ. Χ. οἱ ὑπήκοοί του τῷ ἔδωκαν τίτλον, Μέρ-Μουστῆ· δηλαδὴ Πρίγγιψ, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὔτε ἐφάνη, οὔτε θέλει φανῇ.

ΙΣΜΑΗΛ, υἱὸς τοῦ Αβραὰμ, καὶ τῆς Αγαρ. Λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ προγεννήτωρ τῶν Αράβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φυλὴν κατάγεται ὁ Μωάμεθ, ὁ νομοθέτης τῶν Αράβων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Οθωμανῶν. Η Αγαρ ἦτο νόμιμος γυναῖκα τοῦ Αβραὰμ, διὰ τοῦτο ἔχων ὁ Ισμαὴλ ὡς

πρωτογέννητος, μεγαλήτερον δικαίωμα ἀπὸ τὸν Ισαὰκ, τῷ ἐδόθη ἡ Αραδία, ἥτις εἶναι μεγαλητέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Χανναάν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων τὸ 1773. Π. Χ.

ΙΣΜΑΗΛ, Αμπου-χασὲμ, ἀπὸ τὴν Περσίαν. ἔνδοξος Οθωμανός. Εγεννήθη τὸ 720. Εἶχε μίαν βιβλιοθήκην, ἥτις περιεῖχε 117 χιλιάδας βιβλία. Ο Νοῦχ Πριγγὴψ τῶν Σαμαρειτῶν τὸν ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διασκέδασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύναται, διότι δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν μόλις δύνανται νὰ σηκώσουν 400. κάμηλοι. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Αραβικῆς γλώσσης, ἱστορίαν τῆς ἐπικρατείας του, καὶ ἄλλα διάφορα ποιητικά.

ΙΣΜΑΡΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ιππομέδοντα, εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Απολδρ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Αμύκλα τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ισοκράτους. Συνέγραψεν Αμφικτυονικὸν, Προτρεπτικὸν, καὶ ἄλλα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ αὐλοποιοῦ, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἔγραψε 23 λόγους. Εζη τὸ 103. Π. Χ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδόξων ῥητόρων τῆς Ελλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας κατὰ τὸ 456. Π. Χ. Ητο μαθητὴς τοῦ Προδίκου, τοῦ Γοργίου, καὶ ἄλλων μεγάλων ῥητόρων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Υπερίδου, Ισαίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων. Θέλων νὰ δημηγορῇ δημοσίως ἀπέτυχε, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ συνθέττῃ τοὺς λόγους του κατ' ἰδίαν· ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, διὸ μαθὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐν Χαιρωνίᾳ δυςυχησάντων, ἔμεινε νῆςις 4 ἡμέραις, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων. Αφῆκε 21. λόγους ἀξιολόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Βόλφιος, μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν· καὶ 10. ἐπιςολὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1806. εἰς δύω τόμους μετὰ σχολίων.

ΙΣΤΗΡ· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, καὶ νομίζεται Κυρηναῖος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ Αἰγύπτου, ἐξεδόθησαν τὸ 1813. ὑπὸ τοῦ Σιεβέλεως.

ΙΣΤΙΑΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Φριέως, παλαιὰ Ηρωῒς, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ πόλις Ιςιαῖα, εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ τοῦ ὄρους, πλησίον τοῦ Κάλαντος ποταμοῦ, εἶναι καὶ ἄλλη Ιςιαῖα σοφὴ Αλεξανδρινὴ, κατὰ τὸν γεωγράφον Μελέτιον, ἢ Εςιαῖα.

ΙΣΤΙΑΙΟΣ, Σάμιος· τοῦτον ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχεν ὡς ἐνέχειρον εἰς τὴν Περσίαν, ἐπιθυμῶν δὲ τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπινοεῖ τοιοῦτόν τι. Ξυρίζει τὴν κεφαλὴν ἑνὸς πιςοῦ δούλου, ἔπειτα ἐγχαράττει εἰς αὐτὴν μὲ καυςικὴν μελάνην, ἐπιςολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του Αριςαγόραν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διεγείρῃ ἀποςασίαν· ἀφοῦ ηὐξήνθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου, τὸν ἀποςέλλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλήν του ἐκεῖνος, ἔγνω τὰ γραφό-

μενα, καὶ ἐκίνησε τὴν ἀποςασίαν. Ο βασιλεὺς τότε συμβουλευόμενος περὶ τοῦ πρακτέου μὲ τὸν Ισιαῖον, τὸν ἀποςέλλει ὡς Ελληνα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀποςασίαν, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἠνώθη μετὰ τοῦ Αρισαγόρου.

ἼΣΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μενάνδρου, Κυρηναῖος, συγγραφεὺς, δοῦλος τοῦ Καλλιμάχου· Εγραψε πολλὰ εἰς διαλόγους καὶ εἰς ποιητικά.

ἼΣΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

ἸΣΧΟΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἄρισος οἰκονόμος. Ξενφ.

ἸΤΑΛΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, Θουκ. ἐξ Αρκαδίας, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου, καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ Ιταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ἡ Ιταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύςησε πρῶτος εἰς τὴν Ιταλίαν πολιτικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν Γεωργίαν. Αρις. Πλουτ.

ἼΤΥΣ, υἱὸς τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Αθηνῶν. Ο Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίωνα εἴς τινα πόλεμον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν ἐπεθύμησεν ἡ Πρόκνη νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλην, καὶ παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Αθήνας νὰ τὴν φέρῃ, ὑπῆγε καὶ τὴν ἔλαβε, ἀλλὰ καθ᾽ ὁδὸν τὴν ἔφθειρε, καὶ φοβηθεὶς μὴ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔκοψε τὴν γλῶσσάν της καὶ τὴν ἄφηκε κλεισμένην εἰς ἕνα φρούριον, καὶ ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ ἀδελφή της ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν εὑρισκομένη ἡ Φιλομήλη, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν πανίον γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσε τὴν ἀδελφήν της τὴν συμφοράν της. Η δὲ Πρόκνη διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδραν της, ἔσφαξε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐμαγείρευσε καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτόν.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ, κατά τινας μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Αχιλλέως, ἀλλ᾽ ὁ Τρωφιόδωρος καὶ ἄλλοι, νομίζουν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Αχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους.

ἸΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Κισσέως εἰς τὴν Θρᾴκην, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ 12. πλοῖα εἰς τὴν Τρῳάδα, ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ἼΦΙΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης· λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀνέμους, διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

ἸΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος ῥήτωρ, καὶ ςρατηγὸς, ὅςις πρῶτος εἰς τὰ λάφυρα ἔγραψεν ἐπίγραμμα.

ἸΦΙΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδ.

ἸΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ηρακλειδῶν μάχην. Απολδ.

ἼΦΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα, διότι δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ του

νά τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του Ἰόλην εἰς γυναῖκα.

ἸΩΑΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της Ροβέρτου τὸ 1343. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Αὔτη ἡ τολμηρὰ γυνὴ ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας σύζυγόν της, κατατρεχομένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας ἀνδραδελφόν της, κατέφυγεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συνωμώτας της εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Πάππαν. Οὖσα ϛεῖρα δὲν ἀφῆκε διάδοχον. Απέρασε 40. χρόνους εἰς τὰς πολιτικὰς ἀκαταϛασίας, ἀφήνουσα τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπίϛων φίλων της· τὸ 1382. ὁ βάρβαρος ἐξάδελφός της Κάρλος τὴν ἔπνιξεν.

ἸΩΑΝΝΑ δευτέρα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγάτηρ Κάρλου τοῦ γ΄. ὑπανδρεύθη τὸν Γουλιέλμον τῆς Αὐϛρίας, τὸν Γιάκομον Βορβὸν χηρεύοντα· ὅϛις ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔγινε καλογηρος, διότι αὐτη τὸν κατέτρεχε. Μαρτῖνος ὁ ε΄. παρέδωκε τότε τὴν κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Λουδοβῖκον τὸ 1420. Η Ιωάννα υἱοθέτησε τὸν Αλφόνσον ε΄. βασιλέα τῆς Αραγωνίας, παραδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν Καλαβριαν, ἔπειτα ἀντ᾽ αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αλφόνσου, Ρενάτον. Απέθανε τὸ 1435. Μ.Χ.

ἸΩΑΝΝΗΣ ις΄. Εγεννήθη εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 996. διότι οἱ Ρωμάνοι δὲν ἤθελον τὸν Γρηγόριον τὸν πέμπτον εἰς τὸν θρόνον ὡς Γερμανόν. Επειτα ἀπὸ δύω χρόνους ὁ αὐτοκράτωρ Οθων, ἐσύϛησε πάλιν τὸν Γρηγόριον εἰς τὸν θρόνον, τὸν δὲ Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐτύφλωσε, τοῦ ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν ϛρατιωτῶν· αὐτοὶ δὲ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον, καὶ τὸν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους ὡς παίγνιον. Απέθανε δὲ ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ι΄. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 915. μέσον τῆς ἐρωμένης του Θεοδώρας· οὗτος ὁ νέος Ποντίφιξ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς Ρώμης, διὰ τοὺς θριάμβους, καὶ προσέγγυσιν τῶν Τουρκῶν τὸ 921. ἀνεφάνη ἀρχηγὸς τῶν ϛρατευμάτων, καὶ πολεμῶν ἀνδρείως κατ᾽ αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε. Η Μαρουτσία ἀδελφὴ τῆς Θεοδώρας τὸν ἐφθόνησε, καὶ εἰς εὐκαιρίαν τινὰ ἔπνιξε συγχρόνως καὶ τὴν ἀδελφήν της, καὶ τὸν Ιωάννην.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ια΄. υἱὸς Πάππα Σεργίου τοῦ γ΄. καὶ τῆς Μαρουτσίας· ὢν εἰς ἡλικίαν 23. χρόνων μὲ μέσον τῆς μητρός του ἔγινε Ποντίφιξ τῇ 21. Μαρτίου τὸ 931. Μετὰ δύω χρόνους ὁ Αλβέριος ἀδελφός του, τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του. Εμειν\ε δὲ ἡ Ρώμη τρεῖς χρόνους ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Αλβερίου.

ἸΩΑΝΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ νεότερος τῶν ἀποϛόλων, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὴν χριϛιανικὴν θρησκείαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ἐκεῖ δὲ ἐφιλονίκησε μὲ τὸν Απολώνιον καὶ μὲ τὸν κυνικὸν Δημήτριον, καὶ μὲ ἄλλους φιλοσόφους, τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον διὰ λόγου τὸν χαρακτῆρα τοῦ

Δομετιανοῦ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην, τὸν δὲ Ιωάννην ἐξώρισαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν ἀποκάλυψίν του. Απέθανε εἰς τὴν Εφεσον τὸ 99, Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 92. χρόνων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ιταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν Γλυπτικὴν, ἐδούλευσε μὲ μεγάλην ἐντέλεαν, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ἀπέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1555.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Αουστρίας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ δ´ καὶ τῆς Καλδερονης, πρίγγιψ περίφημος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικὰ, ἦτον ἀνδρεῖος, τολμηρὸς καὶ συνετὸς εἰς τὸν πόλεμον. Τὸν ἐφαρμάκωσαν τὸ 1679.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Αουςρίας, υἱὸς Κάρλου τοῦ ε´. ἐστάθη γενναίως εἰς τὴν μάχην τῆς Ναυπάκτου κατὰ τῶν Τουρκῶν τὸ 1571. Οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀπέθανε τὸ 1578. ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Λέγουσι τινὲς, ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν ἐφαρμάκωσε, διότι ὑποπτεύθη ὅτι ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν βασίλισσαν τῆς Αγγλίας Ελισάβετ, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ιωάννης εἶχεν ἀνταπόκρισιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ γ´. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, υἱὸς τοῦ Εμμανουὴλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας του αὐτὸ τὸ βασίλειον ἦτο εἰς τοιαύτην θέσιν ὥςε δὲν ἐστάθη ἄλλοτε τόσον εὐτυχισμένον μήτε κατὰ τὰ πλούτη, μήτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν, διέκρινεν ὅμως τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς εἰσῆγεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἔκαμε λαμπρὰς κατακτήσεις εἰς πολλὰ μέρη του κόσμου· πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πορτογαλλίας. Απέθανε τὸ 1557. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ β´. βασιλεὺς τῆς Καςέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος τῆς βασιλείας του, ὅλοι δὲ ἀξιωματικοί του ἦσαν τύραννοι καὶ αἱμοβόροι. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον καὶ νὰ γένῃ καλόγηρος, ἀλλ᾽ οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἐμπόδιζον διὰ τὸ συμφέρον των. Απέθανε τὸ 1459.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιτσέντσα, πόλιν τῆς Ιταλίας, καλόγηρος Δομενικανός. Τὸ 1233. ἤρχησε μὲ σκληρότητα νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν πριγγίπων, τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν τὰ ἔργα μὲ τοὺς λόγους του, τὸν ἐξώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, καὶ ἐμπειρότατος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κολλητικῆς ὕλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀνὴρ περίφημος, ἐστάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποςασιας εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 1682. Εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα εὐθὺς ἐδοθησαν εἰς σφαγὴν, καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Γάλλους, χωρὶς ἐξαίρεσιν γυναικῶν καὶ παιδίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρανάταν πόλιν τῆς Ισπανίας, ἔνδοξος περιηγητὴς, ἐσύνθεσε μίαν ἱςορίαν τῶν φιλοσόφων τῆς Αραβίας. Απέθανε τὸ 1526.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἦτο ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1533. ἕνα πλῆθος λῃςῶν τὸν ἔσφαν βασιλέα τοῦ Σουγδούνου πόλεως Σβετσέρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρήμωσε τὴν Γερμανίαν· ἀλλὰ

τέλος τὸ 1536. ἐπιάσθη μὲ ὀπαδούς του τινάς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, τοὺς περιέφερον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Σβιτσέρων· ἔπειτα τοὺς ἐτυράννησαν μὲ σίδηρα ἀναμμένα, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαςήρια, καὶ τέλος τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. Τὴν καταδίκην αὐτῶν τὴν ἀπεφάσισεν ἐπίσκοπός τις τῶν Σβετσέρων Ιωάννης· καθότι ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης τῶν λῃςῶν, εἶχε ζημιωθῇ μεγάλως, καθὼς ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὸν αἰχμάλωτον Ιωάννην, ὅςις τον ἐσυμβούλευε, πρὸς ἀποζημίωσιν νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἕνα κλουβίον, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς τὰς πόλεις τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τὸν ἐβεβαίωνεν ὅτι θέλει συνάξει ἑκατονταπλάσια τῆς ζημίας του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Κόμης Καποδίςριας, Ελλην περιβόητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Ετιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, Γαλλίαν καὶ Αγγλίαν. Την 6. Ιουλίου 1826. αἱ τρεῖς αὗται Ευρωπαϊκαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν συνθήκην την γενομένην ἐν Λονδίνῳ, ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος, καὶ ἀπεςάλη ὡς κυβερνήτης οὗτος ὁ Κόμης, περὶ τὰ 1828. ἦλθεν εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Ευρώπην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρα πλούτη. Ο ἐρχομὸς τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρός, ἐπροξένησε γενικὴν χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς Ελληνας. Ως συνετὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς ἐσύςησεν εὐθὺς νέαν νομοθεσίαν, κατέπαυσε τὴν πειρατείαν καὶ λῃστείαν, καὶ τὴν καταδυνάςευσιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἀνεγνώρισε δι' αὐτῆς ἕκαςος Ελλην τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ βιομηχανίας· ἐμεσολάβησε προσέτι καὶ ἠλευθέρωσε πλῆθος Ελλήνων, οἵτινες εἶχον φερθῇ αἰχμάλωτοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας, ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἑπταετοῦς ἐπαναςάσεως τῶν Ελλήνων, τῆς συςάσης κατὰ τὸ 1821. κατὰ τοῦ Οθωμανικοῦ κράτους. Εσύςησε καὶ ἕνα λαμπρὸν ὀρφανοτροφεῖον εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ελλάδος ἐκπαιδευτικὰ καταςήματα. Αλλὰ μόλις παρῆλθον δύω χρονοι, καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ συκοφαντίαν τῶν προυχόντων Ελλήνων, ὅτι εἰσάγει τυραννικοὺς νόμους, καὶ ὅτι τεχνεύεται κακὰ κατὰ τῶν Ελλήνων, μὲ τὸ μέσον τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας. Η δυσαρέσκεια ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥςε τὴν 27. Σεπτεμβρίου τοῦ 1831. ἡμέρα Κυριακῆ, ἐνῶ ἔμβαινεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς Ναύπλιον, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι Σπαρτιᾶται, Κωνςαντῖνος, καὶ Γεώργιος, τὸν ἐφόνευσαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐφονεύθη ἐκείνην τὴν σιγμὴν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακάς του, ὁ δὲ Γεώργιος διαφυγών, ἐπιάσθη ἔπειτα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τότε συςαθεῖσαν ἐπιτροπήν. Αν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ἔβλαψεν ἢ ὠφέλησε τοὺς Ελληνας εἰς την δεινήν των ἐκείνην ἐποχήν, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτος Ιςορία θέλει τὸ δείξει, ἂν ποτε ἐπὶ ἐλευθεροτυπίας κοινωθῇ εἰς τοὺς Ελληνας. Εψηφίσθη δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις, βασιλεὺς τῆς Ελλάδος ὁ Οθων, ὁ υἱός

τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ. ὁ ιβ'. Οὗτος ὁ φιλότιμος καὶ τολμηρὸς ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων τὴν α' Μαρτίου τὸ 956. ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Πάππα Αγάπιον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης. Μετὰ ἓξ χρόνους ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, μέσον τοῦ αὐτοκράτορος Οθωνος, καὶ ἡ σύνοδος τὸν ἀναθεμάτισεν ὡς φονέα, ἐπίορκον, μοιχὸν καὶ αἱμομίκτην. Μετὰ δύω χρόνους ἐσύναξεν οὗτος στρατεύματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ιταλίαν μὲ ἁδρὰν πληρωμὴν, μάλιστα καὶ Τούρκους, οἵτινες ἦσαν τότε εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀνεκτήσατο πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Τὸ δὲ 966. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς ἕναν οἶκον ἔξω τῆς πόλεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Νηστευτὴς, ἐκ Καππαδοκίας. Μετήρχετο κατ' ἀρχὰς τιμίως χειρυτεχνήματα, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου τὸ 582. μέχρι τὸ 595. ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην νηστείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, ὠνομάσθη νηστευτής. Αὐτὸς ἢ κατ' ἄλλους ὁ προκάτοχός του, λέγουν, ὅτι ἐπεκύρωσε τοῦ νὰ λέγηται ὁ ἐπίσκοπος τῆς *Κωνσταντινουπόλεως*, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον διήγειρε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· Λόγοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Κανονες μετανοούντων. Περὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ιωάννην τὸν Χρυσόστομον, διὸ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμμάτων τούτου τοῦ θείου πατρός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Σχολαστικὸς, τὸ δὲ ἐπώνυμον Κλίμαξ. Ητο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ· φθάσας δὲ εἰς ἔσχατον γῆρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὸ 606. Συνέγραψεν ἓν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, διὰ προτροπῆς Ιωάννου ἡγουμένου τῆς Ραΐθῶ, πρὸς ὃν σώζεται καὶ μία ἐπιστολή του. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1633 Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἐν Αλεξανδρείᾳ περίφημος γραμματικός. Εζη περὶ τὸ 641. Μ.Χ. οὗτος διὰ τοὺς ἀκαμάτους του κόπους ἐπωνομάσθη φιλόπονος. Εδιδάχθη παρὰ τῷ Αμμωνίῳ Ερμείᾳ, τὴν Εκλεκτικὴν φιλοσοφίαν, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὴν Αριστοτελικὴν, τὴν ὁποίαν εἰς πολλὰ μέρη εὐκόλυνε· ὢν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρτημένος εἰς τὰς ἰδέας τῆς Φιλοσοφίας, περιέπεσεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Τριθετῶν. Τὸ δὲ 681. ἀναθεματίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας συνόδου. Ηναντιοῦτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Εν τῇ ἁλώσει τῆς Αλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, παρεκάλει θερμῶς τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν Αμορον, διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκεῖσε βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν δέησίν του, καὶ ἐπρόσαξε νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ξύλα, θερμαίνοντες τὰ λουτρὰ τῆς Αλεξαν-

δρείας. Συνέγραψεν ὑπομνήματα περὶ Φυσικῆς, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐκκλησιαστικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ γραμματικὰ, διῃρημένα παρὰ τοῦ Φαβρικίου εἰς τρεῖς τάξεις. α΄. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Μωσέως κτίσιν τοῦ κόσμου βιβλία 82. β΄. Ομολογία περὶ τοῦ Πάσχα. γ΄. Κατὰ Πρόκλου τοῦ διαδόχου περὶ τῆς ἀϊδιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἕτερα 10. βιβλία εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ. ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν εἰς τὸ α΄. κεφάλαιον τῆς Γεννέσεως περὶ κτίσεως κόσμου βιβλία 7. καὶ ὁμιλία περὶ τοῦ Πάσχα, ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Βάλτ Κορδερίου τὸ 1535. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ἸΩΆΝΝΗΣ ὁ Δαμασκηνὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατήρ του ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους χριστιανοὺς, ὅστις καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Καλίφων· Οὗτος παρέδωκε τὸν υἱόν του εἰς ἕνα μοναχὸν, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ, Κοσμᾶν τοὔνομα Ιταλὸν, ὅστις τότε εἶχε πωληθῇ ὡς αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη ὁ Ιωάννης διαφόρους γνώσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Καλίφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Σάββα εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Οτε δὲ Λέων ὁ Ισαυρος, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμων τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ὁ Ιωάννης παρετάχθη κατ' αὐτῶν ἀνδρείως, ἀψηφῶν τὰς ἀπειλάς των. Φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε περὶ τὰ 754 Μ.Χ. Ητον ὁ μόνος σχεδὸν πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ λοιπὰς μαθήσεις. Η Ρητορεία του ἔδωκε τὸ ἐπίθετον χρυσοῤῥόας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων του ἔλαμπον πανταχοῦ τὰ συγγράμματά του. Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐστάθη ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος τῆς συστηματικῆς Θεολογίας, καὶ πατὴρ τῆς σχολαστικῆς. Τὰ ἐκδεδομένα συγγράμματά του εἶναι α΄. Κεφάλαια σοφιστικά. β΄. Εκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διῃρημένη εἰς 4. βιβλία. γ΄. Σύνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων. δ΄. Περὶ δρακόντων καὶ στυγῶν. ε΄. Περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. ς΄. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. ζ΄. Υμνοι. η΄. Παράλληλα ἱερὰ κατ' ἀλφάβητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκουΐου εἰς δύω τόμους ἐν Παρισίοις τὸ 1712.

ἸΩΆΝΝΗΣ Μαλέλας ὁ ἐξ Αντιοχείας, περὶ τὰ 900. Μ.Χ. Οὗτος συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τοῦ ἔκτου αἰῶνος. Μ.Χ. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόν του ὕφος, καὶ μυθικάς του ἐκφράσεις, δὲν χαίρει ὑπόληψιν. Εξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1691. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. ἐν τῷ σώματι της Βυζαντίδος.

ἸΩΆΝΝΗΣ, Καμηνιάτης, ἐκ Θεσσαλονίκης. Εζη περὶ τὰ 904. Μ.Χ. υἱὸς τοῦ Εξάρχου Ελλαδίου· Εχρημάτισεν ἀναγνώστης καὶ πρημικύριος τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας· ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἡ πόλις ᾐχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 904. ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ταρσὸν αἰχμάλωτος,

πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ πατρίδα τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἀποςόλου, ὅπου διατρίβων, διὰ προςαγῆς Γρηγορίου τοῦ Καππαδοκέως, συνέγραψε τὴν Ιςορίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς πατρίδος του, ἥτις ἐξεδόθη ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Αλατίου τὸ 1653. καὶ ἔτι ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ἸΩΆΝΝΗΣ Σκυλίτσης, ἀπὸ τὴν Θρᾴκην. Εςάθη ἀξιωματικός εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Κωνςαντινουπόλεως, πρῶτον πρωτοβεςιάριος, μέγας Δρουγγάριος, καὶ Κουροπαλάτης. Συνέγραψε σύντομον Ιςορίαν ἀπὸ τὸ 801. μέχρι τὸ 1057. ἀπὸ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ Νικηφόρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλειας Ισαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπαυξήσας ταύτην ἐκ τῆς Ιςορίας του Κεδρινοῦ Γεωργίου, μέχρις Αναςασίου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνόν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, ὡς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Βενετίᾳ.

ἸΩΆΝΝΗΣ ὁ Ξιφιλῖνος, Τραπεζούντιος· ἔκαμεν ἐπιτομὴν σύντομον εἰς τὴν Ιςορίαν Δίωνος τοῦ Κασσίου. Θέλουσι νὰ ἐςάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἀλλ᾽ ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ὅτι ἦτον ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Πατριάρχου Ξιφιλήνου. Αὕτη ἡ ἐπιτομὴ ἐξεδόθη ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1551. καὶ 1590. ἐν Φραγγοφόρτῳ. Εζη τὸ 1100. *Μ.Χ.*

ἸΩΆΝΝΗΣ, Ιατρὸς· ἔζη πρὸ τοῦ 1300. Μ.Χ. υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ιατροῦ, ἐν Κωνςαντινουπόλει, ὅςις μαθὼν τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ βασίλεια ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ανδρονίκου τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ακτοναρίου, ἀξίωμα διδόμενον ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τοὺς ἐξόχους Ιατρούς. Οὗτος ἐςάθη ὁ ἔσχατος ἰατρὸς τῶν Γραικῶν, ὅςις ἔλαμψεν ἐπ ἀρετῇ καὶ μαθήσει, εἰς τοὺς δυςυχεςάτους χρόνους, καθ᾽ οὓς ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Εκ τῶν συγγραμμάτων του πολλὰ παρετήρησαν οἱ μεταγενέςεροι ἐκ πείρας, καὶ εὗρον ἀληθέςατα τὴν περιγραφὴν τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, καθαρτικά τινα τῆς κοιλίας, ὡς τὴν κάσσιαν, τὴν μάναν, καὶ τὴν συναμικήν, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἰς τους πρὸ αὐτοῦ γνωςὰ μὲ διάφορον χρῆσιν. Εκ τῶν συγγραμμάτων του, τὸ ἓν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1557. Περὶ ἐνεργειῶν ἐπιγραφόμενον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν Λατινιςί, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἕνα σύςημα Ιατρικόν.

ἸΩΑΝΝΙ͂ΝΟΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρόεδρος τῆς Γερουσίας τῆς Βουργουνδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Εςάθη εἰς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας· ἀπὸ ἁπλοῦς ῥήτωρ, ἔγινε πρῶτος σύμβουλος τοῦ μεγάλου βασιλέως Αρίγου. Πρὸ τούτου πλούσιός τις Γάλλος, ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, ὅθεν ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρωτοῦσε περὶ τῆς καταςάσεώς του. ὁ Ιωαννῖνος πρὸς ἀπόκρισιν ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε καὶ μερικὰ βιβλία, ἔπειτα τὸν λέγει, ἰδοὺ ἡ κατάςασίς μου, καὶ τὰ πλούτη μου· ὁ δὲ καιρὸς ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

ἸΩΒ ὁ δίκαιος, ἀπόγονος τοῦ Αβραὰμ·

πατρίδα εἶχε τὴν Κέτουραν. Εζη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας· κατῴκει εἰς τὴν πεδιάδα Οὒξ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Εὐδαίμονος Αραβίας, ὅςις ἦτον εἷς τῶν ἐπισήμων πλουσίων. Ο θεὸς, λέγει ἡ Ιερὰ Γραφὴ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπομονήν του, τοῦ ἀφήρεσε πᾶσαν εὐτυχίαν· ἀπέθαναν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες του, ἐςερήθη ὅλων τῶν πολυαρίθμων του ποιμνίων, καὶ κατήντησε πάμπτωχος καὶ ἐλεεινός. Αλλ' αὐτὸς εἰς ὅλα ταῦτα ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὁ Θεὸς ἀντέμειψε μὲ μεγαλήτερα ἀγαθὰ, ἐπιζήσας ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη. Ορα περὶ τούτου λεπτομερῶς τὴν θείαν Γραφήν.

ΙΩΒΗΛ· οὗτος πρῶτος ἐπεμελήθη τὰ ζῶα τὰ τετράποδα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ κυνηγοὶ ἔγιναν ποιμένες.

ΙΩΒΙΟΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ δουκάτο τῶν Μεδιολάνων, τὸ 1483. ἔνδοξος ἱςορικός. Τὰ γνωριμώτερα συγγράμματά του εἶναι, ἡ γενικὴ Ιςορία εἰς 45. βιβλία, ὁ βίος τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1552. Μ.Χ.

ΙΩΗΛ, Ιςορικὸς Βυζαντινός· ἔζη τὸ 1204. Συνέγραψε χρονικὴν Ιςορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1651. μετὰ τὴν τοῦ Γεωργίου Ακροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΗΛ, υἱὸς τοῦ Βεθουήλ. Ο Βιτρίγγας ἀποδεικνύει, ὅτι ἦτον σύγχρονος μὲ τὸν Ωσηέ. Η προφητεία του συναριθμεῖται δευτέρα μεταξὺ τῶν μικροτέρων προφητῶν.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ιάφεθ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νῶε. Λέγουσιν ὅτι οἱ Ελληνες κατάγονται ἀπὸ τοῦ Ιωνος.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ξούθου, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. Εχοντες οἱ Αθηναῖοι πόλεμον μὲ τοὺς Ελευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ιωνα, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν, καὶ τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα τῶν Αθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Αττικὴν Ιωνίαν, τοὺς δὲ ἐγχωρίους Ιωνας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκαμον ἀποικίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ασίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν καὶ τὴν χώραν Ιωνίαν.

ΙΩΝ, Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Συνέγραψε δράματα 12. περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους.

ΙΩΝΑΣ, ἀρχαιότατος, εἷς τῶν προφητῶν τῶν ὁποίων αἱ προφητεῖαι σώζονται ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Εζη τὸ 824. Π.Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Αμαθῆ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλὼν, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ιεροβοὰμ τοῦ β'. μέχρι τῆς τοῦ Ζαχαρίου.

ΙΩΝΣΩΝ, Αγγλος, πολυμαθὴς, ἠθικογράφος καὶ λεξικογράφος· ἔζη τὸ 1784. Μ.Χ.

ΙΩΣΗΠΠΟΣ Φλάβιος, ἐγεννήθη τὸ 37 Μ.Χ. εἰς Ιερουσαλὴμ, τὸ γένος Ιουδαῖος, ὁ πατήρ του ἦτον Ιερεὺς, ὀνόματι Ματθίας. Εκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἤρχησε τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔκαμε τόσας μεγάλας προόδους, ὥςε οἱ ἱερεῖς τῶν Ιουδαίων τὸ 14. ἔτος τῆς

ἡλικίας του τῷ ἔκαμαν ἐρωτήματα μεγάλα τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἀποκρινόμενος εὐςόχως, ἐθαυμάζετο. Τὸ ΙϚ΄. ἤρχησε νὰ γίνηται γνωςὸς καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ἰουδαϊκὰς αἱρέσεις. Ἔπειτα ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Τὸ κε΄. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος Κοππίας, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν εὔνοιαν, καὶ μὲ τὸ μέσον της ἠλευθέρωσε τοὺς ςαλέντας εἰς τὴν Ῥώμην στασιαςὰς συγγενεῖς του. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν εὗρεν εἰς μεγάλην ἀκαταςασίαν καὶ ἀποςασίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων· ἐδιωρίσθη νὰ φυλάττῃ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ἰσταπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύσας, ὅτι θέλει ἀνακηρυχθῆ Καῖσαρ τῆς Ῥώμης, καὶ ἀληθεύσας μετὰ δύω χρόνους, ἠλευθερώθη παρ᾽ αὐτοῦ, λαβὼν ἐπώνυμον Φλάβιος. Ἠγαπήθη δ᾽ ἔπειτα καὶ παρὰ τοῦ Τίτου, ὅςις τὸν ἔφερε μεθ᾽ ἑαυτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἔπειτα δὲ ἐπιςρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, συνέγραψε τὴν Ἱςορίαν του εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον, τὴν δὲ Ἰουδαϊκὴν Ἱςορίαν ἐτελείωσε τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λέγουσιν, ὅτι ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του ἔςησαν εἰς τιμήν του ἓν ἄγαλμα εἰς τὴν Ῥώμην. Συνέγραψε α΄ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον εἰς βιβλία 7. β΄ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας βιβλία 20. γ΄. περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους· βιβλία δύω, καὶ περὶ τῶν Μακαβαίων. Ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι τῆς Ὀξωνίας τὸ 1720. εἰς τόμους 2.

ἸΩΣΉΦ, ὁ β΄ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων. Τὸ 1778. ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸ βασίλειον ἄνθρωποι διαφόρου θρησκείας, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἀπηγορευμένον. Ἔκτοτε κατῳκήσθη τὸ βασίλειόν του ἀπὸ χιλιάδας Ἑβραίων καὶ Τούρκων. Ἔγινε τόπος ἐμπορίου· εἰσήχθησαν αἱ ἐπιςῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ διπλωματική. Ἀπέθανε τὸ 1790.

ἸΩΣΉΦ ὁ Βρυέννιος, ἀπὸ τὴν Κωνςαντινούπολιν, τὸ σχῆμα μοναχὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις. Συνέγραψε Θεολογίαν, καὶ ἄλλα, ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν εἰς τρεῖς τόμους ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ἀπέθανε τὸ 1445.

ἸΩΣΉΦ Γεννέσιος, Βυζάντιος Ἱςοριογράφος. Συνέγραψε Βυζαντικὰ ἀπὸ Λέοντος Ἀρμενίου, ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. Ἔζη τὸ 930. Μ.Χ.

K

ΚΑΒΑΛΙΕΡΗΣ Βοναδεντούρας, έγεννήθη εις τό Μιλάνο, έχρημάτισε μαθητής του Γαλιλαίου, και διδάσκαλος της Μαθηματικής εις την Βολωνίαν. Απέθανε το 1657.

ΚΑΒΑΛΚΑΝΤΗΣ, Ιταλός, περίφημος ποιητής, φιλόσοφος, και άριςος γραμματικός. Απέθανε τό 1300. Μ.Χ.

ΚΑΒΑΛΛΟΣ Εμμανουήλ, ένδοξος από την Γένοβαν. Ούτος τό 1513. ελάμπρυνε τό όνομά του με τάς Ηρωικάς του πράξεις, επειδή υπεχρέωσε τούς Γάλλους νά σηκώσουν την πολιορκίαν της Γένοβας, εκ τούτου ώνομάσθη και ελευθερωτής της πατρίδος του.

ΚΑΒΕΔΟΝΗΣ Ιταλός, κάλλιςος ζωγράφος, μαθητής του Αννίβου, τόν όποιον και εμιμήθη καθ' όλην την έκτασιν. Απέθανε τό 1647.

ΚΑΒΟΤΗΣ, Αλδίζος, από την Βενετίαν, περίφημος περιηγητής, όςις τόν ιε'. αιώνα έκαμε Γεωγραφικάς ωφελίμους ανακαλύψεις.

ΚΑΒΓΕΓΑΣ, Γαδριήλ, είς των ενδοξοτέρων λυρικών ποιητών της Ιταλίας, συγγραφεύς διαφόρων επικών ποιημάτων, εςάθη περίφημος εις την ποίησιν των ασμάτων. Απέθανε τό 1637.

ΚΑΔΑΜΟΣΤΟΣ, Λουΐζης, ένδοξος περιηγητής Ιταλός, από την Βενετίαν. Τό 1456. ανεκάλυψε τάς νήσους του Καπο-δέρτε, ακρωτήριον του Ατλαντικού Ωκεανού, τάς νήσους της Μαδέρας, και του Ζενεγκάλ εις την Νεγριτίαν, επαρχίαν της Αφρικής· επανήλθε δε έπειτα εις την Βενετίαν, όπου εξέδωκε κατά τό 464. την περιγραφήν των περιηγήσεών του.

ΚΑΔΓΙΑΧ, πρώτη γυνή του Μωάμεθ, κατήγετο από τόν δ'. βαθμόν του Κοζάχ αρχηγού της φυλής των Κουρεΐσχ, καταγομένου από την φυλήν του προφήτου των Αράβων. Αύτη ή γυνή υπανδρεύθη δύω άνδρας πρό του Μωάμεθ, και ήτον εις ηλικίαν 38. χρόνων, όταν έλαβε και τόν Μωάμεθ διά σύζυγον, όςις μόλις ήτον εικοσιπενταετής· διότι κινδυνεύσασα νά χάση τούς πολυτίμους θησαυρούς της, κατέφυγεν εις την προςασίαν του, τούς οποίους ό Μωάμεθ αφού ελευθέρωσε, αύτη τόν υπανδρεύθη πρός αμοιβήν της χάριτος, και ούτως ό υιός της Αβδαλάχ εςάθη είς των πλουσιωτέρων κατοίκων της Μέκας. Μ' αυτήν εγέννησεν ό Μωάμεθ όλα του τά παιδία, εκτός του Ιμπραΐμ, τόν οποίον έκαμε με μίαν αιχμάλωτον, τέσσαρα αρσενικά του απέθανον μικρά, τά δε τέσσαρα θυλικά τά υπάνδρευσεν ενδόξως. Η Φατμά υπανδρεύθη τόν Αλήν, όςις εςάθη έπειτα ό δ'. Καλίφης. Η Ζεϊνάπ τόν Απου, ήτις πεσούσα από την κάμηλον απέθανε. Η Ρακιάχ τόν Οθμάν, γ'. Καλίφην· ήτις

ἐκάθησε δύω χρόνους μετὰ τὴν Εγειρα, καὶ ἀφῆκεν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐτύφλωσεν ἕνας πετεινὸς, καὶ ἀπέθανε. Η τετάρτη Ογεμ-κολτοὺμ, ἔλαβε διὰ σύζυγον τὸν εἰρημένον Οθμὰν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἀπέθανεν ἄκληρος. Η Φατμὰ μόνον ἀφῆκε κληρονόμους τοῦ Μωάμεθ, τὸν Χασὰν, καὶ Χουσεῖν. Ο Μωάμεθ ἀγαπῶν μεγάλως τὴν Καδγιὰχ δὲν εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, οὔτε παλλακίδα, ἐνόσῳ αὕτη ἔζη· ἀπέθανε τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας της, τρεῖς χρόνους πρὸ τῆς Εγείρας, καὶ 13. χρόνους πρὸ τοῦ Μωάμεθ.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα τὸ 1550. Π. Χ. καὶ ἔκτισε πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Θῆβας, τὴν δὲ ἐπαρχίαν Βιωτίαν, καὶ Καδμείαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ ἐδίδαξεν ἐκεῖ τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπωφελῆ καὶ χρήσιμα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἔφερε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὰ ὁποῖα ἦσαν α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Τὰ δὲ λοιπὰ ἄλλοι μεταγενέστεροι, Παλαμήδης, καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητής.

ΚΑΔΜΟΣ ὁ Μιλήσιος, ἱστορικός. Οὗτος συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Ιωνίας βιβλία 4.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικός. Εγραψε ἐρωτικῶν βιβλία 16.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκύθου, πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν ἐλευθέραν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα, τῷ ἐχρησίμευσεν εἰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Προβ.

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ Μάρκος Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· οὗτος ἐσύνθεσε ἐγκώμια τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1527.

ΚΑΖΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐστάθη ἀρχιεπίσκοπος, περίφημος ποιητὴς καὶ ῥήτωρ· συνέγραψεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Γαλαταῖος, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Απέθανε τὸ 1556. Μ. Χ.

ΚΑΖΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐπίσκοπος ἔνδοξος διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διὰ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο τοὺς Αμερικανοὺς διὰ 50. χρόνους ἐναντίον τῆς τυραννίας καὶ σκληρότητος τῶν Ισπανῶν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφέροντο πρὸς αὐτούς. Παιδίον ἔτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Αμερικὴν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ μὲ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον. Τὸ δὲ 1493. ἔγινεν ἱερεὺς, καὶ τὸ 1566. ἀπέθανεν εἰς τὸ Μαδρὶτ μητρόπολιν τῆς Ισπανίας.

ΚΑΖΗΝΗΣ Ιωάννης Δομένικος, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀστρονόμος. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀστρονομικά. Απέθανε τυφλὸς εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1712. εἰς ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΪΑΦΑΣ, ἔζη ἐπὶ Χριστοῦ, ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ιουδαίαν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του, ἢ δύω ἔτη πρότερον ἔκαμεν ἀρχὴν Ιωάννης ὁ Βαπτιστὴς νὰ κηρύττῃ.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Στάτιος, Γάλλος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαιότατος· σώζονται αὐτοῦ τεμάχια τινὰ, ἐκδοδ. ἐν Λονδίνῳ. Εζη τὸ 190. Π. Χ.

ΚΑΪΛΗΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Τὸ 1750. ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος διὰ νὰ περιγράψῃ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ανταρκτικοῦ πόλου. Απέθανεν εἰς

ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΙΛΙΟΣ Αὐρηλιανὸς· κατήγετο ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐχρημάτισεν ἄριςος πρακτικὸς Ιατρὸς τοῦ τότε καιροῦ· μετέφρασε τὰ συγγράμματα Σωρανοῦ τοῦ Εφεσίου, συνέγραψε Λατινιςὶ, ἀλλὰ τὸ ὕφος του εἶναι τραχὺ, ἄμουσον καὶ τῷ ὄντι Αφρικανικὸν· τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἀξιοπερίεργα διηγήματα.

ΚΑΪΜΙΟΣ Λαυρέντιος, Αγγλος περιηγητής. Εταξείδευσεν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Γουϊάναν. Αντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακαλύψεις του· ἀφῆκε γενικὸν Γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὅσων τόπων ἀνεκάλυψε. Εζη τὸ 1796. Μ. Χ.

ΚΑΙΜΦΑΙΡΟΣ Εγγελβρέχτης, ἐπίσημος Γεωγράφος Γερμανός. Οὗτος περιῆλθεν ἓν μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ τὴν Ιαπονίαν. Τὸ σύγγραμμα τούτου, καὶ ἡ τῆς Ιαπονίας περιγραφὴ, ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν, ὡς πρωτότυποι περιγραφαὶ ἐκείνων τῶν τόπων. Αφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα· ἔζη δὲ τὸ 1692. Μ.Χ.

ΚΑΪΣΑΡ, Γάϊος Ιούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 98. Π. Χ. ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτον εὔγλωττος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ· μ᾽ αὐτάς του τὰς ἀρετὰς εὐκόλως εἰσῆλθεν εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἔλαβεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀξιώματα. Εκυρίευσε πολλὰ μέρη τῆς γῆς, τὴν Ισπανίαν, καὶ μέρος τῆς Ελλάδος. Ενίκησε τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν πολυθρύλλητον Κλεοπάτραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασε Καισαρίωνα· ἔπειτα ἦλθεν κατὰ τοῦ Φαρνάκου, βασιλέως τοῦ Πόντου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν, Αφρικὴν, Ισπανίαν, καὶ θριαμβεύων ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Δικτάτωρος διὰ βίου. Εσύναξε βιβλιοθήκας, διώρθωσε τὸ μηνολόγιον τῶν Ρωμαίων, τὸ ὁποῖον μετεμόρφωσεν ὁ σοφὸς ἀςρονόμος Σωσιγένης. Αὐτὰς καὶ ἄλλας εὐεργεσίας του βλέπουσα ἡ Γερουσία ἠθέλησε, νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ βασιλικὸν διάδημα· ἀλλ᾽ ὁ Βροῦτος καὶ Κάσσιος φθονήσαντες τὸν ἐφόνευσαν, παρούσης αὐτῆς τῆς Γερουσίας, τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εκ τῶν πεζῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον ὁ Γαλλικὸς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Εσπούδασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικὴν, μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς Κωνςαντινούπολιν, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην φήμην. Εχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία εἰς τὴν Βιθυνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος. Απέθανε τὸ 350. Μ. Χ. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐρωτήματα Θεολογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ 195. τὰ ὁποῖα ὁ Γλυκᾶς ἀναφέρει· Τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν. Εξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654. Μ. Χ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗΣ Ιούλιος· ἐγεννήθη εἰς

τὴν Ρώμην· ἐςάθη ἔνδοξος Καρδηνάλης. Τὸ 1444. ἐπὶ τοῦ πολέμου τῶν Γερμανῶν μὲ τοὺς Τούρκους, ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βάρνην, καὶ καταδικασθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν κατεπατήθη, ἀπὸ τοὺς ἵππους των, καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Εγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Αντώνιος ἐκήρυξε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου· ἀλλ᾽ ὕςερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οκταβίου.

ΚΑΙΣΑΡΟΤΗΣ, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς καὶ γραμματικός. Οὗτος μετέφρασε τὸν Ομηρον καὶ Δημοσθένην. Απέθανεν εἰς τὸ Παταύϊον τὸ 1808.

ΚΑΛΑΒΡΕΖΗΣ Ματθίας, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Λαγφράγγου εἰς τὴν Ρώμην· αἱ ὡραιότεραι εἰκόνες του εὑρίσκονται εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ Μάλταν. Απέθανεν εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 1699. Μ. Χ.

ΚΑΛΑΜΙΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ελλην, καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι, ἐθαυμάζοντο ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Εζη 624. Π. Χ

ΚΑΛΑΝΟΣ, Ινδὸς γυμνοσοφιςὴς, ζήσας 83 χρόνους χωρὶς ν᾽ ἀῤῥωςήσῃ ποτέ. Οὗτος ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἀπέθανε μὲ τραγικὸν θάνατον. Εδεσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς μίαν πυρκαϊὰν χωρὶς νὰ κινηθῇ διόλου· ὥςε ἐπέφερε θαυμασμὸν εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖ ςρατιώτας, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν θυσίαν του κατὰ τὸν νόμον τῶν γυμνοσοφιςῶν.

ΚΑΛΒΙΝΟΣ Ιωάννης, περιβόητος ἀντίμαχος τῆς Παππικῆς αἱρέσεως. Συνέγραψε μίαν κατήχησιν, καὶ ἓν ἕτερον σύγγραμμα, περὶ Εκκλησιαςικῆς παιδείας. Τόσην ὑπόληψιν εἶχεν εἰς τὴν Γενεύην, ὥςε τὸν ὠνόμαζαν Πάππαν τῆς Γενεύης. Απέθανε τὸ 1564.

ΚΑΛΔΕΡΟΝΗΣ Πέτρος, ἱερεὺς εἰς τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος ποιητής. Απέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΚΑΛΕΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Βαλὶδ, ἐξάδελφος τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀρχιςρατήγων τοῦ Οθωμανικοῦ Εθνους. Εςάθη νικητὴς τοῦ ἰδίου Μωάμεθ, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μωάμεθ τὸν ὠνόμασε, Σαῒφ-Αλλὰχ δηλαδὴ σπάθην τοῦ Θεοῦ. Ο χαρακτὴρ τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἦτο θηριώδης, ἐκάθητο καὶ ἐκοιμᾶτο πάντοτε κατὰ γῆς, χωρὶς ςρῶμα, καὶ χωρὶς σκέπασμα, δὲν ἔτρωγεν ἄλλο εἰμὴ κρίθινον ψωμὶ καὶ τάταλα, καὶ ἔπινε νερὸν, ἢ ἐνίοτε γάλα. Απέθανε τὸ 642. Μ. Χ. 10 χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ, ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης. Ητον ἠγαπητὸς, καὶ τὸν ἐσέβοντο οἱ συμπατριῶταί του ὡς ἀνδρεῖον ςρατιώτην, μέγαν ςρατηγὸν, καὶ ἄξιον πολιτικόν. Απὸ τὴν ὑπερβολικὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ συγγενεῖς του διὰ τὸν θάνατόν του, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐξυράφισαν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς των.

ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΣ Φίλιππος, γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων περίφημος. Διὰ τὰ προτερήματά του ὁ Δοὺξ τῆς Βενετίας τοῦ

ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον.

ΚΑΛΙΕΡΗΣ Παῦλος, Ιταλὸς, κάλλιςος ζωγράφος. Εσπούδασε εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1588. Μ. Χ.

ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ Γάϊος Καῖσαρ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αντιον τὸ 13 Μ. Χ. υἱὸς τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, θυγατρὸς τῆς Ιουλίας, καὶ τοῦ μεγάλου Αγρίππα. Τοῦτον υἱοθέτησεν ὁ Τιβέριος, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 37 Μ. Χ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφαίνετο χρηςὸς βασιλεὺς, ἠλευθέρωσε τοὺς φυλακωμένους, ἐκάλεσε τοὺς ἐξωρίςους εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἐδείκνυε πολλὰς καὶ ἄλλας καλωσύνας, ὥςε ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμαίους ὠνομάζετο τῶν βασιλέων παράδειγμα· μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινεν ἕνα τέρας τῆς φύσεως, καὶ ὑπερηφανευόμενος ἐκαυχᾶτο, ὅτι εἶναι ὁ δεσπότης τῶν βασιλέων τῆς γῆς· καὶ ζητῶν νὰ λατρεύηται ὡς Θεὸς, ἐσήκωσε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνων τὴν ἰδικήν του. Οἰκοδομήσας δὲ ναὸν, διώρισεν ἱερεῖς καὶ ἐδέχετο θυσίας· ἀσωτεία, ἀπανθρωπία καὶ ὑπερηφάνεια, ἦσαν τὰ πρακτικά του. Εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς, τὰς ὁποίας εἶχε καὶ ὡς γυναῖκάς του, ἐβίαζε καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν πολιτῶν, ἁρπάζων αὐτὰς βιαίως ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Η χύσις τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν χαρὰ πανευφρόσυνος, ἐχαίρετο νὰ βασανίζῃ, ἢ νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους εἰς τοὺς δρόμους· ἔκλεισε τὰ σιτοδοχεῖα εὐχαριςούμενος νὰ βλέπῃ τὴν θλῖψιν τῆς πείνας· ἔφθασεν εἰς τόσην παραφροσύνην καὶ λύσσαν, ὥςε ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἦτο τὸ πλῆθος ὅλον τῆς Ρώμης μία κεφαλὴ, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸ κόψῃ διὰ μιᾶς μὲ τὴν σπάθην του· ἐπρόςαξε νὰ τρέφωσι τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς ἕνα οἶκον περιωρισμένα, μὲ τροφὴν ζώντων ἀνθρώπων· ἔδωκεν εἰς τὸν ἵππον του ἐπώνυμον Ποντίφικος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ὤμνυε πολλάκις, καὶ τὸν εἶχε σύντροφον τῆς τραπέζης του, προσφέρων εἰς αὐτὸν κρασίον εἰς χρυσοῦν ποτήριον· τέλος ἐξερχόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ θέατρον ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα χιλίαρχον εἰς ἡλικίαν 29 χρόνων, βασιλεύσας περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη. Τὸ σῶμά του ἐφέρθη βιαίως παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ἐτάφη εἰς ἕνα κῆπον, φοβούμενοι μήπως τὸ ἁρπάσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀτιμάσῃ.

ΚΑΛΙΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος Αἴαντος. Ομ.

ΚΑΛΚΟΝΔΗΛΑΣ Δημήτριος, σοφὸς Ελλην. Εγεννήθη εἰς Κωνςαντινούπολιν· οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅταν οἱ Οθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα του. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1513.

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Αθηναίου Κριτία. Πλάτ.

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

ΚΑΛΛΙΑΝΑΞ, Ρόδιος, πατὴρ τῶν δύω ἀρχαίων περιφήμων ἀθλητῶν, Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν ςέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΑΣ, Αθηναῖος, πλούσιος, καὶ

συγγενὴς τοῦ Αριςείδου.

ΚΑΛΛΙΒΙΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΔΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Πανδίωνα. Απολδρ.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΣ, Ζ. Ζαχαρίας Καλλίεργος.

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ, Σπαρτιάτης γενναῖος, ὅςις ἐπολέμησε εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Ηρόδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἔνδοξος ςρατηγὸς, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἡγεμὼν τοῦ ςόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Εφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τῶν Αθηναίων. Ξενοφ,

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, ποιητὴς Ελλην· ἔζη τὸ 250. Π. Χ. Εγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην, ἤνθει ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ο Κιντιλιανὸς τὸν ὠνόμασεν ἡγεμόνα τῶν Ελεγειακῶν ποιητῶν. Σώζονται τούτου 60 ἐπιγράμματα, καὶ ἓξ ὕμνοι εἰς τοὺς Θεούς. Εξεδόθησαν Ελληνολατινιςὶ εἰς δύω τόμους τὸ 1761.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, περίφημος ἀρχιτέκτων, ζωγράφος, καὶ γλύπτης, Ελλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον. Αὐτὸς πρῶτος ἐσχεδίασε τὴν Κορινθιακὴν λεγομένην τέχνην, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ἀγγεῖόν τι, τὸ ὁποῖον περιεςοιχίζετο ἀπὸ κλάδον τινὰ ἀκανθώδη· αὕτη ἡ ἐφεύρεσις ἐθεωρήθη ἔπειτα ὡς ἡ ὡραιοτέρα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν.

ΚΑΛΛΙΜΕΔΩΝ, ῥήτωρ ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΣ, Ιατρὸς καὶ ἱςοριογράφος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, σοφιςής· ἐγεννήθη εἰς τὴν Συρίαν, περὶ τὰ 254. Μ. Χ. Εδιδάχθη εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαληνοῦ· ἔγραψε περὶ καχοζηλίας Ρητορικῆς, καὶ ἱςορίαν τῆς Αλεξανδρείας βιβλία 10. καὶ ἕτερον περὶ αἱρέσεων φιλοσόφων. Σώζεται ἓν σύγγραμμά του, Εκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ρώμης ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐπαινεῖ πολλὰ τὴν Ρώμην, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Αλλατίου εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1641.

ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, ὅςις συμφώνως μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα ςρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Αργηνούσαις ναυμαχίαν, διότι ἄφησαν τοὺς πεσόντας νεκροὺς ἀτάφους. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε διαλόγους τρεῖς. Εβδόμη, Φρύνιχος, καὶ Πίναξ, διήγησις περὶ τοῦ ᾅδου καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς, βασιλέως τῆς Τρωάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ιλον, Ασάρακον, Γανυμήδην, καὶ Κλεοπάτραν. Απολοδρ.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ, φιλόσοφος, Μακεδὼν, μαθητὴς τοῦ Αριςοτέλους, καὶ

συμμαθητής Αλεξάνδρου του μεγάλου, όστις από οικειότητα τον έλαβεν έπειτα εις την αυλήν του διά να γράφη τα κατορθώματά του. Ανακαλυφθείσης έπειτα μιάς συνωμοσίας κατά του Αλεξάνδρου, αδίκως εσυκοφαντίθη ο Καλλισθένης ως συνεργός· όθεν του έκοψαν τα 'αυτία, την μύτην, και τα χείλη, και τον έκλεισαν εις έν κλουβίον με ένα σκύλον, πρός παράδειγμα των άλλων. Αλλ' ο Λυσίμαχος όστις συνήθιζεν ενίοτε να ακούη τας διδασκαλίας του, ευσπλαγχνισθείς την αθλίαν θέσιν τούτου του δυςυχούς, τον έςειλε φαρμάκι και απέθανε. Έζη το 340. Π. Χ.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Αθηναίος εκ της Λεοντίδος φυλής, φονευθείς υπό των τριάκοντα τυράννων. Ξεν.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ, περίφημος γυνή εν Αθήναις· σύχρονος του Σωκράτους, πρός τον οποίον αύτη εκαυχάτο, ότι ηδύνατο να αποσπάση όλους τους μαθητάς και οπαδούς του. Αίλ.

ΚΑΛΛΩΝ, αγαλματοποιός εξ Αιγίνης. Παυσ.

ΚΑΛΜΟΣ ο Λοιφλιγγός ένδοξος περιηγητής. Ούτος ηρεύνησε την Αμερικήν, και έγραψε φυσιολογίαν ταύτης. Εζη το 1740. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΥΒΙΝΑ Δομένικος από την Κασιλίαν πόλιν εις το δουκάτον της Μάντοβας, νέα ωραιοτάτη. Φαίνεται το άγαλμά της εκ μαρμάρου, επάνω εις μίαν βρύσιν εις την πλατείαν της πόλεως· εφονεύθη από τον εραςήν της. Εζη περί τα 1500. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΥΖΟΣ Τομάζος, Ιταλός από το Τουρίνον, ανήρ περίφημος. Εςάθη πρόεδρος της ακαδημίας των επιςημών της πατρίδος του, διευθυντής του σχολείου της Αςρονομίας, μέλος της Ιταλικής και Γαλλικής εταιρείας. Απέθ. το 1815.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ, Ιούλιος, Σικελιώτης έζη το 280. Μ. Χ. Εκ των ποιημάτων του σώζονται επτά έκλογα ί. Εξεδόθησαν εις την Μιτταυΐαν το 1774.

ΚΑΛΠΡΟΤΟΣ Ιουλιανός, Γερμανός, ένδοξος περιηγητής του Καυκάσου και της Γεωργίας εις την Ασίαν. Αφήκε σύγγραμμα των μερών τούτων, το οποίον συντείνει μεγάλως εις ανάπτυξιν της Ιςορίας, της Γεωγραφίας, της Εθνογραφίας, και των διαλέκτων των τόπων τούτων· Εζη το 1807. Μ. Χ.

ΚΑΛΧΑΣ, υιός του Θέςορος, έχρημάτισε μάντις οιονοσκόπος άριςος. όςις και συνεςράτευσε μετά των Ελλήνων εις τον πόλεμον της Τρωάδος, προλέγων εις αυτούς τα μέλλοντα, τον εσέβοντο κοινώς όλοι οι Ελληνες κατά την μαρτυρίαν του Ομήρου.

ΚΑΜΒΥΣΗΣ, υιός του Κύρου, και δεύτερος βασιλεύς των Περσών· εκυρίευσε την Αίγυπτον αιχμαλωτίσας και αυτόν τον βασιλέα της. Ιδών εις το όνειρόν του, ότι ο αδελφός του Σμέρδις θέλει λάβει τον θρόνον του τον εφόνευσε. Ηράσθη την αδελφήν του Μυρόνην, και την ενυμφεύθη· αύτη δε μίαν ημέραν επειδή ενθυμήθη τον σκληρόν θάνατον του αδελφού της Σμέρδου, και εδάκρυσε, οργισθείς εναντίον της την εκτύπησεν εις

τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν ἐθανάτωσε. Ἐνῷ ἀνέβαινε τὸν ἵππον του ἔπεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ τὸν ἐπλήγωσε καιρίως, καὶ μετ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε.

ΚΑΜΗΝΙΑΤΗΣ Ζ. Ἰωάννης Καμηνιάτης.

ΚΑΜΙΛΟΣ Σκρόφας, ἐφευρετὴς τῆς παιδαγωγικῆς ποιητικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐδοκίμησε μεγάλως ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἔζη τὸ 1570.

ΚΑΜΙΛΟΣ Φρούριος, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν, καὶ πολιτικόν. Ἐχειροτονήθη Δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βεείων, πόλεως τῆς Ἰταλίας, τὴν ὁποίαν ἐπολιόρκουν δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Βολούσκων, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλίσκων, ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 396. Π. Χ. Οἱ Ῥωμαῖοι ὅμως ἐφάνησαν πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, καθότι ἐπειδὴ τὸν ἐσυκοφάντησεν ἕνας, ὅτι ἐξώδευσεν ἐκ τῶν λαφύρων, ἐξωρίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς ζημίαν· ἀλλ᾽ ἡ Γερουσία γνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ὀργὴν τῶν Γάλλων, οἵτινες ἐκίνησαν κατ᾽ αὐτῶν πόλεμον, ἀκυρώσασα τὸ ψήφισμα τῆς καταδίκης, τὸν ἀνεκάλεσε βοηθὸν τῆς πατρίδος του Ῥώμης. Ἅμα ἔφθασεν ὁ Κάμιλος ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ῥώμην, καταπαύσας καὶ τὰς στάσεις τοῦ λαοῦ, οἵτινες διαιρεθέντες εἰς φατρίας, ἤθελον νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐχθρούς· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὸν Τίτλον τοῦ Γενναίου, καὶ ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Ἐκτυπήθη ἀπὸ πανώλην καὶ ἀπέθανε τὸ 365. Π. Χ. Εἰς τιμήν του δὲ μετὰ θάνατον, τὸν ἔστησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξ ἀγάλματος ἔφιππον.

ΚΑΜΟΕΝΣΗΣ Λοδοβῖκος, ἔνδοξος ποιητὴς Πορτογάλλος. Πολεμῶν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐτυφλώθη τὸν ἕναν ὀφθαλμόν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ὠνομάζετο ὁ Βιργίλιος τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Λισβῶνα πρωτεύουσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1579. εἰς μεγάλην δυστυχίαν· ἔζη ἐσχάτως ἀπὸ ἐλεημοσύνην αἰχμαλώτου τινὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Τύαν, πόλιν τῆς Ἀσίας εἰς τὰς Ἰνδίας.

ΚΑΜΟΣ Διέγος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1486. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰ παραθαλάσσια τοῦ Κόγκου, συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Νιρεμβεργικοῦ κοσμογράφου Μαρτίνου τοῦ Βεχαΐμου.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΑΣ Τομάζος, Ἰταλὸς, λαμπρὸς φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, Ἐκατηγορήθη ὡς αἱρετικὸς, καὶ, ὅτι ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὴν Νεάπολιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ὅθεν ἐβλήθη ἑπτάκις εἰς τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια· ἀλλ᾽ ἡ ἀθωότης του ἐθριάμβευσε· ἔμεινεν ὅμως εἰς φυλακὴν χρόνους 27. ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1639.

ΚΑΜΠΕΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος Ὀλλανδός. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φοκίας. Ἔζη δὲ τὸ 1662. Μ. Χ.

ΚΑΜΠΟΣ ἔνδοξος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1508. Μ. Χ. Οὗτος

περιέπλευσε τὴν Κ οδαν νῆσον, καὶ ἄλλας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλοὺς θησαυρούς· ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως παρὰ τῆς Πορτογαλλίας.

ΚΑΝΑΧΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

ΚΑΝΔΑΝΗΣ, φιλόπονος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν τοῦ Παταβίου σχολὴν μὲ τὰς νέας εὑρέσεις του εἰς τὴν Ανατομίαν καὶ Φυσιολογίαν· ἔκαμε τὰ ἀξιόλογα ἐκεῖνα πειράματα, περὶ γεννέσεως, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς πέψεως καὶ ἄλλα.

ΚΑΝΔΙΔΗΣ, Ισαυρινὸς, περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα. Εγραψεν εἰς βιβλία τρία ἱςορίαν ἀπὸ τοῦ 457. ἕως 491. τῆς ὁποίας σώζονται μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα διέσωσεν ὁ Φώτιος καὶ Σουΐδας.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Μήδεια, Τηρεὺς, Συμμαχίαι, Μύρμηγκες, Αηδόνες, καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΝΟΒΑΣ Αντώνιος, Ιταλὸς, περίφημος γλύπτης. Πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων του εὑρίσκονται εἰς τὴν Ιταλίαν, Γαλλίαν, Αγγλίαν, Ρωσσίαν καὶ Αμερικήν· τὸν νομίζουσιν ὡς νέον Φειδίαν, ἐγνώριζε καὶ τὴν Αρχιτεκτονικὴν, καὶ ζωγραφικήν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1822. ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας μὲ τίτλον Ιππότου, καὶ μισθὸν ἐπὶ ζωῆς του. Εκ τούτου φαίνεται γεγλυμμένος ὁ Ναπολέων θαυμάσια. Υπῆγεν εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ἐτιμήθη καὶ ἐκεῖ μεγάλως παρὰ τῶν Αγγλων, καὶ ἀπήλαυσε καὶ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα.

ΚΑΝΟΣ Σεμπασιάνος, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, κυβερνήτης ἑνὸς πλοίου τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Ερνάνδου Μαγελλάνου. Ακολουθῶν ὁ Κάνος Σεμπασιάνος τὸν Ερνανδέτην εἰς τὰς περιηγήσεις του, ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους· ἀλλὰ φονευθεὶς ὁ Ερνανδέτης ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐπὶ τῆς νήσου Ματάνης, περιέπλευσεν ὁ Κάνος μὲ τὸ κυβερνόμενον ὑπ' αὐτοῦ πλοῖον, τὸ Εὔελπες ἀκρωτήριον τῆς Αφρικῆς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σιβιλλίας. Ο πρῶτος, ὅςις περιῆλθεν ὅλην τὴν σφαῖραν εἰς διάςημα τριῶν χρόνων, καὶ ἑνὸς μηνὸς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ισπανίας. Κάρλος ὁ πέμπτος τὸν ἐχάρισε μίαν σφαῖραν χρυσῆν μὲ ἐπιγραφὴν " ὁ πρῶτος ὅςις ἔκαμε τὴν περίοδον ὅλης τῆς γηΐνου σφαίρας,, Απέθανε τὸ 1522.

ΚΑΝΤΗΣ, Εμμανουὴλ, φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Προυσίαν, υἱὸς ἑνὸς Εφιππίου, ὅςις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Φυσικὴν ἱςορίαν, τὴν Θεωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Κριτικὸν τοῦ καθαροῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γερμανίαν· ἐξεδόθη τὸ 1781. ἀπέθανε δὲ οὗτος τὸ 1804.

ΚΑΝΩΝΟΣ, Αθηναῖος, ὅςις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Αθηναίων. Ξενοφ'

ΚΑΠΑΝΕΥΣ, ἀπὸ τὸ Ἄργος, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Θηβῶν.

ΚΑΠΕΛΛΟ-ΒΙΑΓΚΑ, ἔνδοξος γυνὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν, διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸν τρόπον της, τὴν ἐνυμφεύθη ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Τοσκάνης Φραγγῖσκος. Ἀπέθανεν ἀπὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν ἀνδράδελφόν της Φερδινάνδον τὸ 1587.

ΚΑΠΕΤΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΚΑΠΗΣ Κλαύδιος, ἐφευρετὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Τηλεγράφου. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1805.

ΚΑΠΙΛΑΧΗ, μία τῶν πλέον ἠγαπημένων γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Καλίφης τῆς Βαβυλῶνος. Αὕτη ἐσύναξε μεγάλους θησαυρούς, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ὡραῖα, καὶ πολλὰ φιλάργυρος· ὑπεχρεώθη ἔπειτα νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Καλίφην Ἀλιμοχτάδην, ὅςις ἐθανάτωσε καὶ τὸν υἱόν της Ἀλμοτάζην περὶ τὰ 869. Μ. Χ. μὴ θέλουσα νὰ προσφέρῃ ποσότητα μεγάλην χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσε ἀπ' αὐτήν.

ΚΑΠΙΛΟΥΠΟΣ, Λέλιος, Ἱππόλυτος, Κάμιλος, καὶ Ἰούλιος ἀδελφοὶ, Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Μάντοβαν. Ἐςάθησαν ὅλοι περίφημοι ποιηταί· ὁ Λέλιος συνέγραψε περὶ καλογήρων. Ἀπέθανε τὸ 1560.

ΚΑΠΙΤΩΝ, Λύκιος, ἱςορικός. Ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία 8. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου Ῥωμαϊςὶ, καὶ περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ. Ζ. Ἰωάννης Καποδίςριας.

ΚΑΠΟΝΗΣ Πέτρος, περίφημος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρλος ὁ ὄγδοος κυριεύσας τὴν Ἰταλίαν, ἠθέλησε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἥτις εἶχε παραδοθῇ μὲ συνθήκας· ὁ Καπόνης ἐκλέχθη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν συνθηκῶν, ὅςις παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέγνωσε τοὺς νόμους μὲ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ὑπόκηται ἡ πατρίς του· ἀλλ' ὁ τολμηρότατος Καπόνης δυσαρεςηθεὶς τοὺς ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιγραμματέως, καὶ μὲ θυμὸν τοὺς ἐξέσχισε λέγων πρὸς τὸν βασιλέα, " αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν τοὺς δεχόμεθα, πρόςαξαι νὰ κτυπήσουν τὸ τύμπανον, καὶ ἐγὼ θέλω κάμει νὰ στημάνουν τὰς καμπάνας. ,, Αὕτη ἡ τόλμη ἐφόβισε τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν Καπόνην, νὰ μετριάσῃ τὰς συνθήκας κατὰ τὴν θέλησίν του· ἐκ τούτου ἔγινε καὶ παροιμία, ὅτι ἕνας Καπόνης ἡσύχασε τοὺς Γάλλους. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ 1494.

ΚΑΠΟΥΣ, Πρίγγιψ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἐςάθη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν· ἦτο σοφὸς καὶ εὔγλωττος, πλουτισμένος μὲ πολλὰς ἀρετὰς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἥλιος· ὑπερασπίζετο τοὺς πεπαιδευμένους· ἕνας ποιητὴς τὸν ἀφιέρωσεν ἓν ποίημα, καὶ αὐτὸς τὸν ἀντέμειψε μὲ 40 χιλιάδας δραχμάς. Ἐβασίλευσε χρόνους πεντήκοντα, ἔπειτα τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ δὲ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐχθρο-

νήσεως τὸν ἀποκρίθησαν ὅτι ἦτον ἡ αὐστηρότης του· ὁ δὲ Κάπους ἀπεκρίθη ὅτι τοῦτο ἦτο μία πρόφασις· καθότι εἶπεν, ἐγὼ δὲν ἤθελα φθάσει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἂν δὲν διετηροῦσα τόσον ἀκάθαρτον αἷμα, ὁποῖον εἶσθε σεῖς. Ἀπέθανε μετὰ ἕνα χρόνον τὸ 999. Μ. Χ.

ΚΑΡ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡρόδ. Λέγουσιν, ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἔκτισε μίαν ἀκρόπολιν καλουμένην Καρίαν ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κορίνθου.

ΚΑΡΑΒΑΓΙΟΣ, Μικελάγγελος Ἰταλὸς περίφημος ζωγράφος. Ἀπέθανε τὸ 1609.

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ἔνδοξος καὶ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἐγεννήθη περὶ τὰ 1775. εἰς Μαυρομάτι χωρίον τῶν Ἀγράφων. Μέχρι τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας μετήρχετο τὴν λῃστείαν, μετὰ τοῦ Κατζαντώνη ὀνομαστοῦ Ἀρχιλῃστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ περιβοήτου Ἀλῆ-πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Τὸ 1821. εἰς τὴν γενομένην κατὰ τῶν Τούρκων ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔπραξε μεγάλα κατορθώματα, παραλείπων τὰ πρὸ τῆς ἀρχηγίας του εἰς μικρὸν διάστημα καιροῦ ἠλευθέρωσε τὴν στερεὰν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἔκαμεν ἐκείνην τὴν ἀξιομνημόνευτον νίκην εἰς Γάχωβαν, καὶ ἀπέκλεισεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤθελε βέβαια τὸν διώξει καὶ ἐκεῖθεν, ἐὰν δὲν ἐγίνετο θῦμα μιᾶς ἀπροσδοκήτου παρὰ τὴν διαταγήν του μάχης. Ὁ Κιουταχῆς δὲν ἐφοβεῖτο τόσον τὸ ἔθνος ὅλον τῶν Ἑλλήνων, ὅσον τὴν ἀξιότητα τούτου τοῦ δραστηρίου ἀνδρός. Ἦτον ἀγράμματος ἀλλ' ἥλκυε τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μὲ τὴν πειθὼ τῆς φυσικῆς Ῥητορικῆς. Τὸ σῶμά του ἐτάφη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἡ κυβέρνησις ἐπένθησε τὸν θάνατόν του μὲ μεγάλην πομπὴν ἐπιτάφιον.

ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος. Ἐγεννήθη ἐν Λουγδόνῳ τὸ 188. Μ.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Σεβήρου καὶ τῆς Ἰουλίας· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Ἔχων δὲ ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του Γέταν, τὸν ἐμαχαίρωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός των Ἰουλίας· ἔμεινε δὲ μονάρχης ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος, καὶ μὲ ἀπάτας ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὸν ἐδικαίωσαν καταδικάζοντες τὸν Γέταν ὡς ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ κακά, ὅσα ἔπραξεν οὗτος ὁ τύραννος· ἐκήρυξε πανταχοῦ νὰ τὸν ὀνομάζουν Ἀλέξανδρον, ἢ μέγαν Ἀντωνῖνον· ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀντιόχειαν ἐχρωμάτισε τὰς πεδιάδας μὲ ἀνθρώπινον αἷμα· τέλος ἑκατόνταρχός τις τὸν ἐφόνευσε τὸ 217. καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἔγινε χαρμόσυνος, καὶ ἀφῆκε μνήμην εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὁμοίαν μ' ἐκείνην τοῦ Νέρωνος καὶ τῶν τούτου ὁμοίων.

ΚΑΡΑΚΟΙ, τρεῖς ἀδελφοὶ Ιταλοὶ ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, καὶ θεμελιωταὶ τοῦ σχολείου τῆς Λομβαρδίας· ἐξ ὧν ὁ μὲν Αὐγουστῖνος ἀπέθανε τὸ 1602, ὁ Αννίβας τὸ 1609, ὁ δὲ Λουδοβῖκος τὸ 1619, ἀφοῦ ἐπλούτισαν τὴν πατρίδα των, καὶ ὅλην τὴν Ιταλίαν ἀπὸ τὰς πολυτίμους εἰκόνας των.

ΚΑΡΑΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Αργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐσύστησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ.

ΚΑΡΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Αλεξάνδρου.

ΚΑΡΑΣ, Καλίφης τοῦ Ενδερῆ, ἔνδοξος Μουρδῆς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σουλτὰν Μουρὰτ τοῦ πρώτου. Οὗτος εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Οθωμανικοῦ στρατεύματος εἰς Αδριανούπολιν, καὶ κρίνων ὑπόθεσιν τινα σπουδαίαν καὶ γενικὴν ἀπέβαλε τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις θαυμάζων διὰ τὸ ὄνειδος αὐτὸ τοῦ Κάρα, τοῦ ἐζήτει τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης καταισχύνης. αὐτὸς δὲ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀπεκρίθη· ἐγὼ τιμῶ βέβαια τὴν μαρτυρίαν τοῦ βασιλέως μου, ἀλλὰ δὲν ἕπεται νὰ ἦναι δικαία κατὰ τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως, μήτε νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος της εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, καθότι δὲν βλέπω τὸν βασιλέα μου νὰ παρευρίσκηται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Οθωμανοὺς καὶ εἰς τὰς κοινὰς παρακλήσεις καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν. Ο βασιλεὺς ἀκούων τούτους τοὺς λόγους, μετέβαλε τρόπον ἡμερώτερον καὶ δημοτικώτερον. Εκτισε δὲ εἰς Αδριανούπολιν καὶ ἕνα περίφημον ναόν.

ΚΑΡΑΥΣΙΟΣ, τύραννος εἰς τὴν Βρετανίαν. Εγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν· ὑπῆρξεν ἄριστος ναυτικός· εἶχε λάβει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἕνα στόλον παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ Ερκουλίου, διὰ νὰ προφυλάττῃ τὰ παράλια τοῦ Βελγίου, καὶ ἐπειδὴ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ διά τινα συμβᾶσαν ὑποψίαν, μαθὼν τοῦτο ἔλαβε τὸν στόλον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βρετανίαν, ὅπου ἐνθουσιάσας τὸ ἔθνος εἰς ἀποστασίαν, ἐκηρύχθη Αυτοκράτωρ, καὶ πολεμήσας κατὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ τὸν ἐβίασε νὰ παραχωρήσῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Αὐγούστου. Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν ἐφόνευσεν ἕνας ἀξιωματικός του τὸ 294 εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΑΡΒΑΓΙΑΚΗΣ· οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἀνεφάνη περίφημος, δόκιμος καὶ τολμηρὸς ὁδηγὸς τῶν Ισπανῶν εἰς τὰς θαλασσοπλοΐας ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς Αμερικῆς. τὸ 1546. ἀνεκάλυψε τὴν Παραγοναίαν μεγάλην πόλιν τῆς Αμερικῆς, τὴν Πλάταν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Περοῦ, καὶ διάφορα ἐκεῖσε μεταλλεῖα.

ΚΑΡΒΑΡΟΣ Φραγγίσκος ἀπὸ τὴν Ολλάνδα. Εζη τὸ 1631. Μ.Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος θαλασσοπόρος, περιπλεύσας τὸν Αμαζόνιον ποταμόν, καὶ ἀνακαλύψας πολλὰ ἄλλα μέρη ἐπὶ τὴν γῆϊνεν

σφαῖραν.

ΚΑΡΒΕΡΟΣ Αγγλος ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος ἐξηρεύνησε καὶ ἀνεκάλυψε τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἀρκτικῆς Αμερικῆς· ἐπροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσαλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξεν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρησος.

ΚΑΡΔΑΝΟΣ Γιρόλαμος Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Παυΐαν, Ιατρὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας μαθηματικός· θέλων δὲ νὰ συσήσῃ ἰδιαιτέρας παραλόγους δοξασίας του, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικασήριον, καὶ ἐφυλακώθη· ἔπειτα ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου κατεδικάσθη τὸ 1576. μεταχειριζόμενος τὴν Ασρονομίαν.

ΚΑΡΕΤΟΣ Νεαπολιτάνος τὸ γένος, ἐπιτήδειος πυροβολισής, καὶ πολλὰ προσηλωμένος εἰς τὸν Αλῆ-πασᾶν.

ΚΑΡΙΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος, υἱὸς τοῦ Κὰρ, ὀνομασθεὶς πὰρ αὐτοῦ Καῖσαρ, καὶ σαλεὶς πρὸς τοὺς Γάλλους, ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας, καὶ ἐπολέμει μὲ τὸν Διοκλητιανὸν, καὶ μετὰ πολλὰς μάχας ἐφονεύθη εἰς τὴν Σερβίαν τὸ 285. Π. Χ. παρά τινος χιλιάρχου τοῦ ὁποίου ἐξίασε τὴν γυναῖκα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, Ακραγαντῖνος, ποιητὴς τραγικός· οὗτος ἐδίδαξε 160. δράματ.

ΚΑΡΛΗΣ Ρινάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουσινιανούπολιν, πόλιν εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας· ἐσάθη περίφημος φυσικὸς, μαθηματικὸς, ποιητὴς, ἱσορικὸς, κριτικὸς, ἀρχαιολόγος, πολιτικὸς, Ιατρὸς, φιλόσοφος ἔνδοξος, καὶ γλαφυρὸς γραμματικός· ἀπέθανε τὸ 1795. εἰς τὸ Μιλάνον πάμπτωχος.

ΚΑΡΛΗΣ Κόντες Ανδρέας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1801· Περιῆλθε διαφόρους πολιτείας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ρώμη τῷ ἐφάνη ἡ ὡραιοτέρα, ὅπου διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ συνέγραψε βιβλία ἠθικά.

ΚΑΡΛΗΝΗΣ, Ιωάννης, ζωγράφος ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος εἰς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν σκιαγραφίαν. Απέθανε τὸ 1630.

ΚΑΡΛΟΣ Λιναῖος, μέγας φυσιολόγος Σβεκός. Εχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Φυσικῆς εἰς τὴν πατρίδα του. Επεισε πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτήσωσι τὴν φυσικὴν ἱσορίαν διὰ περιηγήσεων, καὶ διὰ τοῦτο ὠφέλησε πολὺ, τὰς δύω ταύτας ἐπισήμας, οἷον τὴν Φυσικὴν καὶ τὴν Γεωγραφίαν. (Πότε τάχα θέλει γεννήσει τινὰ Λιναῖον καὶ ἡ Ελλὰς, ἡ πατρὶς τῶν ἀρχαιοτάτων περιηγητῶν καὶ φυσιολόγων, ὅσις θέλει διασπείρει τοὺς μαθητάς του τοὐλάχισον εἰς ἔρευναν τῆς πατρίδος του, ὅπου κρύπτονται τοσοῦτοι θησαυροὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς Αρχαιολογίας) Εζη οὗτος ὁ περίφημος φυσιολόγος τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ, Μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγαλητέρων Πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἦτο καλοκἀγαθος, εὔσπλαγχνος πρὸς τοὺς πένητας, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἀ-

γράμματος τὸν νομίζουσιν ὡς ἕνα τῶν συνετῶν τοῦ αἰῶνόςτου, ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν ἔλαβε συναναςρεφόμενος μὲ τοὺς πεπαιδευμένους. Απέθανε τὸ 814. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ ἔννατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ανέβη εἰς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 10. χρόνων, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 24. ἀποθνήσκων μετενόει διότι ἐβασίλευσε, καὶ διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβη ἐκείνη ἡ ἀποςασία, ἡ λεγομένη τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου τὴν 24. Αὐγούςου 1971, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθησαν 140. χιλιάδες Καλβινιςαί.

ΚΑΡΛΟΣ, ιβʹ. βασιλεὺς τῆς Σβεκίας. ἐςάθη εἷς τῶν περιφήμων πολεμιςῶν. Τὰ προτερήματά του ἦσαν, ἀφοβία καὶ ἀνδρεία, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ καὶ εἶχε μεγάλην μανίαν διὰ τὸν πόλεμον, ἀδυνάτησε τὸ βασίλειόν του· οὗτος ἔλαβε μεγάλην φήμην εἰς τὴν μάχην τῆς Νάρβας, ὅπου μὲ 8. χιλιάδας ςρατιώτας ἐνίκησε 50. χιλιάδας Ρώσσους. Εφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φρεδερίκου.

ΚΑΡΛΟΣ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, τῆς Σκωτίας, καὶ τῆς Ιρλάνδας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γιακώμου πατρός του πρότερον, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1625. Μετὰ 4. χρόνους συνέβησαν διαφωνίαι μετὰ τῆς συγκλήτου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τὸ 1641. Μετὰ δὲ τὴν μάχην τοῦ Ναξέπι τὸ ἔθνος ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Οξφόρδ. καὶ μετὰ μίαν μικρὰν ἀνθίςασιν ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν λαὸν, οἵτινες τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα φρούριον· ἐπιτυχὼν εὐκαιρίαν κατέφυγεν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἀλλὰ πάλιν ἐπιάσθη τὴν 20. Ιαννουαρίου 1648. καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Ιωάννου, ὅπου ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ τοπικὸν κριτήριον, οἵτινες τὸν κετεδίκασαν εἰς κεφαλικὴν τιμωρίαν τὴν 13. Ιαννουαρίου 1649. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων. Εβασίλευσε χρόνους 24.

ΚΑΡΛΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Φιλίππου τοῦ τρίτου, Καρδινάλης καὶ διοικητὴς εἰς τοὺς λεγομένους χαμηλοὺς τόπους, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου. Η Ισπανία θεωρεῖ τοῦτον τὸν Πρίγγιπα ὡς ἕνα μέγαν Ηρωα, καὶ ὡς ἕνα τῶν ἐναρέτων συμπολιτῶν της. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΚΑΡΜΑΝΙΩΛΗΣ Φραγγίσκος, Ιταλὸς περίφημος ἀρχιςράτηγος, υἱὸς ἑνὸς ἐγχωρίου· οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἐβοσκε χοίρους, ἔπειτα ἔγινε ςρατηγὸς μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ μετὰ καιρὸν ἀρχιςράτηγος εἰς τὰ ςρατεύματα τοῦ Φιλίππου Βισκόντη Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, ὅςις διὰ τὰς λαμπρὰς του πράξεις τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του εἰς γυναῖκα. Αὐτὸ τὸ συνοικέσιον τοῦ ἐπροξένησε πολλοὺς ἐχθροὺς, καὶ τὸν Δοῦκα γυναικαδελφόν του. Ο Καρμανιώλης β.αζόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν δυσαρεςημένος· οὗτοι δὲ ἔχοντες πόλεμον μὲ τὸν Βισκόντην, ἔδωκαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του τὰ ςρατεύματά των, ὅςις τὸν ἐνίκησεν εἰς πολλὰς μάχας, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. Αλλ᾽ οἱ Βενετοὶ ὕςερον ὑποπτευ-

θέντες, ὅτι αὐτὸς θέλει ἀναφανῇ ἐπιζήμιος πρὸς αὐτοὺς εἰς καιρὸν τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, καὶ προσέτι διότι ἐφέρθη ὑβριστικῶς πρὸς τοὺς νομοθέτας των τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΚΑΡΜΗΛΙΤΗΣ πατὴρ Φίλιππος ὁ Αγιοτριαδίτης Ολλανδὸς τὸ γένος, ἐπίσημος θαλασσοπόρος· ἔζη τὸ 1629. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τὴν Περσίαν καὶ τὰς Ινδίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιήγησις εἰσῆξε πολλὰ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ, φιλόσοφος Ελλην· ἐςάλη εἰς τὴν Ρώμην ἀπὸ τοὺς Αθηναίους δι' ἐπίσημον ὑπόθεσιν. Οταν ὁ Κάτων τὸν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ, ἔπεισε τὴν βουλὴν νὰ δώσῃ ὀγλίγωρον τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἦτον ὁ λόγος, ὡς οὖσα ἐπικίνδυνος ἡ διατριβή του, ἐπειδὴ εἶχε τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν τοῦ λέγειν, ὥςε παρέςαινε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τἀνάπαλιν. Απέθανε τὸ 129. Π. Χ.

ΚΑΡΝΟΤΗΣ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν ἀποςατῶν τῆς Γαλλίας· ἐςάθη περίφημος πολεμιςής, ὡς ὁ Ανσις Τριμοάρδος, Ροβεσπιέρης, Ναπολέων Μπονοπάρτης, Μορόν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο προσέτι, ὅτι ἐπροξένει τρόμον εἰς ὅλους τοὺς μονάρχας τῆς Εὐρώπης.

ΚΑΡΝΟΥΝΔΟΣ φραγγίσκος Βασκουέτης, ἐπίσημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος περιέπλευσεν, καὶ ἐξηρεύνησε τὰ δυτικὰ βόρεια παραθαλάσσια τῆς Αμερικῆς. Εζη τὸ 1541. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΖΑΣ, ἐςάθη περίφημος εἰς τὴν ἁρπαγήν. Τὸ 284. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Βρετανίαν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς εἰς τὰ ςρατεύματά του· ἐνίκησε τὸν Μαξιμιλιανὸν Ερκούλιον εἰς διαφόρους ναυτικὰς μάχας. Ο Οσκαρης υἱὸς τοῦ Οζιανοῦ τὸν ἐπολέμησε, καὶ ὡς περίφημος ποιητὴς τὸν ἔκαμε ἔπειτα ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον, ὁ Πόλεμος τοῦ Καρόζου.

ΚΑΡΟΣ Αννίβας, εἷς τῶν ὡραιοτέρων, καὶ γλαφυρωτέρων Ιταλῶν συγγραφέων· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1565. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρβενίαν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὸ 230. Π. Χ. ἔφθασε διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς μέγιςα ἀξιώματα, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πρόβου τὸ 282. κατεπολέμησε τοὺς Σαρμάτας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Πέρσας, καὶ ἔκαμε Καίσαρας τοὺς δύω υἱούς του, Κάρινον καὶ Νουμεριανόν. Απέθανεν ἀπὸ κεραυνὸν, βασιλεύσας ἔτος ἓν καὶ μῆνας πέντε· ἐτιμώρησε δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοῦ αὐτοκράτορος Πρόβου.

ΚΑΡΟΝΔΑΣ, αὐςηρὸς νομοθέτης· ἐπειδὴ οἱ νόμοι του ἦσαν πολλὰ σκληροὶ διέταξεν αὐςηρὰν ποινὴν εἰς τὸν, ὅςις ἤθελε τολμήσῃ νὰ μεταβάλῃ κἂνένα, ἢ νὰ προσθέσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ· ἦτον ὑπόχρεος ὁ βουλόμενος ν' ἀναιρέσῃ, ἢ νὰ προσθέσῃ νόμον νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὸν παλαιὸν, δικαιολογῶν τὸν νεοσυςησόμενον νόμον μὲ σχοινίον κρεμάμενον

εἰς τὸν λαιμόν του, ὥστε, ἂν ὁ λαὸς ἤρεσκε τὴν γνώμην, ἀνεχώρει ἀβλαβής, εἰδὲ μὴ ἔπρεπε μὲ τὸ σχοινίον ἐκεῖνο νὰ κρεμασθῇ ἔμπροσθεν τοῦ Δήμου. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψε μίαν ἀποστασίαν, καὶ ἀφοῦ καθησύχασε τὸν λαὸν, διέταξε νόμον νὰ φονεύηται εὐθὺς, ὅστις ἤθελεν ἐμβῇ μὲ ὅπλα εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις· ἐπιστρέφων δέ ποτε ἀπὸ μίαν ἐξοχὴν μὲ σπάθην εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀκούων ὅτι ἦτο κοινὴ συνέλευσις, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν σπάθην του· ὅθεν εἷς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ τῷ εἶπεν, ὅτι παρέβη τὸν νόμον· αὐτὸς δὲ εὐθὺς ἀπεκρίθη, ἔχεις δίκαιον, καὶ τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τὸ σφάλμα μὲ τὸ αἷμά μου, καὶ οὕτως εὐγάζων τὴν σπάθην ἀπὸ τὴν θήκην ἐφονεύθη τὸ 440. Π. Χ.

ΚΑΡΠΕΤΗΣ Ἰάκωβος, διδάσκαλος τῆς χειρουργικῆς ἐν Βονωνίᾳ. Τὸ 1522. Μ. Χ. ἀνέτεμε τὰ σώματα δύω πτωχῶν Ἰσπανῶν, ἀποθανόντων διὰ ἀφροδίσια πάθη· συκοφαντηθεὶς δέ, ὅτι ἀνέτεμε ζῶντας τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, διὰ τὸ μῖσος τάχα πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει Φερράρᾳ.

ΚΑΡΓΕΡΙΟΣ Γεμέλιος Ἰταλὸς ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐπὶ πάσας τὰς Ἠπείρους, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἄγνωστα· ὅθεν ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς ὠφελίμους του ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1693. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Ῥιχάρδος ἐπίσημος ποιητὴς Δανὸς τὸ γένος. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, ὅπου καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη ἄγνωστα. Ἔζη τὸ 1610. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Νίβουρος Δανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1761. Μ. Χ. Οὗτος ἐξεπορεύθη εἰς περιήγησιν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ διαφόρων πεπαιδευμένων Δανῶν. Ἀλλ' οἱ μὲν συνοδοιπόροι ἀπέθανον κατὰ καιρούς· αὐτὸς δὲ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς ἀξιολόγους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, καὶ Ἀρχαιολογίας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐθαυμάσθη ὡς μέγας ἀνήρ.

ΚΑΡΤΕΛΕΓΗΣ Φραγγίσκος, ποιητὴς ἔζη πρὸ τοῦ Τάσου· ἐσύνθεσεν ἓν Ἰταλικὸν ποίημα διὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῆς Κακιλίας. Ὁ Τάσος τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως· τὸ ποίημά του ἐτυπώθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1598. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΑΡΤΕΡΕΓΗΣ Φίλιππος Ἄγγλος, ἀνακαλυπτὴς ἔνδοξος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1766. Μ. Χ. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἀξιόλογαι· διότι αὐτὸς εὗρε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ σταυροῦ (Σανταχρούξ) ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Καρλότας. Ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς νέας Βρεταννίας, καὶ νέας Ἰρλανδίας πορθμόν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Ἰρλανδίας. Ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμηραλίας νήσους, καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν πα-

ραθαλασσιών τῆς Μαγινδανάου καὶ τῆς Κλέξης.

ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ Ρενάτος, φημισμένος φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο τεχνίτης τῶν ὅπλων, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐδίδασκε περὶ Φυσικῆς. Απέθανε τὸ 1650. Μ.Χ.

ΚΑΡΤΙΕΡΗΣ Ιάκωβος, ἐπίσημος περιηγητὴς Γάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, καὶ τὴν Κάναδαν, ὅπου ἐβεβαίωσε τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ Νέου κόσμου Γαλλικὴν ἀποικίαν.

ΚΑΡΩΝ Φραγγίσκος Ολλανδὸς θαλασσοπόρος ἔνδοξος· περιελθὼν τὴν Ιαπονίαν εἰς τὴν Ασίαν, τοῦ ὁποίου ἡ περιηγήσις ἐςάθη κατὰ πολλὰ ἐπωφελής. Εζη τὸ 1640. Μ.Χ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρωάδος, καὶ τῆς Εκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ελένου. Εσπούδασε τὴν Μαντικήν· προεῖπε τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήςραν ἀφοῦ πρότερον προεῖπε διὰ τῆς Μαντικῆς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ιψῷ μάχην ἀπεκατέςη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλης τῆς Ελλάδος. Οὗτος ἐκυρίευσε τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ασίας, καὶ ὑπέταξε πολλὰς ἐπαρχίας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ Βάσσος· συνέγραψε διὰ προςαγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνςαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, μίαν συλλογὴν ἐπιτομῶν διαφόρων συγγραφέων, περὶ Γεωργικῆς τοῦ 6'. γ'. καὶ δ'. αἰῶνος Μ.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΔΩΡΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος Γερουσιαςὴς, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν συγγραφέων τοῦ ε'. αἰῶνος. Απέθανε τὸ 562.

ΚΑΣΣΙΟΣ Σπούριος, ἵππαρχος τῶν Ρωμαίων τὸ πρῶτον, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Υπατος ἐν Ιταλίᾳ. Εςράτευσε κατὰ τῶν Σαβίνων τρὶς, καὶ ἐθριάμβευσε δὶς· σοβαρὸς δὲ ὢν καὶ βαρὺς ἔκαμεν ἐχθροὺς, καὶ κατηγορηθεὶς ὅτι σκοπεύει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, κατεκρημνήσθη ἀπὸ τὸ Ταρπήϊον ὄρος τὸ 485. Π.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΣ Φῆλιξ. Ιατρὸς καὶ σοφιςής. Ηνθει ἐπὶ Τιβερίου καὶ Αὐγούςου τῶν Αὐτοκρατόρων· συνέγραψε προβλήματα περὶ ζώων καὶ τετραπόδων. Εξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1653. μετὰ τοῦ Θεοφυλάκτου.

ΚΑΣΣΙΦΟΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Οδυσσέως, τὴν ὁποίαν λέγεται, ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΣΤΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Ιταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μοντεφιασκόνε πόλιν τῆς Τοσκάνης. Τὸ φιλοσοφικόν του ποίημα ἐπιγραφόμενον, τὰ Ζῶα ὁμιλοῦν, τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια

τὸ 1805.

ΚΑΣΤΕΛΛΗΣ Μπενεδέτος ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου. Νομίζεται ὡς πατὴρ καὶ πλάστης τῆς δρος ατικῆς καὶ ὑδραυλικῆς τῆς νεωτέρας. Τὰ κυριώτερα συγγράμματά του εἶναι πρῶτον, Μέτρον περὶ τῶν ῥεόντων ὑδάτων· δεύτερον, Αποδείξεις Γεωμετρικαὶ · τρίτον Απολογία τοῦ Γαλιλαίου. Απέθανε 1650. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΙΛΙΩΝΗΣ Μπαλδασάρης Ιταλὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντοβαν, σοφὸς γραμματικὸς, ἄξιος πολιτικὸς, καὶ λαμπρὸς ποιητὴς, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ιταλικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Λατινικήν. Τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αὐλικὸν, τὸ ἐπωνόμασαν χρυσοῦν βιβλίον. Απέθανε τὸ 1529. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΕΛΝΑ Εὐρικέτα, Κοντέσα Γαλλίς. συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ τραγῳδία Γαλλικά. Απέθανε τὸ 1716. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΡΟΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Πορτογάλλος, περιηγητὴς γεωγράφος. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον Μινδάναον καὶ ἄλλας μικρὰς νήσους, καὶ ἔγραψε γενικὴν αὐτῶν τοπογραφίαν. Εζη τὸ 1538. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΡΟΥΤΣΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ςρατηγός. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν του εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἀπέρασεν εἰς τὴν Αγγλίαν, εὐνοήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν βασιλέα Εδοάρδον. Εὐγενής τις ἀπὸ φθόνον τοῦ ἔδωκε μίαν ἡμέραν ἓν ῥάπισμα, αὐτὸς δὲ εὐθὺς τὸν ἐφόνευσε, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεχρεώθη πάλιν νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὴν Ιταλίαν. Ο Αὐτοκράτωρ Λουδοβῖκος τὸν ἔκαμε γερουσιαςὴν τῆς Ρώμης, καὶ Πρίγγιπα τῆς Λούκας. Απέθανε τὸ 1328.

ΚΑΣΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Λακκωνίας καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκος, περίφημος Ηρως τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης καὶ πολλὰ φιλάνθρωπος. Καλοῦνται οἱ αὐτοὶ καὶ Διόσκουροι.

ΚΑΣΤΩΡ, Ρόδιος, ῥήτωρ, ἐπωνομάσθη φιλορωμαῖος. Εγραψεν ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρατησάντων εἰς δύω βιβλία. Χρονικὰ ἀγνοήματα, περὶ ἐπιχειρημάτων βιβλία 9. Περὶ πειθοῦς βιβλία 2. Περὶ τοῦ Νείλου καὶ περὶ τέχνης Ρητορικῆς.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ Ιωάννης, υἱὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνοῦ. Εζη τὸ 1375. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιςημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς πολεμικῆς, ὥςε διὰ τῆς προκοπῆς του ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ανδρονίκου τοῦ Νέου, ὅςις ἀποθανὼν ἀφῆκε δύω υἱοὺς Ιωάννην καὶ Μανουὴλ, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη βασιλεὺς, καὶ ὡς ἄπειρος ἔτι ἐδιωρίσθη· ὁ Κατακουζηνὸς ἐπίτροπός του, φροντίζων ἐντοσούτῳ καὶ τὰ περὶ ἀνατροφῆς τούτων τῶν δύω ἀδελφῶν, καὶ διοικῶν μόνος του τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῆς ἀφηλικίας τοῦ βασιλέως. Περὶ τὸ 1350 αὐξηθέντος τοῦ διαδόχου παρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, δοὺς καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· αὐτὸς δὲ ἀ-

φῆκε τὰ βασίλεια, ἀνεδέχθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος περὶ τὸ 1354. μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου μετονομασθεὶς Ιωάσαφ. Αφῆκε δὲ συγγράμματα. α΄. Βυζαντινῆς ἱςορίας βιβλία 4. β΄. περὶ τῆς χριςιανικῆς πίςεως κατὰ τῶν ἀπίςων. γ΄. λόγους 4. κατ' αὐτῶν. Η Ιςορία ἐξεδόθη ἐν Ιγγολςαδίῳ τὸ 1603. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, ὡσαύτως καὶ ἑρμηνεία εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου.

ΚΑΤΕΛΗΣ Ιωάννης, υἱὸς ἑνὸς πραγματευτοῦ εἰς τὰ Παρίσια, μαθητὴς τῶν Ιεζουΐτῶν, ὅςις τὴν 24. Δεκεμβρίου 1594. ὢν εἰκοσαετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα Ενρίκον τὸν δ΄. ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχε καιρίως, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ ςόμα μὲ ἀποβολὴν ἑνὸς ὀδόντος. Εσυλλήφθη δὲ καὶ ἐφονεύθη μὲ τὰ σκληρότερα κολαςήρια.

ΚΑΤΙΛΙΝΑΣ, Λούκιος, εἷς τῶν πρώτων γενῶν τῆς Ρώμης, κατηγορηθεὶς δημοσίᾳ, ὅτι ἔφθειρεν οἰκιακὴν παρθένον, καὶ ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ορα Σύλλας. Τουτον ἀπέφυγε διὰ δωροδοκίας· εἶχε λάβει διάφορα ἀξιώματα εἰς την πατρίδα του. Παρουσιασθεὶς ποτε διὰ τὴν ἐκλογην τῆς Υπατιας ἀπέτυχε, ἐναντιουμένου του Κικέρωνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ φονεύσῃ, ἀφοῦ πρῶτον λάβῃ συνωμότας, τοὺς ὁποίους συνήθροιζε πρὸ πολλοῦ νὰ κατακαύσῃ τὴν πόλιν, και μὲ την σπάθην εἰς τὰς χεῖρας νὰ κάμῃ τοὺς σκοπούς του· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κικέρων παρὰ τῆς Φουλβίας ἐρωμένης ἑνὸς τῶν συνωμοτῶν ἀνεκάλυψε τὸν ὀλέθριον σκοπὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅςις κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῆς Γερουσίας, εἶπεν, ὅτι θέλει σβέσει ὑπὸ τὰ ἐρίπεια τῆς Ρώμης τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔρριψαν· ἀλλ' ὁ Κικέρων ὀλίγον φροντίσας περὶ τῶν ἀπειλῶν του ἠγρύπνει εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ περιέπεσαν γράμματα τῶν συνωμοτῶν, ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν πέντε· ὁ δὲ Κατιλίνας εἰς μάτην ἀπελογεῖτο προβάλλων γένους λαμπρότητα, καὶ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων· βλέπων δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν πολιτῶν κορυφουμένην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Ρώμην, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ετρουρίαν εἰς τὸν ἐκεῖσε ςρατὸν μὲ ἀπόφασιν νὰ κατορθώσῃ τι εἰς ἐκδίκησιν. Ο δὲ Αντώνιος συνύπατος ὢντοῦ Κικέρωνος ἔςειλε κατ' αὐτοῦ τὸν Πετρήϊον ὑποςρατηγόν του, τὸν ὁποῖον πολεμῶν ὁ Κατιλίνας μὲ ἀπελπισίαν, καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη κατὰ τὸ 62. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἂν μετεχειρίζετο τὴν δραςηριότητα καὶ ζωηρόν του αἴσθημα εἰς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἤθελεν ἀναφανῇ ὁπωςοῦν Ηρως τῆς ἐποχῆς του· ἀλλ' ἐφάνη διεφθαρμένης καὶ κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος.

ΚΑΤΟΥΛΛΟΣ, Γάϊος Βαλέριος, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς Λατῖνος· ἔζησε διὰ βίου πτωχὸς, καὶ ἀπέθανε τὸ 59. Π. Χ. Εἶχεν ὑπάγει νέος ὢν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου συνανεςράφη μὲ τοὺς ἐνδοξο-

τέρους, οἷον Ιούλιον Καίσαρα, Κικέρωνα καὶ λοιποὺς τοῦ τότε καιροῦ.

ΚΆΤΩΝ Μάρκος, ὁ λεγόμενος Κήνσωρ, σοφὸς, ἀνθηρὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ ἱϛορικός· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν. Συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἱϛορία τῆς Ρώμης, καὶ τὸ περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἓν ἕτερον περὶ Ρητορικῆς. Εχρημάτισε καὶ κριτὴς καὶ ἐτιμώρησε πολλοὺς εὐγενεῖς ἀτακτοῦντας. Απέθανε τὸ 148. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 86. χρόνων.

ΚΆΤΩΝ τῆς Ουτρίκης, ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἐν Αφρικῇ· οὗτος ἔδειξε μέγα πατριωτισμὸν, καὶ ἀρετὴν μέχρις ἡρωϊσμοῦ, ὅτε τὸν ἐπρόσφερεν ὁ Υπατος Γάλλιος δῶρα ϛρατιωτικὰ, καὶ δὲν τὰ ἐδέχθη λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τῶν τοιούτων. Αφοῦ δὲ ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ θησαυροφύλακος, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Σύλλας εἶχε νομοθετήσει νὰ δίδηται εἰς τοὺς δορυφόρους του. Εζη δὲ κατὰ τοὺς ϛωϊκοὺς, τὴν Φιλοσοφίαν τῶν ὁποίων ἐνηγκαλίσθη κατὰ τὸ θεωρητικὸν, καὶ πρακτικόν· καθότι ἐπηγγέλλετο νὰ ἦναι τῷ ὄντι, παρὰ νὰ φαίνηται ἄνθρωπος· ὥϛε ὅσον ὀλιγώτερον ἐπεθύμει τὴν δόξαν, τόσον αὕτη ἐφαίνετο μᾶλλον νὰ τὸν ζητῇ. Εζήτει δὲ τὰ ἀξιώματα διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς καταχρήσεις· ἔγινε δήμαρχος, διότι ἐκαταγίνετο ἕνας πονηρὸς νὰ γίνῃ. Ενώθη μετὰ τοῦ Κικέρωνος κατὰ τοῦ Καταλίνα τὸ 62. Π. Χ. καὶ μετὰ τῶν χρηϛῶν πολιτῶν κατὰ τοῦ Καισαρος, ἠναντιώθη κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ὅτε οὗτοι οἱ δύω ἦσαν ἑνωμένοι· ἀφοῦ ὅμως διῃρέθησαν ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη ἡ τύχη τῆς Ρώμης, ἐπεριωρίσθη μόνος του εἰς τὴν Ουτρίκην, διὰ νὰ ἀποθάνῃ· καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τοὺς υἱούς του καὶ φίλους του, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, περὶ Αθανασίας ψυχῆς, ἀποκοιμηθεὶς ὀλίγον καὶ ἐξυπνήσας ἔλαβε τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ σῶμά του κατὰ τὸ 45. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 48. χρόνων.

ΚΑΫΣΤΡΙΟΣ, ἀρχαῖός τις Ελλην Ηρως, ὅϛις εἶχεν ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καΰϛρου ποταμοῦ ἐν Ιωνίᾳ. Στράβ.

ΚΑΦΟΥΡΗΣ Ακσίδης, ἔνδοξος αἰχμάλωτος Αἰθίωψ τὸ γένος, ὅϛις μὲ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ο αὐθέντης του Ακσίδης, προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸν ἔκαμεν Υπαρχον τῆς βασιλείας του, καὶ ἐπίτροπον εἰς τὰ τέκνα του. Ητο φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ὧν καὶ αὐτὸς μέτοχος μικρᾶς παιδίας. Ο Ενδοξος Ποιητὴς τοῦ Μοντανάπη τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως εἰς τὰ συγγράμματά του. Απέθανε τὸ 967. Καφούρης Αραβιϛὶ λέγεται ἡ κάμφορα· ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον Ακσίδης ὡς διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ακσίδου, ὅϛις τὸν εἶχεν ἀγοράσει διὰ 18. Χρυσᾶ φλωρία.

ΚΑΛΟΤΗΣ Σεβαϛιανὸς, ἐπίσημος Γεωγράφος καὶ περιηγητής. Εζη κατὰ

τὸν χρόνον 1197. Μ. Χ. Οὗτος ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Αγγλίας ἐςάλη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων· ὅθεν προχωρῶν πρὸς Αρκτον, ἀνεκάλυψε τὴν Νεοφουτλανδίαν, τὴν Λαβραδόρα, καὶ τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, μέχρι τῆς Φλορίδος·

ΚΕΒΗΣ, πολιτικὸς, ἱςορικὸς, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τοῦ 17. αἰῶνος· συνέγραψε περὶ διαφόρου ὕλης. Αἱ Τραγῳδίαι του εἶναι περίφημοι.

ΚΕΒΗΣ, ἔζη τὸ 449. Π. Χ. εἰς τὰς Θήβας, ὁ πιςότατος ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε τρεῖς διαλόγους, ἐξ ὧν ὁ εἷς ὁ καὶ Πίναξ ἐπιγραφόμενος ἀπεσώθη· κρίνεται ὅμως ὑπό τινων ὡς νόθος· διότι ὑποθέττουν ὅτι προσετέθησαν εἰς αὐτὸν περικοπαί τινες ὑπό τινος νεωτέρου. Εξεδόθη Ελληνολατινιςὶ ὑπὸ Κωνςαντίνου Λασκάρεως ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1512. καὶ παρ' ἄλλων ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, μετὰ τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου, καὶ τῆς Αραβικῆς παραφράσεως.

ΚΕΒΡΙΩΝΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Εκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ.

ΚΕΔΡΗΝΟΣ, ὁ Γεώργιος, ἦτο μοναχός. Συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τοῦ Ισαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ διαφόρων ἄλλων συγγραφέων. Εκ τοῦ συγγράμματός του ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶχε μικρὰν ἰδέαν τῆς παλαιᾶς Ιςορίας. Εξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ξυλάνδρου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1566 καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1647.

ΚΕΕΛΕΓΓΗΣ Βιλχάλμος ἐπίσημος ὁδοιπόρος ἀπὸ τὴν Ολλάνδαν. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1607. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἐκ δευτέρου τὰς Ινδίας, μετὰ τοῦ Πέτρου Βιλχάλμου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριβέστερον τοὺς τόπους τούτους, καὶ νὰ ςηρίξωσι τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν δύναμιν ἐκεῖ οἱ Ολλανδοί.

ΚΕΗΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ποιητὴς ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συγκρίνεται μὲ τὸν Πετράρχην. Απέθανε τὸ 1507. Μ.Χ.

ΚΕΙΛΟΣ-Ιω. φυσιολόγος καὶ μαθηματικὸς ἄριςος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Εκαμε παρατηρήσεις ἀξιολόγους, εἰς τὰς τῶν μυῶν κινήσεις, καὶ τὴν τοῦ αἵματος ποσότητα, εἰς τὴν ταχύτητα τῆς τούτου κυκλοφορίας, εἰς τὸ βάρος ὑφοῦ πιέζεται ἐν τῷ πνεύμονι. κτλ. Παρετήρησεν, ὅτι τὸ σῶμα διαπνέει περισσότερον τὴν ἡμέραν παρὰ τὴν νύκτα, ὅτι ἡ ἔκκρησις τοῦ οὔρους ὑπερτερεῖ τὴν διαπνοὴν κατὰ τὸ ποσόν. ὅτι καὶ αἱ δύω αὗται ἐκκρίσεις αὐξάνουσιν ἢ ἐλαττοῦνται χωρὶς κάμμίαν βλάβην τῆς ὑγίας. Επιβεβαίωσεν, ὅτι οἱ πόροι τοῦ σώματος ἐκροφοῦσι τὴν ὑγρασίαν τῆς Ατμοσφαίρας. Τὰ τούτου πειράματα, περὶ διαπνοῆς, ἐπιγραφόμενα διαφέρουσι τῶν τοῦ Σκετορίου,

ΚΕΚΡΩΨ, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύω ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Αττικῆς.

ΚΕΚΡΩΨ Αἰγύπτιος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του μὲ πόλεμον, καὶ φυ-

γων ἀπὸ ἐκεῖ μέ τινας οἰκογενείας, ἦλθεν εἰς τὴν Αττικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2426. οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Αττικῆς τὸν ἐδέχθησαν φιλοφρόνως, καὶ ὁ δασιλεὺς Ακταῖος τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Αγραυλον εἰς γυναῖκα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του, καὶ συνάξας ὅλους τοὺς κατοίκους εἰς 12. πόλεις ἔκτισε καὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Κεκρωπίαν· ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίκους τὴν θρησκείαν, ᾠκοδόμησε εἰς ὅλα τὰ μέρη ναοὺς καὶ δωμοὺς, τοὺς περιώρισεν εἰς γάμον, ὅςις ἕως τότε ἦτον ἄγνωςος εἰς αὐτοὺς, καὶ ἑπομένως τὰ τέκνα δὲν ἐγνώριζαν τοὺς γονεῖς· τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς, καὶ νὰ σπέρνωσι σῖτον ἐπὶ τοῦ τάφου των, ἐφύτευσεν ἐλαίας, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Αθηνᾶν· τοὺς ἐδίδαξε τὴν Ναυτικὴν καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐδασίλευσε χρόνους 50. καὶ ἀπέθανε· τὸν ἐνταφίασαν δὲ εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς. Εἶχεν ἕνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ερσχθέα, καὶ τρεῖς θυγατέρας Αγραυλον, Ηρσην, καὶ Πάνδροσον· ἡ σύζυγός του ὠνομάζετο Αγραδλος. Ο Κέκρωψ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Αττικὴν, ὁ Κάδμος ἀπὸ τὴν Φοινίκην ἐπαρχίαν τῆς Συρίας εἰς τὴν Βιωτίαν ἐπαρχίαν τῶν Θηδῶν, ὁ δὲ Δαναὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Αργολίδα. Οὗτοι οἱ τρεῖς φαίνονται ὅτι ἐςάθησαν οἱ πρῶτοι θεμελιωταὶ τοῦ κοινονικοῦ δίου εἰς τὴν Ελλάδα. Ζ Κάδμος. καὶ Δαναός.

ΚΕΚΡΩΨ Πυθαγόρειος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Απολλοδώρου.

ΚΕΛΑΙΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηςῆρα της Υπέρδιον. Απολ..

ΚΕΛΕΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Εγεςέων μάχην. Ηρόδ.

ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ ὁ τρίτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Εκλέχθη Πάππας. ἐπ' ὦ δὲν ἦτον οὔτε Ιερεύς· τὴν πρώτην ἡμέραν ἔγινεν Ιερεὺς, τὴν δευτέραν Επίσκοπος, καὶ τὴν τρίτην ἐςεφάνωσε τὸν Αὐτοκράτορα Ενρῖκον τὸν ἕκτον, καθήμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ Παππικοῦ θρόνου, ἔδαλε τὸν ςέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅςις κλίνας γόνυ ἔμπροσθέν του ἔδαλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ςέφανον, ἔπειτα ὁ ἴδιος Πάππας ἐκτύπησε τὸν ςέφανον μὲ τὸν πόδα του καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, θέλων ν' ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶχε τὴν ἐξουσίαν εἰς περίςασιν νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Απέθανε τὸ 1198.

ΚΕΛΙΝΗΣ Μπεμδενοῦτος, πολίτης Φλωρεντῖνος· ἦτο χρυσοχόος, ζωγράφος Γλύπτης περίφημος, καὶ καλὸς γραμματικός. Συνέγραψε τὴν Ιςορίαν τῆς ζωῆς του, καὶ ἕνα περίφημον σύγγραμμα τῆς Γλυπτικῆς. Απέθανε τὸ 1570. Μ. Χ.

ΚΕΛΣΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐδώρου, φιλόσοφος. Εγραψε συναγωγὴν τῶν δογμάτων ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων.

ΚΕΛΣΙΟΣ ἀστρονόμος Σβεκὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1740. Μ.Χ. Οὗτος ἀκολουθήσας τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου ἐπὶ τὴν Λαπποωνίαν τὸ 1736. προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν, καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐσαφήνισε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους.

ΚΕΛΣΟΣ Κορνήλιος, πρῶτος Ἰατρὸς τῶν Λατίνων, ἀνὴρ πολυμαθέστατος. Ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου τὸ 20. Μ. Χ. καὶ Τιβερίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἀμφιβάλλουσι τινὲς παραλόγως, ἂν αὐτὸς ἦτο καὶ κλινικὸς Ἰατρὸς, ἢ μόνον θεωρητικός. Συνέγραψεν οὐ μόνον περὶ Ἰατρικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ Ῥητορικῆς, Τακτικῆς καὶ Γεωργικῆς. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον τὸ περὶ Ἰατρικῆς καὶ Χειρουργικῆς, κατὰ πάντα λόγον ἐξαίρετον σύγγραμμα· καθότι περιέχε τὰ πλέον οὐσιώδη καὶ ἀξιόλογα τῆς τέχνης. Ἡ φράσις του εἶναι γλαφυρωτάτη, κομψὴ καὶ σύντομος· διὸ καὶ δεύτερος Κικέρων διὰ τὴν εὐφράδειαν ἐπωνομάσθη. Ἐκθέττει ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι τὰς τρεῖς κυριωτέρας αἱρέσεις, αἵτινες ἤκμαζαν εἰς τὸν τότε καιρὸν, χωρὶς ὅμως νὰ κηρύττηται οὐδεμιᾶς ὀπαδός· ἀκολουθεῖ τὸν Ἱπποκράτην εἰς τὴν πρόγνωσιν τῶν νόσων καὶ εἰς τὰ χειρουργικὰ, μάλιστα δὲ μεταφράζει κατὰ λέξιν πολλὰς καὶ ὁλοκλήρους ῥήσεις τοῦ ἀοιδήμου τούτου ἀνδρός. αἱ παρατηρήσεις του φαίνονται μὲ κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἐπιστηριγμέναι ἐπὶ τῆς πείρας. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν ἐμιμεῖτο τὴν μέθοδον τοῦ Ἀσκληπιάδου· ἀλλὰ μὲ κἄποιαν μεταβολὴν καὶ μετρίασιν. Παρετήρει μὲ ἀκρίβειαν ἐν τοῖς πυρετοῖς τὴν περίοδον τῶν παροξυσμῶν. Εἰς πάντας δὲ ἐν γένει τοὺς πυρετοὺς ἐξέταζε μὲ προσοχὴν, ἂν ὁ ἐγκέφαλος, ἢ ἄλλο τῶν κυριωτέρων σπλάγχνων συνέπασχεν. Ἐνόμιζε τὸν σφυγμὸν σημεῖον ἀμφίβολον, καθότι ὄχι μόνον διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ γένος καὶ τὴν κρᾶσιν, ἀλλὰ μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται συνεχῶς ὑπὸ τῶν πολυειδῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων, ὑπὸ τῶν πόνων, ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ στομάχου, καὶ περιπλέον ὑπὸ τῆς τοῦ Ἰατροῦ παρουσίας. Ὁ Ἱπποκράτης ἀπαγορεύει τὴν φλεβοτομίαν εἰς τὰ νήπια καὶ εἰς τοὺς γέροντας· ὁ Κέλσος ὅμως ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν συγχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅταν ἡ νόσος τὴν ἀπαιτῇ ἀναγκαίως. Παραγγέλει ὅμως ὁ ἴδιος νὰ μὴ γίνηται ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ὅσον εἶναι δυνατὸν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνέσεως. Ἀπαγορεύει προσέτι τὴν ψυχροποσίαν εἰς ἐκείνους τοὺς πυρετοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπακολουθεῖ βὴξ, ἢ τοπική τις φλόγωσις. Μέμφεται τὰ ἑδρασικὰ καθάρσια, διδόμενα εἰς τοὺς πυρετούς. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ὁ Κέλσος δὲν εἶχε τελείως εἰς ὑπόληψιν τὰ σφοδρὰ φάρμακα· ἐπειδὴ παραγγέλει, ὅτι τὰ τοιαῦτα δὲν ὠφελοῦσι πάντοτε τοὺς νοσοῦντας, ἀλλὰ βλάπτουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς.

ΚΕΟΠΟΥΟΛΑΝΗ, πρώτη βασίλισσα

Χριστιανή. ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ωκεανοῦ τὴν κατεδέχθη ὁ Ρίος, ὅςις ἀφῆκε τὸ βασίλειόν του ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Καραιμοκοῦ φίλου τῶν Αμερικανῶν, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αγγλίαν μὲ τὴν βασίλισσάν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγους μῆνας.

ΚΕ'ΠΙΓΓΟΣ Ματθισών Νιέλος Σδεκὸς τὸ γένος. Περιῆλθεν ἀκριβῶς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Αφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τιμώμενον παρὰ πᾶσιν. Εζη δὲ τὸ 1695 Μ.Χ.

ΚΕΠΛΕ'ΡΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, περίφημος ἀςρονόμος. Οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν, ὅτι καὶ ὁ Ηλιος περιςρέφεται ὡς ὁ τροχὸς 15. χρόνους πρὸ τοῦ Γαλιλαίου, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσε μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Απέθανε τὸ 1630. ἀφήσας ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων μὲ ὑπόληψιν.

ΚΕΡΓΟΥΕ'ΛΟΣ Τρεμαρὲκ, Γάλλος ναύαρχος. Περιῆλθε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περιήγησιν τὸ 1767. πολλὰ μέρη τῆς Ισλανδίας, καὶ τῶν πετρωδῶν παραθαλασσίων τῆς Νορβεγίας, περιγράψας καὶ τὴν ποιότητα τῆς γῆς αὐτῶν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὴν περιήγησιν τὸ 1774. εἰσχώρησε πρὸς τὸν νότιον πόλον. Τὸ μόνον ὄφελος τοῦ περίπλου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις τινὸς γῆς πετρώδους, ἀφόρου καὶ αἰωνίως τεθαμμένης ἀπὸ παγετοὺς καὶ χιόνας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ἴδιόν του ὄνομα. Εζη τὸ 1770. Μ.Χ.

ΚΕΡΕ'ΘΑ Δάουρα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ αἰῶνός της. Απέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της.

ΚΕΡΚΕ'ΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δώριος Δαναΐς, Απολδ.

ΚΕΡΚΙΔΑΣ, Αρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΚΕΡΚΥ'ΩΝ, λῃςὴς περίφημος. Οὗτος διατρίβων εἰς τὰ πέριξ τῆς Αττικῆς, ὑπεχρέωνε τοὺς διαβάτας νὰ πολεμῶσι μετ' αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐφόνευεν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ θέλων νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ Θησέως ἐνικήθη καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς.

ΚΕΣΕ'ΛΙΟΣ, συνδιαλεγόμενος ποτε περὶ ἐλευθερίας μὲ τὸν Καίσαρα, οἱ φίλοι τὸν ἀπέτρεπον ἀπὸ τὴν θρασυςομίαν, ἀλλ' αὐτὸς πρὸς ἀπόκρισιν τοὺς εἶπεν, ὅτι, τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀτεκνία, τὰ ὁποῖα εἶναι μισητὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὑποχρεόνουν εἰς τοῦτο. Εζη τὸ 40. Π.Χ.

ΚΕΣΤΡΙ'ΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελένου καὶ τῆς Ανδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ηπείρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεςρίνη. Παυσ.

ΚΕΤΕ'ΓΟΣ, εὐγενὴς Ρωμαῖος. Οὗτος εἶχε μίαν ἐρωμένην, τῆς ὁποίας δὲν ἠρνεῖτο κἀνένα ζήτημα· αὕτη δὲ εἶχε μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὴν Ρώμην· ὅθεν καὶ ὁ Λουκοῦλος ὑπεχρεώθη νὰ τὴν κολα-

κεύη ἕωσοῦ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Μιθριδάτου, τὸ 71. Π. Χ.

ΚΕΪΣΤΕΡ Ἰάκωβος Ὀλλανδὸς συνοδοιπόρος τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Νεϋχόφου. Οὗτος ἔκαμε τὴν περιγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Κίνας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καλλίςη τοῦ τότε καιροῦ. Ἔζη τὸ 1655. Μ. Χ.

ΚΕΦΑΛΙΩΝ ἢ Κεφάλων, Σεργήθιος, ῥήτωρ καὶ ἱςορικός. Ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν Σικελίαν· ἔγραψεν Ἱςορίαν εἰς βιβλία ἐννέα, μελέτας Ῥητορικάς, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΚΕΦΑΛΟΣ, ῥήτωρ Συρακούσιος, ἢ ἐκ Θουρίων, ὅςις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν, ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος, καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας. Πλάτ. Δημ.

ΚΕΦΑΛΟΣ, Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ Δημαγωγός· οὗτος πρῶτος συνέγραψε προοίμια καὶ ἐπιλόγους τὸ 476. Π. Χ.

ΚΕΦΑΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Οὗτος ὁ ὡραιότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἀκουσίως φονεύσας αὐτὴν εἰς τὸ κυνήγιον, ἥτις ἀπὸ ζηλοτυπίαν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὸ δάσος, ὑποπτευομένη μὴ ἔχῃ ἐκεῖ ἐρωμένην τινά, κατεδικάσθη εἰς παντοτινὴν ἐξορίαν ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον· ἦτο καὶ πατὴρ Ἀρκεσίου τοῦ πάππου τοῦ Ὀδυσσέως. εἶχε κατοικήσει εἰν τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του, καλουμένη πρότερον Σάμος κατὰ τὸν Ὅμηρον, Δουλίχειον καὶ Τάφιον κατὰ τὸν Στράβωνα, καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον Μέλαινα. Ἴδε Γεωγραφίαν Μελετίου. Σελ. 327.

ΚΗΚΕΙΔΗΣ, ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιώνης. Ἀριςοφ.

ΚΗΝΣΩΡΙΝΟΣ, περίφημος γραμματικός, ἔζη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου καὶ Γορδιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων, τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Γενεθλιακῆς ἡμέρας. Ἐξεδόθη ἐν Λουγδ. τὸ 1767.

ΚΗΫΞ, βασιλεὺς τῆς Θετταλίας· ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκυόνην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιαλείας· ἐπιςρέφων δέ ποτε ἀπὸ ἓν ταξείδιον, ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη· τοῦτο μαθοῦσα ἡ Ἀλκυόνη, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὑροῦσα τὸ σῶμά του, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ. Ἡ Μυθολογία προσθέττει, ὅτι οἱ Θεοὶ τοὺς μετεμόρφωσαν εἰς θαλάσσια πουλία ὀνομαζόμενα Ἀλκυόνες.

ΚΗΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Αγχιόνης, καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας. Οὗτος εἶχεν εἰς γυναῖκά του τὴν ὡραίαν Κασσιέπειαν.

ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΣ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ δικαιότατος, ἀντιπολιτευόμενος τῷ Περικλεῖ.

ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ, περίφημος ῥήτωρ καὶ ςρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον,

Ξενοφ.

ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς τῆς παλαιᾶς τραγῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Αμαζόνες, Τροφώνιος, καὶ ἄλλα.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, Αθηναῖος, ἐκ τῆς φατρίας τῶν ἀριςοκρατικῶν. Ξενοφ.

ΚΙΑΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, ποιητὴς κωμικὸς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθ. τὸ 1786.

ΚΙΔΗΣ Γωδρίγος, ἔνδοξος ςρατηγὸς Ισπανὸς, ὅςις τὸ 1086. ἐκυρίευσε τὴν Τώλητον πόλιν τῆς Ισπανίας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ουμὲρ-Αΐ. Οὗτος ὁ Ηρως ἐςάθη τὸ παράδειγμα τῶν πιςῶν ὑπηκόων. Ποιητής τις εἶχε συνθέσει περὶ αὐτοῦ μίαν ἡρωϊκὴν τραγῳδίαν.

ΚΙΘΑΙΡΩΝ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσ.

ΚΙΚΑΛΛΑΣ, Ιταλὸς, ποιητὴς ἀςεῖος· ἐκ τῶν ποιημάτων του γνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρά του. Ηνθει τὸν 14. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΚΙΚΕΡΩΝ, Μάρκος Τούλλιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αρπίνον, πόλιν τῆς Τοσκάνης, κατὰ τὸ 106. Π. Χ. ἐκ γένους εὐγενοῦς τῶν Ρωμαίων. Τοῦτον ἡ φύσις ἐπροίκησε μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ εὐγλωττίαν· ὅθεν καὶ ὁ πατήρ του δὲν ἠμέλησε νὰ τὸν ςείλῃ εἰς σοφοὺς διδασκάλους, καὶ ἐπέδωκε τόσον, ὥςε ὅταν ἐδημηγόρησε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γερουσίαν, ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς πάντας, καὶ ἔκαμε τοὺς δικαςὰς νὰ ἀπολύσωσι τὸν καταδικαζόμενον Ρώσκιον περὶ τοῦ ζητουμένου ἐγκλήματος κατὰ χρυσογόνου ἀπελευθέρου τοῦ Σύλλα· ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν μὴ εὐχαριςηθεὶς ἐζήτει τὴν τελειοποίησιν· ὅθεν ἀφήσας τὴν Ρώμην ὑπῆγεν εἰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν Αντίοχον φιλόσοφον· διατρίψας δὲ ἐκεῖ περὶ τὰ 8. ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐδιωρίσθη ταμίας καὶ συνάρχων τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελθὼν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας, ὅτε καὶ διένειμε πολλὰ χρήματα εἰς ἀπόρους πολίτας, εἰς μίαν μεγάλην ἔλειψιν τῶν ἀναγκαίων· ἀνεκάλυψε δὲ καὶ μίαν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα, καὶ ἠγωνίσθη μεγάλως ἐκφωνήσας καὶ τοὺς μέχρι τοῦδε σωζομένου Κατιλιακοὺς λόγους, ὥςε ἐφάνη ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν παντελῆ της ὄλεθρον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ὠνόμασαν, ὁ πατὴρ τῆς πατρίδος. Μετὰ ταῦτα φανεὶς ἐπαχθὴς εἰς τὸν δῆμον κατεδιώχθη, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀλλ' αἱ φωναὶ ὅλης τῆς Ιταλίας ἑνωθεῖσαι τὸν ἔφεραν πάλιν ὀπίσω μετὰ ἕνα χρόνον, καὶ τῷ ἀπέδωκαν ὅλα του τὰ κτήματα· ἐδιωρίσθη δὲ τότε διοικητὴς τῆς Κιλικίας. Αν δὲν μεσολαβοῦσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου, ἦτο πολλὰ πιθανὸν νὰ θριαμβεύσῃ καὶ εἰς τὴν Ρώμην· εἰς αὐτὴν τὴν περίςασιν ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος του Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν Οκταβιανὸν τὸν μετέπειτα Αὔγουςον

Καίσαρα ἐπονομασθέντα, ἀλλ' ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Μάρκου Αντωνίου, εἰς τὰς ταραχὰς τῶν ἐμφυλίων ςάσεων καὶ πολέμων, καὶ μετὰ τὴν σύςασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας μεταξὺ Οκταβιανοῦ, Λεπίδου καὶ Αντωνίου, συνήργησεν ὁ τελευταῖος νὰ ἐξωρισθῇ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φονευθῇ, ἐξ αἰτίας μάλιςα τῶν Φιλιππικῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε κατ' αὐτοῦ. Ο Οκταβιανὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν διασώσῃ, καθότι ὁ Κικέρων δὲν ἤθελε νὰ σωθῇ φεύγων διὰ θαλάσσης· ἀλλὰ παῤῥουσιασθεὶς εἰς τὸ κοινὸν εἶπεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οὕτως ἐπρότεινε τὸν λαιμόν του χωρὶς ταραχὴν ὑπὸ τὸ ξῖφος τοῦ δημίου Ποπολίου Λήνα, πλησίον τῆς οἰκίας του, ὅςις ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Αυτσώδη Τριανδρίαν τὸ 43. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 63. ἐτῶν. Τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα εἶναι τοσαύτης ἀθανασίας ἐπάξια, ὅσον ἦσαν μεγάλα ὁ ἔρως καὶ ὁ ζῆλός του ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Διαιροῦνται δὲ εἰς ῥητορικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ ἐπιςολάς.

ΚΙΚΕΡΩΝ, υἱὸς τοῦ προτέρου, διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιςήμας, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὰς Αθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκλέχθη Υπατος εἰς τὴν Ρώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούςου, καὶ εὐχαρίςως εἶδε τὴν τελείαν καταςροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Αντωνίου, ὁμοῦ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

ΚΙΚΙΛΙΟΣ, ἀπὸ τὸ Αργος, ποιητής· συνέγγραψεν ἁλιευτικὰ, καὶ περιήγησιν Ελλάδος, καὶ ἄλλα.

ΚΙΜΑΒΟΥΗΣ Ιωάννης, τὸν νομίζουσιν ὡς καινοτόμον τῆς Ζωγραφικῆς. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1300.

ΚΙΜΑΡΟΖΑΣ Δομένικος, Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐςόλισε μὲ τὰ ἁρμονικά του μέλη. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1801.

ΚΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, Αθηναῖος· εἶχε μεγάλην πεῖραν τῶν πολεμικῶν, καὶ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν λαὸν καὶ ςρατεύματα. Στερηθεὶς δὲ τὴν καλὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ὑπόληψιν ἀπὸ τὰς τέχνας τοῦ Περικλέους, ἐξωρίσθη πρὸς καιρόν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέςρεψεν ἀγαπητότερος εἰς τὸν λαὸν, καὶ κατεςάθη ἐπισημότερος μὲ τὰς λαμπράς του ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀχάριςον αὐτοῦ πατρίδα. Επὶ τῆς ἀρχιςρατηγίας του κατεδίωξε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Στριμῶνος πολυάριθμα ςρατεύματα Θρακῶν. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκέρδισε δύο νίκας· ἠφάνισεν ἐξολοκλήρου τὸν Περσικὸν ςόλον συνιςάμενον ἀπὸ τριακόσια πλοῖα· καὶ, ἀποβὰς εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐνίκησεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρυμέδοντος τὸ Περσικὸν ςράτευμα, τριακοσίας χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἀπεκατέςησε τὸν Αρταξέρξην νὰ παρακαλῇ διὰ εἰρήνην, τὴν ὁποίαν του ἐχάρισεν, μὲ συμφωνίαν νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμους ὅλας τὰς Ελληνικὰς πόλεις τῆς Ασίας, καὶ νὰ μὴ

πλησιάζωσι ποτὲ οἱ Περσικοὶ στόλοι εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ελλαδος. Κατεπολέμησε ἕνα στόλον τῶν Κυπρίων, καὶ Φοινίκων συνιστάμενον ἀπὸ 200. πλοῖα. Απέθανε δὲ τὸ 449. Π. Χ. ἐνῷ ἐπολιόρκει τὸ Κίτιον.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Μιλτιάδου. Ηροδ.

ΚΙΜΩΝ, περίφημος ζωγράφος Ελλην. Αῤῥιαν.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Λακεδαίμονος. Θουκ.

ΚΙΝΑΔΩΝ, Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Αγησιλάου. Ξενοφ.

ΚΙΝΕΘΗΣ, Λακεδαιμόνιος, συγγραφεὺς τῆς Τηλεγονίας, ἢ ἱστορίας τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.

ΚΙΝΝΑΣ, Λούκιος Κορνήλιος. Υπατος τῶν Ρωμαίων κατα τὸ 87. Π. Χ. οὗτος θέλων ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Μαρῖον ἐκ τῆς ἐξωρίας, ἐναντιουμένου τοῦ συνυπάτου Οκταβιανοῦ, φίλου τοῦ Σύλλα, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ ἀφῃρέθη παρὰ τῆς Γερουσίας τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας· καταφυγὼν δὲ εἰς τοὺς συμμάχους ἤγειρε μίαν στρατείαν ἀπὸ τριάκοντα Λεγεῶνας, μεθ' ὧν ἦλθε νὰ πολιορκήσῃ τὴν πόλιν, συνωδευμένος ἀπὸ τὸν Μάριον, Κάρβονα, καὶ Σερτώριον. Η δὲ Γερουσία στενοχωρουμένη ἀπὸ πεῖναν, ἦλθεν εἰς συμφωνίαν μετ' αὐτοῦ, ὅθεν εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν μὲ θρίαμβον, καὶ συναθροίσας τὸν δῆμον ἀνέγνωσε τὸ ψήφισμα τῆς καθόδου τοῦ Μαρίου, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισαν οἱ ποταμοὶ τοῦ ἐμφυλίου αἵματος. Οἱ δορυφόροι του ἐφόνευον ἀλύπως πάντας τοὺς ἐρχομένους πρὸς χαιρετισμόν του, ἐνταῦθα ἐφονεύθη καὶ ὁ Οκταβιανὸς ὁ συνύπατός του· μετὰ δὲ τὴν τριετίαν τὸ 84 Π. Χ. ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ ὠμότατος τύραννος ὑπό τινος ἑκατοντάρχου τῆς στρατιᾶς του.

ΚΙΝΟΣ Ιησουΐτης Ισπανὸς ἔνδοξος Εζη τὸ 1700. Μ.Χ. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ Καλιφορνία εἶναι χερσόνησος.

ΚΙΝΟΣ, Ιταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς λυρικὸς· τὰ ποιήματά του εἶναι πλήρη χάριτος. Ο Δάντας τὸν ἀναφέρει συχνά εἰς τὰ ποιήματά του. Απέθανε τὸ 1336.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωαμεθανὸς, ἔνδοξος στρατηγὸς, καὶ πρῶτος Βεζύρης τὸ 1649. ἐπὶ τῆς βασιλείας Μωαμεθ τοῦ δ'. Ητον Αλβανὸς υἱὸς ἑνὸς Ελληνος ἱερέως, καὶ ἐδιοίκησε τὸ βασίλειον μὲ μεγάλην φρόνησιν. Εκυρίευσε τὴν Τρανσιλβανίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Αδριανούπολιν τὸ 1665.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ, πασᾶς Αχμέτης υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ διάδοχος τῆς ἀρχῆς τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Κρήτην τὸ 1669. καὶ ἀπέθανε τὸ 1676.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶ, Μωάμεθ, καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω, μέγας Βεζύρης, μὲ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ Οθωμανικὸν κράτος. Εφονεύθη εἰς μίαν μάχην τὸ 1661.

ΚΙΡΚΕΡΙΟΣ Αναστάσιος, ἔνδοξος Ιεζουΐτης. Οὗτος ἐξέδωκε διάφορα συγ-

γράμματα· ἐσαφήνισε διαφόρων ἐπισημῶν δυσκολίας, αἵτινες τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1630.

ΚΙΡΚΗ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἄλλοι θυγάτηρ του. Ὁ Διονύσιος ὁ Μιλήσιος εἰς τὸν πρῶτον λόγον τῶν Ἀργοναυτικῶν λέγει, ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἀδελφὴ τῆς Μηδείας, καὶ περίφημος μάγισσα. Αὕτη φονεύσασα τὸν ἄνδρα της ἔμεινε βασίλισσα τῆς Καρματίας.

ΚΙΣΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλας. Ἀπολόδ.

ΚΛΑΙΡΟΤΗΣ, Γάλλος ἀστρονόμος ἔνδοξος, ὀπαδὸς τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Κελσίου του Σβεκοῦ. Οὗτος ἠκολούθησε τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἔζη το 1740. Μ.Χ.

ΚΛΑΡΚΟΣ, περιηγητὴς ἔνδοξος κατὰ την δυτικὴν βόρειον Ἀμερικὴν, ὅστις ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μέχρι τοῦ μεγάλου Ὠκεανοῦ, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς ἀγνώστους καὶ ἀγρίας χώρας.

ΚΛΑΡΚΟΣ, Ἀρκτοαμερικανὸς ναύαρχος, ἐπίσημος ἀνακαλύπτης εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς. Ἔζη τὸ 1804. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 214. Μ.Χ. κατὰ πρῶτον ἐστάθη χιλίαρχος ὑπὸ τὸν Δέκιον· Ἐπὶ δὲ του Οὐαλερίου ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του· ἔπειτα ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐνίσχυσεν εὐθὺς τὸ βασίλειον τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ νέου τουτου Τραϊανοῦ, καθότι διέφθειρε τὸν ἀποστάτην Αὐρήλιον, ἐπεκύρωσε τὰς προσθήκας τῶν φόρων, ἀπέδωκε τὰ κτήματα τῶν ὑπηκόων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἁρπάσει ὁ προκάτοχός του καὶ ἐδιώρθωσε τὴν τάξιν τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως· ἐπαγρυπνῶν δὲ μὴ βλάπτηται ἡ ἐπικράτειά του ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Γότθων εἰς Γαλλίαν, καὶ ἐκέρδισε μίαν λαμπρὰν μάχην κατ' αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐθέριζε τότε ἡ Πανώλη, ἥτις διεδόθη τότε καὶ εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθνησκον πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ *Κλαύδιος*, κατὰ τὸ 270. εἰς ἡλικίαν 56. ἐτῶν. Οὗτος ἐστάθη ἄριστος στρατηγὸς, δίκαιος κριτὴς καὶ καλὸς Αὐτοκράτωρ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Νέρων, υἱὸς τοῦ Δρούσου, καὶ θεῖος τοῦ Καλιγούλα. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Λουγδοῦνον· ὁ μόνος τῶν συγγενῶν τοῦ Καλιγούλα, ὅστις διέφυγε τον θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ Καλιγούλα ἀνεψιοῦ του ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν στρατιωτῶν περὶ τὰ 41. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 50. ἐτῶν. Ἦτο δὲ δειλὸς καὶ ἀδύνατος ἐξαιτίας τῶν σωματικῶν του ἀσθενειῶν. Καταρχὰς ἐφαίνετο καλὸς, μετὰ ταῦτα ὅμως κατήντησεν εἰς μίαν νηπιώδη μανίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν ὀλίγον, ἀπέρασεν εἰς τὴν Βρεττανίαν, καὶ πολεμῶν ἐκέρδισε μίαν νίκην· ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπέπεσε

πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀναισθησίαν, ὥςε ἡ σύζυγός του Μασσαλία ἔχουσα εὐπειθῆ αὐτὸν τὸν ἀνόητον εἰς τὰ νεύματά της, ἐκ τῆς ἀκολασίας καὶ ἀσωτίας της ἐφόνευεν ὅσους καὶ ὁποίους ἤθελεν· ὅθεν ὁ Κάμιλος διοικητὴς τῆς Δαλματίας κηρυχθεὶς Αυτοκράτωρ τὸν ἐμήνυσε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, καὶ οὕτως υἱοθέτησε τὸν Νέρωνα διὰ μεσιτείας τῆς τετάρτης γυναικός του Αγριππίνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀποθανούσης τῆς Μασσαλίνης, ἥτις τὸν ἐφαρμάκωσεν ἔπειτα διὰ τῆς συνεργίας τοῦ Ιατροῦ Ξενοφῶντος, κατὰ τὸ 54. Μ.Χ. Αφῆκε δὲ καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΚΛΑΎΔΙΟΣ, Ιαννεκουῖνος τὸ γένος Γάλλος. Περιηγήθη τὴν Σενεγαμβίαν καὶ ἄλλα μέρη, καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Εζη τὸ 1637. Μ. Χ.

ΚΛΑΎΔΙΟΣ Αππιος, εἷς τῶν Δεκάνδρων ἐν Ρώμῃ, ἐπίσημος διὰ τὸν φόνον τῆς Βιργινίας, ἥτις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρός της Βιργινίου, ἐξαιτίας τῆς ἐρωτικῆς αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ Κλαυδίου πρὸς αὐτήν. Οὗτος μαθὼν τὰ περὶ τῆς θυγατρός του, ὢν ἤδη εἰς ἐκςρατείαν, ἐπανῆλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του· ἀλλὰ καὶ οἱ συςρατιῶταί του ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν τοιαύτην ὕβριν τοῦ Κλαυδίου ἔλαβον τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, σύμφωνοι δὲ μὲ τὸ πλῆθος ἐφυλάκωσαν τὸν Κλαύδιον· αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν φυλακήν. Εν τούτοις δὲ ἀκυρώθη καὶ τὸ Δεκανδρικὸν σύςημα.

ΚΛΕΆΝΔΡΟΣ, Ϋπαρχος τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, ὅςις διὰ προςαγῆς του ἐφόνευσε τὸν Παρμενίωνα, ἄρχοντα τοῦ ςρατοῦ· εἶχε δὲ οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυρούς.

ΚΛΕΆΝΔΡΟΣ, τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ιπποκράτους, ὅςις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ηρόδ.

ΚΛΕΆΝΘΗΣ, ςωϊκὸς φιλόσοφος. Ελλην, ἀπὸ τὴν Αἰολίαν. Τὸ 240. Π.Χ. ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν του ἔρωτα πρὸς τὴν παιδείαν, καί τοι πένης ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ ςωϊκῷ Ζήνωνι· διὰ νὰ ἔχῃ δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἤντλουσεν ὕδωρ τὴν νύκτα μὲ μισθὸν, καὶ τὴν ἡμέραν ἐσπούδαζε, καὶ ἐπὶ τέλους διεδέχθη τὸν θρόνον τοῦ διδασκάλου του. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀσιτήσας ἀπέθανε τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΚΛΕΆΝΩΡ, ςρατηγὸς τῶν Ελλήνων ἐξ Ορχομενοῦ, πόλεως τῆς Αρκαδίας. Ξενοφ.

ΚΛΕΑΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν τῆς Αμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Αθηναῖον Κλέωνα. Θουκ.

ΚΛΕΆΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραμφίου. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐζήτησε δύναμιν ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς, καὶ λαβὼν την ἄδειαν, ἐξεςράτευσε, προχωρῶν δὲ τῷ ἦλθε διαταγὴ νὰ ἐπιςρέψῃ, καὶ ἐλθὼν εἰς Λακεδαίμονα κα-

τεθικάσθη εἰς θάνατον.

ΚΛΕΙΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅςις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πολιτικά. Αριςοφ.

ΚΛΕΙΔΗΜΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Αριςοφ.

ΚΛΕΙΔΗΜΟΣ, ἀρχαιότατος ἱςοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ελλανίκου. συγγράψας Ιςορίαν τῆς Αττικῆς. Πλούτ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, περίφημος καὶ πλούσιος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου Αλκιβιάδου. Οὗτος ἐξώδευσε πολλὰ χρήματα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν συμπολιτῶν του· ὕςερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ηρόδ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Αξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΚΛΕΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Αθηναιων. Θουκ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος. Τούτου τὴν θυγατέραν Αγαρίςην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Αλκμαίωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς· Ηρόδ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Αλκμαιονειδῶν. Οὗτος διῄρεσεν ὅλον τὸν λαὸν τῆς Αττικῆς εἰς δέκα φυλὰς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Αθηναίων, ἐζήτει νὰ δώσῃ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, περιβόητος πολίτης Αθηναῖος, ἐμπαιζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Αριςοφάνους. Αριςοφ. Βατρχ. 48.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ, ποιήτριά τις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιςρατειδῶν Αριςοφ.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεὺς τῶν σχολιῶν.

ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΣ ὁ Αἰολεὺς, υἱὸς τοῦ Δίνωνος, ὅςις εἶχε συντροφεύσει τὸν Αλέξανδρον εἰς τὰς ἐκςρατείας του· κατηγορεῖτο ὡς κενόδοξος, μεγαλοῤῥήμων καὶ ἄπιςος. Σώζονται τούτου πολλὰ ὀλίγης τιμῆς ἄξια λείψανα τῶν συγγραμμάτων του.

ΚΛΕΙΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηςῆρά της Κλεῖτον. Απολόδρ.

ΚΛΕΙΤΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης. Απολδρ.

ΚΛΕΙΤΟΔΗΜΟΣ, Ελλην, Αθηναῖος, περίφημος ἱςορικὸς καὶ ποιητής. Εζη τὸ 370. Π.Χ. Συνέγραψε Ιςορίαν τῆς Αττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα. Σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθὲν. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, ἀπὸ Καρχηδόνα τῆς Βαρβαρίας· ἐφιλοσόφει εἰς τὴν πατρίδα του· ἐκαλεῖτο δὲ Αποτρούβας. ἐλθὼν εἰς Αθήνας τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤκουσε τὴν Φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του φιλοπονίας ἔφθασεν εἰς μεγάλην τελειοποίησιν· ἐνίοτε ἐφιλονείκει καὶ μετὰ τοῦ ἰδίου του διδασκάλου ἐπὶ πα-

ραδόσεως, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη. Συνέγραψε δὲ ὑπὲρ τὰ 400. βιβλία. Ητον ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Ακαδημιακῶν Περιπατητικῶν καὶ Στωϊκῶν. Εζη τὸ 125. Π. Χ.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμοκράτους, Θηβαῖος νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ελλάδι ἀγῶνας.

ΚΛΕΙΤΟΣ ὑπασπιστὴς τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Οτε ὁ Αλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπολέμει κατὰ τῆς Περσίας· εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην μάχην, μαχόμενος ὁ Αλεξανδρος μὲ δύω Πέρσας ἀξιωματικοὺς, ἐν ᾧ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ τοῦ κοψῃ τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν, ἐσώθη ἀπὸ τὸν Κλεῖτον, ὅςις ἐμπόδισε τὴν πληγὴν τρυπήσας μὲ λόγχην τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ σῶμα. Αλλὰ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ὁ Αλέξανδρος ἐθανάτωσε τὸν Κλεῖτον, τὸν στενὸν αὐτοῦ φίλον, καὶ σωτῆρα τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, διαπεράσας του τὸ σῶμα μὲ λόγχην, ἐπειδὴ τὸν ἀντέλεξεν ἐνῷ εὑρίσκετο ἀπὸ τὸν οἶνον πυρωμένος.

ΚΛΕΛΙΑ, Ιταλὶς, μία τῶν νέων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ἐνέχειρον εἰς τὸν βασιλέα Πορσένα, ὅςις τὸ 507. Π. Χ. ἐπολιόρκει τὴν Ρώμην· αὕτη δραπετεύσασα ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸν ςρατόπεδον, ἀπέρασε κολυμβῶσα εἰς τὴν Τίβεραν, πόλιν τῆς Ιταλίας· ἀλλὰ ζητουμένη παλιν ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐςάλη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐκ δευτέρου· ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν ἀρετην τῆς νέας τὴν ἠλευθέρωσεν, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας Ρωμαίας καὶ τὰς ἔςειλεν εἰς τὴν Ρώμην· ἡ δὲ Γερουσία πρὸς τιμὴν της ὕψωσεν ἄγαλμα εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας.

ΚΛΕΜΕΝΤΗΣ ια΄. Ιταλὸς, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1700. ἀνὴρ σοφὸς, καὶ ὑπερασπιςὴς τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν τεχνῶν· οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΚΛΕΟΒΙΣ, καὶ Βίτων, υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ιερίας τοῦ ναοῦ τῆς Ηρας εἰς τὸ Αργος· οὗτοι οἱ δύω ἔσυραν την ἅμαξαν τῆς μητρος των ἕως εἰς τὸ ἱερὸν, ἐπειδὴ ἠργοπόρησαν να φέρουν τὰ ὑποζύγια· ἡ δὲ Κυδίππη ἐθαυμάζετο καὶ ἐπαινεῖτο ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐτεκνίαν της.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΗ, Λυνδία, θυγάτηρ τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, αὕτη ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὸ ἔτος αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου λέγει ἡ ἀρχὴ " εἷς πατηρ μὲ 12. υἱοὺς καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει θυγατέρας τριάκοντα,,

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς Εὐαγόρου, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἀπὸ τὴν Λύνδον πόλιν τῆς νήσου Ρόδου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Εφάνη ἔξοχος τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγχίνοιαν. Ητον εὐσχήμων παῤῥησιαςὴς, χαρίεις καὶ ἐχθρὸς τῆς ψευ ολογίας καὶ ἀγνωμοσύνης· Εδιδε συμβουλὰς νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς φίλους διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμωμεν ἐχθροὺς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν φίλους. Εἶχε θυγατέραν ὀνόματι Κλεοβουλήνην ποιήτριαν αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων, ἥτις ἀνενέωσε καὶ τὸ ἱερὸν τῆς

Αθηνᾶς· ἔκαμε δὲ ἄσματα καὶ αἰνίγματα εἰς σίχους 3000. καὶ ἐπίγραμμα πρὸς τὸν Μήδαν. Η φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὄχι μόνον θαυμασίαν φυσικὴν ὡραιότητα καὶ καλλονὴν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ καρδίαν Ηρωϊκήν. Τινὰ δὲ αἰνίγματα αὐτῆς, γραμμένα ὡς μὲ Οὐρανίους δακτύλους ὑπῆρξαν τῆς Αἰγύπτου θαυμασιότητες. Απέθανε δὲ ὁ Κλεόβουλος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅςις ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΚΛΕΟΔΩΡΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· φονεύσασα τὸν μνηςῆρά της Αἴξον. Απολλδ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, Αμβρακιώτης τὸ γένος, οὗτος ἀναγνοὺς εἰς τὸν Φαίδωνα τὸν περὶ ψυχῆς διάλογον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὅτι καλητέρα εἶναι ἡ ψυχὴ ἀφοῦ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἕνα τεῖχος, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ χωρισθῇ ἡ ψυχή του ταχύτερον ἀπὸ τὸ σῶμα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν. Οὗτος μαχόμενος, εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις ἀξιομνημόνευτον μάχην, κάτα τοῦ Επαμινώνδα καὶ Πελοπίδου ςρατηγῶν τῶν Θηβαίων, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τέσσαρας χιλιάδες ςράτευμα Σπαρτιατῶν, ἀπὸ τοὺς Θηβαίους.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωνίδα, καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπαρτης, τὸ 321, Π. Χ ἦτον γενναῖος, φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αράτου ςρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν, ὅςις ἐπροσκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πτολαιμαῖον τὸν Εὐεργέτην ἔλαβε μεγάλην ὑποδεξίωσιν· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν ἔρριψεν εἰς φυλακὴν μὲ δεσμὰ, ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ηρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασιλευον εἰς τὴν Σπάρτην.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αγησιπόλου. Θουκ. Παυσ.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου· συνεβασίλευσε μὲ τὸν Λακεδαιμόνιον Δημάρατον· ἀλλ εἶχε κακὴν φήμην εἰς τὸν λαὸν, ὡς πονηρὸς, φιλόδοξος, καὶ ἀπατεὼν· ὁ ἀδελφός του Δωρίας εἶχε μεγαλήτερα προτερήματα. Ο Κλεομένης ἐφονεύθη εἰς τὴν πατρίδα του μόνος του. Αφῆκε μίαν θυγατέραν ὀνομαζομένην Γοργὼ, πολλὰ περίφημον.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ οὗτος ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δ. αἰῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ β'. ἄφησεν ἓν σύγγραμμα περὶ Κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων εἰς βιβλία δύω.

ΚΛΕΟΞΕΝΟΣ, καὶ Δημόκλειτος, ἔγραψαν περὶ Περσῶν ἱςορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεθεώρησεν ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλο=

πολίτης, ὡς λέγει εἰς τὴν ἱςορίαν του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, ὁ πατήρ της ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του τὸν θρόνον εἰς τὸν νεώτερον υἱὸν, καὶ εἰς αὐτὴν παραγγείλας νὰ συνέλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ γένους των, τὸ 51. Π. Χ. Ο δὲ Πτολεμαῖος Διονύσιος ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας διὰ νὰ βασιλεύῃ μόνος, ἐξώρισεν τὴν Κλεοπάτραν μὲ τὸ μέσον τοῦ Πομπηΐου, καὶ δια τὴν χάριν αὐτὴν τῷ παρεχώρησε τὴν Αἴγυπτον· ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Πομπήϊος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔρχεται ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀπαιτοῦσα τὰ δικαιώματά της κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἔχουσα ὅλας τὰς χάριτας συντροφευμένας μὲ τὴν ὡραιότητα, ἔπεισε τὸν Καίσαρα νὰ τὴν ὑτερασπισθῇ, ὅςις γενόμενος ἐραςής της ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν ὀνομάσας αὐτὸν Καισαρίωνα, τὴν ὑπεσχέθη προσέτι νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀφοῦ δὲ ἐπνίγη ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν ὁ Καῖσαρ ἔδωκε τὸν θρόνον εἰς τὴν Κλεοπάτραν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην, τὴν ἔφερεν ὁ Αντώνιος ἔμπροσθέν του οὖσαν μέρος τοῦ Τριανδρικοῦ συςήματος, διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἴς τινας κατηγορίας· ταύτην ἰδὼν ὁ Αντώνιος ἐτρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της καὶ ἐδόθη εἰς ἑορτὰς καὶ συμπόσια εἰς τὴν ἐν Ταρσῷ διατριβήν της, καθὼς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Αλεξανδρείᾳ· Μετὰ τοῦτο δὲ ἐλθόντος τοῦ Αντωνίου εἰς τὴν Ῥώμην, ἡ Κλεοπάτρα κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων, ἀποκαταςήσασα τῆς Αλεξανδρείας τὴν βιβλιοθήκην. Εκήρυξε δὲ ὁ Αντώνιος τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Εκ τούτου ὁ Οκταβιανὸς κινούμενος εἰς ὀργὴν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν ἐρωμένων αὐτῶν· ὅθεν ἡ Κλεοπάτρα φοβηθεῖσα μὴ κοσμήσῃ τοῦ Οκταβιανοῦ τὸν θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὴν παῤῥησίαν της, ἔβαλε μίαν ἀσπίδαν εἰς τὸ ςῆθός της, ἐξ ἧς δειχθεῖσα ἀπέθανε κατὰ τὸ 30. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 39. καὶ ἡνώθη ἡ Αἴγυπτος πάλιν μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ῥώμης ὡς ἐπαρχία της.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. Καταρχὰς ὑπανδρεύθη τὸν Αλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας. Επειτα τὸν Δημήτριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία ἐφόνευσε, φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της Αντιόχου τοῦ Γρύπου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αντιόχου, βασίλισσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ολυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Αντιγόνου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλτ Γος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀνεψιὰ τοῦ Αττάλου ςρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου. την ὁποίαν ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον, ἀφοῦ

ἀπέβαλε τὴν πρώτην γυναῖκά του Ολυμπιάδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάρανον, καὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν μητέραν αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ.

ΚΛΕΟΦΙΛΗ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Αρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Αγμαῖον, Αμφιδάμαντα, Εποχον καὶ Ιασον. Απολδρ.

ΚΛΕΟΦΩΝ, Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς Τραγικός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Ακταίων, Αμφιάραος, Αχιλλεὺς, Βάκχος, Δεξαμενὸς, Ηριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσεὺς, καὶ Τήλεφος.

ΚΛΕΩΝ, δημαγωγὸς τῶν Αθηναίων, ἐστάθη καὶ διάδοχος τοῦ Περικλέους, ὡς σύμβουλος καὶ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, ἦτο δὲ ἀχρείου χαρακτῆρος. Εφονεύθη εἰς τὴν Αμφίπολιν, μαχόμενος κατὰ τοῦ ςρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Βρασίδου, ὅςις παρομοίως ἔλαβε πληγὴν θανατηφόρον.

ΚΛΕΩΝ τύραννος ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ςρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν Αράτου τὸ 220. Π. Χ. Πλούτ.

ΚΛΕΟΝΥΜΟΣ, Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνη. Πίνδ.

ΚΛΗΜΗΣ, Τίτος Φλάβιος, ἐγεννήθη εἰς Αθήνας, ὅςις ὀνομάζεται καὶ Αλεξανδρεὺς, ἐπειδὴ καὶ διέτριψεν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ὢν ἐθνικὸς τὸ πρῶτον ἔπειτα ἔγινε Χριςιανός. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Καλαβρίαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, τὴν μικρὰν Ασίαν, καὶ κατήντησεν τέλος καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἤκουσε πολλοὺς διδασκάλους Χριςιανοὺς, καταγινόμενος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Εγνώρισε δὲ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀπὸ Παύταινον τινὰ διδάσκαλόν του. Επειδὴ δὲ οὗτος ἀπεςάλη ὑπὸ τοῦ τῆς Αλεξανδρείας ἐπισκόπου Δημητρίου εἰς τὰς Ινδίας τὸ 189. διεδέχθη ὁ Κλήμης τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τοῦ Παυταίνου. Η μεγάλη του ἀρετὴ καὶ πολυμάθεια ἔσυραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Ωριγένης, ὅςις καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τῶν Χριςιανῶν διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβήρου διέτριβεν εἰς Ιερουσαλήμ. Ο Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει καὶ ἱερέα κατὰ τὸ 195. Ο χρόνος τῆς ἀποβιώσεώς του συμπεραίνεται τὸ 218. ἐν Αλεξανδρείᾳ, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Αντωνίνου του Καρακάλα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. Λόγος προτρεπτικὸς πρὸς ἐθνικοὺς, β'. Παιδαγωγὸς, περιέχων μίαν ὡραιοτάτην ἠθικὴν Χριςιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τρία βιβλία. γ'. Στρωματεῖς ὀνομαζόμενοι. δ'. λόγοι τινὲς ἄλλοι, καί τινες παρακοπαί. Εξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρου Βικτωρίνου τὸ 1550. καὶ ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου Σιλβουργίου ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1641. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1715. τὸ 1772. ἐν Βενετίᾳ.

ΚΛΗΜΗΣ ὁ Ρωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, ἦτο καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Αποςόλου Παύλου, καὶ προςάτης τῆς ἐν Ρώμῃ Εκκλησίας, πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Ιερουσαλὴμ κατὰ τὸν Ιερώνυμον.

Απέθανε τὸ 160. Μ. Χ. κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι. α΄. δύω ἐπιςολαὶ πρὸς Κορινθίους. β΄. Διαταγαὶ τῶν Αποςόλων 20. γ΄. Κανόνες τῶν Αποςόλων 85. δ΄. Περίοδοι Πέτρου, ἢ πράξεις εἰς βιβλία 10. ε΄. Ομιλίαι 19. καὶ μία τοῦ Πέτρου πρὸς Ιάκωβον ς΄. Επιτομὴ τῶν πράξεων τοῦ Πέτρου. ζ΄. Επιςολαὶ δογματικαί. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ διαφόρων σημειώσεων ἐν Αμςελοδάμῳ.

ΚΑΪΝΤΡΑΣ ὁ Πέτρος Ενετός. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1462. Μ. Χ. ἐςάθη ἐπίσημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς τὰ παράλια τῆς Γουϊνέας.

ΚΑΛΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιφιος, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Μινύου, ὑποφυλάκου τοῦ Λαϊονέως· αὕτη ἐγέννησε τὸν Ιφικλον, τὸν ταχὺν εἰς τοὺς πόδας. Ζ΄. Ιφικλος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, γυνὴ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ορέςου.

ΚΛΥΤΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ενωπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέςωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες συνεκροτήθησαν ὑπὸ τοῦ Αμαρυγκέως. Ομ.

ΚΛΥΤΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Αλιον. Ομ.

ΚΝΙΓΤΗΣ-Ιὼν Αγγλος, περιηγητὴς ἔνδοξος. Οὗτος μετὰ τοῦ Ιάμης Χάλης, ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη, δὶ ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη. Εζη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΛΟΒ Ρῶσσος περιηγητής. Περιῆλθε την Αρκτικην Ασίαν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Εζη τὸ 1640. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΛΧΑΟΝ Πέτρος, ἔνδοξος Πορτογάλλος. Εζη κατὰ τον χρονον 1427. Μ. Χ. Τουτον ἔπεμψεν ὁ Ιωάννης ὁ β΄. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τοῦ Αλφόνσου Παΐβα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ ψευδῶς κοινολογηθὲν βασίλειον ὑπὸ Ιωάννου τοῦ Ιερέως Αλλ᾽ ὁ μὲν Αλφόνσος Παΐβας μείνας εἰς Αἴγυπτον, ἀπέθανεν ἐκεῖ· ὁ δὲ Κοβιλχάον περιηγήθη τὰ τοῦ Μαλάβαρ παραθαλάσσια, καὶ τὰ ἀνατολικὰ τῆς Αφρικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Σεληνιαίαν νῆσον (τὴν Μαδαγασκάρ) μετὰ δὲ ταῦτα ὑποςρέψας εἰς Αἴγυπτον ἀπέθανε κατὰ τὴν Αβυσσινίαν.

ΚΟΒΠΕΡ, φιλόπονος χειρούργος Αγγλος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκεν εἰκονογραφίας μεγάλας τῶν μυῶν τοῦ σώματος, καὶ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων καθὼς παριςῶνται, ὅταν ἐνειθῶσι μὲ κηρὸν χρωματισμένον. Εχρημάτισε προφέσωρ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ακαδημίας, ὅπου καὶ ἐξῆλθον δἰαυτοῦ ἐξ αὐτῆς πολλοὶ ἐπίσημοι μαθηταί.

ΚΟΓΓΡΕΒΗΣ, ἔνδοξος ταγματάρχης Αγγλος· οὗτος τὸ 1806. ἐφεύρεν ἕν εἶδος φωτιςικὸν πυροτέχνασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Αγγλοι εἰς τὰ πλοῖά των.

ΚΟΔΡΟΣ, ἔσχατος βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εχοντες οἱ Δωριεῖς πόλεμον μὲ

τοὺς Αθηναίους, ὁ χρησμὸς τοὺς εἶπεν, ἂν θέλουν νὰ νικήσωσι νὰ μὴ φονεύσωσι τὸν βασιλέα τῶν Αθηνῶν. Ακούσας τοῦτο ὁ Κόδρος ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐνδυθεὶς ὡς ἁπλοῦς ςρατιώτης ὑπῆγε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐχθρικὸν ςρατόπεδον, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' ἄλλου ςρατιώτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀκούσαντες τοὺς Αθηναίους νὰ ζητῶσι τὸ πτῶμα τοῦ βασιλέως των, ἐφοβήθησαν, μήπως ἐκπληρωθῇ ὁ χρησμὸς, καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Αθήνας. Μετὰ ταῦτα οἱ Αθηναῖοι ἐτίμησαν τὸν Κόδρον, ὡς Ηρωα, καὶ νομίζοντες ὅτι πλέον δὲν θέλουν εὕρει ἄλλον βασιλέα ἄξιον ὡς αὐτὸν, ἀκύρωσαν τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, καὶ ἐψήφισαν τὸν πρωτότοκον υἱόν του, Μέδοντα, ἄρχοντα διὰ βίου, ὅςις καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ ἀξίωμα, ἀρχοντεύσας χρόνους εἴκοσι ἑπτά.

ΚΌΖΑΚ-ΣΙΜΩΝ, Δέσνεβ, ἐπίσημος θαλασσοπόρος Ρῶσσος. Υπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κολύμα ἑπτὰ μικρὰ πλοῖα Ρωσσικὰ, διὰ νὰ περιπλεύσωσιν ἀκριβῶς τὰ ἀνατολικοβόρεια τῆς Ασίας ἄκρα. Τρία μόνον τούτων ἠδυνήθησαν νὰ διαπλεύσωσι τὸν πορθμὸν, τὸν διαιροῦντα τὸν παλαιὸν κόσμον ἀπὸ τὸν νέον. Ο Δέσνεβ εὗρε τότε ἐλεύθερον ἀπὸ πάγους τὸ ἀνατολικοβορειότατον τῆς Ασίας ἀκρωτήριον, τὸ καλούμενον Ισσσιςὶ Τσουχοτσκοῖ--Νός. Εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ὅμως περίπλους δὲν εὑρέθη ἐκεῖ ἡ θάλασσα χωρὶς πάγους. Ο Δέσνεβ λοιπὸν ἔφθασεν ἕως τὸν Αναδίριον κόλπον, καὶ ἀπήλαυσε τὴν δόξαν, ὅτι πρῶτος περιέπλευσε τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Ασίας ἄκρον· Εζη δὲ τὸ 1648. Μ. Χ.

ΚΌΖΑΣ, Βαλδασάρης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1410. καὶ ἐπωνομάσθη Ιωάννης κγ'. Πρὶν νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ἱερατικὸν τάγμα ἦτο πειράτης· ἔγινε Καρδινάλης εἰς τὴν Βολωνίαν· εἶχεν ἁρπάσει μίαν γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν συνέζη φανερὰ, καὶ ὅταν ἦτο Πάππας. Τὸ 1414. τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναβῇ διὰ τῶν χρημάτων.

ΚΟΙ͂ΝΟΣ, ἀνδρεῖος ςρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ὅςις ἀπέθανεν ἐπιςρέφων ἀπὸ τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ινδῶν.

ΚΟΪΝΤΟΣ, Καλαβρὸς, ἢ Σμυρναῖος· εἷς τῶν νεωτέρων ποιητῶν· ἔζη περὶ τὸ 518. εἶναι ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς ποιήματος, Ομήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποπληροῖ τὰ τῆς Ιλιάδος· ἐξιςοροῦν τὰ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Εκτορος μέχρι τῆς ἐπιςροφῆς τῶν Ελλήνων εἰς τὴν Ελλάδα. Ο Βησσαρίων Καρδινάλης εὗρεν εἰς τὴν Καλαβρίαν τὸ ποίημά του ἐν χειρογράφοις, καὶ ἐκ τούτου ὑποθέττουσιν αὐτὸν Καλαβρὸν, ἄλλοι δὲ τὸν θέλουσι Σμυρναῖον ἐπιςηριζόμενοι εἰς τοὺς ἰδίους του ςίχους. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐχρημάτισε γραμματικὸς εἰς τὴν Σμύρνην, καθ' ὃν καιρὸν ἤκμαζε καὶ ὁ Κόλουθος. Τὸ ἡρωϊκόν του ποίημα σύγκειται ἀπὸ βιβλία 14. τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1509.

ΚΟΙΡΑΤΑΔΑΣ, Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ.

ΚΟΙΣΥΡΑ, Ἀθηναία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Λαριάχου, ἥτις ἐχρημάτισε περιβόητος εἰς τὴν ὀκνηρίαν, μεγαλόφρων καὶ κοσμήτρια.

ΚΟΚΚΩΝΑΣ, Βυζάντιός τις ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

ΚΟΛΑΙΟΣ ὁ Λήμνιος, περιηγητής. Οὗτος ἐκοινολόγησε τὰ περὶ τῆς Τυρῥηνίας καὶ Λιγουρίας, καὶ ἔπλευσε πρῶτος τῶν Ἑλλήνων τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἔζη τὸ 804. Π.Χ.

ΚΟΛΑΞΑΪΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι, λαὸς Σκυθικός. Ἡρόδ.

ΚΟΛΒΕΣΙΟΣ Πέτρος, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε τὸ Εὐέλπιδος ἀκρωτήριον, καὶ ἐκοινολόγησε τότε τὰς τελειοτέρας γνώσεις τοῦ μέρους τούτου τῆς Αφρικῆς. Ἔζη τὸ 1700, Μ.Χ.

ΚΟΛΙΝΗΣ Γάσπαρος, σχολάρχης τῆς Γαλλίας· εἷς ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Γαλβανίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κάρλου τοῦ θ'. Ἀπὸ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ φθορὰ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου· τὴν 24. Αὐγούστου. 1572. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὸ ὀσπήτιόν του· τὸ δὲ πτῶμά του ἔῤῥιψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου μὲ μεγάλην καταισχύνην. Μετὰ τὴν δολοφωνίαν ταύτην τὰ Παρίσια καὶ ὅλη ἡ Γαλλία ἔπλευσεν εἰς τὸ αἷμα, περιπεσοῦσα εἰς πεισματώδη καὶ ἀπάνθρωπον ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΣ, Λούκιος Ταρκύνιος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρατίας τῆς βιασθείσης ὑπὸ τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου. Οὗτος ἐστάθη ὁ αἴτιος τοῦ δράματος διὰ τοὺς ἀδιακρίτους ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἔλεγε περὶ τῆς Λουκρατίας· ὡς τόσον συνακολουθήσας τὸν Βροῦτον εἰς τὴν ἐκδίκησιν, συνήργησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξωρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐχειροτονήθη μετ' αὐτοῦ Ὕπατος κατὰ τὸ 509. Π. Χ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καθῃρέθη μετ' ὀλίγον καιρόν.

ΚΟΛΛΕΟΝΗΣ, Βαρθολομαῖος, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Ἀσίας ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Βενετίας κατὰ τοῦ Δοῦκα Φιλίππου Βοσκόντου. Ἐστάλη ἔπειτα μετὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Τουρκῶν. Ἀπέθανε τὸ 1475. Ἡ διοίκησις τῆς Βενετίας, δι' ἀμοιβὴν τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἔστησεν εἰς τιμήν του ἓν ἔφιππον ἄγαλμα χάλκινον· οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη κανόνια εἰς πεδιάδα.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ Χριστόφορος. τολμηρότατος περιηγητής, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ἔζη τὸ 1490. Μ. Χ. Ἐγεννήθη εἰς ἓν χωρίον τῆς Γένοβας. Οὗτος ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα καὶ τὴν θέσιν τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἐκτεινομένην πολὺ ἀνατο-

λικώτερον, ἐπληροφορήθη δι' ἐπιμόνου καὶ πολυχρονίου μελέτης, ὅτι πρὸς δυσμὰς δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας βραχυτάτη καὶ εὐθυτάτη ὁδός. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην προέβαλε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τῆς δολιότητος καὶ χαμερπείας τῶν ἐκεῖ τότε αὐλικῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἱσπανίας· ὅθεν μετὰ πολλοὺς ματαίους ἀγῶνας ἔλαβε τελευταῖον παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Καστιλιάς Ἰσαβέλλας τρία μικρὰ πλοῖα. Ταῦτα ἑτοιμάσας κατὰ μέρος δι' ἰδίων ἐξόδων, καὶ κινηθεὶς τῇ 3 Αὐγούστου τοῦ 1492. ἔτους ἀπὸ τοῦ λιμένος Πάλου, ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους. Τῇ δὲ 6. τοῦ Σεπτεμβρίου κινήσας ἀπὸ τῆς Γομέρας νήσου πρὸς δυσμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν μέχρι τότε ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου διαπλευσθέντα Ὠκεανόν, καὶ οὕτως ἤρχισε μὲ ἐλπίδα καὶ θάῤῥος τὴν μᾶλλον ἐπικίνδυνον καὶ τολμηροτάτην θαλασσοπορίαν, ἀφ' ὅσας ποτὲ ἐπεχείρισεν ὁ ἄνθρωπος. Ἐντὸς 30 ἡμερῶν διέπλευσεν ἕως 3000. θαλάσσια μίλια τῆς Ἰταλίας, ἀπευθυνόμενος σχεδὸν διηνεκῶς πρὸς δυσμάς. Ἀλλ' ἐνῷ ἤγγιζε τοσοῦτον εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ματαιωθῶσιν οἱ κόποι του, καὶ νὰ χάσῃ τὰ βραβεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πνεύματος, διὰ τῆς στασιάσεως τῶν ἀνυπομονήτων καὶ ἀπελπισμένων αὐτοῦ ναυτῶν. Τῇ 12. τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ εἶδον τὸν πρῶτον τόπον τοῦ Νέου κόσμου, τὴν Λουκαΐαν νῆσον Γουαναχάνην, ὅπου ἀπέβη πρῶτος ὁ Κολόμβος, ὅστις ὡσαύτως τὴν παρελθοῦσαν νύκταν εἶδε πρῶτος περιφερόμενον φῶς ἐπ' αὐτήν. Ὁ Κολόμβος ἐπιμένων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν ὑπέλαβε τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον, ὡς ἐσχάτην τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος τόπου. Ἐκ δὲ τῆς ἀπάτης ταύτης ἐπεκράτησεν ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωνται αἱ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ κείμεναι νῆσοι, Δυτικαὶ Ἰνδίαι, τὸ ὁποῖον ὄνομα σώζουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὡς μνημεῖον τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πλάνης. Ἡ πενία ὅμως τῶν κατοίκων ἔφερε τὸν Κολόμβον εἰς ὑποψίαν, ὅτι αὕτη ἡ νῆσος δὲν ἦτο μέρος τῶν χρυσοπλούτων Ἰνδιῶν. Ὅθεν ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ χρυσίου, ἔμαθεν ὅτι εὑρίσκεται μεσημβρινώτερον, καὶ πλεύσας ἐκεῖσε, ἀνεκάλυψε τινὰς Λουκαΐας νήσους, καὶ προσέτι τὴν Κούβαν καὶ Ἱσπανιόλαν, ὅπου κατέθεσε τὴν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πρώτην Εὐρωπαϊκὴν ἀποικίαν, τὸ φρούριον Ναβιδάδ. Τῇ δὲ 15. Μαρτίου τοῦ ἀκολούθου ἔτους ὑπέστρεψεν πάλιν εἰς τὸν λιμένα Πάλου, ὅπου καὶ ἐκηρύχθη μέγας ναύαρχος καὶ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Νέου Κόσμου. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν ἀνεκάλυψε τὰς Καραΐβας νήσους, τὸ Πορτορίκον καὶ τὴν Ἰαμάϊκαν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἱσπανοί τινες τότε φθονοῦντες τὴν δόξαν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, τὸν κατηγόρησαν εἰς τὴν βασίλισσαν, καὶ διὰ προσταγῆς της τὸν ἔφεραν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς φυλακὴν 4.

χρόνους. Μετὰ ταῦτα ἐστάλη πάλιν εἰς τὴν Αμερικὴν, ὅπου κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν, ἀνεκάλυψε τὰς νήσους. Τρινιτὰν, καὶ *Μαργαρίταν*, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ορινόκου, καὶ τὴν ξηρὰν τῆς Αμερικῆς, ἤτοι μέγα τι μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς Γουϊάνης, καὶ Τερραφίρμας. Τότε ἐπληροφορήθη, ὅτι δὲν ἦτο κατὰ τὰς ζητουμένας Ινδίας, ἤλπιζεν ὅμως ὅτι αὗται κεῖνται ἀντίπεραν τοῦ τόπου τούτου· ὅθεν ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ τινὰ πορθμὸν, διαιροῦντα τοὺς δύω τόπους. Τοῦτον δὲ ζητῶν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν τέταρτον αὐτοῦ πλοῦν τὸν Δάριον Ισμόν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ τὸ 1506. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του καὶ εἰς ὅλους σχεδόν· Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔγινεν αἰτία νὰ πλουτισθῇ μεγάλως ἡ Ισπανία καὶ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ κατὰ τὰς χώρας, διότι ἀφοῦ ὁ Κολόμβος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Αμερικῆς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ισπανίαν· ὁ τότε βασιλεὺς αὐτῆς Φερδινάνδος ὁ ἐπονομασθεὶς Καθολικὸς, ἔπεμψε πρεσβείαν πρὸς Πάππαν Αλέξανδρον τὸν ἕκτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Ισπανικῆς δεσποτίας, ἐπὶ τοὺς ἀνακαλυφθησομένους εἰς τὸ ἑξῆς τόπους. Ο δὲ Πάππας συγκατανεύσας εἰς τοῦτο, κατέγραψεν ἐπὶ μιᾶς γεωγραφικῆς σφαίρας ἕνα μεσημβρινὸν 100. μίλια δυτικώτερον τῶν Αζωρίων νήσων, καὶ ἐθέσπισε μετὰ τελετῆς, ὅτι πάντες οἱ πρὸς δυσμὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου ἀνακαλυφθησόμενοι τόποι, νὰ διαμένωσι κτῆμα αἰώνιον τῆς Ισπανίας. Απὸ τὰς ἀνακαλύψεις τούτου τοῦ τολμηροτάτου ἀνδρὸς ἐπήγασαν μεγάλαι καὶ παράδοξοι μεταβολαὶ εἰς τὸν Κόσμον. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς γηΐνου σφαίρας· τότε εἶδον πραγματικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα πρὸ πολλοῦ ἀμφισβητούμενον. Εἶδον μὲ ἀπορίαν διάφορα γένη ἀνθρώπων ἕως τότε ἄγνωστα· διάφορα καὶ νεοφανῆ εἴδη φυτῶν καὶ ζώων. Η Εὐρώπη κατεπλουτίσθη ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν Ινδιῶν· ἡ Ναυτικὴ καὶ τὸ ἐμπόριον ἔκαμον γιγαντιαίας προόδους καὶ αὐξήσεις· ἡ τούτων αὔξησις ἐπροξένησε μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ πολίτευμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ Ιατρικὴ κατεπλουτίσθη μὲ πολύτιμα καὶ ζωοπάροχα ἰατρικὰ φάρμακα εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄγνωστα. Η φυσικὴ ἱστορία ὑπερηυξήνθη μὲ νέα προϊόντα τῆς φύσεως; κ. τ. λ. Δικαίως λοιπὸν ὁ ὑπερθαύμαστος οὗτος ἀνὴρ πρέπει νὰ θαυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβαλόντως.

ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ηρωϊκοῦ ποιήματος, Ελένης ἁρπαγὴ ἐπιγραφόμενον. Νομίζεται ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας τοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως καταγομένου· ἤκμασεν εἰς τοὺς χρόνους Αναστασίου βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἀπέθανεν τὸ 518. ἀλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται, καθότι εὑρίσκεται καὶ ἄλ-

λος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τοῦ δύω λλ. γραφόμενος. Τὸ ποίημα δὲ τοῦτο εὗρεν ἐν χειρογράφοις εἰς τὴν Καλαβρίαν ὁ Καρδινάλης Βησσαρίων, ὁμοῦ καὶ τὸ του Κοΐντου. Εξεδόθη δὲ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ, τὸ 1576. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΟΛΟΥΚΙΟΣ, Σαλουτάτος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς περίφημος. Τὰ συγγράμματά του εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον ἔχουν μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθανε τὸ 1406.

ΚΟΛΟΥΜΕΛΛΑΣ, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἔνδοξος· ἐσύνθεσεν ἓν ποίημα γεωργικὸν εἰς 12. βιβλία, καὶ ἕτερον περὶ δένδρων, καὶ κήπων. Εζη τὸ 40. Μ. Χ.

ΚΟΛΩΦΟΝΙΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αττικῆς Ερεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν Θεῶν ἐν Αθήναις, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται Χθονία.

ΚΟΜΑΡΤΗΣ, κυβερνήτης τοῦ ἐνδόξου περιηγητοῦ Ιωάννου Δενὴς. Οὗτοι ταξειδεύσαντες εἰς τὴν Νεοφουτλανδίαν, ἐξέθεσαν πίνακα Γεωγραφικὸν αὐτῆς. Εζη περὶ τὸ ἔτος 1506. Μ. Χ.

ΚΟΜΒΑΜΒΟΣ, νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάνορος, ὅςις λέγεται ὅτι εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ.

ΚΟΜΠΣ Φράνσες Βαίκων, Αγγλος, ἔνδοξος καὶ περίφημος φιλόσοφος. Απέθανε τὸ 1626. Μ. Χ.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ, Λούκιος Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 161. Μ. Χ. ἦτον υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ Φαυςίνης. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 180. Εἶχε διδασκάλους τῆς Ηθικῆς σοφοὺς καὶ φρονίμους, ἀλλ' ἡ ἀκάθεκτος ὁρμὴ τῆς νεότητός του τὸν ἀπεκατέςησεν ἄλλον Νέρωνα· ἠφάνισε τοὺς λαμπροτέρους ἄνδρας τῆς Ρώμης, κατεδίωξε τοὺς Χριςιανοὺς μὲ σκληρότητα, καὶ εἶχε τὴν Ρώμην θέατρον σφαγῆς. Διέφθειρε τὰς ἀδελφάς του ἐν ᾧ εἶχε περὶ τὰς 300. παλλακίδας· ἐφαντάσθη δὲ νὰ ἀποθεωθῇ ὀνομασθεὶς Ηρακλῆς υἱὸς τοῦ Διός· ἠπείλησε τοὺς μὴ δεχθέντας τὴν ἀποθέωσίν του μὲ τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἀναισχύντως ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Επειδὴ δὲ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐπιςάτης τοῦ θεάτρου ἔμελλε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἓν τοιοῦτον παράλογον κίνημα, προλαμβάνων ἔγραψε ψήφισμα, νὰ φονεύωνται ὅσοι ἤθελαν τολμήσει νὰ τὸν ἀναφέρουν περὶ τούτου· μία δὲ τῶν ἐρωμένων του Μαρτία τοὔνομα τῷ ἐπροσφερε μετὰ τὸ λουτρὸν ἓν φαρμακωμένον ποτὸν, τὸ ὁποῖον ποιῶν ἔμεσε, ὑποπτευθέντες δὲ μήπως διασωθῇ τὸν ἔπνιξαν τὸ 172. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 31. χρόνων.

ΚΟΜΠΑΝΙΩΝ Γάλλος ἔνδοξος, οὗτος ἐπορεύθη ἀπὸ τῆς Σενεγάλης εἰς τὴν Χρυσοφόρον γῆν τοῦ Βαμβοὺκ, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Αφῆκεν ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τῶν τόπων τούτων

καὶ πολυτογραφίαν. Εζη τὸ 1718. Μ. Χ.

ΚΟΜΠΙΑΟΒ Δημήτριος Ῥῶσσος περιηγητής. Οὗτος διαπλέων κατήντησεν εἰς τὸ τοῦ Ανατολικοῦ Ωκεανοῦ Οχότιον πέλαγος. Ανεκάλυψε πολλὰς χώρας. Εζη τὸ 1590. Μ. Χ.

ΚΟΝΝΑΣ, αὐλητής, ὅςις ὑπήγαινε συχνὰ εἰς τὰσυμπόσια ἐςολισμένος· οὗτος πολλάκις ἐςεφανώθη εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ κλάδον ἀγριελαίας, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκατηγόρει ὁ Κρατῖνος.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ Γάλλος, φυσιολόγος ἄριςος. Εζη τὸ 1736. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων ἤρχισε τὴν ἀξιόλογον καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν καὶ τὸν Πολικὸν κύκλον εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Οὗτος κατεμέτρησεν αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἄλλους φυσικοὺς καὶ Αστρονόμους κατὰ τὴν Περοῦ τὸ 1736. Μ. Χ. Διαπλεύσας δὲ τὸν Μαραγγιόνα, καὶ ὁρμηθεὶς ἀπὸ τῆς Περοῦ ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα τοῦ Μαραγγιόνος, πολὺ ὀρθότερον τοῦ πατρὸς Φρισίου.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ, Κάρλος, περίφημος μαθηματικός, φυσιολόγος, καὶ ἀςρονόμος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. περιῆλθε τὴν Ιταλίαν Αγγλίαν καὶ Αμερικήν· συνέγραψε τὴν Ιςορίαν τῆς περιηγήσεως του, τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς ὑπόληψιν.

ΚΟΝΔΙΛΙΑΚ Στέφανος, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριςος· συνέγραψε Λογικήν. Απέθανε τὸ 1780.

ΚΟΝΔΟΡΚΕΤΗΣ, ἐξ ἀποῤῥήτων διὰ βίου τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, φονευθεὶς τὸ 1794. διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποςατῶν. Οὗτος ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΝΝΙΔΗΣ, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀνατροφῆς ταύτης τοῦ βασιλέως των, ἐτίμασαν μετὰ θάνατον ὡς Ηρωα, θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἕνα κριὸν Πλούτ.

ΚΟΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, κιθαρῳδός, ἐν Αθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ.

ΚΟΝΣΟΛΟΣ Γεώργιος Χεῖςος Δανὸς τὸ γένος. Εχρημάτισε μέγας μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν Δανῶν. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οὗτος περιῆλθε τὸ Μαρόκον, καὶ τοὺς ἐνδοτοτέρους αὐτοῦ ἀγνώςους τόπους· ἔζη 1760. Μ. Χ.

ΚΟΝΤΑΡΙΝΗΣ, Γάσπαρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν. ἀςρονόμος, φιλόσοφος, πολιτικός, καὶ μαθηματικός· συνέγραψε καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἐπιςημῶν. Απέθανε τὸ 1532.

ΚΟΝΤΙΝΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Υπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων φιλίαν μὲ τὴν Πριγγιπέσσαν διωρίσθη διοικητὴς τῆς Νορμανδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐπρόςαξε νὰ τὸν φυλακώσωσιν, ὁ δὲ λαὸς ὥρμησεν ἐναντίον του, καὶ τὸν κα-

τέκοψε. Η σύζυγός του Λεονώρα θυγάτηρ τῆς τροφοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἐφυλακώθη καταδικασθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς θάνατον, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της τὸ 1617. διότι διὰ μαγικῆς ἔπεισε τὴν βασίλισσαν νὰ κλίνῃ εἰς τὰ νεύματά της.

ΚΟΝΦΥΚΙΟΣ, νομοθέτης τῶν Σινῶν· Εγεννήθη εἰς τὰ Χαμπίγγον, ἀπὸ λαμπρὸν γένος· ἐςάθη φιλόσοφος καὶ νομοθέτης. Εἰς τὸ φιλοσοφικόν του σχολεῖον εἶχεν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς χιλιάδας μαθητάς· τόσον σέβονται τὸ μνημόσυνόν του οἱ Σῖναι, ὥςε πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι προσφέρουσι θείας τιμὰς εἰς αὐτόν. Τὰ Ηθικὰ καὶ Φιλοσοφικά του συγγράμματα ἀποδεικνύουσι τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Απέθανε τὸ 473. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 73. χρόνων.

ΚΟΝΩΝ, ἤνθει τὸ 84. Π. Χ. ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούσου. Συνέγραψε πεντήκοντα διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Φώτιος ἐν τῷ 186. Κώδικι. Ητο καλὸς γραμματικός. Αὗται ἐξεδόθησαν Ελληνο-λατινιςὶ μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Γαλέου ἐν τῇ ἱςορίᾳ του ἐν Παρισίοις τὸ 1675. καὶ ἐν Αλῃ τῆς Σαξωνίας.

ΚΟΝΩΝ, περίφημος ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, πολεμήσας ἀνδρείως κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ διασωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον· οἱ Αθηναῖοι συμμαχήσαντες μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, παρέδωκαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ςόλου του ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κόνωνος, ὅςις λαβὼν αὐτὸν τὸν Περσικὸν ςόλον, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας, ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν, ἀνήγειρε τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε καταδαφίσει ὁ Λύσανδρος ςρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.

ΚΟΞΙΑ, ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος προχωρῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αρκτικῆς Αφρικῆς, ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας καὶ πέριξ νήσους.

ΚΟΞΙΟΣ, Αγγλος ναύαρχος. Περιῆλθε τὸ Βουρμανὸν βασίλειον εἰς τὴν Ασίαν, μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Εζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΟΚ Γιάκωμος, Αγγλος τὸ γένος, ἀείμνηςος περιηγητής. Εζη τὸ 1768. Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τρεῖς περίπλους ἐντὸς τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ κατὰ σκοποὺς διαφόρους· ἤγουν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πελάγη αὐτοῦ καὶ τὰς νήσους ἀκριβέςερον· νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν τότε διζαζομένην ἄγνωςον Μεσημβρινὴν γῆν, καὶ τελευταῖον νὰ πλεύσῃ ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, εἰς εὕρεσιν ἀρκτικοῦ διάπλου. Καὶ τοὺς τρεῖς τούτους σκοποὺς ἔφερεν εἰς τέλος καθ᾽ ὅσον ἐσυγχώρησεν αὐτῷ ἡ φύσις, καὶ αἱ δοθεῖσαι αὐτῷ διαταγαί. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1763. ἀνεκάλυψε τὰς Εταιρικὰς νήσους, ἐξ ὧν ἦσαν γνωςαὶ μόνον ἡ Οταΐτη, καὶ ἡ Κίμεος, καὶ ὅλην τὴν Νέαν Ζεελανδίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν πρῶτος σύνθετον ἐκ δύω νήσων, καὶ διέπλευσε τὸν μεταξὺ αὐτῶν

πορθμόν. Ετι δὲ ἐξιχνίασε τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ολλάνδας ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, ἐπέκεινα τῶν 25. μοιρῶν τοῦ πλάτους, καὶ τὸν τὴν Νέαν Ολλανδίαν ἀπὸ τῆς Νέας Γουϊνέας διαιροῦντα ἀρκτικὸν πορθμόν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦσαν ἄγνωςα ὅλως δἰ ὅλου, καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Νέαν Νοταβαλλεσίαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1772. Μ. Χ. ἀπέδειξεν ἀνύπαρκτον, τὴν μέχρι τότε ἐξ ὑποθέσεως ἐπὶ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων παριςανομένην μεγάλην Ηπειρον, περὶ τὸν μεσημβρινὸν πόλον. Οὗτος ἀνεκάλυψεν ὅλον τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νέων Εβρίδων, τὴν νέαν Καληδονίαν, τὰς Φιλικὰς νήσους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Γεωργίαν. Περιέπλευσε τὸν μεσημβρινὸν πολικὸν κύκλον, καὶ προέβη τρεῖς ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς Θούλης, καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γεωργίας, δὲν εἶδεν ἴχνη ἄλλου τινὸς τόπου, εἰμὴ παγετοὺς ὑπερμεγέθεις· ὥςε ἐξελήφθη ἔκτοτε ἀπὸ τῆς φαντασίας τῶν γεωγράφων ἡ πολυθρύλλητος Μεσημβρινὴ ἄγνωςος γῆ. Ανεκάλυψε πολλὰς ἀφόρους καὶ πετρώδεις νήσους, καὶ τὴν Σανδβιχίαν γῆν, καὶ ὑπέςρεψεν εἰς τὴν Αγγλίαν, τὸ 1775. Κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν ἡ οὐσιωδεςέρα ὠφέλεια ὑπῆρξεν αὕτη· ἠρεύνησεν ἀκριβέςερον τὴν Κεργουελίαν γῆν, τὴν Βανδιμίαν γῆν καὶ τὰς νέας Εβρίδας· ἀνεκάλυψε τὰς Χριςουγεννησίους νήσους, τὰς Σανδβιχίας νήσους· περιπλεύσας δὲ τοὺς δυτικοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Αμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Μπλαγγου ἀκρωτηρίου μέχρι τῆς 71. μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· ἀνεκάλυψε, καὶ ὠνόμασε τοὺς πορθμοὺς Νούτκαν καὶ Σανδβίχιον, τὸν μέγαν ποταμὸν Τουςναγένην, καὶ πολλὰ ἀκρωτήρια καὶ κόλπους, ὅπου ἂν δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἤθελεν ἐρευνήση ἀκριβέςερον. Εξιχνίασε, προσδιώρισε καὶ ἐννόησε πρῶτος τὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου πορθμὸν, τὸν ὁποῖον διέπλευσαν πρὸ αὐτοῦ ὁ Δέσνιεβ καὶ ὁ Βέριγγος, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισαν ὡς πορθμὸν, οἱ ἐκεῖ ὅμως παγετοὶ δὲν ἐσυγχώρησαν αὐτὸν νὰ προχωρήση ἀρκτικώτερον. Μετὰ ταῦτα ἐζήτησε πανταχόθεν ἀντίπεραν αὐτοῦ τοῦ πορθμοῦ, διάπλουν τινα μεταξὺ τῶν παγετῶν, ἀλλὰ ματαίως, καὶ προσδιώρισε πολλὰς Ρωσσικὰς νήσους ἀκριβέςερον. Στραφεὶς δὲ εἰς τὰς Σανδβιχίας νήσους, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς Οβαΐας. τὸ 1779. τῇ 10. Φευρουαρίου, καὶ ἀφῆκε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους

ΚΟΟΚΗΣ Εδουάρδος, θαλασσοπόρος Αγγλος ἔνδοξος Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν μετὰ τοῦ Αγγλου Βοότη Ρογέρου ἅπασαν τὴν γῆν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη. Ηρεύνησεν ἀκριβῶς τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐξέδεσεν γεωγραφικὸν Ατλαντα ἀκριβῆ· ἐξέτεινεν πολλὰ τὴν Γεωγραφίαν καὶ πολιτειογραφίαν. Εζη τὸ 1710. Μ. Χ.

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ Νικόλαος, λαμπρὸς, ἀςρονόμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Τόρνον, πόλιν τῆς Προυσιας τὸ 1473. Οὗτος εἰς τὴν Αςρονομίαν του ἔχει ἰδιαίτερον

πλανητικὸν σύστημα. Απέθανε τὸ 1543. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· ἐστάθη καὶ διδάσκαλος τῆς Ιατρικῆς καὶ Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ Ρώμην.

ΚΟΠΡΕΥΣ, κήρυξ τοῦ Ευρυσθέως· ἐστάλη εἰς τὰς Αθήνας διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς Αθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ηρακλείδας, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν.

ΚΟΠΣΤΟΚΗΣ Φρεδερῖκος, ποιητὴς ἄριστος· οὗτος ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὰ ποιήματά του, καὶ εἰς μελῳδίαν, ὁ καιρὸς ἀπέδωκεν περισσοτέραν τιμὴν εἰς αὐτά. Θεωρεῖται ὡς Πίνδαρος τῶν Γερμανῶν. Απέθανε τὸ 1803. Μ. Χ.

ΚΟΡΑΞ, υἱὸς τῆς Αρεθούσης ἐκ τῆς Ιθάκης. Λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν κυνηγῶν ἔπεσεν ἔκτινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν· οὕτω καλεῖται καὶ τὴν σήμερον μία βρύσις εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον πρὸς τὸ δυτικόν της μέρος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιόλογον.

ΚΟΡΑΞ, Συρακούσιος· ἐστάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς τέχνης εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 500. Π. Χ.

ΚΟΡΒΟΥΛΟΝΗΣ Δουμίτσιος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ρωμαῖος, καὶ ἐμπειρότατος τῆς πολεμικῆς· κατεδίκασεν εἰς θάνατον δύω στρατιώτας, διότι ἐδούλευον ἄοπλοι εἰς ἕνα χάνδακα ἐπὶ Νέρωνος· ὑπέταξε τὴν Αρμενίαν, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Πάρθους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Ο Νέρων βλέπων τὴν ἀξιότητά του ἐπρόσταξε νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅστις μαθὼν ταύτην τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, ἐφονεύθη μόνος του τὸ 66. Μ. Χ.

ΚΟΡΔΑΗΣ Καρλότας, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περίφημος εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραψε μὲ θερμὸν ἔρωτα τὴν ἐλευθερίαν, θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸν Επικρατίδην, ἐφόνευσε τὸν αἱμοβόρον Μαράτην εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν ἀπελογήθη δὲ ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ καταδικάσωσι τὸν Μαράτην, φωνάζων μὲ Ηρωϊκὴν φωνὴν, ὅτι ἀτιμίαν προξενεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ ὄχι ἡ καταδίκη. Τοῦτο συνέβη τὸ 1792.

ΚΟΡΔΟΒΑΣ Ερνανδέτης, Πορτογάλλος, περίφημος περιηγητής· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1516. Μ. Χ. Οὗτος ἠρεύνησεν ἀκριβέστερον τὴν χερσόνησον Ιακουτάνην, καὶ ἔγραψε τὴν τοπογράφιαν αὐτῆς τῆς χερσονήσου, καὶ γεωγραφικὸν πίνακα αὐτῆς.

ΚΟΡΕΑΛΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος Ισπανός. Περιῆλθε τὴν μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις ἐπ' αὐτήν. Αφῆκε γεωγραφικὸν πίνακα, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων. Εζη τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΟΡΕΛΗΣ Αρχάγγελος, μουσικὸς ἔνδοξος· διὰ τὰ ἁρμονικά του μέλη, τὸν νομίζουσιν ὡς ἀνακαινιστὴν τῆς Μουσικῆς. Απέθανε τὸ 1713.

ΚΟΡΙΝΝΗ, μία τῶν περιφήμων ποιητριῶν· ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, ἥτις ἐδιδάχθη ὑπ' ἄλλης τινὸς ποιητρίας Μύρτιδος. Εζη ἐπὶ Πινδάρου, νεωτέρα τὴν ἡλικίαν· αὕτη ἔλαβε βραβεῖα πεντάκις περισσότερον τοῦ Πινδάρου, καθότι ἔγραφεν Αἰολιστὶ, καὶ ὁ Πίνδαρος Δωριστὶ, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἤκουον μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὴν διάλεκτον

τῆς Κορίννης. Εκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Φουλδίου. Εζη τὸ 490. Π. Χ.

ΚΟΡΙΝΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ςιχουργὸς πρὸ τοῦ Ομήρου· οὗτος πρῶτος, λέγουσιν, ὅτι ἔγραψε περὶ τῶν Τρωϊκῶν· Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Παλαμήδους· συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον τὸν πόλεμον τοῦ Δαρδάνου πρὸς τοὺς Παμφλαγόνας· ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβεν ὁ Ομηρος ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποιήσεως, καὶ συνέγραψε τὰ ποιήματά του.

ΚΟΡΙΟΣ Βερνανδῖνος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Σφόρτσα καὶ συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς πατρίδος του. Οταν οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὸ Μιλάνον, οὗτος πεσὼν αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΑΡΑ, γυνὴ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἐγνώριζε τὴν Εβραϊκὴν, Ελληνικὴν, Λατινικὴν, Ιταλικὴν, Γαλλικὴν, καὶ Ισπανικὴν διάλεκτον, καὶ διαφόρους ἄλλας ἐπιςήμας· ἔτι τὴν Θεολογίαν, καὶ Φιλοσοφίαν. Η ἀκαδημία τοῦ Παλαδίου τῇ ἐπρόσφερε τὸν στέφανον, τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν μητρόπολιν. Απέθανε τὸ 1684. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΕΛΙΑ, ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαία, θυγάτηρ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Αφρικανοῦ. Μία Κυρία Ρωμαία κατῴκησεν εἰς τὸν οἶκόν της δι᾽ ὀλίγας ἡμέρας, ἥτις ἐπροσκάλεσε τὴν Κορνελίαν καὶ τῇ ἔδειξε τοὺς διαφόρους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας της· αὕτη δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῇ εἶπεν, ἔχω ευχαρίςησιν, καὶ θέλω νὰ ἴδῃς καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὑπῆγεν ἡ Κυρία διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ· ἡ δὲ Κορνελία τῇ ἐπαρουσίασε τὰ τέκνα της λέγουσα, ἰδοὺ τὰ πλούτη μου καὶ ὁ θησαυρός μου, αὐτὰ ἀνέθρεψα μὲ μεγάλην προσοχὴν διὰ νὰ ἀναφανοῦν χρήσιμα εἰς τὴν πατρίδα. Εζη τὸ 193. Π. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πούβλιος Σκηπίων. Ζ. Σκηπίων Πούβλιος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Νέπως, ἐξ Οςιλίας, βιογράφος περίφημος. Σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων Ηγεμόνων Ελλήνων καὶ Ρωμαίων· ἤνθει ἐπὶ Αὐγούςου Καίσαρος τὸ 30. Π.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σεβῆρος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ. Σώζεται ἓν ποίημά του ἐπιγραφόμενον Αἴτνη.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Οὔμαν, ἐπίσημος περιηγητὴς Ολλανδός. Οὗτος πρῶτος τῶν Ολλανδῶν ἔπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ινδίας· Εζη τὸ 1595. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Νεΐος Ολλανδός. Εζη περὶ τὸ ἔτος 1594. Εχρημάτισε περίφημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ μετὰ τοῦ Βιλχέλμου Βαρέντη, περὶ τὰ ἀρκτικὰ καὶ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ασίας, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψαν γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βέεν Ολλανδός. Εζη τὸ 1601. Μ. Χ. Περιῆλθεν πολλὰς Η-

πείρους, νήσους καὶ χερσονήσους, καὶ ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις. Εταξείδευσεν εἰς τὰς Ινδίας. Αυτὸς ἔγινε αἰτία μετὰ τοῦ Βιδράνδου Βαρδικίου καὶ συνεστήθη ἡ τῶν Ολλανδῶν Ανατολικοϊνδικὴ ἐμπορικὴ ἑταιρία. Οθεν καὶ ἀντεμοίφθη μεγάλως παρὰ τῆς Ολλανδίας.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Ματελιέφος, ἀπὸ τὴν Ολλάνδαν, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων νήσων καὶ Ηπείρων. Εταξείδευσεν εἰς τὰς Ινδίας. Εζη ἐπὶ τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πέτρος. Ζ. Πέτρος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Σοντένης, ἀπὸ τὴν Ολλάνδαν. Εζη τῷ 1615. Μ. Χ. Εςάθη ἐπίσημος διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Οὗτος περιπλεύσας τὴν γῆν, μετέβη ἀπὸ τοῦ Ατλαντικοῦ Ωκεανοῦ, εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν, διάτινος νέου πορθμοῦ, ὅςις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου γῆς. Εν δὲ τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ ἀνεκάλυψε τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνιςάμενον Σουτένιον Αρχιπέλαγος, τὰ Αρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σαέτος, ἀπὸ τὴν Ολλάνδαν, ἄριςος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὰς Μολούκας νήσους, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν Ιαπονίαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβέςερον τὴν ἐκεῖ θάλασσαν. Διωκόμενος δὲ ἀπὸ τρικυμίας ἔφθασεν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Γεδσόνος, ὑπὸ τὴν 42 μοῖραν ἀρκτικὸν πλάτος, καὶ πλεύσας μίλια 60· πρὸς Ανατολὰς, κατὰ τὸ μῆκος χιονοσκεπῶν παραθαλασσίων, ἀνεκάλυψε κατὰ τὰ Ανατολικὰ μέρη βουνώδη τινὰ γῆν, ὀνομάσας αὐτὴν Στακτενλάνδ. Εντεῦθεν διαπλεύσας αὐλῶνα τινὰ, ὅςις διεχώριζε ταύτην τὴν γῆν, ἀπὸ ἄλλην τινὰ ὀνόματι Κομπανιενλάνδ, ὠνόμασεν τὸν αὐλῶνα Βριέσιον, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ὀνομαζόμενον Εὐέλπιδα κόλπον τῆς Γεδσόνος, ὑπέςρεψεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἴδια. Εζη τὸ 1643. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΚΙΟΣ Βρουΐνος, Ολλανδὸς τὸ γένος. Τούτου αἱ περιηγήσεις ἐπὶ τὴν μικρὰν Ασίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιςίνην, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ διὰ τῆς Ρωσσίας καὶ Περσίας μετάβασις αὐτοῦ εἰς τὰς Ινδίας, εἰσέφερον πολλὰ ὠφέλιμα εἰς τὴν Φυσιολογίαν καὶ Γεωγραφίαν. Εζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Κέλσος. Ζ. Κέλσος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ, Ζ. Φουρνοῦτος.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, ἐξ Ηλιδος· νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἀπ' αὐτὸν πρῶτον ἤρχισαν οἱ Ελληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ολυμπιάδων τὸ 770. Π. Χ. Παυσα.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Μύγδονος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ὅςις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ ἐλπίδα τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Κασάνδραν· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ.

ΚΟΡΟΝΕΛΗΣ Βικέντιος· ἐγεννήθη

εἰς τὴν Βενετίαν, ἐςάθη περίφημος διὰ τὰς Γεωγραφικὰς χάρτας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1718.

ΚΟΡΡΑΔΙΝΟΣ, Πρίγγιψ ὀνομαςὸς διὰ τὰς δυςυχίας του· ἦτο βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, καὶ τῆς Νεαπόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου τοῦ Β. καὶ υἱὸς Κάρλου τοῦ Δ΄. Οὗτος ἐζήτει νὰ ἀνακτήσῃ τὴν Νεάπολιν τὴν ὁποίαν ὁ Πάππας εἶχε δώσει τοῦ Κάρλου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ πολεμῶν ἠχμαλωτίσθη, καὶ καταδικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1269. εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων ὁμοῦ μὲ τὸν Φεδερῖκον Δοῦκα τῆς Αὐςρίας, ὅςις συνεςράτευσε μετ' αὐτοῦ.

ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ Αλλέγρης, Ιταλὸς, ζωγράφος· οὗτος χωρὶς νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν τὴν τέχνην ἀπὸ περιφήμους διδασκάλους, ἐζωγράφιζεν εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔβλεπον μὲ θαυμασμὸν οἱ περιφημότεροι ζωγράφοι. Απέθανε τὸ 1513.

ΚΟΡΣΙΕΤΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος κλέπτης, ὅςις κατέκλεπτε τὴν Ρώμην καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ ιγ΄. Οὗτος ἐτόλμησε τὸ 1585. μέ τινας ἄλλους συντρόφους του καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἴκους τινὰς, πλησίον τῆς Εκκλησίας τοῦ Αγίου Παύλου. Η διοίκησις πληροφορηθεῖσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πιάσῃ, ἔβαλε σκυλία κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν.

ΚΟΡΣΙΝΗΣ Εδοάρδος, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχαιολόγος τῶν ὑπομνημάτων τῶν εὐγενῶν. Συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας, Μαθηματικῆς, καὶ Γεωμετρίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Πίζαν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1765. ἐπὶ καθέδρας παραδίδων μαθήματα.

ΚΟΡΤΕΡΕΑΛΗΣ Γάσπαρις, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ ἀνακαλύψῃ διάπλουν τινὰ συντομώτερον ὁδηγοῦντα εἰς τὰς Μολούκας νήσους, Κίναν καὶ Ιαπονίαν, τὰς ἐν Ασίᾳ πλουσίας ἐπαρχίας καὶ νήσους, ἀπέπλευσε μακρὰν πρὸς ἄρκτον ζητήσας πρῶτος τὸν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν. Αὐτὸς ἀνακάλυψε τὰ παραθαλάσσια τῆς Λαβραδόρου, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εὗρε τὴν εἴσοδον τοῦ διάπλου· ὅθεν ὠνόμασε τὸ μέρος ἐκεῖνο Ανιανὸν πορθμόν. Αλλὰ μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ δοκιμὴν δὲν ὑπέςρεψεν. Εζη δὲ περὶ τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΕΖΗΣ Φερδινάνδος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅςις μὲ 700. ἀνθρώπους ἐκυρίευσε δὶς τὸ Μέξικον, εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκςρατείαν τῆς Καλιφορνίας χερσονήσου τῆς Αμερικῆς ἔχασεν ὅλα του τὰ πλούτη, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διοικήσεως· ἐπιςρέφων δὲ εἰς τὴν Ισπανίαν τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην καταφρόνησιν, καὶ σχεδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἕνας ἁπλοῦς πολίτης. Ερωτώμενος ποτὲ ἀπό τινα, ποῖος εἶσαι σὺ; ἀπεκρίθη, εἶμαι ἐκεῖνος, ὅςις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ὑπήκοος, τόσας ἐπαρχίας, ὅσας δὲν εἶχε μήτε πόλεις ἐπὶ τῶν πατέρων σου. Απέθανεν εἰς ἄκραν πτωχείαν τὸ 1549. εἰς ἡλι-

κίαν 63. χρόνων.

ΚΟΡΤΗΣ, περίφημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀκολουθῶν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Μεξικανικῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὴν πρώτην εὐνομουμένην καὶ πεπολιτευμένην Αμερικανὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν καὶ καθυπέταξε. Οὗτος ἔπεμψε τινὰ πλοῖα διὰ τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἄλλα νὰ ἐρευνήσωσιν ἐὰν ὁ Ισθμὸς πάνααμας ὁ ἑνώνων τὴν βόρειον μὲ τὴν νότιον Αμερικὴν διαιρεῖται ὑπό τινος πορθμοῦ. Εζη δὲ κατὰ τὸν χρόνον 1490. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΟΝΑΣ, Πέτρος, Ιταλὸς, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1699.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, Ελλην τις ἐξ Αντικύρας, πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅςις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ Ορους Οἴτης ἄγνωςον τινὰ ὁδὸν, φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΚΟΡΥΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ελένης. Λυκοφ.

ΚΟΣΜΑΣ, Αἰγύπτιος, μοναχός. Νέος ὢν ἔτι ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ινδίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ινδικοπλεύςης Αἰγύπτιος μοναχός· ἔπειτα δὲ καθησυχάσας ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ καθήμενος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἄρχισε νὰ συγγράφῃ. Συνέγραψε δὲ τοπογραφίαν Χρςιανικὴν εἰς βιβλία δώδεκα, γνωμοδοτῶν εἰς αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἐπίπεδος, καὶ ὅτι ὁ Ουρανὸς ἐπακουμβᾷ εἰς τὰς δύω ἄκρας αὐτῆς, ὡς ἕνας θόλος ἄνωθέν της, ὅτι οἱ ἀςέρες κινοῦνται ὑπὸ τῶν Αγγέλων, ἐπιφέρων μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸ δέκατον βιβλίον τῆς θείας Γραφῆς· ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς Αλεξανδρείας Θεοδόσιον ὡς σχισματικὸν, διατρίβοντα τότε ἐν Κωνςαντινουπόλει. Συνέγραψε τὸ 547. Μ. Χ. καὶ ἐξεδόθη Ελληνο-λατινιςὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Βερνάδου ἐν τῇ αὐτῇ συλλογῇ τῶν Πατέρων.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΣΙΟΣ Αγγελος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ποιητὴς καὶ ἱςορικὸς ἄριςος· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὸ 1250. ἕως τὸ 1489· ἐτυπώθη τὸ 1582. εἰς τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι ἐνησχολήθη 50. χρόνους.

ΚΟΤΤΑΣ Ιωάννης, ἐπιςήμων, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικήν· διάφοραι ἀκαδημίαι τὸν εἶχον εἰς ὑπόληψιν. εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ πολλοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΤΤΑΣ Αρδερίγος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, τὸν ἐφόνευσαν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του τὸ 949. διότι δὲν τοὺς ἔδιδεν ἄδειαν νὰ νυμφεύωνται ἢ νὰ ἔχωσι παλλακίδας.

ΚΟΤΤΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος. Ζ. Μάρκος Αὐρήλιος Κόττας.

ΚΟΤΤΑΣ Κάγιος Αὐρήλιος, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων τῆς Ρώμης, μετὰ τὸν Κικέρωνα.

ΚΟΤΥΣ, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ

ςρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Ιφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτο σύμμαχος τῶν Αθηναίων· ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, καὶ μὲ ἕνα χρυσοῦν ςέφανον· ὕςερον δὲ ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν, καὶ τέλος ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς συνωμοσίας τῶν δύω του ἀδελφῶν Ηρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ.

ΚΟΥΑΓΔΑΣ Βοδέγας, ἔνδοξος θαλασσοπόρος Ισπανός. Οὗτος ἐςάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Ισπανικῆς αὐλῆς εἰς τὰ δυτικοβόρεια τῆς Αμερικῆς παραθαλάσσια, διὰ νὰ παραδώσῃ πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Εζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΥΪΓΙΝΟΣ Πέτρος Ενετός. Εζη τὸ 1431. Μ. Χ. ἐτιμήθη μεγάλως διὰ τὰς ἀκριβεῖς περιηγήσεις του πρὸς ἄρκτον.

ΚΟΥΪΡΟΣ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς νέας Εβρίδας καὶ τὰς Εταιρικὰς νήσους εἰς τὸν Ωκεανόν.

ΚΟΥΪΡΟΣ Πέτρος Ερνανδέτης Πορτογάλλος, ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν· περίφημος ἀνακαλυπτὴς καὶ γεωγράφος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ Καλάου μὲ δύω πλοῖα καὶ ἀνεκάλυψε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν Οταΐτην, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον, τὴν ὀνομασθεῖσαν παρ αὐτοῦ νῆσον τοῦ Αγίου Πνεύματος. Αὐτοῦ ἀφῆκε τὸ ἕνα πλοῖον ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Λουΐου Βαέτου τοῦ Γόρρου· ὅςις ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γοϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμόν, τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Εζη οὗτος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τὸ 1600. Μ. Χ.

ΚΟΥΡΟΓΚΑΣ, Ισπανός, ἔνδοξος περιηγητής, τοῦ ὁποίου αἱ περιηγήσεις κατὰ τὰ Μαγελλάνια παραθαλάσσια ὑπῆρξαν ἐπίσημαι. Εζη τὸ 1750. Μ.Χ.

ΚΟΥΜ-ΦΟΥ-ΚΟΥ, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ νομοθέτης τῶν Κινέζων. ἀπέθανε τὸ 478. Π. Χ. Οὗτος ἐπροσπάθει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἀντ.σάξῃ τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Εκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἶχε δοθῆ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ηθικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, ἔπειτα ἤρχισε καὶ νὰ τὰς διδάσκῃ περιφερόμενος εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλον τὸ βασίλειον. Ελεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρεωςοῦν νὰ κάμουν εἰς τοὺς γονεῖς των ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ κάμνωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ τέκνα των, νὰ τιμᾷ τις τοὺς ἀνωτέρους του, καθὼς αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιόν του, ὡς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Αὐτὸς συνέγγραψε 4. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Κινέζοι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΚΟΥΡΗΣ, ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου Ορχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κούριτες. Στράβ.

ΚΟΥΠΛΕΤΗΣ Γάλλος, ἄριςος βοτανικός. Οὗτος μετὰ τοῦ Κονδαμίνη Γάλλου ἀπέπλευσεν εἰς καταμέτρησιν τῶν μοι-

ρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν, καὶ τὸν πολικὸν κύκλον, εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Εζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κονδαμίνη.

ΚΟΥΓΙΟΣ Φορτουνατιανὸς, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ. Εζη τὸ 840. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία τρία.

ΚΟΩΝ, υἱὸς Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων Ηρώων, πληγώσας τὸν Αγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη τελευταῖον. Ομ.

ΚΡΑΜΒΗΣ, υἱὸς τοῦ Φονέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσεν ὁ πατήρ του, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ιδαίας.

ΚΡΑΝΑΟΣ, Αθηναῖος· ἔζη τὸ 1445. Π. Χ. ὅςις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αττικήν, λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδειάδα θυγατέρα τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην, καὶ Ατθίδα.

ΚΡΑΝΑΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Μητρεβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ασίᾳ. Ηρόδ.

ΚΡΑΝΤΩΡ, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου συνεμαθήτευσε μετὰ τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὸν Πολέμωνα· κατέλιπε δὲ καὶ συγγράμματα ὑπομνηματικὰ εἰς τρεῖς μυριάδας σίχων· ἀσθενήσας δὲ ἀπέρασεν εἰς τὴν Επίδαυρον πατρίδα τοῦ Ασκληπιοῦ, ἀλλά τινὲς ὑποθέττουν ὅτι ὑπῆγεν αὐτοῦ διὰ νὰ συςήσῃ σχολεῖον, ἔπειτα πολλοὶ πανταχόθεν συνέῤῥευσαν ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Αρκεσίλαος, θέλων νὰ συςηθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πολέμωνα· Λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε κληρονόμον τῆς περιουσίας του αὐτὸν τὸν Αρκεσίλαον, καὶ ὅτι συνέγραψε ποιήματα, καὶ σφραγισάμενος αὐτά, κατέθεσεν εἰς τὸ Ιερὸν τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν πατρίδα του. Εθαύμαζε μεγάλως τὸν Ομηρον, καὶ τὸν Εὐριπίδην, ἐγκωμιάζων τὰ ποιήματά των. Επαινεῖται δὲ τὸ περὶ πένθους βιβλίον του· ἀπέθανε πρὸ τοῦ Πολέμωνος καὶ Κράτητος ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, εὐνοούμενος παρὰ τοῦ Αλεξάνδρου. Εἶχεν εὐγενὲς πολίτευμα, ἔξοχον πνεῦμα, καὶ μεγάλην γενναιότητα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἐςάθη διοικητὴς τῆς Μακεδονίας, ἔπειτα ἐφονεύθη εἰς ἕνα πόλεμον κατὰ τοῦ Εὐμενοῦς βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅςις βλέπων αὐτὸν ἐκπνέοντα κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

ΚΡΑΤΗΣΙΚΛΗΣ, πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασιμελίδου. Θουκ.

ΚΡΑΤΗΣ, περίφημος φιλόσοφος Θηβαῖος, λέγεται ὅτι ἔῤῥιψε τὰ ἀργύριά του εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ καταγίνηται ἐλευθέρως εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἄλλοι διϊσχυρίζονται ὅτι τὰ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τραπεζίτου τινός, διορίζων αὐτὸν νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του, ἂν ἤθελον τρελλαθῶσι, ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι ἂν αὐτοὶ γένωσι φιλόσοφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων. Απέθανε τὸ 323. Π. Χ. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται λείψανα εἰς τὴν

συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου - 2) μαθητὴς Διογένους· ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον· ἐκαλεῖτο δὲ θυροανοίκτης διότι ἔμβαινεν, ἀσυςόλως εἰς κάθε οἰκίαν καὶ ἐνουθέτει. Επώλησε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐσύναξε 300. τάλαντα, τὰ ὁποῖα διεμοίρασεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, αὐτὸς δὲ ἔζη ἐν πτωχείᾳ φιλοσοφῶν μὲ καρτερότητα· ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Πασικλέους μαθητοῦ τοῦ Εὐκλείδου.

ΚΡΑΤΗΣΙΠΠΙΔΗΣ, Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Ξενοφ.

ΚΡΑΤΙ̃ΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλιμήδου. Εγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας τὸ 520. Π. Χ. Εςάθη περιφημότατος ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας παλαιότερος τοῦ Αριςοφάνους. Ητον αὐςηρὸς εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ ἤλεγχε παῤῥησίᾳ εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἁμαρτάνοντας· ἐκ τῶν πολλῶν του κωμῳδιῶν σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ, Ελλην ἱςοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱςορίας. Πλουτ.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ, Ελλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ηρακλείτου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Αθήναις. Εγραψεν ἕνα διάλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων. Πλατ.

ΚΡΕΜΟΝΙΝΗΣ, Καῖσαρ, Ιταλὸς, ἐςάθη προφέσωρ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν Φαῤῥάραν 17. χρόνους, καὶ εἰς τὸ Παταΐϊον 40. χρόνους, τόσην φήμην εἶχεν ὥςε οἱ βασιλεῖς καὶ Πρίγγιπες ἐζήτησαν τὴν εἰκόνα του· ἦτον φίλος τοῦ Τάσου καὶ ὅλων τῶν φιλοσόφων. Απέθανεν εἰς τὸ Παταΐϊον τὸ 1630. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων.

ΚΡΕΝΗΣ Βερδοῦνος Γάλλος, περίφημος γεωγράφος, καὶ φυσιολογος ἄριςος. Οὗτος περιέπλευσεν ὁμοῦ μὲ ἄλους πεπαιδευμένους Γάλλους διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Ασίας, Αφρικῆς, καὶ Αμερικῆς, διὰ νὰ διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τοπων. Εζη τὸ 1775.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ Ερεχθέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, τὴν ὁποιαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ελληνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αχαιὸν καὶ Ιωνα. Εὐριπ. Απολοδ.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Εκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, ἐκ τοῦ ὁποιου ἐγέννησε τὸν Ασκάνιον· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Απολοδ. Παυσ.

ΚΡΕΟΦΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αςυκλέους, Χῖος, ἢ Σάμιος, ςιχουργός, τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἦτον γαμβρὸς τοῦ Ομήρου, καὶ ἄλλοι φίλος του, καὶ ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Ομηρον εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ διέσωσε τὰ ποιήματα τούτου, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας εἰς τὴν Ηπειρον.

ΚΡΕΣΕΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάππα Ιωάννου τοῦ ί. τὸν ὁποῖον εἶχεν μὲ τὴν Θεοδώραν ἀδελφὴν τῆς Μαροτσίας, ἀφοῦ διῴκησε διὰ μερικοὺς χρόνους τὴν Ρώμην ὡς τύραννος, ὑπεχρεώθη τέλος

πάντων ἀπὸ τὸν Πάππαν Ἰωάννην τὸν ιέ. νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα πύργον. τὸ δὲ 996. οἱ Ῥωμαῖοι μὴ ὑποφέροντες νὰ διοικῶνται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὡρκώθησαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ δεχθῶσι ξένην διοίκησιν, ὅθεν ἐκήρυξαν τὸν Κρεσέντιον ὕπατον, καὶ διὰ Πάππαν τὸν Ἰωάννην Φιληγάτον, ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Τὸ 997. ὑπεχρεώθη πάλιν ὁ Κρεσέντιος νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν πύργον, ὅπου καὶ ἀπέθανε πολεμῶν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

ΚΡΕΣΙΒΕΝΗΣ Ἰωάννης, καλὸς γραμματικὸς, καὶ περίφημος ποιητής· οὗτος συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1728.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριςομάχου, καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅςις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Τημένου, καὶ Ἀριςοδήμου, τὴν Μεσσηνίαν. Μετὰ ταῦτα ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προὔχοντες τῆς χώρας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅςις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους του Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλατ.

ΚΡΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅςις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετοὔπολυ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα, ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγκός. Ἀπολόδρ.

ΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν, αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιςίαν τοῦ Ἰάσωνος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα τεχνικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον της τὸ παλάτιον ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐριπ. Ἀπολδρ.

ΚΡΗΘΕΥΣ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ τοῦ Ἀθάμαντος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Αλοέως.

ΚΡΗΘΩΝ, υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ορσιλόχου, ὅςις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΚΡΗΤΙΝΗΣ, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου, ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ.

ΚΡΙΝΩ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἴμην, Κελαινὼ, καὶ Ὑπερίπτην. Ἀπολδρ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, συγγραφεὺς Ἕλλην. Συνέγραψε περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθήν.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Πλάτ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους, ὕςερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του. Οὗτος ἐςάθη εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς Ἀθήνας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλλου.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Ιατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Αμφιπόλει πολιορκίαν.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ἐπίσημος πλούσιος, καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, φιλόσοφος περιπατητικὸς· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ τοῦ ςωϊκοῦ Διογένους, ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Αθηναίων εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, ςρατηγὸς τοῦ Αχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σπάρτης· ἀπέθανεν εἰς τὴν μάχην.

ΚΡΙΤΟΜΗΔΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τῶν μνηςῆρά της Αντίπατρον. Υγῖν.

ΚΡΙΤΩΝ, Αθηναῖος. Οὗτος ἦτο πολλὰ φίλος καὶ εὐνοούμενος ἀμοιβαίως παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὅςις ἐδίδαξε καὶ τὰ τέκνα του· ἐλάμβανε δὲ παρὰ τοῦ Κρίτωνος ὅλα του τὰ ἀναγκαῖα· ἔγραψε διαλόγους 17. περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΚΡΙΤΩΝ Πιερώτης, Πιερία πόλις τῆς Μακεδονίας· ἔγραψε Παλινικὰ, Περσικὰ, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

ΚΡΙΤΩΝ Νάξιος, ἱςορικὸς, συνέγραψεν ὀκταετηρίδα.

ΚΡΟΙΣΟΣ, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐσύναξεν ἀναρίθμητα πλούτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκαυχᾶτο καὶ ἔχαιρε διὰ τὰς εὐτυχίας του, ὁ Σόλων ἐταπείνωσε τὴν ματαιοφροσύνην του, λέγων ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ πρὸ τοῦ θανάτου του· ὁ Κροῖσος τότε ἐπερίπαιξεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ πολλὰ ὀγλήγωρα ἦλθεν εἰς περίςασιν νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο σοφή· διότι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Κῦρον, ἐκλείσθη εἰς τὰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς ἐπικρατείας του· ληφθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου, ςρατιώτης τις Πέρσης ὥρμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μονογενής του υἱὸς βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ πατρός του ἀναπόφευκτον ἐφώναξε, πρόσεχε ςρατιῶτα μὴ βάλῃς χεῖρα εἰς τὸν Κροῖσον· ἀκούσας τοῦτο ὁ ςρατιώτης τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τοῦ Κύρου, ὅςις διώρισε ν' ἀνάψουν φωτιαν διὰ νὰ τὸν καύσουν· τότε ὁ Κροῖσος ἐνθυμηθεὶς τὴν σοφὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἐφώναξεν, ὦ Σόλων, Σόλων! αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκούσας ὁ Κῦρος καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τὸ 544. Π. Χ.

ΚΡΟΙΣΟΣ, Ιων, ὅςις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Εφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Εφεσίας Αρτέμιδος. Παυσ.

ΚΡΟΛΛΙΟΣ Οσβάλδος, περίφημος χημικὸς, καὶ ἐρευνητὴς διαφόρων χημικῶν σκευασιῶν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ πολλὰς φαρμάκων σκευασίας. Συνέγραψε χημικὴν πραγματείαν. Εξ αὐτοῦ ἔλαβον οἱ νεώτεροι τὰς ἀκολούθους χημικὰς σκευασίας, τὰς ὁποίας ὠνόμασαν οἱ χημικοὶ μὲ συμβολικὰ καὶ μεταφορικὰ ὀνόματα, οἷον τὸν ἐκ χάλκανθον Τρυγίαν, τὸ ἅλλας τοῦ ἠλέκτρου,

τὴν Κερατώδη Σελήνην, τὸν Γλυκανθέντα ὑδράργυρον, τὸν κατακρημνισθέντα ἐ ρυθρὸν ἱδράργυρον, τὸ Διαφορητικὸν Στίμμι. Ἐδόξαζε δὲ οὗτος πρὸ πάντων ὡς Ἰατρικὸν ἄριςον, τὸ πνεῦμα τοῦ θαλασσίου ἅλατος, ὡς τῶν ἐσωτερικῶν ἑλκῶν ἀλεξιτήριον. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΚΡΟΜΒΕΛΗΣ Ολιβιέρης, περίφημος πολιτικὸς Ἄγγλος, καὶ εἷς τῶν πλέον μεγάλων ςρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐπὶ τῆς ςρατηγίας του ἐκέρδισε πέντε μάχας, ἐφόνευσε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν Ταγματάρχην Λέϊδ· οἱ Ἄγγλοι τῷ ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸν ἀπέβαλε, ἔλαβε δὲ ἀξίωμα, Ὑπερασπιςὴς τῆς πολιτείας, καὶ ςρατηγὸς διὰ βίου τῶν βασιλικῶν ςρατευμάτων. Ἀπέθανε τὸ 1658. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΡΟΤΩΝ, ἀρχαῖος Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότωνα. Διόδ.

ΚΤΗΣΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Δωρίδος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἰατρὸς καὶ ἱςορικός. Ἔζη τὸ 206. Π. Χ. ἐπὶ Ἀρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ςράτευμα εὑρίσκετο, ὡς Ἰατρός· εἰς δὲ τὴν καταςροφὴν τοῦ Κύρου ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ μίαν πληγήν, καὶ εὐνοήθη ἀπὸ αὐτὸν μεγάλως· ἔζησεν εἰς τὴν Περσίαν χρόνους 17· μετερχόμενος τὴν τέχνην του. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῶν Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίας εἰς βιβλία 20. ὅσα αὐτόπτης εἶδεν. Οὗτος ἠναντιεῖτο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Ἡροδότου καὶ Ξενοφῶντος, ἀλλ' ὁ Ἀριςοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος κατηγουροῦν τὴν οἴησίν του. Σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν τμήματα τινά, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξεν ὁ Φώτιος εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του. Ἐξεδόθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου τὸ 1558. ὁμοῦ μὲ ἱςορίας ἄλλων συγγραφέων.

ΚΤΗΣΙΚΛΑΪΣ, πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου τελετῆς ἐν Ἀθήναις. Δημ.

ΚΤΗΣΙΒΙΟΣ. Οὗτος ἐφεῦρε τὸν ὑδραυλικὸν μοχλόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ὡδηγήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε περιεργαζόμενος, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀραίωσις τοῦ κεκλεισμένου ἀέρος ἀποτελεῖ ἦχον μέγαν.

ΚΤΗΣΙΛΑΟΣ, ἀρχαῖος τις ἀγαλματοποιός, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχά τινὰ ἔργα.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ Παιανιεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του. Πλά.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ὁμ.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου ςρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου, καὶ Πολυδάπανος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Οὗτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν δῆμον

τῶν Αθηναίων, νὰ στεφανώσωσι τῶν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν δημοκρατίαν. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, ἕτερος Αθηναῖος, ὅστις ἐχρημάτισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, τὴν σήμερον καλουμένη Ζία. ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ερμοχάρης Αθηναῖος, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Αθήνας παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕναν ἄλλον πολίτην πλούσιον. Μετοῦπολυ ἀπέθανεν εἰς τὰς Αθήνας.

ΚΤΙΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Οδυσσέως, τῆς ὁποίας συμπεραίνεται ἀνὴρ ὁ Ευρύλοχος. ὁ Ομηρος τὴν ὀνομάζει Ιφθίμην, καθὼς, καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Λαέρτου Λαΐφρονα, καὶ τὴν Πηνελόπην ὁμοίως.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ, βασιλεὺς τῆς Μηδίας τὸ 606. Π. Χ. ἐπροσκάλεσεν εἰς συμπόσιον πολλοὺς διοικητὰς τῆς βασιλείας του ευγενεῖς Σκύθας, καὶ τοὺς ἐφόνευσε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκυρίευσε τὴν Αρμενίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν.

ΚΥΓΧΡΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Σαλαμινίων, κατὰ τὸν Εφορίονα· τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι οὗτος εἶναι ὁ διφυὴς Κέκρωψ. Αλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἕνας ὄφις κατῴκει εἰς τὴν Σαλαμῖνα καὶ οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι τὴν ἄφησαν ἀκατοίκητον. Ο δὲ Κυγχρεὺς ἐφόνευσε τὸν ὄφιν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ανάξιφος.

ΚΥΔΙΠΠΗ, Ζ. Ακόντιος.

ΚΥΔΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κυδωνίας, πόλεως τῆς νήσου Κρήτης.

ΚΥΖΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κυζίκου. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Κύζικον.

ΚΥΚΛΕΥΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Αρίονος, ἐκ Μηθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ανθολ.

ΚΥΛΛΑΒΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Αργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

ΚΥΛΩΝ, Ελλην Αθηναῖος· οὗτος ἠθέλησε ν' ἁρπάση τὴν διοίκησιν τῶν Αθηνῶν καὶ ἐκυρίευσε μὲ πολλοὺς ἄλλους την ἀκρόπολιν, οἱ δὲ Αθηναῖοι τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ οὕτω κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς· οἱ δὲ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξέλθωσι θεληματικῶς χωρὶς κανένα φόβον· ἀλλ' ἀφοῦ εὐγῆκαν, ἐφόνευσαν τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς ὀπαδούς του.

ΚΥΜΑΙΟΣ, ὁ ἔφορος Ελλην. Περιέγραψε τὰς πόλεις τῆς Θράκης, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αἰολίδα. Εζη τὸ 404. Π. Χ.

ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὰς Αθήνας· ἐστάθη περίφημος διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρείας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΚΥΝΑΙΘΟΣ, ποιητὴς περίφημος σύγχρονος τοῦ Αισχύλου.

ΚΥΝΕΑΣ, φιλόσοφος, Θεσσαλὸς, μαθητὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ σύμβουλος τοῦ Πύῤῥου, περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητορικὴν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Πύῤῥος ὅτι περισσοτέρας πόλεις ἐκυρίευσε διὰ τῆς εὐγλωττίας του, παρὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· σταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην πρὸς ζήτησιν τῆς εἰρήνης, καὶ παρουσιασθεὶς τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐχαιρέτησε κατ' ὄνομα ὅλους τοὺς Γερουσιαστὰς, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἐπιστρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, περιέγραψεν εἰς τὸν Πύῤῥον τὴν Ρώμην, ὡς ἕνα ναὸν, τὴν δὲ Γερουσίαν, ὡσμίαν συνάθροισιν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαίων ὡς μίαν ὕδραν, ἥτις αὐξάνει ἀναλόγως ὅσον τὴν ἐλαττοῦσιν. Ο Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τῆς εὐγλωττίας του, ὡς περὶ τινος θαύματος.

ΚΥΝΙΣΚΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Αρχιδάμου, ἥτις πρώτη τῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ.

ΚΥΝΤΙΛΛΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβη τὸ 270. Εκηρύχθη δὲ Αὔγουστος καὶ ὁ Αὐρήλιος παρὰ τῆς ἐν τῷ Σιρμίῳ στρατιᾶς ἐν Σλαβωνίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ ὁ Κυντιλλιος, ἤνοιξε τὰς φλέβας του εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μόνον ἡμέρας δεκαεπτά· ἦτον εὐπροσήγορος, ἔχων καὶ ἄλλας ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ ἐμπειρίαν εἰς τὰ πολεμικά.

ΚΥΝΤΟΣ, Λουτάδιος Καλοῦτος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὸ 102. Π. Χ. Ενίκησε τοὺς Κίμβρους, ἀποίκους ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, μετὰ τοῦ Μαρίου συνυπάτου αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν φθοροποιὰν μάχην ἀπέθανον διακόσιαι χιλιάδες στρατιωτῶν· ἔλαβε δὲ καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Τευτόβουλον. Αλλ' ἐπειδὴ οἱ Κίμβροι ἦσαν περισσότεροι ἔτι ζῶντες ἀπὸ τοὺς φονευθέντας, καὶ ὑπερέχοντες τοὺς Ρωμαίους κατὰ τὸ πλῆθος, δὲν ἡσύχαζον, ὅθεν κινηθεὶς πάλιν ὁ Κύντος κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπολέμησε, καὶ ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἑκατὸν σαράντα χιλιάδες, καὶ ἑξήκοντα ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἐκ δὲ τῶν Ρωμαίων ἐφονεύθησαν μόνον τριακόσιοι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα, ἠθέλησε νὰ βαστάξῃ τοὺς Λεγεῶνας εἰς ἐξουσίαν τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ὁ Δικτάτωρ τοὺς εἶχε δώσει, ὁ δὲ Λέπιδος ἀνθίστατο λέγων νὰ δοθῇ ὀπίσω εἰς τοὺς πρώτους κυρίους αὐτῆς· ἐντεῦθεν λοιπὸν γενομένης ἔριδος ὁ Καλοῦτος διήγειρε πολλοὺς εἰς ἔχθραν, καὶ οὕτως ἐχύθη δυστυχῶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΥΝΤΟΣ Κακύλιος Μέτελος, Υπατος· ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς Δαλματίας μετὰ τοῦ Κύντου Μουκίου Σκαιβόλα ἀναβάντος εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας τὸ 117. Π. Χ. οὗτος ἔδειξε καὶ ἄλλα μεγάλα κατορθώματα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Μάρσων ἔθνους ἐν τῇ Ιταλίᾳ. Ο

Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Σκαιβόλας ἦτο νομικὸς θαυμαςὸς, καὶ ςρατιωτικός.

ΚΥΝΤΟΣ Κικινάτος, ἀνὴρ ἐνάρετος. Οὗτος ἁρπασθεὶς παρὰ τῶν πολιτῶν ἐνῷ ἐγεώργει εἰς τὰς πεδιάδας, ἐχειροτονήθη Υπατος τῶν Ρωμαίων, τελειώσας δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀξιώματός του μὲ ἄκραν σύνεσιν, ὑπέςρεψε πάλιν εἰς τοὺς ἀγρούς του, ζητηθεὶς δὲ καὶ δεύτερον διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Αἰκανῶν καὶ Βολούκων ἔδειξεν εἰς τοὺς Γερουσιαςὰς δυσαρέσκειαν, λέγων ὅτι ὁ ἀγρός του ἔμενεν ἀγεώργητος, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητά του, διώρισαν νὰ γεωργηθῇ μὲ δημοσίους δαπάνας, αὐτὸς δὲ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθροὺς, καὶ θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην δεσμίους τὸν ςρατηγὸν αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Ο Λαὸς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ χωρία, δούλους, καὶ ποίμνια, τῶν ὁποίων ἐτησίως νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ ἐδέχθη, καὶ ἀφήσας τὴν Δικτατωρίαν ἐπανέλαβε τὸ ἄροτρόν του. Εκλεχθεὶς δὲ καὶ τρίτον παρὰ τοῦ δήμου, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Πραινεςίνων, ἔθνους τῆς Ιταλίας, καὶ οὕτως ἐπανελθὼν ἐτελείωσε τὸν βίον του ἀταράχως.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Καικίλιος, Καρχηδόνιος. Ητον ἐθνικὸς, ἔπειτα ἔγινε Χριςιανὸς καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του τὸ 230. Μ. Χ. μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος· συνέγραψε πλεῖςα συγγράμματα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Σαξωνίᾳ τὸ 1682.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἔνδοξος Ιατρὸς, καὶ βοτανικός. Οὗτος συνέγραψε τὴν θεωρίαν τῶν Γαλλικῶν παθῶν, ἥτις ἔκαμεν ἐποχὴν ἔνδοξον εἰς τὴν Ιατρικὴν τῆς Νεαπόλεως. Αἱ κατὰ τὸ 1799. συμβᾶσαι πολιτικαὶ ἀκαταςασίαι ἔδωκαν τέλος εἰς τὴν ζωήν του.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, εἷς τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Εκκλησίας. Εχειροτονήθη καταρχὰς διάκονος, καὶ πρεσβύτερος τῆς ἐν Ιερουσαλὴμ Εκκλησίας, διεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ Μαξίμου διὰ συνδρομῆς τοῦ Ακακίου ἐπισκόπου Αντιοχείας· μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἦλθον εἰς φιλονεικίαν διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ θρόνου, καὶ κατατρεχόμενος παρὰ τοῦ Ακακίου ἔχασε τὸν θρόνον, ἀλλὰ μὲ τὸ μέσον τινῶν φίλων τὸν ἀπήλαυσε πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς δευτέρας Συνόδου τὸ 381. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 386. τὰ συγγράμματά του ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Εκκλησίας Κυρίλλεια. Ταῦτα δὲ εἶναι α΄. Κατηχήσεις φωτιζομένων. β΄. Κατήχησις μυςαγωγική. γ΄. Επιςολὴ πρὸς Κωνςάντιον τὸν Καίσαρα. δ΄. Τεμάχιον ὁμιλίας εἰς τὸν παραλυτικόν. ε΄. Τεμάχιον ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ιωάννου. ς΄. Ομιλία εἰς τὴν Υπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. ζ΄. Θεωρία ἐκκλησιαςική. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ ὑπὸ Θωμᾶ Μίλες, καὶ παρ' ἄλλων ἀλλαχοῦ τὸ 1703. καὶ 1720.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς Θεοφίλου ἐπι-

σκόπου Αλεξανδρείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά του· μετὰ μίαν διατριβὴν μετὰ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Νιτρίᾳ, ἦλθε μετὰ τοῦ θείου του εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αλεξανδρείας διὰ μέσου τοῦ θείου του· κατατρεχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Νεστοριανῶν, καὶ τοῦ θρόνου στερηθεὶς, μετεχειρίσθη τρόπους διαφόρους καὶ συνεκρότησε τὴν ἐν Εφέσῳ σύνοδον τὸ 431. εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρόεδρος, κατακρίνας τὸν Νεστόριον, καὶ τὸν Αντιοχείας Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ τῶν πρέσβεων τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ συνεκρότησε δευτέραν σύνοδον κατὰ τοῦ Ιωάννου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ανατολῆς· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἐλευθερώσασα τὸν Ιωάννην τῷ ἔδωκε τὸν θρόνον του, ἐζήτει δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ο Κατάλογος τῶν συγγραμμάτων του ἀναβαίνει ἕως τὰ 154. ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἀμφιβαλλόμενα· ἐκ τούτων τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου.

ΚΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, Νόθου, ἢ Ολου, καὶ τῆς Παρισάτιδος. Οταν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων κατέπεισε τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὸ μέσον αὐτῆς ἔγινε Σατράπης τῆς μικρᾶς Ασίας· Επειδὴ ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸν βασιλικὸν τίτλον τοῦ πατρός του, ἔτι ζῶντος, πλὴν ἀπέτυχε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δαρείου διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ πρεσβύτερος υἱός του Αρταξέρξης, ὁ δὲ ἀδελφός του Κῦρος ζηλοφθονῶν ἐσύναξε στρατεύματα ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχει πόλεμον μὲ τὸν Σατράπην Τισαφέρνην· ἐκίνησε δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου συγκροτήσας μάχην ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν ἄπρακτα τὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα, ὕστερον ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. Ορα Κυρ. Αναβ. Ξενοφῶντ.

ΚΥΡΟΣ ὁ Μέγας, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸ 530. Π. Χ. Οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, Ασσυρίαν, Μηδίαν, καὶ Βαβυλῶνα. Ο Ηρόδοτος διηγεῖται τὴν γέννησιν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς πολλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱστορικοὺς, λέγων, ὅτι ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ὅτι ἐστάθη περίφημος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίνην του εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ ὅτι ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν εἰς τὴν Πασαργάδα πρωτεύουσαν τῆς Περσίδος, καὶ, ὅτι ἐβασίλευσε χρόνους 30. ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν διήρκεσε 209. χρόνους ὑπὸ 13. βασιλέων. Πρῶτος ἐστάθη ὁ μέγας Κῦρος, ὁ Καμβύσης, Σμέρδις ὁ Μάγος, Δαρεῖος ὁ τοῦ Υστάσπου, Ξέρξης ὁ πρῶτος, Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ, Ξέρξης ὁ δεύτερος, Σογδιανὸς, Δαρεῖος ὁ Νόθος, Αρταξέρξης ὁ Μνήμων, Αρταξέρξης ὁ Ωχος, Αρσίθης, καὶ ὁ τελευταῖος Δαρεῖος ὁ Κοδομανός.

ΚΥΡΟΣ Θεόδωρος Πρόδρομος, μονα-

χὸς τοῦ ιγ΄. αἰῶνος· συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Γαλεομυομαχία.

ΚΥΡΣΙΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅςις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ ςρατηγοῦ Θεμιςοκλέους, ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε ν' ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἔμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν. Οὗτος ἐζήτει νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΥΡΣΙΛΟΣ, περίφημος ςρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Στράβ.

ΚΥΨΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, ὅςις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ηρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ηρακλείδην Κρεσφόντην, καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ.

ΚΩΔΙΝΟΣ ὁ Γεώργιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων περὶ τὰ 1453. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἐν ᾧ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ καταςροφῆς καὶ ἁλώσεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ητον ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν μὲ ἀξίωμα Κουροπαλάτης. Σώζονται συγγράμματά του. α΄. Περὶ τῶν ἀξιωμάτων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου. β΄. Παρεκβολαὶ ἐκ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ, περὶ ἀρχῆς τῆς Κωνςαντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1588.

ΚΩΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Υςάσπου. Ηρόδ.

ΚΩΚΑΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ. Οὗτος ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον, ὅςις ἔφευγεν ἐκ Κρήτης, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅςις τὸν κατεδίωκε μὲ ἰσχυρὸν ςόλον, καὶ ἄραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Παυσ. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ ὁ Δαίδαλος ἔκτισε τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου. Διοδ.

ΚΩΚΥΓΟΣ, ἀρχαιότατος Ιατρὸς, διδαχθεὶς τὴν Ιατρικὴν παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅςις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Αδωνιν. Πτολ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ ὁποίου ἐςάθη καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, διοικήσας αὐτὴν μετὰ ἐπιτρόπου ἕως εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ἐβασίλευσεν ἕως πεντήκοντα χρόνους, καὶ φαρμακωθεὶς ἀπέθανε τὸ 959. Μ. Χ. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν σπουδὴν, ἐζήτει πανταχόθεν τοὺς πεπαιδευμένους τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτοὺς εἰς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους του. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι ά. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν υἱόν του. β΄. Περὶ ςρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς βασιλείας. γ΄. Τακτικὰ, περὶ Πολεμικῆς τέχνης κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. δ΄. Στρατηγηματικά. έ. Νεαραὶ διατάξεις. ς΄. Βίος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Ζ΄. Περὶ τάξεως τῶν ἀξιωμάτων τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. ή. Διήγησις περὶ τοῦ

ἁγίου Μανδηλίου. θ΄. Λόγοι περὶ τῶν ἐν βίῳ εὐαρεςούντων. ί. Συλλογὴ διαφόρων ἱςορικῶν. ιά. Γεωπονικῶν βιβλία ἕνδεκα. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενα ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. ὑπὸ Ιωάννου Μεουρσίου μὲ συλλογὴν διαφόρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Αρμενόπουλος, εἷς ἀπὸ τοὺς περιφήμους νομικούς. Εγεννήθη εἰς Κωνςαντινούπολιν τὸ 1320. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κουροπαλάτης, ἐξάδελφος, τοῦ βασιλέως Ιωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ νομικά· ὥςε τὸ 28, ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αντικήνσορος. Τὸ δὲ 30. ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ νὰ ἦναι πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ συμβούλια εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν· τὸ 40. ἔγινε πρῶτος διευθυντὴς τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν ά. Εξάβιβλος τῶν νόμων. β΄. Επιτομὴ τῶν θείων Κανόνων. γ΄. Περὶ Αἱρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. Δ΄. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίςεως. έ. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ· Εξεδόθη ἡ ἑξάβιβλος τῶν νόμων ἐν Παρισίοις τὸ 1540. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις. Απέθανε δὲ τὸ 1383. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Μέγας, Φλάβιος Βαλέριος, υἱὸς Κωνςαντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ελένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ Ναίσσῃ τῆς Καρδανίας τὸ 274. Μ. Χ. Οταν δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἔλαβε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου Κωνςάντιον τὸν πατέρα του, ἐβάςαξε τὸν Κωνςαντῖνον νὰ ἀνατραφῇ παρ᾽ αὐτῷ διὰ τὰς πολλάς του χάριτας· παραιτηθέντων δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, ὁ Γαλλέριος φθονήσας τὰς χάριτας τοῦ Κωνςαντίνου, τὸν ὑπέβαλλε συνεχῶς εἰς τοὺς κινδύνους, τὸ μέλλον φοβούμενος, τὸ ὁποῖον γνωρίσας ὁ Κωνςαντῖνος κατέφυγεν εἰς τὸν πατέρα του εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μετ᾽ ὀλίγον ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ τὸ 306. Μ. Χ. ὁ Γαλλέριος ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχώρησε καὶ τό, Αὔγουςος, εἰμὴ μόνον τὸ Καῖσαρ, ἔχων δὲ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἐπαρχίας, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ισπανίαν, καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν Φράγγων, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτους δύω βασιλεῖς αὐτῶν διέβη τὸν ποταμὸν Ρῖνον, καὶ περικλείσας αὐτούς, τοὺς κατέκοψεν· Εντεῦθεν ἔςρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἡνωμένου μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, προχωρῶν δὲ πρὸς τὴν Ιταλίαν εἶδεν ἐν ςαθερᾷ Μεσημβρίᾳ ὑπὸ τὸν Ηλιον ςαυρὸν ὑπέρλαμπρον ἐξ ἀςέρων μὲ ἐπιγραφὴν "ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ νίκα". Τῇ δὲ ἐπομένῃ νυκτὶ εἶδε πάλιν ὡς ἐν ὁράματι τὸν Ιησοῦν Χριςόν, προςάζοντα αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν τοιοῦτον ςαυρὸν ἀντὶ τῶν ςρατιωτικῶν σημείων. Διεγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου ὁ Κωνςαντῖνος, ἔβαλεν εἰς τάξιν τὴν ὀπτασίαν· μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἔγινεν ἡ μάχη πλησίον τῆς Ρώμης τὸ 312. ἐνίκη-

σε κατὰ κράτος τὸν Μαξέντιον, καὶ τὸν ἐβίασε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ὑπῆγε θριαμβεύων εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐκηρύχθη παρὰ τῆς Γουρουσίας Αὔγουςος, παρευθὺς δὲ διέταξε νὰ λαμβάνωσιν οἱ Χριςιανοὶ τὰ ἁρπασθέντα ὑπάρχοντά των ἐν τῷ προλαβόντι κατ᾽ αὐτῶν διωγμῷ· ὁ δὲ Λικίνιος φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ Κωνςαντίνου ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριςιανῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν εὐθὺς εἰς τὰ ὅπλα· γενομένης δὲ μάχης εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὸ 314. ἐνικήθη ὁ Λικίνιος καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ζητῶν τὴν εἰρήνην. Μετὰ ταῦτα πάλιν συνεκροτήθη πόλεμος εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅπου ὁ Κωνςαντῖνος τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὸν ἔπνιξε τὸ 323. καὶ οὕτως ὁ Κωνςαντῖνος ἔγινε κύριος Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἐξέδωκε δὲ διάταγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον ἕκαςος νὰ παρουσιάζηται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι παράπονον ἤθελεν ἔχει· ἐσυγχώρησε τοὺς Χριςιανοὺς νὰ κτίσωσιν Ἐκκλησίαν, συνεκρότησε σύνοδον τοπικὴν εἰς Ἀραλάτην, πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἑτέραν οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. κατὰ τοῦ Ἀρείου. Ἀνεκαίνισε τὸ Βυζάντιον καὶ μετωνόμασε Κωνςαντινούπολιν. Τὸ Βυζάντιον αὐτὸ εἶχε κτισθῆ πρὸ 987. περίπου ἐτῶν. Ἡ Σεβεκία ἐκίνησε πόλεμον κατ᾽ αὐτοῦ καὶ ἔςειλε κατ᾽ αὐτῆς τὸν νεώτερον υἱόν του καὶ τὴν κατεπολέμησε. Εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἀσθενήσας ἐν Νικομηδείᾳ ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα μυςήρια τοῦ Χριςιανισμοῦ, καὶ ἀπέθανε τὸ 337. ἀφήσας τὸ βασίλειον εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του, Κωνςαντῖνον, Κωνςάντιον, καὶ Κώςαντα· μεγάλαι διχόνιαι καὶ αἱματώδεις διωγμοὶ τῶν ὀρθοδόξων Χριςιανῶν συνέβησαν ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ͂ΝΟΣ ὁ νέος Φλάβιος Ἰούλιος, πρῶτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνςαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀραλάτην πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 316. Μ. Χ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πατρός του ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Γαλλιαν, Ἱσπανίαν, καὶ τὴν Βενετίαν· παρατηρῶν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του Κώςαντος εἶναι μεγαλήτερον, ἐκίνησε πόλεμον κατ᾽ αὐτοῦ, καὶ φονευθεὶς τὸ 340. ἐῤῥίφθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν Ανσην ποταμὸν, τὸ ὁποῖον ἔπειτα λαβόντες ἔθαψαν εἰς Κωνςαντινούπολιν· μόλον ὅτι ἦτο θερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ τελευταῖα κινήματά του ἠμαύρωσαν τὴν προτέραν του δόξαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ͂ΝΟΣ Νόβλος, Ὀλλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ἐςάλη πρέσβυς μετὰ τοῦ Καμπένου πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φωκίας. Ἔζη τὸ 1660. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ͂ΝΟΣ ὁ Λάσκαρις, Γραμματικὸς, Βυζάντιος, ἐσύνθεσε γραμματικὴν, ἥτις ἐτυπώθη εἰς Ῥώμην καὶ Βενετίαν πολλάκις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Φλάβιος Ἰούλιος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνςαντίνου, καὶ τῆς Φαυςίας δευτέρας γυναικός του· Ἐγεννήθη εἰς Σίρμιον, πόλιν τῆς Σλα-

εωνίας τὸ 317. Μ. Χ. Χειροτονηθεὶς Καῖσαρ τὸ 323. καὶ Αὐτοκράτωρ τὸ 327. Ενταῦθα οἱ ςρατιῶται διὰ νὰ ςερεώσωσι τὸ βασίλειον, εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Κωνςαντίνου, ἐφόνευσαν τοὺς θείους, ἐξαδέλφους καὶ οἰκειοτέρους αὐτῶν συγγενεῖς, ἐκτὸς τοῦ Παραβάτου Ιουλιανοῦ, καὶ Γάλλου. Μετὰ τὴν σφαγὴν ταύτην ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Κωνςαντίνου οἱ παῖδές του· ἐντεῦθεν δὲ κινηθεὶς ὁ Κωνςάντιος τὸ 338. κατὰ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Νισίβῃ πόλει τῆς Αντιοχείας, καὶ νικήσας ἔξωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας των, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν δύσιν κατεδίωξε τοὺς ἀποςάτας τῶν ἀδελφῶν του, Κωνςαντίνου καὶ Κώνςαντος, Μαγνέτιον καὶ Βρετανίωνα, καὶ οὕτω πάλιν ἡνώθη τὸ μοιρασθὲν βασίλειον τὸ 358. μεῖναν εἰς τὸν Κωνςάντιον μόνον, ὅςις μὴ ἔχων πλέον ἀντίζηλον ἐδόθη εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν· ἐντεῦθεν πληροφορηθεὶς τὰς νίκας τοῦ Ιουλιανοῦ εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ ὅτι ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ κινεῖται κατ' αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς, καὶ φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ορους Ταύρου εἰς τὴν Ασίαν, ἀποθνήσκει εἰς τὴν πόλιν Μοτζουεσίαν τῆς Αντιοχείας κατὰ τὸ 361. λαβὼν τὸ βάπτισμα παρά τινος Οζωΐου Αρειανοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ὁ ἐπονομασθεὶς Χλωρὸς ἐξ αἰτίας τῆς ὠχρότητός του, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου, καὶ πατὴρ Κωνςαντίνου τοῦ Μεγάλου· φανεὶς δὲ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ὠνομάσθη Καῖσαρ τὸ 292. διὰ τὰ τρόπαια τὰ ὁποῖα ἔςησεν εἰς τὴν Βρετανίαν, καὶ Γερμανίαν· ἀποβαλὼν δὲ τὴν πρώτην γυναῖκά του, ἔλαβε Θεοδώραν τὴν κόρην Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου· γενόμενος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐμοιράσθη τὸ βασίλειον μετὰ Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου, κατὰ τὸ 305. Απέθανε εἰς τὸ Εβόρακον πόλιν τῆς Αγγλίας τὸ 306. ἀφοῦ ἐκήρυξε Καίσαρα τὸν Κωνςαντῖνον υἱόν του· εἶχε δὲ υἱὸν ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τὸν Ιούλιον Κωνςάντιον πατέρα Ιουλιανοῦ τοῦ ἀποςάτου καὶ Γάλλου. Ητον δὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ φοβερὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, ἥμερος δὲ καὶ φιλάνθρωπος γενικῶς πρὸς τοὺς ὑπηκόους του. Επὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσεν ὁ καταδιωγμὸς τῶν Χριςιανῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ, Φλαβία Ιουλία, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνςαντίνου τοῦ Χλωροῦ, ὡραία καὶ ἐνάρετος, ἀνδρεία ὑπὲρ τὴν γυναικεῖαν φύσιν, καὶ πνευματώδης· ὑπανδρεύθη τὸν Λικίνιον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Κωνςαντίνου τὸ 313. ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Λικίνιος καὶ ὁ υἱός της παρὰ τοῦ Κωνςαντίνου ἐν ἡλικίᾳ χρόνων ἕνδεκα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν διαδόχων υἱῶν του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ της Ελένη, αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κωνςαντίνου, ὅςις τὴν εἶχεν εἰς εὔνοιαν. Εδιδάχθη τὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, καὶ ἐβοήθει εἰς ἄκρον τοὺς Αρειανούς.

ΚΩΝΣΤΑΣ Φλάβιος Ιούλιος, τρίτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνςαντίνου, καὶ τῆς Φαύςης. Εγεννήθη τὸ 320. Ελαβεν εἰς τὸ μέρος του την Ιταλιαν, Αφρικήν,

Ἰλλυρίαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου ἀδελφοῦ του ἔλαβε καὶ τὴν Γαλλίαν, Ισπανίαν, καὶ Βρετανίαν· Υπερασπίζετο τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Αρειανῶν· ἔγραψε πρὸς Κωνσταντῖνον, ὅστις ἐφρόνει τὰ τῶν Αρειανῶν, καὶ ἐκ τούτου κατεδίωκε τὸν ἅγιον Αθανάσιον, νὰ τὸν δικαιώσῃ, εἰδεμὴ θέλει ἔλθει μόνος του εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ᾽ ἐφονεύθη ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ Μαγνεντίου εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 350. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν τριάκοντα, βασιλεύσας ἔτη 13. Οὗτος ἐπαινεῖται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἐθνικοὺς κατηγορεῖται.

Λ

ΛΑΒΑΤΕΡΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Τίγουρον πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1741. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον, Φυσιογνωμικὸν, ὅ ἐστι τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ 1772. Περιγράφει παρατηρήσεις ἀξιοπεριέργους. Απὸ τὸ σύστημα τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔκαμε καὶ ἄλλας παρατηρήσεις ὁ Λοκτὼρ Γάλλος, ὅστις περιορίζει ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὸ κρανίον, ὁ δὲ Λαβατέρης ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Απέθανε τὸ 1801.

ΛΑΒΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν του Λάϊον. Απολ.

ΛΑΒΒΗΣ, ἔνδοξος· οὗτος ἐσύστησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1721. ἓν κατάστημα γενικὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταιρείαν τῶν Μισισσίπη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ τὴν ἰδέαν του νὰ ἦναι ἡ πηγὴ τῶν πλέον μεγάλων θησαυρῶν, καὶ ἐτελείωσε ῥίπτων τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ πλέον μεγάλα περιπλέγματα.

ΛΑΒΕΟΝΗΣ Αντίστιος, Ρωμαῖος, εἷς τῶν συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, μετὰ τὴν μάχην τῶν Φιλιππινῶν ἐπρόσταξε ἕνα δοῦλόν του καὶ τὸν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ζῇ πλέον ἀφοῦ ἡ Ρώμη ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της. Εζη περὶ τὰ 10. Π. Χ.

ΛΑΒΕΡΙΟΣ, ιδ΄. Καβαλιέρης Ρωμαῖ-

ος, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Ητον καλὸς εἰς ποιήματα τινὰ λεγόμενα Μιμηκὰ· ἀπέθανε τὸ 41. Π. Χ.

ΛΑΒΟΡΔΟΣ Αλέξανδρος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Εζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκε περιγραφὴν τῶν περιηγήσεων τῆς Ισπανίας.

ΛΑΒΟΥΑΖΙΕΡΗΣ Αντώνιος, εἷς τῶν πλέον νεωτέρων μεγάλων χημικῶν. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1743. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ Χημικῆς, περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας. Η ἀκαταστασία τῆς Γαλλίας ἔσυρε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἐξεταστικὸν δικαστήριον τῆς ἀποστασίας, καὶ ἀπεφασίσθη εἰς θάνατον μὲ δυσαρέσκειαν ὅλης τῆς Ευρώπης τὴν 6. Απριλίου 1794. τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς ἡλικίαν 51. χρόνων.

ΛΑΒΥΝΗΤΟΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος. Ηρόδ.

ΛΑΓΚΑΣΤΕΡΟΣ Ιάμης Αγγλος, ἔνδοξος ναύαρχος. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1600. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος ὡδήγησε τὸν πρῶτον ἐμπορικὸν στόλον τῆς Αγγλίας εἰς τὰς Ανατολικὰς Ινδίας.

ΛΑΓΟΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Αῤῥιαν.

ΛΑΔΙΣΛΑΟΣ ὁ λεγόμενος Λανκελόττος, ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως. Επωνομάσθη ὁ νικητής, ἐπολέμησε μὲ τὸν Λουδοβῖκον τὸν 6. τῆς Αὐδεγαβίας πόλεως τῆς Γαλλίας· ἐκυρίευσε τὴν Ρώμην, καὶ ἔπραξεν ἀπείρους τυραννίας. Απέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1414. εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσε μία ἐρωμένη του ἀπὸ τὴν Περουγίαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

ΛΑΔΡΙΛΙΕΡΟΣ Ιωάννης, Ισπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς κατὰ τὸν χρόνον 1557. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη ἐν τῷ Μεγάλῳ Ωκεανῷ, καὶ ἔκαμε σημαντικὰς ἀνακαλύψεις. Ηρεύνησε δὲ καὶ τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Χίλης, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν πίνακα τὸ 1562.

ΛΑΕΡΗΣ Πέτρος. ζωγράφος ἔνδοξος· ἀπὸ τὴν ἀσχημότητα τοῦ σώματός του τὸν ἐπωνόμασαν Βαμβόκιον. Η κεφαλή του ἦτο πολλὰ μεγάλη, τὸ σῶμά του μικρὸν, καὶ οἱ πόδες του ἀσύμετροι. Τὸ 1680. ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΑΕΡΚΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, πατὴρ τοῦ Αλκιμέδοντος. Ομ.

ΛΑΕΡΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρκεσίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Ιθάκης· Ελαβεν εἰς γυναῖκά του τὴν Αντίκλειαν, καὶ ἐγέννησε τὸν περίφημον Οδυσσέα.

ΛΑΖΑΙΕΛΛΗΣ Ιωάννης, κάλλιστος ποιητὴς Ιταλὸς· ἀπέθανε τὸ 1684. ἀφῆκε ποίημα Σατυρικὸν, ἐπιγραφόμενον Κυκεῖδης, ἀπὸ τριακοσίους δεκατετραστίχους περὶ αἰσχρᾶς ὕλης ἐναντίον ἑνὸς συνεταίρου του, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν ζωὴν ἀπὸ γεννήσεως μέχρι θανάτου.

ΛΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ἐφοβεῖτο νὰ τεκνοποιήσῃ, διότι ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ υἱός του θέλει τὸν φονεύσει. Η γυνή του

Ιοκάςη ἐπιθυμοῦμα τέκνον, τὸν ἐμέθυσε καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Οἰδίπουν, ὅςις τῷ ὄντι τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ.

ΛΑΙΟΠΟΔΙΑΣ, εἷς τῶν ςρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκ.

ΛΑΚ-ΠΕΡΓΙΝΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Οὗτος περιῆλθε τὰς Συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν Οἴον, καὶ τοὺς περικειμένους τόπους, ἐπὶ τὰς δύω Λουϊζιάνας, καὶ τὰ παρὰ τὸν Μισούρην ποταμὸν κατοικοῦντα ἔθνη, καὶ ἐκοινολόγησε τινὰς καλὰς εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τῶν οἰκητῶν αὐτῶν. Εζη περὶ τὸ 1801. Μ. Χ.

ΛΑΚΑΪΛΗΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὸ Εὔελπες ἀκρωτήριον, ἵνα καταμετρήσῃ μίαν μοῖραν τοῦ μεσημβρινοῦ, μεθ' ὃ περιηγήθη καὶ τὰς Μασκαρωνίας νήσους, καὶ ἐξέδωκε τὰ περὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῶν, καὶ πολιτογραφίαν περὶ τῶν κατοίκων καὶ περὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, περὶ τὸ 1751. Μ. Χ.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Αθηναίων.

ΛΑΚΡΑΤΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΛΑΚΡΑΤΙΔΗΣ, πρῶτος διοικητὴς εἰς τὰς Αθήνας, καθὼς καὶ ὁ Φιλόχωρος· ἔλαβε δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του ἔγινε μεγάλη χιών, καὶ ἐπάγωσεν ὅλη ἡ γῆ, ὥςε δὲν ἐγίνετο κἀνένα προϊὸν, διὸ καὶ ὅλα τὰ ψυχρὰ τὰ ὠνόμαζαν Λακρατίδια.

ΛΑΚΡΙΝΗΣ, Φωκεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ασίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Μέγαν. Ηρόδ.

ΛΑΚΡΙΤΟΣ, σοφιςὴς, ἐκ Φασίλιδος πόλεως τῆς Ασίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

ΛΑΚΤΑΝΤΙΟΣ Φιρμιανὸς, ἀπὸ τὸ Φίρμιον τῆς Ιταλίας· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, Κικέρων ἐπονομαζόμενος· συνέγραψε διάφορα. Εζη τὸ 310. Μ.Χ.

ΛΑΚΥΔΗΣ ὁ Κυρηναῖος, περίφημος φιλόσοφος· ἔζη τὸ 250. Π. Χ.

ΛΑΛΑΝΔΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος ἀςρονόμος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Βρεσίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας τὸ 1732. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λεμονιέρ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς Αςρονομίας εἰς τὴν Κυκλοπαιδείαν· περιέγραψε τὰς ἐφημερίους κινήσεις τῶν ἀςέρων, ἀπὸ τὰ 1775. ἕως τὰ 1800. τὰ περὶ παλιῤῥοιῶν. Απέθανε τὸ 1807.

ΛΑΛΛΗΣ, Γάλλος, διοικητὴς εἰς τὴν Πουδικέρην πόλιν τῆς Ινδίας. Τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. ἐπειδὴ κατηγορήθη, ὅτι δὲν ὑπερασπίσθη τὴν πόλιν ἐκείνην ἐν καιρῷ πολέμου. Ο Βολτέρος μετά τινας χρόνους ἐδικαιολόγησε τὸν ἄνδρα λέγων, ὅτι, δὲν ἦτον ἄξιος δημοσίας ποινῆς.

ΛΑΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος καὶ φρόνιμος ςρατηγός. Εςάλη εἰς τὸν

Νικίαν καὶ Αλκιβιάδην ςρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, ὄντας εἰς τὴν Σικελίαν. Εὰν οὗτοι οἱ ςρατηγοὶ ἤκουον τὴν γνώμην τοῦ Λαμάχου, καὶ δὲν ἐκινοῦντο εἰς πόλεμον παρακαίρως, δὲν ἤθελον περιπέσει εἰς ἐκείνην τὴν ἀμηχανίαν, καὶ δοκιμάσει τὰ πικρὰ καὶ ὀλέθριά της ἀποτελέσματα, ὅσα εἰς τέλος ὑπέφεραν.

ΛΑΜΒΕΡΤΙΝΗΣ Πρόσπερος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν. Εκλέχθη Πάππας τὴν 19. Αὐγούςου τὸ 1740. καὶ ἐπωνομάσθη Μπενεδέτος ιδ'. ἔμεινεν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του Ποντίφιξ, διὰ τὰς καλὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας εἶχε καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους. Ο Βολτέρος μόλον ὅτι ἦτον ἐναντίος τοῦ ἱερατείου τῆς Ρώμης, τῷ ἀφιέρωσεν ἓν σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, Μωάμεθ, καὶ ὁ Πάππας τῷ ἔςειλε τὰς εὐχαριςήσεις του· συνεκρότησεν ἀκαδημίας, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος. Οἱ Ρωμαῖοι τῷ ἔκαμαν Σάτυραν ἐλέγχοντές τον ὡς μέγαν συγγραφέα, καὶ μικρὸν ἐπιχειρηματίαν. Απέθανε τὸ 1758.

ΛΑΜΗΣ, Ιωάννης, Ιταλὸς, φιλόσοφος, καὶ κάλλιςος ἱςορικός. Απέθανε τὸ 1770.

ΛΑΜΠΑΡΕΛΛΗΣ Φραγγίσκος, Αρχιτέκτων, καὶ πολεμιςής. Ο Πάππας Πίος ὁ δ'. τὸν ἔκαμε διοικητὴν εἰς τὴν Τσίβιταν Βέρκιαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας του. Διὰ προςαγῆς τοῦ Πάππα ἀπέρασεν εἰς τὴν Μάλταν, ἥτις ἐκλονεῖτο νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σολιμάνου τοῦ Β'. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ πανώλην τὸ 1570.

ΛΑΜΠΗΣ, ἔμπορος πλούσιος. Ερωτώμενος ποτὲ μὲ ποῖον τρόπον ἀπέκτησε τὰ πλούτη, ἀπεκρίθη, τὰ ὀλίγα μὲ πολὺν κόπον, τὰ δὲ πολλὰ μὲ ὀλίγον.

ΛΑΜΠΙΔΩ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Αρχιδάμου, καὶ μήτηρ τοῦ Αγιδος. Πλούτ.

ΛΑΜΠΟΥΝΙΑΝΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅςις μὲ τὸν Κάρλον Βισκόντην ὤμοσαν νὰ φονεύσωσι τὸν Γαλιάτσον Σφόρτσα Δοῦκα τοῦ Μιλάνου. Τὴν 26. Δεκεμβρίου 1476. ἐνῷ ἔμβαινεν ὁ Δοὺξ εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ Λαμπουνιάνης τὸν ἐφόνευσε μὲ μίαν βολὴν πιςολίου.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. Εσύνθεσε κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν ὁ πατήρ του μὲ ἐπιγραφὴν, Πλουτάρχου βιβλίων Πίναξ, τοῦ ὁποίου μέρος ἐσώθη, καὶ ἐξεδόθη πολλάκις. Εν αὐτῷ εὑρίσκομεν ἐπιγραφὰς πολλῶν μὴ σωζομένων ἱςορικῶν συγγραμμάτων, ὡς τὸν παράλληλον βίον τοῦ Επαμινώνδα, καὶ Σκηπίωνος, τοὺς βίους τοῦ Αὐγούςου, Τιβερίου, Σκηπίωνος τοῦ Αφρικανοῦ, Κλαυδίου, Νέρωνος, Ιουλίου Καίσαρος, Ηρακλέους, Ησιόδου, Πινδάρου, Αριςομένους, καὶ Αράτου.

ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΡΟΣ, διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Απολδρ.

ΛΑΝΔΗ Αἰκατερίνη, γυνὴ ἐνδοξοτάτη τοῦ ί. αἰῶνος, καὶ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Εγεννήθη εἰς τὴν Πιατσένταν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἀδελφὴ τοῦ Κόντε Αὐγουςίνου Λάνδη, καὶ γυνὴ τοῦ Κόντε Ιωάννου Τριβουλτσίνου. Εὑρίσκονται τινὰ ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων της.

ΛΑΝΔΙΝΗΣ Χριςόφορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1224. καλὸς γραμματικὸς, κατ᾽ ἐξοχὴν διὰ τὰ ὑπομνήματα καὶ διὰ τὰς σημειώσεις του εἰς τὸν Οράτιον, καὶ εἰς τὸν Δάντε.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Γέρων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος ἱςορικὸς· ἤνθει τὸν ιά αἰῶνα.

ΛΑΝΔΣΔΟΡΦΟΣ, αὐλικὸς σύμβουλος τῆς Ρωσσίας. Εζη περὶ τὸ 1800. Μ. Χ. Ητο συνοπαδὸς τοῦ Κρουζενςέρνου. Αφῆκε σημειώσεις τῶν ἀναπληρώσεων καὶ ἀνακαλύψεων τοῦ περιγείου πλοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κρουζενςέρνου. Εχρημάτισεν ἔνδοξος ἀνὴρ εἰς τὸ ἀξίωμά του διὰ τὰς καλὰς πράξεις του, καὶ ἐνδοξότερος διὰ τὰς ἐπιςήμους του ἀνακαλύψεις.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Νέος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Συνέγραψεν ἱςορίαν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τὸ 1095. ἕως τὸ 1137.

ΛΑΝΖΑΓΟΤΟΣ, Πορτογάλλος ἔνδοξος. Εζη περὶ τὸ 1447. Μ. Χ. Ανεκάλυψε πολλὰ ἄγνωςα μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν, κατ᾽ ἐξαίρεσιν τὸν ποταμὸν Σενεγάλην.

ΛΑΝΖΕΑΝΟΣ Δὸν, ἐπίσημος Ισπανός. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· περιέπλευσε δὲ καὶ τὸν Μεσημβρινὸν Ωκεανὸν καὶ ἐξέθεσε πίνακα τούτου γεωγραφικόν. Εζη δὲ κατὰ 1687. Μ.Χ.

ΛΑΝΚΙΖΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, Ιατρὸς καὶ ἀνατόμος κάλλιςος. Τὰ συγγράμματά του διὰ τὰς ἐπιδημιακὰς ἀσθενείας τῶν ζώων χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1720.

ΛΑΝΤΩΝΗΣ Ιωσὴφ, περίφημος Ιατρὸς, ὅςις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά. Απέθανε τὸ 1750.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ, Ιατρὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὸ Μιλάνον, προφέσωρ τῆς Ιατρικῆς καὶ τῆς Χειρουργίας· ἀλλὰ κατετρέχθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαςήριον καὶ ἐφυλακώθη· ὅθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1295. καὶ παρέδιδε τὴν Ιατρικὴν καὶ Χειρουργικὴν, ὅπου ἐκεῖ τότε ἦσαν ἠμελημέναι, θεωρῶν ταύτας τὰς δύω ἐπιςήμας ἀχωρίςους.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ Ιωάννης, περίφημος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Ιταλίαν. Οἱ Πάππαι Παῦλος καὶ Ουρμάνος ὁ ὄγδοος τὸν ἐπλούτισαν· ἔζησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του μὲ φιλοσοφικὸν βίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1647.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ ςρατεύματος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ομ.

ΛΑΟΔΙΚΗ, νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Απιν καὶ τὴν Νιόβην. Απολδρ.

ΛΑΟΥΡΑ ἡ Ωραία, ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος νέα, ἐγεννήθη τὴν δ'. Ιουνίου 1314. εἰς τὴν Αδωνιῶνα πόλιν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1348. Ο ποιητὴς Πετράρχης τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐγκωμιάζει εἰς διάφορα ποιήματά του.

ΛΑΠΟΣ Ιάκωβος, περίφημος ἀρχιτέκτων τοῦ ιγ'. αἰῶνος, ὅςις ἔκτισεν εἰς τὴν Ασσίνιον πόλιν τῆς Ουμβρίας, τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Φραγγίσκου, καὶ ἐγέμισε τὴν Φλωρεντίαν ἀπὸ ὡραῖα κτίρια.

ΛΑΣΕΝΙΟΣ Ρῶσσος τὸ γένος· ἔνδοξος ναύαρχος. Εζη περὶ τὸ 1735. Μ. Χ. Επλευσε διὰ τῆς ἀρκτικῆς παγωμένης θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ασίας κατὰ τὰ ἀνατολικοβόρεια μέρη, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἀγνώριςα μέρη, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντα μέρη, οἷον, περὶ τῆς θέσεως τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, ἐθίμων, γλώσσης, θρησκείας κ. τ. λ. ὅθεν καὶ ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῆς Ρωσσικῆς αὐλῆς, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως μὲ βαθμὸν, καὶ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν.

ΛΑΣΘΕΝΗΣ, Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Αμφιάρεω. Αἰσχ.

ΛΑΣΘΕΝΙΑ, περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Σπευσίππου. Αθην.

ΛΑΣΟΣ, ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ερμιόνης ἐν Αργολίδι. Εζη περὶ τὰς 68. Ολυμ.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ, Ζ. Κωνςαντῖνος Λάσκαρις.

ΛΑΤΑΝΤΣΙΟΣ Λούκιος Κέλιος, Ιταλὸς, κάλλιςος γραμματικὸς, καὶ σοφὸς εἰς τὴν ἔξω καὶ ἔσω παιδείαν· ἐπωνομάσθη ὁ δεύτερος Κικέρων. Ηνθει τὸν δ'. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΑΤΙΝΗΣ Βρουνέτος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, ἱςορικὸς καὶ φιλόσοφος ἔνδοξος. Απέθανε τὸ 1294.

ΛΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον, καὶ Λατῖνοι οἱ κάτοικοι, τὸ πρῶτον καλούμενοι Αβορίγινες.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΑΝΟΣ Λουρέντσος, σοφὸς Προφέσωρ τῆς Ιατρικῆς εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ εἰς τὴν Πίζαν. Επεσεν εἰς ἓν πηγάδιον, λέγουσι, καὶ ἐπνίγη, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ οἴκου του. Αφησε μίαν μετάφρασιν τοῦ Ιπποκράτους εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ μερικὰς θεωρίας εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Γαληνοῦ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ὁ Λάγγος, ἐπίσημος Ρῶσσος. Οὗτος ἐςάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Κίναν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη αὐτῆς. Εζη τὸ 1720. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αρβιῶ, Γάλλος τὸ γένος, ἐπίσημος περιηγητὴς κατὰ τὴν Ασίαν. Οὗτος περιῆλθε σχεδὸν ὅλην τὴν Ασίαν ἀκριβῶς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς· ἀφῆκε καὶ σύγγραμ-

μα, δι' οὗ ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὸ διάφορον ἐπ' αὐτὴν κλίμα, ἀναφέρει περὶ τῶν διαφόρων προϊόντων αὐτῆς, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων, γλώσσης, θρησκείας καὶ ἠθῶν. Εζη δὲ περὶ τὸ 1653. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αγγλος. Ζ. Καΐμιος Λαυρέντιος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Κὰρ Αγγλος. Εζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ ἀςρονόμος. Η περιγραφὴ αὐτοῦ περὶ τοῦ Ινδικοῦ πελάγους καὶ τῶν παραθαλασσίων αὐτοῦ τόπων, εἶναι ἐπίσης ὠφελιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς ναύτας καὶ εἰς τοὺς γεωγράφους. Τὴν ὕλην δὲ ταύτης συνήθροισεν ὁ συγγραφεὺς, ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Αγγλοϊνδικῆς εταιρίας.

ΛΑΧΑΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Λαχαρίου, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ηρακλέωνος τοῦ σοφιςοῦ, καὶ διδάσκαλος πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐςεφίου, Νικολάου, καὶ Ασερίου. Εζη ἐπὶ Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων· ἔγραψε περὶ κόμματος, καὶ περιόδου, καὶ τὴν ἱςορίαν τῶν φιλοσόφων Κορνούτων, καὶ ἐκλογὰς Ρητορικὰς κατὰ ςοιχεῖον.

ΛΑΧΗΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ςρατηγῶν τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

ΛΕΑΙΝΑ, ἑταίρα τις ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ Αριςογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν βασάνῳ, ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ιππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιςράτου. Παυσ.

ΛΕΒΑΣΕΒ Ρῶσσος, ἄριςος συγγραφεὺς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Εζη τὸ 1752 Μ. Χ. Εξέδωκε μίαν ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ φυσικῆς καὶ Γεωγραφίας, δι' ἧς καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Εςάθη προσέτι καὶ ἐξαίσιος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς πολλῶν τόπων ἐν τῷ Ωκεανῷ, ἐξεπλήρωσε καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Αλεόντων νήσων.

ΛΕΒΕΣΙΟΣ Αρκτοαμερικανὸς ναύαρχος. Εζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα. Αἱ κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἀνακαλυπτικαὶ παρηγήσεις του ἐςάθησαν λίαν ἐπωφελέςατοι εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Οὗτος περιηγούμενος 5. χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν Κολουμβίαν, πολλοὺς ἄλλους ἀγνώςους ποταμοὺς, λίμνας, ὄρη καὶ ἔθνη, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Μεγάλου Ωκεανοῦ.

ΛΕΒΗΣ Αρκτοαμερικανὸς φυσικός. Εζη τὸ 1790. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πάντα τὰ μέρη τῆς δυτικοβορείου Αμερικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἕως τότε ἄγνωςα· ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μετὰ τῶν συνοπαδῶν αὐτοῦ Πίκου καὶ Κλάρκου, μέχρι τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ. Διὰ τῆς ἀνακαλυπτικῆς περιηγήσεως τούτων ἐπλουτίσθη μεγάλως ἡ Φυσικὴ, Βοτανικὴ, καὶ ἡ Γεωγραφία· Περιέγραψε λεπτομερῶς περὶ τῶν βοτάνων τῶν εὑρισκομένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης ταύτης Ηπείρου, καὶ περὶ τῆς ἐνεργείας τούτων. Περιέγραψε φυσικῶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα.

ΛΕΒΛΟΝΔΟΣ Γάλλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐξέδωκε Γεωγραφίαν τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐντελῆ γεωγραφικὸν πίνακα. Εζη τὸ 1795. Μ. Χ.

ΛΕΓΑΤΟΣ Παππικὸς Μεζοβάρβης. Εζη τὸ 1720. Μ. Χ. Εχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ φυσιολόγος. Περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ εἰς τὸ Πεκίνον, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ἔδωκε γενικὴν περίληψιν, περὶ τῶν προϊόντων, κλίματος, ἔθνους καὶ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν.

ΛΕΪΒΝΙΖΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ μέγας φιλόσοφος, εἷς τῶν μεγάλων νόων τοῦ αἰῶνός του. Απέθανε τὸ 1716. καὶ ἀφῆκεν ἄπειρα συγγράμματα.

ΛΕΙΩΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Οδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τρῳάδος. Ομ.

ΛΕΙΩΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίσβα, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΛΕΚΑΠΗΝΟΣ Γεώργιος, γραμματικὸς περίφημος, ἤνθει περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος. Συνέγραψε λεξικὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐξεδόθη μέρος ἐν τοῖς Ελληνικοῖς ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισῶνος, καὶ μέρος ἐν ταῖς Μοσχοβϊκαῖς συλλογαῖς τοῦ Ματθαίου.

ΛΕΚΟΚΚΟΣ, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Οὗτος ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Βεσφαλίας. Εζη δὲ περὶ τὸν 17. αἰῶνα.

ΛΕΛΕΞ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 1800. Π. Χ. Οὗτος ἄφησεν ἕνδεκα διαδόχους, ὁ ἔσχατος ὠνομάζετο Τισαμένης, τὸν ὁποῖον ἐδίωξαν οἱ Ηρακλεῖδαι, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθεὺς. Οθεν καὶ διπλῆ γενεὰ ἐκεῖ ἐβασίλευεν. Απὸ τοῦ Προκλέους στὴν γενεὰν κατάγεται ὁ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης.

ΛΕΝΖΟΥΟΛΗΣ Ροδρίγος, πλέον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα Αλεξάνδρου τοῦ ἕκτου, ἦτον ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ισπανίαν ὅταν ἐκλέχθη Πάππας· πρὶν δὲ νὰ γίνῃ ἔκαμε πέντε παιδία μὲ τὴν Βανοτσίαν γυναῖκα τοῦ Δομενίκου Αρριμάνου ἀπὸ τὴν Ρώμην, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καταδικάζεται πάντοτε ὡς ἄτιμος.

ΛΕΟΔΑΜΑΣ, Θάσιος, Θάσος δὲ νῆσος τῆς Θράκης.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην γενναῖος εἰς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις, καὶ περίφημος εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, Αρχιτεκτονικὴν, Ποιητικὴν, Μαθηματικὴν, Μηχανικὴν, καὶ Υδρολογίαν. Αἱ πλέον ὡραῖαι εἰκόνες, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐζωγράφησεν εὑρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εφθονεῖτο ἀπὸ διαφόρους, διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὰ Παρίσια. Ο Βασιλεὺς Φραγγῖσκος ὁ πρῶτος τὸν ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ 520. καὶ τὸν ἐπεσκέφθη ἀσθε-

γοῦντα· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως.

ΛΕΟΝΑΓΔΟΣ Βαουβόλφ, Γερμανὸς τὸ γένος. Εχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἄριςος. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ασίαν, καὶ ἠρεύνησεν ἀκριβῶς πάντα τὰ ἐπ᾽ αὐτὴν μέρη· ὅθεν ἐξέδωκε γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ περιέγραψεν ἀκολούθως πάντα τὰ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη μὲ ἀκρίβειαν, οἷον, περὶ τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. λ. προσέτι περὶ τῶν διαφόρων κατοίκων ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν, καὶ ἐν συντόμῳ μᾶς ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν ὅλης τῆς Ασίας.

ΛΕΟΝΙΚΕΝΟΣ Νικόλαος, ἰατρὸς περίφημος, Ιταλὸς, ἐδίδασκε τὴν Ιατρικὴν εἰς τὴν Φερῤαρίαν ὑπὲρ τοὺς 50. χρόνους· δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ιατρικὴν εἰς ἐπίσκεψιν ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐρωτώμενος ἀπεκρίθη, ὅτι, ὠφελεῖ περισσότερον τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν διδασκαλίαν, παρὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν, καθότι μὲ τὸ πρῶτον ἀποκαθιςᾷ ἰατρούς· ἀπέθανε δὲ τὸ 1544. εἰς ἡλικίαν 96. χρόνων. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΛΕΟΝΝΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐταίου, εἷς τῶν ςρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἕως τοῦ Ελλησπόντου· ὕςερον δὲ βοηθήσας τὸν Αντίπατρον εἰς τὸν κατὰ τῶν Ελλήνων πόλεμον, καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν ςράτευμα, ἐνικήθη ὑπ᾽ αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Αῤῥιαν.

ΛΕΟΝΤΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Ελένης, ἐκςρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἐκ Θεσσαλίας μὲ 40. πλοῖα. Ομ.

ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, ςρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΛΕΟΝΤΙΟΝΗ, περίφημος ἑταίρα ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Επικούρου, ὕςερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις, λέγεται, ὅτι συνέγραψεν εἰς Αττικὴν διάλεκτον μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράςου. Αθή.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, Βυζάντιος σχολαςικός. Εζη τὸ 600. Μ. Χ. Συνέγραψε βιβλίον περὶ αἱρέσεων εἰς δέκα πράξεις· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1578.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀςρονόμος, Ελλην, πατὴρ τῆς ὡραίας Αθηναΐδος, ἢ, Εὐδοκίας, συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψε περὶ σφαίρας τὸ 400.

ΛΕΟΥΝΚΛΑΒΙΟΣ Ιωάννης, Ιταλός· περιῆλθεν διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης· ἐλθὼν καὶ εἰς Κωνςαντινούπολιν συνέγραψε μίαν περίφημον Οθωμανικὴν ἱςορίαν. Απέθανε τὸ 1595.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Βοὺχ Γερμανὸς τὸ γένος. Εζη τὸ 1806. Μ. Χ. Αἱ περιηγή-

σεις αὐτοῦ διὰ τῆς Λαπωνίας καὶ Νορβεγίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, ὑπάρχουσι λίαν ἀξιόλογοι, διὰ τὴν ὀρυκτολογικὴν γεωγνωσίαν τῶν τόπων. Περιέχουσι δὲ καὶ πολλὰς περιέργους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, Ἐθνογραφίας καὶ τεχνολογίας αὐτῶν. Συνέγραψε δὲ καὶ σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του Γερμανιστὶ, τὸ ὁποῖον εἶναι μέχρι τοῦ νῦν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΛΕΠΤΙΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ῥητορικὸν λόγον. Δημ.

ΛΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Περιῆλθε πολλὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη εἰς τὴν πλουσίαν Βραζιλίαν, καὶ ἐξέδωκε τὰς ἀνακαλυπτικὰς αὐτοῦ γνώσεις εἰς φῶς. Ἔζη περὶ τὸν 16. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΕΣΧΗΣ Λέσβιος, συγγραφεὺς τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος.

ΛΕΣΧΙΔΗΣ, ποιητὴς ἄριστος, ὅστις συνεστράτευσε μὲ τὸν Εὐμενῆ βασιλέα, ὁμοῦ καὶ ὁ Πυθώας ὁ συγγραφεὺς, καὶ Μαίνανδρος ὁ Ἰατρός.

ΛΕΤΗΣ Γρηγόριος, σοφὸς ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον. Περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Λονδῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1682.

ΛΕΤΟΣ Ἰούλιος Πομπόνιος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ἀρχαιολόγος. Συνέστησε μίαν ἀκαδημίαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸ πρῶτον ταμεῖον τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ῥωμαίων· Λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς ἑνὸς Πρίγγιπος τοῦ Σαλέρνου· ἐγεννήθη τὸ 1428.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλυζίου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, Ἐλεάτης. Οὗτος ἤκουσε τὸν Ζήνωνα, ὅστις λέγει ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἄπειρα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μὲν, ὅτι εἶναι πλήρη, τὰ δὲ κενὰ, καὶ ὅτι εἰς τὸ πᾶν εὑρίσκονται ἄπειροι κόσμοι, καὶ ἄλλα διάφορα, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΕΥΚΩΝ, ποιητής· συνέγραψε δράματα, Ὄνος, Ἀσκοφόρες, Φράτορες.

ΛΕΧΗΣ, Σβεκὸς τὸ γένος, ἔνδοξος φυσιολόγος, μαθητὴς τοῦ περιβοήτου Σβεκοῦ Κάρλου Λιναίου. Ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἔπεισεν πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτίσωσι τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, ὅπου καὶ ἔγινε αἰτία διὰ τούτου νὰ ὠφεληθῇ μεγάλως καὶ ἡ Γεωγραφία. Εἷς δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Λέχης, ὅστις ἀκούσας τὰς συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου του, ἐξεκίνησε καὶ ἠρεύνησε φυσικῶς, ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑπερβορείους τόπους, συνοδευμένος παρὰ τῶν Ἰωάννου Κάρλου, Φαλκὸν, Σολανδέρου, Φαβρικίου τοῦ Ὀττὸς καὶ ἄλλων, οἵτινες ἔκαμον ὠφελιμωτάτας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Φυσιολογίαν, Βοτανικὴν, Μεταλλουργικὴν, Βιογραφίαν, Γεωγραφί-

αν καὶ Αστρονομίαν, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀφῆκαν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον. Εζη δὲ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΕΩΓΟΡΑΣ, πατὴρ τοῦ Αθηναίου ῥήτορος Ανδοκίδου. Θουκ.

ΛΕΩΚΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Αργους. Ηρόδ.

ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΛΕΩΝ, Βυζάντιος, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· κατεδικάσθη μὲ ἄγνωςον αἰτίαν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· τὸν ἐσυμβούλευον τινὲς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλ' αὐτὸς παρουσιασθεὶς εἰς μίαν γενικὴν σύνοδον εἶπεν, ὅτι θέλει κάλλιον νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτοὺς, παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ νὰ πολεμήσῃ πατριώτας του. Λέγεται δὲ, ὅτι ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος ἡτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Λέων μαθὼν τοῦτο ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ παρουσιασθεὶς τὸν εἶπεν, διατὶ ἑτοιμάζεσαι νὰ κινήσῃς πόλεμον καθ' ἡμῶν; ἐπειδὴ ἡ πατρίς σου, τῷ ἀπεκρίθη, εἶναι ἡ ὡραιοτέρα τῶν ἄλλων πόλεων, καὶ τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἑπομένως θέλω νὰ τὴν ἐξουσιάσω. Τότε ὁ Λέων πρὸς ἀπόκρισιν τὸν λέγει, βασιλεῦ, νομίζω ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐρωμένας δὲν ὑπάγουν εἰς τὰν αὐλάς των μὲ γυμνὰς σπάθας· ὁ Φίλιππος ἤρεσε τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ μεταμεληθεὶς ἔπαυσε τὰς ἑτοιμασίας του.

ΛΕΩΝ, ὁ γραμματικὸς, ὁ καὶ Κὰρ ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τὴν μικρὰν Ασίαν. Συνέγραψε χρονικὴν ἱςορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνςαντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 813. μέχρι τοῦ 949. ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Αρμενίου, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1655. καὶ εἰς Βενετίαν τὸ 1729.

ΛΕΩΝ, ἐπίσκοπος Ρώμης. Εζη τὸ 461. Μ. Χ. ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ τρίτου. Συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαςικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ τινας ἐπιςολὰς εἰς τὸ Ελληνικὸν πρὸς Φλαβιανὸν κατὰ τοῦ Ευτυχοῦς, πρὸς Παλχερίαν Αὐγούςαν, πρὸς τοὺς ἐν Κωνςαντινουπόλει Αρχιμανδρίτας, καὶ λαϊκούς. Εξεδόθη ἐν Αμβούργῳ τὸ 1614. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ευρικρατίδους. Ερωτώμενος ποτὲ, ποῦ δύναταί τις νὰ ζήσῃ εὐχαριςημένος; ἀπεκρίθη, εἰς μίαν πολιτείαν, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται ἔχουν ἴσην κατάστασιν, διότι ἕπεται, εἶπεν, νὰ ἦναι ἄρχων τῆς τοιαύτης πολιτείας ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ἡ δικαιοσύνη.

ΛΕΩΝ Πόντης, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Εζη τὸ 1512. Μ.Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν Φλωρίδα.

ΛΕΩΝ Ιωάννης Αφρικανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸ 1510 Μ.Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Αρκτικὴν Αφρικὴν,

τῆς ὁποίας καὶ κατέςρωσε Γεωγραφικὸν χάρτην τὸ 1527.

ΛΕΩΝ ὁ Μέγας. Εγεννήθη εἰς τὴν Τοσκάνην, ἔγινε διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ γ'. εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 440. Οὗτος ὁ Ποντίφιξ ἐπαινεῖται μεγάλως διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον διώκησε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἐπωνομάσθη Μέγας διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διότι ἐφύλαξε τὸν λαόν του ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Αττίλα. Απέθανε τὸ 461.

ΛΕΩΝ ὁ δ'. Εγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔνδοξος Ποντίφιξ. Οταν οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελίαν, οὗτος κατεδίωξε τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κτίσωσι τὰ τείχη τοῦ ναοῦ Βατικάνου.

ΛΕΩΝ ὁ Αρμένιος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του τὸ 820. τὸν ἐφόνευσαν τὴν παραμονὴν τῶν Χρισοῦ Γεννῶν, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ Μικέλης ὁ Βάλδης. Οὗτος καταδικασθεὶς ὡς ἀποςάτης ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καῇ ζωντανὸς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Θεοδοσία ἐμεσίτευσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις μετὰ τὰς ἑορτὰς, τὴν δὲ ἀκόλουθον νύκτα ἐφόνευσαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐλευθερώσαντες τὸν Μικέλην τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον.

ΛΕΩΝ Φλάβιος, Αὐτοκράτωρ τῆς Ανατολῆς. Τὸ 468. ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Αφρικὴν, καὶ μὲ μέγα πλῆθος πλοίων ἐξέπλευσε, ἐδαπάνησε, λέγουν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐκςρατείαν σαράντα ἑπτὰ λύτρας χρυσίου. Αὕτη ἡ πολυδάπανος ἐκςρατεία ἔλαβε κακὸν τέλος, διὰ τὴν κακὴν ὁδηγίαν καὶ ἀναξιότητα τοῦ Βασιλίσκου. Ο Κεδρινὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀληθεύει τὸ γνωμικὸν, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἕνα ςράτευμα ἐλάφων διοικούμενον ἀπὸ ἕνα λέοντα, παρὰ ἕνα ςράτευμα λεόντων διοικούμενον ἀπὸ μίαν ἔλαφον.

ΛΕΩΝ ι. Ιωάννης Μέδιτσι. Εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων ἔγινε Καρδινάλης, καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Ραβένης ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1513. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ρώμης, ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Απέθανε τὸ 1540. εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΛΕΩΝ ὁ Ισαυρος, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνςαντινουπόλεως, ὅςις ἐςάθη ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομάχων· μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας κατέκοψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσαυρωμένου Χρισοῦ, ἥτις ἐςέκετο εἰς τὴν θύραν τῆς ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν, καὶ διὰ προςαγῆς του κατέκαυσαν ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν Εκκλησιῶν. Απέθανε τὸ 741.

ΛΕΩΝ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς Ραβῖνος τοῦ ζ'. αἰῶνος, ὅςις ἄφησε μίαν ἱςορίαν τῆς Εβραϊκῆς ἱεροπραξίας, καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Εβραίων. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1649.

ΛΕΩΝ Ιωάννης, περίφημος Γεωγράφος ἀπὸ τὴν Ισπανίαν τὸ 1492. Οἱ Ισπανοὶ εἶχαν κυριεύσει τὴν Αφρικὴν, αὐτὸς δὲ περιφερόμενος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ πειράτας καὶ ἐ-

φέρθη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔγινε Χριςιανός. Περίφημον εἶναι τὸ σύγγραμμά του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὴν Αφρικὴν εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Ιταλικὴν διάλεκτον. Απέθανε τὸ 1526.

ΛΕΩΝ Πιλάτος, μοναχὸς τῆς Καλαβρίας. Λέγουσιν ὅτι ἐςάθη ὁ πρῶτος ὅςις ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Ιταλίαν· ἐδίδαξε καὶ τὸν Πετράρχην καὶ τὸν Βοκάτιον. Υπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ ἐσύναξε πολλὰ χειρόγραφα, ἐπιςρέφων δὲ εἰς τὴν Ιταλίαν εἰς τὸν Αδριατικὸν κόλπον, κατεκάη ἀπὸ κεραυνόν.

ΛΕΩΝ ἕκτος ὁ ἐπικληθεὶς Σοφός. Ητον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, καὶ διάδοχος, αὐτοῦ τὸ 889. Μ. Χ. Εἶχε διδάσκαλον τὸν πολυμαθῆ Φώτιον, καὶ ὡς ἀγχίνους μὲ τὰς διδασκαλίας τοιούτου διδασκάλου ἔλαβε τοῦτο τὸ ἐπώνυμον. Οὗτος ἐτελείωσε τὴν συλλογὴν τοῦ πατρός του περὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ υἱός του Κωνςαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐπεδιώρθωσε. Τὸ σύγγραμμά του εἶναι αὕτη ἡ ἑξάβιβλος ἢ ἑξηκοντάβιβλος καλλουμένη τῶν Διατάξεων. β΄. Τῶν ἐν πολέμοις τακτικῶν σύντομος παράδοσις. γ΄. Ομιλίαι 16. δ΄. Επιςολὴ πρὸς Ομαρον ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. ε. ςίχοι Ιαμβικοὶ καὶ καρκίνοι 27. θ΄. Διάταξις περὶ τῆς τάξεως τοῦ ἐκκλησιαςικοῦ θρόνου. ζ΄. Χρησμοὶ 16. η΄. Υμνοι τινὲς ἐκκλησιαςικοί. Τὰ περὶ τῶν διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. Τὰ δὲ τακτικὰ ἐν Λουγδούνῳ τὸ 1612. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Φαβρικίου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Απέθανε τὸ 911.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους. Εδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα μὲ τὴν ἡρωϊκὴν καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατεπολέμησεν εἰς τὰς Θερμοπύλας μὲ 300. Σπαρτιάτας τοὺς Πέρσας τὸ 480. Π. Χ. Η σύζυγός του ἀναχωροῦντα τὸν ἠρώτησε τί παραγγελίαν τὴν ἄφινε, " ἐὰν ἀποθάνω, τὴν ἀπεκρίθη, νὰ ὑπανδρευθῇς μὲ ἄνδρα ἀνδρεῖον διὰ νὰ κάμῃς τέκνα νὰ μὲ ὁμοιάζωσι.,, Φθάνων δὲ εἰς τὰς Θερμοπύλας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν ἐχθρικῶν ςρατευμάτων εἰς τὴν Ελλάδα, εἶπεν εἰς τοὺς ςρατιώτας του. " Οἱ βάρβαροι εἶναι πλησίονμας, ἢ πρέπει νὰ τοὺς νικήσωμεν, ἢ νικῶντες νὰ ἀποθάνωμεν.,, Εἷς τῶν ςρατιωτῶν ἐπειδὴ τὸν εἶπεν ὅτι τὸ ςράτευμα τῶν Περσῶν εἶναι τόσον πλῆθος, ὥςε μὲ τὰς σαΐτας των σκοτίζουν τὸν ἥλιον. " τόσον καλήτερα ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας, ἡμεῖς λοιπὸν θέλομεν πολεμήσει ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν βελῶν των.,, Ο βασιλεὺς Ξέρξης τὸν ἐμύνησε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ ςράτευμά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μονάρχην τῆς Ελλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ἡρωϊκῶς τὸν ἀπεκρίθη, κάλλιον νὰ ἀποθάνω βοηθῶν τὴν πατρίδαμου, παρὰ νὰ ζῶ βασιλεὺς ὑπὸ τοὺς βαρβάρους.,, Μετὰ ταῦτα, ἔςειλε κήρυκα ὁ Ξέρξης ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὸ ςενὸν πέραμα τῶν Θερμοπυλῶν, προςάζων αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα.

"ἐλθὲ καὶ λάβε,, ἀπεκρίθη, μὲ λακωνικὴν συντομίαν, ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης. Δύω ἡμέρας ἠγωνίζοντο οἱ Πέρσαι νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἐκεῖθεν, ἀλλ' εἰς μάτην, κατεσφάγησαν πάμπολλοι, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι τίποτε. Τέλος ὅμως τοὺς ἐδείχθη κρυμμένος τις δρόμος, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ςενώματος ἔγινε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ο Λεωνίδας, προβλέπων ὅτι, ὅσοι ἔμεναν ἤθελον ἀφανισθῆν, ἀπέςειλε τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ μικροῦ του ςρατεύματος, καὶ ἐςάθη ὁμοῦ μὲ 300. Σπαρτιάτας ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὴν τιμὴν καὶ δούλευσιν τῆς πατρίδος του. Οἱ γενναῖοι οὗτοι Σπαρτιάται ἔπεσαν κατεπάνω τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔσφαζαν ἑωσοῦ κατεκόπησαν ὅλοι. Δύο μόνον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔτυχαν νὰ λείπωσιν, ἐπέζησαν μετὰ τὴν μάχην. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἠγέρθη μνημεῖον φέρον τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν. " Ω ξένε! εἰπὲ εἰς τοὺς Λακεδεμονίους ὅτι κείμεθα ἐδῶ, ὑπακούοντες εἰς τοὺς ἐκείνων νόμους,,.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Αλεξανδρεύς, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη ἐπὶ Νέρωνος τὸ 80. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χριςοφόρου Μεϊνεκίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1791.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Ταραντῖνος, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη τὸ 270. Π. Χ. Τὰ ἐπιγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ μετὰ τοῦ Λεωνίδου τοῦ Αλεξάνδρέως.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ, Αλεξανδρινός, Ιατρός, ζήσας μετὰ τὸν Γαληνόν, καὶ συγγράψας ἰατρικὰς θεωρίας, καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν. Αετ.

ΛΕΩΠΡΕΠΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμ. Προδ.

ΛΕΩΣΘΕΝΗΣ, ςρατηγὸς Αθηναῖος, ὅςις ἐςράτευσε κατὰ τοῦ Αντιπάτρου τὸ 329. Π. Χ. καὶ πληγωθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ λίθον ἀπέθανε.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅςτις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα, καὶ ςρατηγικὴν ἐμπειρίαν, κατακαύσας τὰ πλοῖα τῶν Περσῶν καὶ ἐξολοθρεύσας ὁλότελα τὸ Περσικὸν ςράτευμα. Απέθανεν εἰς τὴν Τεγέαν, βασιλεύσας τὸ 451. Π. Χ.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Αγιδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑποπτευόμενοι ὡς νόθον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλ' ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αγιδος, τὸν Μέγαν Αγησίλαον. Ξενοφ.

ΛΕΩΧΑΡΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, Αθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102. Ολυμπ.

ΛΗΣΒΟΝΑΞ ὁ ῥήτωρ, ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τιβερίου Καίσαρος τὸ 57. Μ. Χ. Συνέγραψε 16. λόγους πολιτικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον σώζονται, ἐκδ. εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ελλήνων πολιτικῶν ῥητόρων.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ, τῶν σοφιςῶν ὁ περιφημότατος, ἐγεννήθη ἀπὸ γένος ἐπίσημον

εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τὸ 314. Μ. Χ. Ἀφιερώθη διόλου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων· καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου διατρίψας 4. χρόνους, ἀπῆλθεν εἰς Κωνςαντινούπολιν, ὅπου ἄρχισε νὰ γίνεται ἔνδοξος διὰ τὴν ῥητορικήν του καὶ νὰ εὐφημῆται παρὰ πάντων. Ἀλλ᾽ ἀπὸ ζηλοτυπίαν τοῦ σοφιςοῦ Βεραρχίου συκοφαντιθεὶς ὡς μάγος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, πάλιν διὰ τῆς ῥητορικῆς του ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ὥςε καὶ ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως· λαβὼν δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 354. ὅπου καὶ διέμεινεν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Σώζονται πολλὰ τῶν συγγραμμάτων του· τὸ ὕφος του δὲν εἶναι τόσον γλαφυρὸν, διότι εἶναι καλλωπισμένον ὑπὲρ τὸ δέον μὲ τὴν ῥητορικὴν καλλιέπειαν, θεωροῦνται ὅμως τὰ συγγράμματά του ὡς κανὼν, καὶ ςάθμη τῆς φράσεως τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα εἶναι α. Προγυμνάσματα. β΄. Μελέται. γ. Λόγοι. δ. Ἐπιςολαί. Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φεδερίκου Μορέλλου ἐν Παρισίοις τὸ 1606. τὰ Προγυμνάσματα μετὰ σημειώσεων, καὶ τὰ λοιπὰ παρ᾽ ἄλλων, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ. Βιβλ. β. φύλ. 120.

ΛΙΒΕΡΑΛΟΣ, Ἀντώνιος. Ζ. Ἀντώνιος Λιβεράλος.

ΛΙΒΙΟΣ Ἀνδρόνικος Ἕλλην. Ἔζη τὸ 290. Π. Χ. ποιητὴς τραγικὸς ἀρχαιότατος. Οὗτος πρῶτος ἔδωκε μορφὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ῥωμαίων. Συνέγραψε Λατινιςὶ πολλὰς τραγῳδίας, τῶν ὁποίων λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδ. εἰς τὸ σῶμα τῶν παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Ματταίρου.

ΛΙΒΙΟΣ Μάρκος. Ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν Ἀδρουβάλην τὸν παρεκίνουν νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ὅσοι ἔφευγον, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀςείως ἀπεκρίθη, ἂς ἀφήσωμεν καὶ μερικοὺς διὰ νὰ φέρωσι τὴν εἴδησιν ὅτι τοὺς ἐνικήσαμεν

ΛΙΓΟΥΡΙΑΣ Ἕλλην ἔζη τὸ 804. Π. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἔπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Κράσιος Πούβλιος, λαμπρὸς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κράσσων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἐςάθησαν ὕπατοι κατὰ καιρούς. Ἀνέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀξίωμα τοῦ Ποντίφικος τὸ 131. Π. Χ. Ἔπειτα δὲ παραιτηθεὶς ἀπ᾽ αὐτὸ, ἔλαβε τὴν ςρατηγίαν, καὶ διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῆς ςρατιᾶς κατὰ τοῦ Ἀρισονίκου, νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν μεγάλην μάχην ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Θρακῶν μισθοφόρων τοῦ Ἀρισονίκου· εἶτα παροξύνας εἰς ὀργὴν τὸν ςρατιώτην ὅςις τὸν συνέλαβε, ἐφονεύθη παρ᾽ αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Σμύρνην.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Κράσσος, Μάρκος, κατ᾽ ἀρχὰς ὑπηρέτης, μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε πλουσιώτατος, ἡ δὲ καταγραφὴ τῆς καταςάσεως του ἔφθασεν εἰς 7700. τάλαντα. Ὁ φόβος τοῦ Κίνα καὶ τοῦ Μαρίου τὸν ἐβίασε νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἱσπανί-

αν, ὅπου ἦτον κεκρυμμένος ὀκτὼ μῆνας, εἰς ἓν σπήλαιον, ἐπανελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὴν Ρώμην, ἔγινε Πραιτωρ κατὰ τὸ 71. Π. Χ. Ενίκησε τὸν ςρατηγὸν τῶν ἀποςατῶν Δίλαν Σπάρτακον· τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Πομπηΐου, ἔπειτα δὲ καὶ Κήνσωρ. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ μέρος του τὴν Συρίαν καὶ διαβὰς διὰ τῆς Ιουδαίας ἐσύλησε τὸν ναὸν τῆς Ιερουσαλὴμ· ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἠφανίσθη κατὰ κράτος τὸ ςράτευμά του ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ ςρατηγοῦ τῶν ἐχθρῶν Σουρένα· Τέλος προσκαλεσθεὶς ὁ Κράσσος παρὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς συνομιλίαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐφονεύθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας τὸ 53. Π. Χ. Καὶ ἐςάλη ἡ κεφαλή του εἰς τὸν Οροὺτην τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Φλάβιος Βαλεριανὸς, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς ἑνὸς χωρικοῦ τῆς Πογδανίας, ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα. Ο Μαξιμιανὸς Γαλλέριος συςρατιώτης του ὑπεραγαπῶν αὐτὸν τὸν ἔκαμε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του τὸ 307. Μ. Χ. εἰς ἓν μέρος τῆς Σερβίας καὶ μέρος τῆς Βαρβαρίας, καὶ ὁ Κωνςαντῖνος ὁ Μέγας βλέπων τὴν δραςηριότητά του ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του Κωνςαντίαν εἰς γυναῖκα τὸ 313, καθ' ὃν καιρὸν ἐνίκησε καὶ τὸν Μαξιμῖνον, ὁπόταν τὸν ἐβίασε νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι. Αλλ' αὐτὸς φθονῶν τὸν Κωνςαντῖνον, ἤρχισε νὰ διώκῃ τοὺς Χριςιανοὺς, ὅθεν θυμωθεὶς ὁ Κωνςαντῖνος ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐσυμβιβάσθη λαβὼν τὴν Ιλλυρίαν καὶ τὴν Ελλάδα. Απέθανεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ 324.

ΛΙΝΑΪΟΣ Ζ. Κάρλος Λιναῖος.

ΛΙΝΝΕΟΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σβεκίαν, τὸ 1707. Καὶ ἀπέθανε τὸ 1776. Εςάθη περίφημος φυσικὸς καὶ βατανικὸς, οὗτος ἐξέδωκεν ἓν νέον σύςημα τῆς βοτανικῆς.

ΑΪΝΟΣ Χαλκιδεὺς, υἱὸς Απολλωνίου. Λέγουσιν ὅτι οὗτος πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὰ γράμματα εἰς τοὺς Ελληνας, καὶ ὅτι ἔγινε διδάσκαλος τῶν γραμμάτων εἰς τὸν Ηρακλέα, καὶ ὁδηγὸς πρῶτος τῆς Λυρικῆς. Ζ. Κάδμος.

ΑΪΝΟΣ, ἕτερος ποιητὴς, Θηβαῖος.

ΛΙΟΤΒΝΑΝΤΟΣ Αδὰμ Λαξμάνος, ἔνδοξος ναυτικὸς Ρῶσσος. Οὗτος ἐςάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ιαπονίαν, εἰς σύςασιν ἐμπορικῆς κοινωνίας μεταξὺ τοῦ βασιλείου τούτου καὶ τῆς Ρωσσίας. Αλλὰ καθ' ὁδὸν ἔκαμε πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ὅπου καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐνταυτῷ ἀπεθανατίσθη. Εζη περὶ τὸ 1790. Μ. Χ.

ΛΙΟΥΤΟΣ, ἔνδοξος συγγραφεὺς, καὶ Ιατρὸς ἄριςος, ὀπαδὸς τοῦ Θεοφίλου Βονέτου. Εζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Αφῆκε σύγγραμμα καὶ αὐτὸς ἐπιγραφόμενον Πρακτικὴ Ανατομή. Εἰς αὐτὸ συνήγαγε καὶ συνέταξεν ὅλας τὰς Ανατομικὰς παρατηρήσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ Ιατρῶν ἀνατόμων, καὶ τὰς ἰδικάς του. Η διὰ τῆς Ανατομῆς γεννηθεῖσα ἐξέτασις τῶν νοσοποιῶν αἰτιῶν, ἔδωκε

μέγα φῶς εἰς τὴν Παθολογίαν. Τὴν σήμερον ἡ Παθολογία δὲν ἐπιςηρίζεται εἰς τὴν θεωρίαν μόνων τῶν κακοχυμιῶν, καὶ τῆς πλησμονῆς ἢ ἐλαττώσεως τῶν χυμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πράγματα αἰσθητὰ καὶ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν· δὶ αὐτῆς τῆς Ανατομικῆς ἐξετάσεως ἔφθασαν οἱ Ιατροὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς αἰτίας πολλῶν παθῶν, καὶ κατ᾽ ἐξαίρεσιν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ὀργανικῆς βλάβης τῶν σπλάγχνων.

ΛΙΠΠΗΣ Λορέντσος, ζωγράφος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος. Εγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1606. καὶ ἀπέθανε τὸ 1664, Αφῆκε διάφορα συγγράμματα καὶ εἰς τὰς δύω τέχνας.

ΛΙΣΛΙΟΣ ἀςρονόμος. Ζ. Κρουέρος Λίσλιος.

ΛΙΦΛΑΝΔΟΣ Βενιαμὶν Βεργμάνος, ἔνδοξος ἀςρονόμος καὶ γεωγράφος. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἀφῆκε μίαν περιγραφὴν τῶν νομάδων Καλμούκων, ἥτις ἐξηγεῖ καλῶς τὰ περὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

ΛΙΧΤΕΝΣΤΕΪΝ Ερρίκος Δόκτωρ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριςος περιηγητής· Οὗτος περιῆλθεν ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Μεσημβρινῆς Αφρικῆς, καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Αφῆκε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς μεσημβρινῆς Αφρικῆς τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τοπων.

ΛΙΧΤΗΝΣΤΕΡΝΟΣ Γερμανὸς, ἄριςος γεωγράφος. Οὗτος διώρθωσε καὶ ἐξέθεσε πολλοὺς γενικοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, διὰ τῶν ἀρίςων αὐτοῦ βοηθημάτων. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιςημονικοτάτην Γεωγραφίαν, περιγράφουσα ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ γνωςὰ μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΙΨΚΗΣ Γερμανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ἀσκήσεις διώρθωσε τὴν Μαθηματικὴν τῶν πινάκων τῆς Γεωγραφίας ἀκρίβειαν, καὶ ἐσύςησε δὶ ἐπιδείξεων καὶ τῆς πείρας τὴν ςερεωγραφικὴν αὐτῶν ἔκθεσιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεδέχθησαν οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιςημονικοτάτην Γεωγραφίαν· αὐτὸς ἐκαθάρισε τὴν Γεωγραφίαν ἀπὸ τὰς αηδεῖς εἰδήσεις καὶ διηγήματα· ἐπέςησεν εἰς αὐτὴν κριτικὴν αὐςηροτέραν· ἐπηύξησε καὶ διέταξε ὀρθότερον τὸ σύςημα αὐτῆς, καὶ ἔδειξε πολοὺς νέους τρόπους. Διὰ πάντων τούτων ἀπέκτησεν ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐνδεχομένην ἐντέλειαν καὶ βεβαιότητα· ὥστε θεραπεύει σχεδὸν πᾶσαν τὴν φιλομάθειαν τοῦ περίεργου αναγνώςου κατὰ πάντα. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΛΟΒΙΤΙΟΣ Γερμανὸς, κάλιςος γεωγράφος καὶ φυσικός. Αφῆκε ἀξιόλογον Γεωγραφίαν, καὶ γεωγραφικὸν Ατλαντα. Υπῆρξε δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ Διονύσιος, φιλόσοφος, καὶ κριτικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν πολυμάθειάν του καὶ μνημονικόν. Ζηνοβία ἡ Βασίλισσα τῆς Παλμύρας ἔμαθε τὰ ἑλλη-

νικὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμε ὑπουργόν της· ὅταν αὕτη ἡ βασίλισσα ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον τὸ 273. Π. Χ. Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἐκαλεῖτο καὶ ζῶσα βιβλιοθήκη· σώζεται μόνον τὸ περὶ ὕψους σύγγραμμά του.

ΛΌΓΓΟΣ, Μυθισοριογράφος, συνέγραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην ποιμενικῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδ. ἐν Πάρμα τὸ 1786. Εζη τὸ 410. Μ. Χ.

ΛΟΓΙΆΖΗΣ Ιόφρης Γαρκίας Ισπανὸς, ἄριςος περιηγητής. Οὗτος ἔπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ πορθμοῦ καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἄγνωςα μέρη. Εζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΖΙΈΡΟΣ Βαβρίος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1794. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Λουϊζιάναν, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, μὲ σημαντικὰς καὶ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Εγραψε δὲ περὶ τῶν μερῶν τούτων ἀκολούθως, οἷον περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, πολιτισμοῦ, ἠθῶν, ἐθίμων, περὶ τῶν ὀρέων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, καὶ ἔςησε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην ἀξιόλογον.

ΛΟΪΑΡΔΙΕΛΗΣ Γάλλος ἔνδοξος. Περιῆλθε τὰ παραθαλάσσια τῶν Κάφρων, καὶ διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν γῆν τῶν Μακάσων, ὅπου ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν μερῶν τούτων, καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος, καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διαφόρους γνώσεις. Συνέταξε καὶ ἀκριβέςατον γεωγραφικὸν χάρτην. Εζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ.Χ.

ΛΟΪΈΡΟΣ Ιερεὺς Γάλλος. Εζη τὸ 1700. Μ. Χ. Περιῆλθε κατὰ τὸ ἐπὶ τῆς Γουϊνέας Ισίνιον, καὶ ἔδωσεν ἀκριβεῖς γνώσεις.

ΛΟΙΦΛΙΓΓΟΣ φυσιολόγος. Ζ. Κάλμος Λοιφλιγγός.

ΛΟΚ Ιὼν Αγγλος, ἔνδοξος περιηγητής. Εταξείδευσεν εἰς τὴν Γουϊνέαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὸν ἀπόπλουν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Αμερικῆς, λέγουσιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ Ασίας καὶ Αμερικῆς πορθμὸν, ὅμως διετηρήθη τὸ πρᾶγμα μυςικόν. Ανεκάλυψε καὶ ἄλλα μέρη ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Εζη περὶ τὸ 1550. Μ. Χ.

ΛΌΚΗΣ, Ιωάννης, ἔνδοξος μεταφυσικὸς Αγγλος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ πολιτικῆς, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Απέθανε τὸ 1693. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΟΚΜΆΝΟΣ, περίφημος φιλόσοφος Αἰθίωψ. Οἱ Αραβες λέγουν ὅτι εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὅτι ὁ Αἴσωπος εἶναι μεταφραςής. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Λοκμάνος εἶναι ὁ ἴδιος Σολομών. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐδόξαζεν ἕνα Θεὸν, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἀρετήν.

ΛΟΛΛΆΡΔΗΣ, Γερμανὸς, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, καὶ περίφημος θεολόγος. Απέθανε τὸ 1322.

ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ, Εφέσιος, σοφιςὴς ἐ-

χρημάτισε μαθητὴς Ησαΐου τοῦ Ασσυρίου, ἔζη ἐπὶ Αδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΛΟΜΑΖΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1598. Εςάθη ζωγράφος, ἐσύνθεσε καὶ διάφορα συγγράμματα, τὸ περιφημότερον εἶναι ἓν περὶ ζωγραφικῆς εἰς ἑπτὰ βιβλία.

ΛΟΜΠΑΡΔΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταΐϊον. Εςάθη μαθητὴς τοῦ Πετράρχου, ἐτελείωσεν ἓν σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του εἶχεν ἀφήσει ἀτελές.

ΛΟΠΕΤΗΣ Λεγάσπιος Ισπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς καὶ ἄριςος φυσικός· Εζη περὶ τὸ ἔτος 1560. Μ. Χ. Οὗτος ἐςάλη μετὰ τοῦ Ορδανιέτα παρὰ τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ισπανίᾳ, πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οθεν ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὴν Ευρωπαϊκὴν Ισπανίαν, εἰς τὴν Νέαν Ισπανίαν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, ὅπου καθ' ὁδὸν ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Εντεῦθεν διαπλεύσας τὸν μέγαν Ωκεανὸν ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὸ Εὔελπες ἀκρωτήριον, ὅπου καὶ ἐμέτρησε μίαν μοίραν τοῦ Μεσημβρινοῦ. Συνέγραψε δὲ φυσικῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων, καὶ περιηγηθέντων τόπων, καὶ ἔςησεν ἀκριβέςατον γεωγραφικὸν πίνακα. Ετιμήθη δὲ μεγάλως μὲ ἀξίωμα καὶ μὲ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Τόλετον, ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας.

ΛΟΡΔ Γεώργιος, Βαλέντιος, Βισκοῦντος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνήρ. Οὗτος περιῆλθε τὰς Ανατολικὰς Ινδίας, τὴν Κεϋλόνην, τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Αβυσσινίαν, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς νέας γνώσεις τῶν τόπων τούτων. Εζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΟΡΔ Ανσὼν Αγγλος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Τούτου ὁ περίγειος πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεςέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰς Φερναδέτης, τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Αμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων. Προστούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια ρεύματα, καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωςὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαδρόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας, ἔχων τὴν ὁδηγίαν τινὸς θαλασσίου πίνακος τῶν Ισπανῶν. Ο περίπλους οὗτος ἐξετελέσθη ἐντὸς 5. ἐτῶν.

ΛΟΡΔ Μακαρτνέος Αγγλος. Οὗτος ἐςάλη πρέσβυς εἰς τὴν Κιναν τὸ 1792· Μ. Χ. Περιῆλθε ἅπασαν τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις, ἔχων συνοπαδοὺς τον τε Σταουτονὰ καὶ Βαῤῥόβον, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέγραψε τὴν περιήγησιν τῆς Κίνας, καὶ μικροῦ μέρους τῆς λοιπῆς Ασίας, ὁ δὲ δεύτερος συνέγραψεν ἰδιαιτέρως καὶ διεξοδικῶς τὴν ἐπὶ τὴν Κογιγλίαν περιήγησιν, καὶ τὴν ἐκεῖ αὐτῶν διατριβήν· Εζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΛΟΡΕΝΓΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Πίζαν. Συνέγραψε μίαν ἱςορίαν εἰς ςίχους περὶ τῆς ἐκςρατείας τωΠιζάνων τὸ 114.

εἰς νήσους τινὰς τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν.

ΛΟΥΒΑΝΟΚ, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ ἄριστος φυσικός. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1670. Μ. Χ. Οὗτος ἐνησχολήθη ὑπὲρ τοὺς ἐξήκοντα χρόνους, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα μικροσκόπια, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ φύσει νέον κόσμον, ἕως τότε ἀγνώριστον. Εκαμε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις εἰς τὰ ὀπτικὰ νεῦρα, εἰς τὸ αἷμα τῶν ζώων, εἰς τὸν χυμὸν τῶν φυτῶν, εἰς τὴν πλοκὴν καὶ ὕφασμα τῶν δένδρων. Ανεκάλυψε τὰ ἄκρα τῶν λεπτοτάτων ἀρτηριῶν, συγκοινωνοῦντα καὶ ἀναστομούμενα μὲ τὰς φλέβας κτλ. Αλλ' ἡ εὕρεσις τῶν σπερματικῶν ζωυφίων, ἡ γενομένη τῷ 1677. ἔτει, τὸν ἀπεκατέστησε περιβόητον. Εἶδεν οὗτος μὲ ἀπορίαν ἐν τῷ τοῦ ἄῤῥενος σπέρματι μικρά τινα ζωύρια ἐπιπολάζοντα παραπλήσια κατὰ τὸ σχῆμα μὲ μικρά τινα βατράχεια· ἐφαντάσθη ὅμως παραλόγως, ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια ζωύφια ἦσαν τὰ πρῶτα σχέδια καὶ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐμβρύου, καὶ ὅτι τὸ θῆλυ ἐν τῇ συνουσίᾳ μετὰ τοῦ ἄῤῥενος δὲν χρησιμεύει κατ' ἄλλο τι, εἰμὴ καθότι παρέχει τὸν τόπον καὶ τὴν ἕδραν, ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον εἰσέρχεται καὶ ἐμφωλεύει. Η τοιαύτη ὑπόθεσις ἐκλόνισε πρὸς καιρὸν τὰς παλαιὰς περὶ γεννέσεως θεωρίας· τινὲς ὅμως ἔπειτα ἠρνήθησαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ζωυφίων ἐν τῷ τοῦ ἄῤῥενος σπέρματι. (Η περὶ γεννέσεως θεωρία εἶναι μυστήριον ἀκατάληπτον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἄβυσσος εἰς τὴν ὁποίαν καταποντίζεται ἡ τῶν φυσικῶν περιέργεια.)

ΛΟΥΓΓΟΣ, ἔνδοξος Καρδινάλης, ὅστις ἐστάθη καὶ πατὴρ τῶν πτωχῶν. Οὗτος πρῶτος ἔφερε τὸ Ιατρικὸν κίνα εἰς τὴν Εὐρώπην. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1660.

ΛΟΥΓΓΗΣ Μαρτῖνος, Ιταλὸς, κάλλιστος Αρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὴν νέαν τῶν πατέρων Εκκλησίαν. Απέθανε τὸν 16. Αἰῶνα.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Λοισμὰν, ἔνδοξος Γερμανός. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Περιῆλθε τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις, ἔγραψε δὲ διεξοδικῶς ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη. Η διὰ τῆς Σκανδιναυΐας περιήγησίς του περιγράφει καλῶς τὴν φιλοτεχνίαν, μεταλλορυχίαν, καὶ μεταλλουργίαν τῶν μερῶν ἐκείνων.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Νόρδεν Φριδερίκος, Δανὸς τὸ γένος, ἐπίσημος ναύαρχος. Περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ἕως τοὺς καταράκτας τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περιῆλθε προσέτι ἅπασαν τὴν Αφρικὴν καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐπὶ τῆς ἐρήμου Ζαχάρας, καὶ ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Ασίας. Συνέγραψε Γεωγραφίαν ἀκριβεστάτην, ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, νήσων κ.τ.λ. ἀκολούθως περὶ τῶν κατοίκων ἑκάστου μέρους, περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν, βιομηχανίας, διοικήσεως, ἠθῶν, ἐθίμων καὶ χαρακτῆρος· περὶ

τῶν προϊόντων ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος, ἀέρος, καὶ περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλης τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Τοῦτον ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν μεταγενεστέρων. Εζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος.

ΛΟΥΪΖΗΣ Καδαμόστος Ζ. Καδαμόστος Λουΐζης.

ΛΟΥΪΝΤΡΑΝΔΟΣ, ἐπίσκοπος Ἰταλὸς, ὅστις ἐσύνθεσεν εἰς ἓξ βιβλία ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης. Ηνθει τὸν ί. αἰῶνα.

ΛΟΥΪΟΣ Αντώνιος Βουγαινβίλλος, Γάλλος τὸ γένος. Εχρημάτισε περίφημος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Εζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ο ἐπωφελέστατος περίγειος πλοῦς τούτου τοῦ περιβοήτου ἀνδρὸς ἡρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους. Περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὰς ὑπὸ τῶν Ισπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐνας νήσους. Εκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικίνδυνον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὴν Οταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ΝέανΚύθηραν· διότι δὲν ἤξευρεν, ὅτι ἀπέβη εἰς αὐτὴν πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ὁ Αγγλος Βαλλίσιος, καὶ ὅτι αὕτη ἦτον ἡ ἀνακαλυφθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουΐέρου Σαγιταρία. Τὰς περὶ τὴν Οταΐτην νήσους ὠνόμασε Βουρβόνειον Αρχιπέλαγος. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, καὶ τὰς μεγάλας Κυκλάδας. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς Λουϊσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγάλων νήσων κειμένου, εὗρεν ἐπὶ τῆς Νέας Ιρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλῖνον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρετανίαν. Επειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Αναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσε τὸ 1768. εἰς τὴν Παταυΐαν.

ΛΟΥΪΟΣ Βαῖτος Γόῤῥος, ναύαρχος ἑνὸς πλοίου τοῦ περιηγητοῦ Πέτρου Ερνανδέτη τοῦ Κουΐρου, ὅστις ἐστάλη παρὰ τῆς Ισπανικῆς διοικήσεως εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ο Λουΐος οὗτος ἔχων ὑπὸ τὴν κυβέρνησίν του τὸ ῥηθὲν πλοῖον, ἀπέπλευσε καὶ ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γουϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μεταταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ανεκάλυψε δὲ εἰσέτι καὶ ἄλλα μέρη ἕως τότε ἄγνωστα. Εζη περὶ τὸ 1606. Μ. Χ.

ΛΟΥΪΟΣ Φεϊλλέος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὸ 1707. Μ. Χ. Περιῆλθε πέντε χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, καὶ τὰς Δυτικὰς Ινδίας, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐν ᾧ περιγράφει διεξοδικῶς περὶ τῶν τόπων τούτων, περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, ἀέρος, ὀρέων, λιμνῶν καὶ προϊόντων, ἀκολούθως περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, χαρακτῆρος, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν κατοίκων.

Εξέθεσε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ἀκριβῆ τῶν μερῶν τούτων, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

ΛΟΥΚΑΝΟΣ, Μάρκος Ανναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσόφου Σένεκα, ἐχρημάτισε περίφημος ποιητὴς ἐπικός. Συνέγραψε ποίημα Ηρωϊκὸν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου. Εζη τὸ 170. Μ. Χ.

ΛΟΥΚΑΣ ὁ Εὐαγγελιστής. Εγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, μετήρχετο καὶ τὴν Ιατρικήν. Απέθανε περὶ τὰ 70. Μ. Χ. Οσοι κάμουν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τοῦ Ιατροῦ Λουκᾶ, δὲν ἔχουν ἰσχυρὰς καὶ βεβαίας ἀποδείξεις. Τὸ ὅτι ὁ Λουκᾶς ἐχρημάτισε ζωγράφος, εἶναι μία φήμη ᾀδομένη μόνον. Δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα Αποστόλων, οὔτε εἶδε τὸν Κύριον ὀφθαλμοφανῶς· ἦτον ὅμως συνοδοιπόρος πάντοτε τοῦ Αποστόλου Παύλου, μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ συνέγραψε περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει τοῦτο ὁ Ιερώνυμος καὶ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του. Η συγγραφὴ δὲ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου ἔγινε τὸ 63. Μ. Χ· Καθὼς καὶ αἱ πράξεις τῶν Αποστόλων.

ΛΟΥΚΑΣ Παῦλος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Γεωγράφος καὶ φυσικός. Ηκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἀνωτέραν Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσιολογίαν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ περιήγησιν, εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη εἰς ἄλλων τεσσάρων χρόνων διάστημα. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην αὐτοῦ περιήγησιν, περιῆλθεν ἄλλους τρεῖς χρόνους τὴν Αφρικὴν, ὅπου τέλος περιέγραψεν ὅλας του τὰς ἀνακαλύψεις διεξοδικῶς, καὶ ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος καὶ περὶ ὅλων ὅσων ἀναφέρει τὸ γεωγραφικὸν εἶδος. Αφῆκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλων τούτων τῶν μερῶν. Τέλος ἀπέθανεν ἐνδόξως εἰς τὴν Μασσάλιαν πόλιν τῆς Γαλλίας τῷ 1738. Μ. Χ. καὶ πεντηκοστὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας του.

ΛΟΥΚΑΣ Φόξιος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Θωμᾶ Ιάμη ἐλπίζων ἔτι νὰ εὕρῃ τὸν πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν, ἀπέπλευσε μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς τὸν Ούτσόνειον κόλπον. Η ὠφέλεια τοῦ πλοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ εὕρεσις διαφόρων νήσων, καὶ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μεσημβρινωτάτου μέρους τοῦ μεγάλου τούτου κόλπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Ιάμειον κόλπον. Ακολούθως ἀπέπλευσεν κατὰ τὰ δυτικοβόρεια μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα ἐπωφε-

λέςατον εἰς τὴν Γεωγραφίαν, πολιτογραφίαν καὶ φυσικήν. Απέθανε δὲ ἐνδόξως εἰς τὸ Εδιμβοῦργον πόλιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, περίφημος συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος. Εγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ· ἀπέθανε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων, διορισθεὶς ἐπιςάτης τῆς ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 150. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ὁ θεῖός του τὸν ἐδίδασκε τὴν Λιθοξοϊκὴν, ἔπειτα ὅμως παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὴν, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μαθημάτων, καὶ ἐπέδωκε θαυμάσια· ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Γαλατίαν, Μακεδονίαν, Αχαΐαν, Ιωνίαν, καὶ Ιταλίαν, καὶ ἠσπάσθη τὴν Επικούριον φιλοσοφίαν. Συνέγραψε διαλόγους Νεκρικοὺς, ὅπου περιπαίζει τὴν πολυθεΐαν τῶν Ελλήνων, καὶ περὶ διαφόρου ἄλλης ὕλης, περὶ ὧν ὅρα τὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΛΟΥΚΙΛΙΟΣ Γάϊος, Ιππεὺς Ρωμαῖος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μὲ ἔπαινον ὁ Κικέρων καὶ Οράτιος καὶ ἄλλοι· ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα Σατυρικά. Εζη τὸ 100. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΜΕΛΗΣ Ανδρέας. Οὗτος ἐςάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Μογγολίαν. Επειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε Χριςιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν Λουδοβῖκος ὁ ἅγιος τὸν Λουκιμέλην, καὶ ὡς συνοπαδὸν αὐτοῦ τὸν Βαρθολομαῖον τὸν μοναχὸν, τὸν ἐκ Κρεμόνης. Αὐτὸς ὑπῆρξε μετὰ τὸν Μαρκόπουλον ὁ ἄριςος περιηγητὴς τούτων τῶν ἀποτάτων τόπων. Ιωσαφὰτ ὁ βάρβαρος, καὶ Αὐγέριος ὁ Βουσβέκιος, ἐπεκύρωσαν μετέπειτα τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1250· Μ. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Μουρήνας, Υπατος τῶν Ρωμαίων, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου τὸ 62. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Αἰλιανὸς, Οὔλπιος Λαιλιανὸς, εἷς ἐξ ἐκείνων τῶν ςρατηγῶν, ὅσοι ἔλαβαν τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκηρύχθη δὲ Αὔγουςος ἀπὸ τοὺς ςρατιώτας τὸ 266. ἀνδρεῖος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἔμπειρος τῶν πολιτικῶν· ἐςάθη ὅμως ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸν θρόνον, διότι ὁ Ποςούμιος ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς τὸν Καισαρικὸν θρόνον ἐκίνησε τὰ ςρατεύματα ἐναντίον του, καὶ τὸν ἐνίκησε τὸ 267. καὶ οὕτως μετὰ τοῦ θρόνου ἔχασεν αὐθημερὸν καὶ τὴν ζωήν.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Ανιος, Αντωνῖνος Βῆρος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Αἰλίου καὶ τῆς Δομητίας Κίλλας. Ελαβε διὰ γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέραν Μάρκου τοῦ Αὐρηλίου τὴν Λουκίλλαν· ἔγινε σύντροφος μὲ τὸ πενθερόν του εἰς τὸν θρόνον τῆς μονοκρατορίας, τὸν ἔςειλεν ὁ πενθερός του κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ τοὺς ἐνίκησε τὸ 163. Μ. Χ. καὶ μετὰ ἓξ χρόνους ἀπέθανε· ἐφαίνετο ἐραςὴς τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ περισσότερον ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συμπόσια, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτείας.

ΛΟΥΚΙΟΣ Λούκουλος Λουκίνιος, ἐγεννήθη τὸ 115. Π. Χ. Ἐςάθη θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἔπαρχος εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἐδιοίκησε μὲ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ἐςάθη δὲ νικητὴς καὶ εἰς διαφόρους μάχας, ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Βιθυνίαν, καὶ διέφθειρε τὸν ςόλον, τὸν ὁποῖον ἔςειλεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὁ Μιθριδάτης. Ἠτον πολλὰ ἐλευθέριος εἰς τὰς δαπάνας, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν μεγιςάνων τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων. Ὁ Νεόφυτος Δούκας εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ἐν τόμῳ δευτέρῳ Φυλ. 117.

ΛΟΥΚΙΦΕΡΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Σαρδηνίας, ἔζη τὸ 360. Μ. Χ. Μέγας ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, συνέγραψε περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίςεως.

ΛΟΥΚΡΑΤΙΑ, ἀρχόντισσα Ῥωμαία, ἐνυμφεύθη τὸν Κολλατῖνον. Μίαν ἡμέραν ὁ σύζυγός της συντρώγων μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐπήνεσε πολλὰ διὰ τὸ κάλλος, ζωγραφήσας τὴν ὡραιότητά της μὲ τὰ πλέον ἀληθῆ χρώματα τῶν ἐπαίνων· ἀκούσας αὐτὰ ὁ Σέξςος υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κολλατίνου εἰς τὸν οἶκόν της ὡς εἰς ἐπίσκεψιν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, καὶ μίαν νύκτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της· μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας, προτείνων ἢ την συγκατάνευσίν της, ἢ τὸν θάνατον, ἡ δυςυχὴς φοβηθεῖσα ἐνέδωκεν, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίςησεν ἐβυθίσθη εἰς μεγάλην λύπην, καὶ ἀμέσως ἐφώναξε τὸν πατέρα της, τὸν σύζυγόν της, καὶ ἄλλους συγγενεῖς τοὺς ὁποίους ἐξώρκισε νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν, καὶ εὐθὺς βαλοῦσα τὴν μάχαιραν εἰς τὴν καρδίαν της ἀπέθανε τὸ 509. Π. Χ. οἱ συγγενεῖς εὐθὺς ἐπροσκάλεσαν τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν Δῆμον καὶ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν, καὶ οὕτως ἐξορίζουσι τὸν βασιλέα ὁμοῦ μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ Κάρος, Ῥωμαῖος φιλόσοφος ἐπικούρειος, καὶ ποιητὴς περίφημος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. Συνέγραψε ποίημα εἰς ἑξαμέτρους ςίχους, περὶ φύσεως Πραγμάτων βιβλία ἕξ, ἐξεδόθησαν ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1695. μετὰ παραφράσεως καὶ διαφόρων σημειώσεων.

ΛΟΥΛΛΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀνακαινιςὴς τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, μεταξὺ τῶν διαφόρων Μουσικῶν συνθεμάτων. Ὁ Ορλάνδος καὶ Αρμίδας τὰ ἔχουσιν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1681.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος, ἀπὸ τὴν Συρίαν, γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς βιβλία τρία, περὶ Ἀττικῶν λέξεων, περὶ γενῶν ἀρσενικῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων· Β.β.ιία 13.

ΛΟΥΡΑΚΟΣ, Ῥόκος, καλὸς Ἀρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Γένοβαν. Ἀπέθανε τὸ 1590.

ΛΟΥΣΑΝΟΣ Ῥαβενὼ Γάλλος τὸ γένος. Ἤκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1688. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὸν Μέγαν Ὠκεανὸν μὲ τοὺς λῃςὰς Φλιβουςι-

ρους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς νήσους, καὶ τόπους ἐπὶ τῆς μεγάλης Ηπείρου. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΛΟΥΣΙΑΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ θαυμάσιος φυσικός. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1590. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Ιερουσαλὴμ ἀκριδῶς, καὶ ἔγραψε περὶ αὐτῆς, ἀφῆκε καὶ γεωγραφικὸν χάρτην. Η φυσικὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν ὑπολήψει εἰς τὴν Βερσαλλίαν, πόλιν τῆς Γαλλίας ἀρχαῖαν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ, βασιλεύς τις τῶν Κομμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅςις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ιωνίαν ἦλθε καὶ ἀπεκατέςη εἰς τὴν Κιλικίαν.

ΛΥΓΚΕΥΣ, Σάμιος Γραμματικὸς, γνώριμος τοῦ Θεοφράςου, ἀδελφὸς Θούδιδος τοῦ ἱςοριογράφου, καὶ τυράννου τῆς Σάμου, σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ· Συνέγραψε κωμῳδίας.

ΛΥΓΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αφαρέως, ὀξυδερκέςατος, διότι ἔβλεπεν οὐ μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ὑπὸ γῆν καὶ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἐφεῦρε τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ τούτου ἐνομίσθη τοιοῦτος.

ΛΥΔΙΑΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Αρκαδίᾳ, καὶ ςρατηγὸς τοῦ Αχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

ΛΥΚΑΜΒΗΣ, Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Αρχίλοχος μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ ἰδίου πατρός του· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἠρνήθη ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν, ὁ Αρχίλοχος παροργισθεὶς τὸν ἐσατύρησε μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ παθητικὸν τρόπον, ὥςε ὁ Λυκάμβης ἀπὸ ἀμηχανίαν ἔγινεν αὐτόχειρ. Ανθ. Λουκ.

ΛΥΚΑΡΙΤΟΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μεανδρίου. Ηρόδ.

ΛΥΚΙΔΗΣ, Αθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΛΥΚΙΟΣ, εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. Απολδρ.

ΛΥΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Απόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Αγκαίου. Παυσ.

ΛΥΚΟΣ, ἱςορικὸς περίφημος, πατὴρ Λυκοφάνους τοῦ Τραγικοῦ. Συνέγραψεν ἱςορίαν Λυβύης καὶ περὶ Σικελίας.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐρίπου, υἱὸς τοῦ Σωκλέους. Εζη τὸ 284. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀπήλαυσε καὶ τὴν εὔνοιαν διὰ ἑνὸς ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του. Ο ἱςορικὸς Λύκος Ρηγῖνος τὸν ἀνεδέχθη ὡς υἱόν του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μία τραγῳδία Κασσάνδρα ἐπιγραφομένη, ἥτις προμαντεύει περὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Τρῳάδος διὰ ςίχων Ιαμβικῶν, εἶναι δὲ πλήρης μυθολογιῶν. Εξεδόθη μετὰ τοῦ Πινδάρου Καλλιμάχου καὶ Διονυσίου ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1513. καὶ ἔτι μετὰ σχολίων Ισαὰκ τοῦ Τζέτσου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1546. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΚΟΦΡΩΝ τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Αλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύω ἀδελφῶν του, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Μελίσσης, ὅς τις μαθὼν ὑπὸ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ πατρός του Περιάνδρου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν βλέπῃ ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Μήςορος ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Εκτορος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων Αθηναίων ῥητόρων, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, κατήγετο ἀπὸ γένος ἐπίσημον. Εγεννήθη τὸ 406. Π. Χ. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν πολιτικὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Ισοκράτους· ἐςάθη καὶ δημαγωγὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅς τις μὲ τὸν εἰλικρινέςατον καὶ δικαιότατον τρόπον τῆς διοικήσεώς του ἐπροξένησε μεγάλα καλὰ εἰς τὰς Αθήνας, καὶ τόσον πολλὰ ἠγαπήθη, ὥςε ὁ Μέγας Αλέξανδρος ὅταν ἐζήτησε νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν οἱ ῥήτορες, ἀπὸ ἀγάπην τοῦ Λυκούργου παρητήθη τοῦ ζητήματος· ἐτιμήθη καὶ μὲ ἕνα χάλκινον ἀνδριάντα· αἱ διαταγαί του ἐγράφησαν εἰς μάρμαρον, καθὼς καὶ ἓν ἐγκώμιον δι' αὐτόν. Απέθανε εἰς ἔσχατον γῆρας, καὶ τὸν ἐνταφίασαν μὲ μεγάλην πομπήν. Απὸ τὰ συγγράμματά του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἐσώζοντο 15. λόγοι του· τὴν σήμερον ὅμως σώζεται εἷς καὶ μόνος, κατὰ Λεωκράτους ἐπιγραφόμενος, δι' οὗ μαρτυρεῖται ὅτι ἡ εὐγλωττία τοῦ Λυκούργου ἦν μᾶλλον δῶρον τῆς φύσεως, παρὰ καρπὸς τῆς τέχνης. Εξεδόθη μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1573. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ σημειώσεων ἄλλων ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Γοτφρέδου τὸ 1751. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ ἀδελφὸς ἑνὸς τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης· καὶ ὕστερον ἐπίτροπος τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός οὗτος, ἀποθανὼν ἀφῆκεν ἀνήλικον. Περιῆλθε τὴν Κρήτην, τὴν Αἴγυπτον, καὶ συνανεςράφη μὲ τοὺς ἐκεῖσε σοφοὺς ἄνδρας, διὰ νὰ μάθῃ τοὺς νόμους τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη των· ἐπιςρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του τῷ ἐνεπιστεύθησαν οἱ συμπατριῶται του, τοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸ βάρος νὰ ἀναμορφώσῃ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα· ὅθεν ἐθέσπισε νόμους τοὺς ὁποίους διετήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ εὐδαιμονοῦσαν. Οὗτος ὁ περιβόητος καὶ σοφὸς νομοθέτης, ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὰ διεφθαρμένα ἤθη τῶν συμπολιτῶν του, καὶ νὰ τοὺς ἀποκαταςήσῃ τιμίους καὶ ἐναρέτους, ἀνέτρεφε δύω σκύλους γεννημένους ἀπὸ μίαν μητέρα καὶ πατέρα,

καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἔτρεφε μέσα εἰς τὸν οἶκόν του μὲ νόσιμα φαγητὰ, τὸν δὲ ἄλλον ἐγύμναζε εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸ κυνῆγι· μίαν ἡμέραν ἐπροσκάλεσε τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου εἶχε διορίσει νὰ φέρουν ἕνα λαγὸν, καὶ φαγητὰ, ἔπειτα φέρων ἀπέλυσε τοὺς δύω σκύλους, καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἔτρεξεν εἰς τὰ φαγητὰ, ὁ δὲ ἄλλος ὥρμησεν εἰς τὸν λαγὸν, τότε ςραφεὶς ὁ Λυκοῦργος εἰς τὸν λαὸν εἶπεν, βλέπετε ὅτι οὗτοι οἱ δύω σκύλοι, μόλον ὅτι εἶναι τοῦ ἰδίου εἴδους καὶ γεννημένοι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα, εἶναι ὅμως ἀνόμοιοι κατὰ τὴν κλίσιν ἐξ αἰτίας τῆς διαφόρου ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Διεμοίρασεν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν εἰς μερίδια ἀναλόγως τῶν κατοίκων· ἐσύστησε γερουσίαν ἀπὸ 28 μέλη ἐκλεγόμενα ἐκ τῶν εὐγενῶν· ἐνεπιςεύθη εἰς τὸν Βασιλέα τὴν διοίκησιν τῶν ςρατευμάτων, ἀλλ᾽ ἐπεριόρισε πολὺ τὴν δύναμίν του· εἰς τοὺς ἄρχοντας τὰς κρίσεις, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὴν φυλακὴν τῶν νόμων· εἰς δὲ τὸν λαὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς βουλευτάς· ἔπεισε τὸν λαὸν νὰ σέβηται τοὺς ἡγεμόνας, καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀνῆκον σέβας εἰς τοὺς γεροντωτέρους, ἐξ οὗ προῆλθε καὶ παροιμία, ὅτι εἰς μόνην τὴν Σπάρτην ἀρέσκει τὸ γῆρας· τοὺς δὲ ἡγεμόνας νὰ φυλάττωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς δικαιοσύνην. Εμπόριον δὲν ἐσυγχωρεῖτο εἰς κἀνέναν· τὰ φορέματα ἦσαν εἰς ὅλους ὁμοιοειδῆ· σιδηρᾶ νομίσματα ἔλαβαν τὸν τόπον τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ἡ μεταχείρισις τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπηγορεύθη ὁλότελα. Οἱ πολῖται ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν οὐδ᾽ αὐτῶν τῶν βασιλέων, ἀπαιτεῖτο νὰ τρώγωσιν εἰς δημοσίους τραπέζας, ὅπου τρυφὴ καὶ ἀσωτία δὲν ἐχωροῦσαν δι᾽ ὅλου. Τόσον εἰς εἰρήνης ὅσον καὶ εἰς πολέμου καιρὸν, ἕκαςος πολίτης ἐχρεώςει νὰ ἀφιερώνηται εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας. Τὰ βρέφη ἐθεωροῦντο μὲ προσοχὴν ὅλα εὐθὺς μετὰ τὴν γέννεσιν, καὶ ὅσα μὲν ἐφαίνοντο καλοπλασμένα, παρεδίδοντο εἰς δημοσίας τροφοὺς, καὶ ἑπταετῆ τὴν ἡλικίαν ἐμβάζοντο εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα, τὰ δὲ φιλάσθενα, ἢ ἔχοντα φυσικόν τι ἐλάττωμα, ἐῤῥίπτοντο εἰς τὰ βουνά. Γράμματα ἐδιδάσκοντο μὲν, πλὴν τ᾽ ἀναγκαιότερα μόνον, διὰ τοῦτο οἱ Σπαρτιάται, μόλον ὅτι ἐπίςημοι δι᾽ ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν, δὲν ἦσαν πολυμαθεῖς, οὐδὲ σώζεται κἀνὲν βιβλίον γραμμένον ἀπὸ γνήσιον Σπαρτιάτην. Ολιγολογία ἦτον ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τόσον, ὥςε τὴν σήμερον ἀκόμη οἱ πεφωτισμένοι λαοὶ τῆς Ευρώπης ὀνομάζουσι Λακωνικὴν, τὴν σύντομον ὁμιλίαν. Οἱ διδάσκαλοι ἐσπούδαζον τοὺς νέους νὰ ἔχωσι σέβας πρὸς τοὺς μεγαλητέρους των, καὶ ἔνθερμον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα· τοὺς ἔπλαττον ἄνδρας τιμῆς, καὶ τοὺς ἐνέπνεαν ἄκραν εὐαισθησίαν ἐπαίνου καὶ ψόγου· ἐγυμνάζοντο παιδιόθεν νὰ κοιμῶνται εἰς ςρώματα σκληρὰ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τροφὴν ἁπλουςάτην καὶ ὀ-

λίγην· εἶχον ὅμως ἄδειαν νὰ κλέπτωσιν ὅτι ἠμπόρουν, ἂν μόνον ἐτελείοναν τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ φανερωθῶσι. Τοῦ Λυκούργου οἱ νόμοι ἦσαν ἐπιτηδειότατοι νὰ πλάσωσιν ἔθνος στρατιωτῶν, καὶ ἡ Σπάρτη ἀκολούθως, ἔγινε μεγάλη ςρατιωτικὴ σχολή· τὸν πόλεμον ἐθεωροῦσαν ὡς τὸ μέγα τῆς ζωῆς ἔργον, καὶ ἑκάστου πολίτου ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο νὰ κατασταθῇ φοβερὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἤθη τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν ἦσαν ἄσεμνα. Ἐςεροῦντο τὰ ὡραιότερα καλωπίσματα τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ἀνετρέφοντο εἰς τρόπον ὥςε ἐγίνοντο ἀνδρώδεις, δυναταί, τολμηραί, καὶ ἄφοβοι, καὶ ἐνεπνέετο εἰς τὰς ψυχάς των ὁ θαυμασμὸς τῆς ςρατιωτικῆς δόξης. Αἱ μητέρες ἐκαυχῶντο, ὅταν οἱ υἱοί των ἔπιπτον ἐντίμως εἰς τὴν μάχην. Σπαρτιάτις τις ὅταν ὁ υἱός της ἔμελλε νὰ ἐκςρατεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῷ ἐπρόσφερε τὴν ἀσπίδα καὶ τῷ εἶπεν, ἢ Τάν, ἢ ἐπὶ Τάν, ὡς νὰ ἔλεγεν, ἐπίςρεψον ἐντίμως, ἢ μὴν ἐπιςρέψῃς διόλου. Ὁ Ἰουςῖνος ἀναφέρει ὅτι ὁ Λυκοῦργος διὰ νὰ ἀποκαταςήσῃ σεβαςὴν τὴν νομοθεσίαν του, μετεχειρίσθη ὄργανον τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥςε διὰ τούτου νὰ διαμείνῃ ἀμετάτρεπτος ἡ διατήρησις τῶν δημοσιευθέντων νόμων του. Ὅθεν ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ συμβουλευθῇ τὸ Μαντεῖον διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταβάλῃ τι, ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτούς, ἀλλὰ πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ ὑπεχρέωσε τοὺς Σπαρτιάτας νὰ διατηρῶσιν αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτως ἕως τῆς ἐπιςροφῆς του. ὁ ἴδιος προσθέτει, ὅτι λαβὼν τὸν ὅρκον των ὑπῆγεν ὡς ἐξόριςος ἑκουσίως εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀπέθανε, καὶ διώρισε νὰ ῥιφθῶσι κρυφίως εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κόκκαλά του, φοβούμενος, μήπως ὕςερον οἱ Σπαρτιάται μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὴν πόλιν των ἤθελον νομισθῶσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν ὅρκον.

ΛΥΚΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαςος.

ΛΥΚΟΠΗΣ, γενναῖος τις Σάμιος, πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν των. Ἡρόδτ.

ΛΥΚΩΝ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολόδρ.

ΛΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριςοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ.

ΛΥΚΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀςυάνακτος, Τρῳαδίτης, διάδοχος τοῦ Στράτωνος, ἀνὴρ λόγιος. Ἔλεγε δὲ ὅτι οἱ παῖδες πρέπει νὰ ἔχωσι περιεζωσμένην τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς οἱ ἵπποι τοὺς χαλινούς. Πολλάκις ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἀθηναίους πολλὰ καὶ τοὺς ὠφέλησε. Ἦτον ὑγειὴς καὶ εὔρωςος, καὶ ἠγάπα τὰς γυμνάσεις, διὸ λέγουσιν ὅτι ἐπάλευσε εἰς τὴν πατρίδα του· ἦτον φίλος τοῦ Εὐμενοῦς καὶ Ἀττάλου, οἵτινες τῷ ἐπρόσφερον πολλὰ δῶρα. Ἐφέρετο ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Περιπατητικὸν Ἱερώνυμον· ἐκράτησε τὴν σχολὴν τεσσαράκοντα περίπου χρόνους κατὰ τὴν ρκζ'. Ὀλυμπ. Ἀπέθανε εἰς

ἡλικίαν 74. χρόνων, ἀπὸ ποδαγρίαν. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, οἷον Λύκων ὁ Πυθαγορικός, ἕτερος ποιητὴς ἐπῶν, καὶ ἄλλος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. Σώζεται δὲ τούτου μία διαθήκη τῆς ἀπολειφθείσης περιουσίας του εἰς τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΥΟΝΕΤΟΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος. Συνέγραψε πολιτογραφίαν. Ἔζη κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΥΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Παυσ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ςρατηγὸς Λακεδαιμόνιος, τολμηρός, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ἐξ αἰτίας του ἐμισήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αὐτὸς ἠφάνισε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐπέφερε τὸν τελευταῖον ὄλεθρόν των ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀφοῦ ἠφάνισε καὶ ἐκυρίευσεν ὅλα των τὰ πλοῖα εἰς τὴν Θράκην διὰ ςρατηγήματος, χωρὶς πόλεμον, ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας καὶ κατεκρήμνισε τὰ μακρὰ τείχη. Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν φοβούμενοι μὴν ἐξολοθρευθῶσιν ὅλως δι' ὅλου, ςενοχωρημένοι ὄντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσιν ὁποιασδήποτε συνθήκας εἰρήνης. Ὅθεν αἱ ζωαί των ἐχαρίσθησαν, μὲ συμφωνίαν νὰ χαλάσωσι τὸν λιμένα καὶ ὅλα τὰ τείχη των, νὰ ἔχωσι μόνον 12. πολεμικὰ πλοῖα, καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρίζωνται εἰς τὸ ἑξῆς κἀμμίαν ςρατιωτικὴν ἐπιχείρισιν, πλὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ταπεινώσας μὲν τὰς Ἀθήνας, καταςήσας δὲ τὴν Λακεδαίμονα τὴν πρωτεύουσαν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Λύσανδρος μετὰ ταῦτα κατήργησε τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῶσι τοὺς τριάκοντα τυράννους εἰς τὴν πόλιν των· ἔκλεξεν ἀπὸ δέκα ἄνδρας ἀνὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν πόλιν, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, καὶ τοὺς ὥρκισε νὰ ἐνεργῶσιν, ὅπως αὐτὸς τοὺς διέταττε. Εἰς ὀκτὼ μηνῶν διάςημα 1500. πολῖται ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν φιλαργυρίαν αὐτῶν ἢ ἐκδίκησιν. Ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος, τέλος πάντων, βοηθούμενος ἀπὸ μικρὸν ςράτευμα Ἀθηναίων, ἐδίωξε τοὺς τυράννους καὶ ἀπεκατέςησε τὸ δημοκρατικὸν εἶδος τῆς Κυβερνήσεως. Τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν Αλίαρτον.

ΛΥΣΙΑΔΗΣ τύραννος τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τὴν φιλελευθερίαν του ἀφῆκεν ἑκὼν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πόλιν, εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀχαιῶν.

ΛΥΣΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 459. Π. Χ. καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τισίου καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων. Ἐλθὼν εἰς τὸ Θούριον μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων, διωρίσθη καὶ διοικητὴς τῆς Δημοκρατίας των. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἦλθον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐπροξένησαν ταραχὴν μεγάλην εἰς τοὺς συμμάχους των εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἵτινες ὑποθέττοντες συνεργὸν τὸν Λυσίαν, τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν μὲ ἄλλους τριακοσίους, ὅςις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἠδυνήθη νὰ διαμείνῃ ἐξ αἰ-

τίας τῶν 30. τυράννων, διὸ καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα· μετέπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ζῶν ζωὴν ἰδιωτικὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 378. Π. Χ. εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· Εςάθη περίφημος εἰς τὴν ῥητορικὴν· σώζονται 34. λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ῥητόρων τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Η ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι τοῦ 1736. εἰς τέταρτον μετὰ ὑποσημειώσεων καί τινων ἀποσπασματίων.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, ςρατηγὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Αὔτη ἡ φθορὰ τῶν Ἀθηναίων λέγουσιν, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ ἀναξιότητα τούτου τοῦ ςρατηγοῦ καὶ τοῦ Χάρητος. Επιςρέψας εἰς τας Ἀθήνας τὸν κατηγόρησεν ὁ Λυκοῦργος πικρότατα· εἰς τὴν ςρατηγείαν σου, λέγει, ὦ Λύσικλες, χίλιοι πολῖται ἐφονεύθησαν, δισχίλιοι ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ τρόπαιον ἀνηγέρθη πρὸς ἀτιμίαν τῆς πόλεως, ἡ δὲ Ελλὰς ὅλη ὑπεδουλώθη, καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν, διότι σὺ ὑπῆρχες ςρατηγὸς καὶ ἡγεμὼν· ἔπειτα τολμᾷς ἀκόμη νὰ ζῇς καὶ νὰ βλέπῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν αἰσχύνεσαι νὰ φαίνεσαι εἰς τὴν ἀγορὰν, σὺ τὸ ὑπόμνημα τῆς αἰσχύνης, καὶ τοῦ ὀνείδους τῆς πατρίδος σου!

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, ςρατηγὸς Ἀθηναῖος, κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφόν του σῶμα, καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Αριςοφ.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, Σατράπης τῆς Θρᾴκης καὶ Χερσονήσου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Σέλευκον τὸ 282. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν, 80. χρόνων.

ΛΥΣΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Αβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αδραςον, Παρθενοπέα Πρώνακτα, Αριςόμαχον, καὶ τὴν Εριφύλην. Απολδρ.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ, Γλύπτης Ελλην περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικιῶνα· ἐνησχολεῖτο κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν χαλκευτικὴν καὶ ἦτο κλειδουργὸς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Γλυπτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην· τὰ ἀγάλματά του ἐθαυμάσθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας· αὐτὸς παρέςαινε ἐπιτηδειότερα τῶν προκατόχων του τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων του. Υπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀγαλματοποιὸς γλύφων τὰς κεφαλὰς μικροτέρας τοῦ εἶναι, καὶ τὰ σώματα λεπτότερα, διὰ νὰ φαίνωνται οἱ ἀνδριάντες τρανώτεροι, περὶ ὧν ἔλεγεν ὅτι οἱ ἄλλοι τῶν γλυφέων παριςῶσι τοὺς ἀνθρώπους τοιούτους ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς Αφῆκε δὲ τρεῖς υἱοὺς ἐξαισίους ἀνδριαντοποιούς. Εζη τὸ 334. Π. Χ.

ΛΥΣΙΣ, νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, Ἀθηναῖός τις, Χρησμολόγος, ὅςις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐφέρθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν Κωλιάδα. Ηρόδ.

M

ΜΑΒΛΗΣ Γαβριὴλ, κάλλιςος Γραμματικός· Εξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς· Απέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1785.

ΜΑΓΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ.

ΜΑΓΑΛΟΤΗΣ Λορέντσος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος γραμματικὸς, τὸ σύγγραμμά του κατὰ ἀθέων τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην. Απέθανε τὸ 1712.

ΜΑΓΕΛΛΑΝΟΣ Φερδινάνδος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων περιηγητῶν, τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος μὴ εὐχαριςούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα του διὰ τὸν μικρὸν μηνιαῖον μισθόν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου. Τὸ 1519. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ισπανίας μὲ πέντε πλοῖα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Πλάταν ποταμὸν τὸ 1520. Μ. Χ. Εντεῦθεν πλεύσας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Πλάτα πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ μῆκος τῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, καὶ διαπλεύσας αὐτὸν εὐτυχῶς, ἔσπευδε πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν, ὅςις τότε πρῶτον ἐπλεύσθη, ὑπὸ Ευρωπαίου πλοίου, καὶ ὠνομάσθη κακῶς ὑπὸ τοῦ Μαγελλάνου Ειρηνικός. Αφ᾿ οὗ ὅμως ἔφθασεν εἰς τὰ δυτικὰ αὐτοῦ πέρατα, ἀνεκάλυψε τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους, ἤτοι κλεπτονήσους, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ἐξ ἀτυχίας τὸ 1712. ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Εντεῦθεν πλέοντες οἱ συνοπαδοὶ αὐτοῦ διηνεκῶς πρὸς δυσμὰς, ἔφθασαν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Πορτογάλλους θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν.

ΜΑΓΕΡΒΑΛΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, ὅςις διῴκει τὸ ἱππικὸν ςράτευμα εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τὸ 216. Π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἐσυμβούλευσε τὸν ἀρχηςράτηγον Αννίβαν νὰ ὑπάγῃ νὰ πολιορκήσῃ τὴν Ρώμην, ἀλλ᾿ ὁ ἀρχηςράτηγος ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑπήκουσε τῷ εἶπεν, σὺ ἠξεύρεις νὰ νικᾶς δὲν ἠξεύρεις ὅμως καὶ νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ τὴν νίκην.

ΜΑΓΝΕΝΤΙΟΣ, Γερμανὸς, ἀπὸ ἁπλοῦς ςρατιώτης ἔφθασεν εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀγαπώμενος παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κώνςαντος εἰς τοσοῦτον, ὥςε εἰς μίαν ἐπανάςασιν τῶν ςρατιωτῶν ἐσώθη κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν Αλουργίδα του. Ομως ὁ Μαγνέντιος διὰ νὰ κηρυχθῇ Αὐτοκράτωρ ἐφόνευσεν ἀσυνειδήτως τὸν εὐεργέτην του, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον του, ἔγινε κύριος τῆς Γαλλίας, Ισπανίας, τῶν Βρετανικῶν νήσων, τῆς Αφρικῆς, Ιλλυρίας, καὶ Ιταλίας. Εκινήθη κατ᾿ αὐτοῦ ὁ Κωνςάντιος πρὸς

ἐκδίκησιν, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε καὶ διέφθειρε ὅλον τὸ ϛράτευμά του, αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ηλθε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, ἀλλὰ πάλιν ἐνικήθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Λογδοῦνον, ὅπου φονεύει τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτόν του τὸ 358. εἰς ἡλικίαν 58. χρόνων. Ητον ἀνὴρ ἀνδρεῖος ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ πρῶτος τῶν Χριϛιανῶν, ὅϛις ἐμίανε τὰς χεῖράς του εἰς βασιλικὸν αἷμα.

ΜΑΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ελληνος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας τὸ ὁποῖον ὑπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθη *Μαγνησία*. Τούτου οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν καὶ βοηθήσαντες τοὺς Ιωνας καὶ Αἰολεῖς, ϛενοχωρουμένους τότε ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ καὶ ἔκτισαν πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαγνησίαν.

ΜΑΓΝΗΣ Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Συνέγραψεν ἐννέα κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε τρὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Αριϛοφ.

ΜΑΓΝΩΝ, ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, ὅϛις εὐδοκίμησε μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην, καὶ ἔφερε τὴν εἴδησιν τῆς νίκης εἰς τὴν Καρχηδόνα, φέρων μεθ᾽ ἑαυτοῦ καὶ παρουσιάζων εἰς τὸ μέσον τῆς Γερουσίας τρία φορτία ἀλόγων δακτυληδίων χρυσῶν, τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν θανατωθέντων Ρωμαίων· ἔπειτα τὸν ἔϛειλαν εἰς τὴν Ισπανίαν κατὰ τοῦ Σκηπίωνος, ὅϛις ἐνικήθη καὶ κατεδιώχθη εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν. Οἱ ἐγκάτοικοι τῆς νήσου ἐπιτειδειότατοι [σφενδονῖται], ἔρριψαν κατ᾽ αὐτοῦ ἓν πλῆθος πετρῶν, ὥϛε τὸν ἐβίασαν νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Μινόρκαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυρίευσε τὴν Γένοβαν, καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον ἐνικήθη, καὶ πληγωθεὶς ἀπέθανε τὸ 203. Π. Χ.

ΜΑΖΟΥΚΕΛΛΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βριξίαν, σοφὸς γραμματικὸς, καὶ βιογράφος. Συνέγραψε τὴν ἱϛορίαν τοῦ συγγραφέων Ιταλῶν, ἀλλ᾽ ἀποθανὼν τὸ 1765. δὲν ἔφθασε νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτά.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Ενὼχ, μακρόβιος. Η Ιερὰ Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι οὗτος ἔζησεν 969. χρόνους καὶ ἀπέθανε τὸ 2348. Π. Χ. καθ᾽ ὃν καιρὸν ἔγινε καὶ ὁ πάγκοσμιος κατακλυσμὸς, ὅϛις διήρκεσεν ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

ΜΑΪΜΟΝΙΔΗΣ Μωϋσῆς, ἔνδοξος Ραββῖνος καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῶν Εβραίων. Εγεννήθη εἰς τὴν Κορδούβαν πόλιν τῆς Ισπανίας τὸ 1100. περιερχόμενος εἰς τὴν Αφρικὴν ἔγινεν ἀρχιατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Κάϋρον τὸ 1139. ἀφῆκε δὲ πλῆθος συγγραμμάτων εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Εβραϊκὴν διάλεκτον.

ΜΑΪΜΟΥΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Ολζᾶ, δωδεκάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ τοῦ προφήτου τῶν Αράβων τὸ 628. Μ. Χ. Αὕτη ἐϛάθη τελευταία, καθότι ἔζησε πε-

ρισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκάς του.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Αρκαδία Ορος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ.

ΜΑΙΝΤΕΝΟΝΑ Φραγγίσκα. Ανετράφη ἀπὸ τὴν μητέρα της εἰς τὴν φυλακήν· ἀφοῦ ἠλευθερώθη ὑπῆγεν εἰς τὴν Αφρικὴν ὅπου εὑρίσκετο ὁ πατήρ της, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός της ἐπιςραφεῖσα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνυμφεύθη τὸν ποιητὴν Σκαρόν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, τὸ 1660. ἔγεινε Κυβερνήτρια τῶν Παίδων τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου, καὶ τοσοῦτον ἤλκυσε κὴν ἀγάπην του, ὥςε τὴν ἐνυμφεύθη κρυφίως ζώσης τῆς γυναικός του· εἰς τοῦτο συνέτεινε μᾶλλον ὁ τρόπος της παρὰ ἡ ὡραιότης. Αφοῦ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεύς, ἀπέρασεν εἰς τὸ μοναςήριον τοῦ Αγίου Κύρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε κτίσει, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1719.

ΜΑΙΓΡΟΣ Γάκωβος Ολλανδός, ἄριςος θαλασσοπόρος. Οὗτος περιέπλευσε τὴν Γῆν μετὰ τοῦ Κορνηλίου τοῦ Σουτένης. Μετέβησαν ἀπὸ τοῦ Ατλαντικοῦ Ωκεανοῦ εἰς τὸν Μέγαν, διά τινος νέου Πορθμοῦ ὅςις κεῖται μεταξὺ τῶν Νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου Γῆς, καὶ ὠνομάσθη ἐμωνύμως μὲ τὸν Μαῖρον. Εν δὲ τῷ Μεγάλῳ ὠκεανῷ ἀνεκάλυψαν τὸ ἐκ τεσσάρων Νήσων συνιςάμενον Σουτένιον Αρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουινέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν Νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολουκῶν Νήσων. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, Μ. Χ.

ΜΑΙΓΡΗΣ Γιάκωμος, περίφημος περιηγητής, Ολλανδός, ὅςτις τὸ 1613, ἀνεχώρησε μὲ δύω πλοῖα, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἀνεκάλυψεν ἕνα ςενὸν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Αμερικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του. Απέθανε τὸ 161.

ΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἵμωνος ἀπὸ τὰς Θήβας, τὸν ὁποῖον ὁ Ετεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ 50. Θηβαίους, ἀλλ' ὁ Τηδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους του ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν δυςυχῆ ἀποτυχίαν του. Ομ. Ιλ.

ΜΑΙΩΡ Αράβιος σοφιςής. Εγραψε περὶ ςάσεων βιβλία 13. σύγχρονος μὲ τὸν Αψίνην καὶ Νικαγόραν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος.

ΜΑΚΑΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν Πόλιν Μακαρίαν ἐν Αρκαδία. Απολδ

ΜΑΚΑΡΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ηρακλέους, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν λοιπῶν πατριωτῶν της, ὅταν ἐξεςράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς εἰς τὰς Αθήνας· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Αθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὴν μὲ μεγάλην πομπήν.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Μέγας, ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου. Εζη τὸ 380· Μ. Χ. μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Αντωνίου, Μοναχὸς καὶ ἀσκητὴς τῆς Ερήμου,

ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ἄσκησιν, καὶ εἰς τὴν νεανικήν του ἡλικίαν ἀκόμη τὸν ὠνόμαζαν παιδαριογέροντα. Τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔγινε πρεσβύτερος· ἔζησεν εἰς τὴν Ἔρημον 60· χρόνους. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 50· ὁμιλίαι, τινὲς λέγουσιν ὅτι τὰς συνέγραψεν ὁ Ἀντώνιος ὁ Συριστής, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασε, σώζονται καὶ μερικὰ συγγραμμάτια ἀσκητικά, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1509.

ΜΑΚΕΔΩΝ υἱός τοῦ Οσύριδος, τὸν ὁποῖον ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδρ.

ΜΑΚΕΝΤΙΟΣ Αλέξανδρος, Αγγλος περιηγητὴς καὶ Αστρονόμος ἄριστος. Οὗτος διὰ τῶν περιηγήσεών του ὠφέλησε μεγάλως τὴν Γεωγραφίαν. Επροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσταλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος. Περιῆλθε προσέτι καὶ διὰ ξηρᾶς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν μέχρι τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εστάθη μέγας πολιτικὸς καὶ Ιστορικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Πατρίδος του, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράματα. Απέθανε τὸ 1547.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ Μάρκος, Οπίλιος Σεβῆρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αφρικήν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο γεωργός, ἔπειτα κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων, μετέπειτα Νοτάριος, ἐπιστάτης τοῦ Θησαυροῦ, καὶ τέλος Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρακάλα, ἐψηφίσθη Αὐτοκράτωρ. Καταρχὰς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου, ἕως ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἔπειτα ὅμως ἐφάνη ὅτι ἐπροσποιεῖτο πρότερον, διότι ἔπραττεν ὅλως ἐναντία· ἠγόρασεν ἀτιμοτάτην τὴν εἰρήνην τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Αρταβάνου Βασιλέως τῶν Περσῶν· ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εὐταξίαν εἰς τὸ στρατιωτικόντου, πλὴν τὰ τάγματα δυσαρεστημένα ἀπὸ τὸν τρόπον του, ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Ηλιογάβαλον τὸ 1218. Μ. Χ. αὐτὸς δὲ καταδιωκόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ σχῆμα χωρικοῦ, ὅπου γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΣ Αὐρήλιος, ἔνδοξος συγγραφεὺς Λατῖνος, καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Αυτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Κικέρωνος ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος, καὶ Κρονικῶν βιβλία 7. χρήσιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς Ιστορίας, ἀμφότερα δὲ χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΑΚΧΕΡΣΩΝ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Εγεννήθη τὸ 1738. καὶ ἀπέθανε τὸ 1796. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Αγγλίας, καὶ ἕτερα.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ, ὁ ἔσχατος μεταξὺ τῶν 12 ἐλασσόνων Προφητῶν. Θέλουσιν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλὼν

Εγεννήθη ἐν Σοφᾷ, ὅπου καὶ ἐτάφη. Λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαινήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καθότι ἡ προφητεία του φαίνεται μετὰ τὴν ἀνακαίνησιν τοῦ Ναοῦ.

ΜΑΛΒΕΤΗΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, μαθηματικὸς, Ἰατρὸς, καὶ Μουσικός. Απήντησε μεγάλην φήμην διὰ τὰ Συγγράμματά του· ἐςάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ τετάρτου Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας εἰς διαφόρους πρεσβείας. Απέθανεν εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1654.

ΜΑΛΕΡΒΗΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Ποιητὴς Γάλλος. Εςάθη ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ποιητὰς, καὶ τὸν ὀνομάζουν Πατέρα τῆς Γαλλικῆς ποιητικῆς. Εἶχεν ἐλάττωμα νὰ πτύη πολλάκις διὰ νὰ ἐκφωνήσῃ μίαν ᾠδήν· τὰ ποιήματά του συνίςανται εἰς παραφράσεις τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ, εἰς ᾠδὰς, εἰς ἐπιγράμματα, ὅλα κάλλιςα. Απέθανε τὸ 1556.

ΜΑΛΑΣΠΙΝΗΣ, Ἱςορικὸς τοῦ ιγ΄ αἰῶνος. Εγραψε τὴν Ἱςορίαν τῆς Φλωρεντίας, κλασικὸν σύγγραμμα μὲ φήμην.

ΜΑΛΙΑΒΕΚΗΣ Ἀντώνιος. Εγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιςος φιλόσοφος· ἀπέθανεν τὸ 1714. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν Βιβλιοθήκην του, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του.

ΜΑΛΠΙΓΓΗΣ Μαρκέλλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν· ἐγεννήθη τὸ 1628. Π. Χ. ἐχρημάτησεν ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ βοτανικός, ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν σπλῆνα· τὸ σύγγραμμά του περὶ τοῦ Σκώληκος τοῦ Μεταξίου θεωρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ ἄξια λόγου. Οὗτος δυνάμει τῶν ἀξιολόγων του μικροσκοπίων παρετήρησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν κατασκευὴν τῶν σπλάγχνων, τὰς ἀδένας καὶ τὰς τούτων ἐκκρίσεις. Ενησχολήθη δὲ εἰς αὐτὰ μὲ τόσον ἔνθερμον ζῆλον, ὥςε διέφθειρε τὴν ὑγείαν του, καὶ συνέτεμε τὴν ζωήν του. Απέθανε δὲ τὸ 1694. εἰς τὴν Ῥώμην.

ΜΑΛΧΟΣ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Συρίας· ἔζη τὸ 491. Μ. Χ. Εχρημάτησε σοφιςὴς εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν μὲ φήμην τῆς ῥητορείας του μεγάλην, κατὰ τὸν Φώτιον. Ητον χριςιανός, συνέγραψεν Ἱςορίαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Λέοντος, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ἰουλίου, περὶ τὸ 480. ὁ Φώτιος τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως διὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σώζονται μόνον δύω ἐκλογαί.

ΜΑΜΕΡΚΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

ΜΑΜΟΥΝ περίφημος Καλίφης τῶν Ταтάρων. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, Μ. Χ. διὰ προςαγῆς τούτου κατεμετρήθη ἐν τῇ Ερήμῳ Σαντζιάρ, μία μοίρα τοῦ Μεσημβρινοῦ.

ΜΑΜΜΑΙΑ, ἡ Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου Σεβήρου. Ηρόδ.

ΜΑΝΑΙΧΜΟΣ, Αλωπεκοννήσιος, φι-

λόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος βιβλία τρία.

ΜΑΝΑΙΧΜΟΣ Σικυώνιος, υἱὸς Αλκιβίου, ἢ Αλκιβιάδου, ἱςορικὸς ἔνδοξος. Εγραψε τὴν ἱςορίαν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ, ἦτον υἱὸς τοῦ Εζεκίου, καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Ιούδα· ἐβασίλευσε τὸ 695. Π. Χ. Επαιδεύθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσέβειάν του, παραδοθεὶς αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μεροδὰχ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ὕστερον ἀπὸ δέκα χρόνους ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, παρέτεινε τὴν βασιλείαν του ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν βασιλέων Ιούδα· εὑρίσκεται μία προσευχὴ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μανασσῆ. Ο συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν ὕλην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν παραλειπομένων.

ΜΑΝΔΑΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Αςυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέγαν Κῦρον.

ΜΑΝΔΕΒΙΛΛΗΣ-ΙΩΝ, Ιππεὺς Αγγλος, περιφημότατος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἀπεδήμησεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τόπους ξένους, καὶ τὰ ἀξιόλογα τῆς Ασίας. Εγινε πρῶτον ὑπομίσθιος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Σουλτάνου, ἔπειτα τοῦ ἐν Καθάϊ-Χάνη, ὅτε αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Μανσύου. Απέθανε δὲ τῷ 1371. ἐν τῇ παρὰ τῷ ποταμῷ Μάας-Λυττίχῃ. Τὴν περιήγησιν αὐτοῦ συνέταξε, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐκ παλαιῶν χρονικῶν καὶ μυθιςοριῶν τῶν ςαυροφόρων. Εζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.

ΜΑΝΔΡΑΒΟΥΛΟΣ, Σάμιός τις, ὅςις λέγεται, ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ηρας, τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δεύτερον ἓν ἀργυροῦν, καὶ τὸν τρίτον ἓν χαλκοῦν, ἀφοῦ καὶ παροιμία ἐπὶ Μανδραβούλου τὸ πρᾶγμα. Λουκ.

ΜΑΝΔΡΟΚΛΕΗΣ, τέκτων Σάμιος ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ελλησπόντου, ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ ςρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα.

ΜΑΝΕΘΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀνὴρ σοφὸς, ἐγνώριζε καλὰ τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν Εβραϊκὴν, Λατινικὴν, καὶ Χαλδαϊκήν. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Πιςοΐας, τὴν ζωὴν τοῦ Δάντε Πετράρχου, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1459.

ΜΑΝΕΘΩΝ, περίφημος φιλόσοφος, καὶ ἱςορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διόσπολιν, πόλιν τῆς Αἰγύπτου. Ηνθει τὸ 260. Π. Χ. ἐςάθη ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ηλιούπολιν. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μετὰ τὸν Βηρωσσόν. Συνέγραψεν οὗτος ἐν Αἰγυπτιακὸν Χρονικὸν εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα τινὰ Αποτελεσματικὰ, ἤτοι περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀςέρων, ἐκδ. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΜΑΝΕΡΩΣ, υἱὸς μονογενὴς τοῦ πρω-

του καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅςις ἀποθανὼν ἀώρως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διὸ καὶ ἐπεκράτησεν ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικὸν ᾆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ηρόδοτον ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ελλησι Λίνον λεγόμενον. Ηρόδοτος.

ΜΑΝΛΙΟΣ, Καπιτολῖνος, περίφημος Ρωμάνος. Οταν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βρέννου καύσαντες τὴν Ρώμην ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κυριεύσωσι τὸ Καπιτόλιον, (παλαιὰ οἰκοδομὴ τοῦτο, καὶ ναὸς εἰς τὴν Ρώμην.) Εςάθη ὁ πρῶτος, ὅςις τοὺς ἐμπόδισε· καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ἐπίθετον Καπιτολῖνος καὶ ὑπερασπιςὴς τῆς πολιτείας· ἔπειτα διὰ πολιτικὰς ὑποψίας κατεδικάσθη, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα κρημνὸν, καὶ οὕτω ἔλαβε τὸ τέλος τὸ 384.

ΜΑΝΛΙΟΣ Τορκιάτος, πολλὰ εὐφυὴς ἀλλ' ἄμοιρος εὐγλωττίας. Ο πατήρ του τὸν εἶχε ςείλει εἰς τὴν ἐξορίαν ἀδίκως· ὁ Δήμαρχος Μάρκος, Πομπούνιος ἐπειδὴ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἀπολογηθῇ περὶ αὐτῆς τῆς ἀδίκου καταδίκης τοῦ υἱοῦ του, ὁ υἱὸς μὴ ἀνεχόμενος νὰ καταδιώκεται ὁ πατήρ του, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν σπάθην καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του. τότε ὁ Δήμαρχος βλέπων τὸ μέγα σέβας τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐχειροτόνησε χιλίαρχον. Οταν οἱ Γάλλοι ἐκινήθησαν εἰς πόλεμον, εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον ἐζήτει τὸν ἀνδρειότερον εἰς μονομαχίαν, τὸ ὁποῖον δεχόμενος εὐχαρίςως ὁ Μάνλιος καὶ μονομαχήσας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ λαβὼν τὸ ςρεπτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ νεκροῦ Γάλλου τὸν ἐφόρεσε, καὶ ἔκτοτε ὠνομάσθη Τορκιάτος ἢ ςρεπτοφόρος καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενοι, πρὸς μνήμην τῆς λαφυραγωγίας τοῦ ςολισμοῦ· καθότι Τόρκυς ὀνομάζεται ὁ ςρεπτὸς παρὰ τοῖς Ρωμαίοις· καὶ τότε μὲν οὕτως ἔφυγον οἱ ἐχθροί. Επειτα ἔγινε καὶ Δικτάτωρ, καὶ ἔπειτα Υπατος τὸ 340. Π. Χ. εἰς τὸν πόλεμον τῶν Λατίνων· ὀργισθεὶς δὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, διότι ἐμονομάχησε παρ' ἀδείας τοῦ πατρὸς τὸν ἐθανάτωσε.

ΜΑΝΟΖΗΣ Ιωάννης, ἐπιτήδειος ζωγράφος, Ιταλός. Ο μεγαλοπρεπὴς Λορέντσος τῷ ἔδωκε τὸ παλάτιόν του νὰ τὸ ςολίσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ τὸν ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπῶς. Απέθανε τὸ 1636.

ΜΑΝΟΥΖΙΟΣ Παῦλος, ἔνδοξος τυπογράφος, καὶ καλὸς γραμματικὸς, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Εξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ τῶν Κωμικῶν Ρωμάνων, καὶ περὶ τῶν νόμων τῆς Γερουσίας. Απέθανε τὸ 1574.

ΜΑΝΟΥΗΛ Φιλῆς ὁ Εφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε περὶ ζώων ἰδιότητος, περὶ Ναυτηλίας καὶ ἕτερα. Εζη τὸ 1300. Μ. Χ.

ΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, ἀπὸ τὴν Κρήτην. Εγραψε σχόλια εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τῆς Ιλιάδος, εἰς τὸν Ησίοδον, καὶ εἰς τὰ Ηρωϊκὰ τοῦ Φιλοςράτου, καθὼς καὶ διάφορα γραμματικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐπιγράφεται Ερωτήματα.

ΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 1391. ἕως τὸ 1425. Εγραψε πρὸς τὸν τρίτον υἱόν του Ιωάννην ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς εἰς ἑκατὸν κεφάλαια· ἦτον εἰς ἄκρον φιλολόγος, ἄφησε διάφορα Θεολογικά, καὶ Ηθικὰ συγγράμματα, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων εὑρίσκεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΝΟΥΗΛ Χρυσολορᾶς Βυζάντιος, εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες καταλιπόντες τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα των κατέφυγον εἰς τὴν Ιταλίαν.

ΜΑΝΟΥΗΛ Βρυέννιος. Εγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ΄. αἰῶνος ἁρμονικά, ἢ περὶ μουσικῆς. Εζη τὸ 1320. Μ. Χ.

ΜΑΝΤΕΝΙΑΣ Ανδρέας, Ιταλὸς, κάλλιςος ζωγράφος, καὶ γλύπτης· τὸ περιφημότερον ποίημά του εἶναι ὁ Τρισύφος τοῦ Καίσαρος. Απέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1517.

ΜΑΝΤΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Αρκαδίας, ὅςις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πολιν Μαντίνειαν. Απολδρ.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ, υἱὸς φυσικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φιδερίκου τοῦ β΄. ὅςις ἐφαρμάκωσε τὸν Κουράδον υἱὸν νόμιμον τοῦ ἰδίου Αὐτοκράτορος, καὶ ἔγινεν ἐπίτροπος τοῦ Κουραδίου υἱοῦ τοῦ Κουράδου· μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Μανφρέδης ἐκυρίευσε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Νεάπολιν, ἀλλ' ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Κάρλον Γάλλον τὸ 1266. πλησίον τοῦ Βενεβέντο τῆς Ιταλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ Εὐςάθιος, Ιταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Ακαδημίαν τῆς πατρίδος του. Ητον περίφημος Αςρονόμος, Αρχιτέκτων, καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς καλητέρους Ποιητὰς τῆς Ιταλίας, ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς, καὶ Ποιητικῆς.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ, Μάρκος, Αὐρήλιος Βαλέριος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, καὶ Γαμβρὸς Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου. Εἶχε κάμει ὁ Πατήρ του παραίτησιν εἰς αὐτὸν, τὸ 306. Π. Χ. ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐβίασε τὸν Σεβῆρον νὰ κατακλεισθῇ εἰς τὴν Γαβένην, Πόλιν τῆς Ιταλίας, καὶ τὸν ἐφόνευσε παρὰ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀνέλαβε πάλιν ὁ Πατὴρ τὸ σκῆπτρον· ἐκ τούτου ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ νικηθεὶς ἔφυγε, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ιταλία ἀπὸ τὰς διχονοίας πατρὸς, καὶ υἱοῦ. Καταφυγὼν δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ερκούλιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Μαξέντιος ἐκυρίευσε τὴν Αφρικὴν, ἐδίωκε πανταχόθεν τοὺς Χριςιανοὺς, ἐκήρυξε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Κωνςαντίνου, καὶ θέλων νὰ περάσῃ τὴν Γέφυραν τοῦ Τιβέριως Ποταμοῦ, ἐχαλάσθη ἡ γέφυρα καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν Ποταμόν. Οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτον κακότροπος, καὶ ἀγύμναςος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἀμαθέςατος, καταγινόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτείας· ἀτίμαζε τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν· ἐθανάτωνε ἀδίκως τοὺς Γερουσιαςὰς διαμοι-

ράζων τὰ πλούτη των εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσι εἰς τὰς καταχρήσεις του· ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς στρατιώτας, νὰ κατακόψωσι τοὺς πολίτας· καὶ ἐν γένει ἔπραξε μεγάλα κακὰ, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ιταλίας. Επὶ τῶν ἡμερῶν του συνέβη καὶ μεγάλη ἔλλειψις τροφῆς.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Ερκούλιος, Μάρκος Αὐρήλιος Βαλέριος· Εγεννήθη πλησίον εἰς τὸ Σίρμιον, Πόλιν περίφημον εἰς τὴν Σλαβωνίαν, τὸ 250· Μ. Χ. ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· ἐστάθη στρατιώτης τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις τὸ 286. τὸν ἔκαμε συγκοινωνόν του καὶ τῷ ἔδωκε μέρος τῆς βασιλείας του, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἐνίκησε· ἔπειτα κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Γαμβρόν του, ὅστις εἶχε τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποίαν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸν ἄνδρα της ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παλατίου της τὴν ἐπομένην νύκτα, ἀλλ' αὐτὴ εἰδοποίησε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις διώρισεν Εὐνοῦχον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην του· ὁ Μαξιμιανὸς ἐλθὼν διὰ νυκτὸς φονεύει τὸν Εὐνοῦχον νομίζων αὐτὸν Κωνσταντῖνον, καὶ οὕτω συλληφθεὶς ἐθανατώθη. Ητον στρατηγὸς ἀξιώτατος, ἀλλὰ ἀπάνθρωπος, καὶ αὐτόχρημα κακία.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ἐγεννήθη πλησίον τῆς Σαρδικῆς ἀπὸ πτωχικὸν γένος. Εἰς τὴν νεότητά του, ἐφύλαττε ζῶα, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ὠνόμασε Καίσαρα εἰς τὸ Ανατολικὸν μέρος τὸ 292. Μ. Χ. καὶ τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Βαλερίαν εἰς γυναῖκα. Οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Γότθους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ τὸν Νέρωνα τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ἐνικήθη τὸ 297. ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν νὰ λάβῃ ἑτέραν δύναμιν, ἀλλὰ ὑπέπεσεν εἰς ὀργήν, ὅθεν ἐπιστραφεὶς ὕστερον, ἐπολέμησεν ἐκ δευτέρου, καὶ κατέκοψε τοὺς Πέρσας, ἐκυρίευσε τὸ στρατόπεδον, τοὺς θησαυρούς, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία των· ἐκηρύχθη Αὔγουστος, καὶ διοικοῦσε, καθὼς ὁ Νέρων· ὅστις τῶν ὑπηκόων του δὲν ἐπλήρονε τὸν ὑπέρμετρον φόρον του, ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς, ἐβίαζε τὸν καθένα νὰ δίδῃ λογαριασμὸν τῆς καταστάσεώς του, καὶ ὅσους ὑποπτεύετο ὅτι δὲν ἐμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν, ἄλλους ἔκαιεν, ἄλλους ἐσταύρωνε, καὶ ἄλλους ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Οθεν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ταῦτα ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Μαξέντιον, ὅστις τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, τὸ 303. φεύγων ἐκυριεύθη ἀπὸ ἓν πάθος ἑλκῶδες εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ βλέμμα ἄγριον, καθὼς καὶ τὴν ψυχήν· ἀπέθανε τὸ 311.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ποιμήν. Εγεννήθη εἰς τὴν Ιλλυρίαν· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ Γαλλερίου, ἔλαβε τὸ ὄνομα Καίσαρ ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν τὸ 305. καὶ τὸ Αὔγουστος μετὰ τρεῖς χρόνους. Ητον ἄνθρωπος κακοήθης· ἐκινήθη κατὰ τῆς Αρμενίας,

διότι ἦσαν χριςιανοί. Τὸ 312, ἐφθόνησε τὸν Λικίνιον, καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ᾽ αὐτοῦ, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἐνικήθη μεταξὺ Ηρακλείας καὶ Ανδριανουπόλεως, τὸ 313. καὶ φεύγων ἐκεῖθεν, ἐφόνευσε πλῆθος Ιερέων ἐθνικῶν· καὶ πάλιν καταδιωκόμενος βιαίως, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Επὶ τῆς βασιλείας του τὰ προτερήματά του ἦσαν ἡ μέθη καὶ ἡ κακία.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ, Γάϊος Ιούλιος Βέρος. Εγεννήθη τὸ 173. Μ. Χ. εἰς χωρίον τῆς Θράκης· ἦτον υἱὸς χωρικοῦ τινος Γότθου, ποιμὴν προβάτων, ἔγινε ςρατιώτης, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, πρῶτος αὐτὸς ἀναγορευθεὶς μὲ μόνην τὴν ψῆφον τῆς ςρατιᾶς, χωρὶς νὰ τὸν ψηφίσῃ καὶ ἡ Σύγκλητος, μήτε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Γερουσίαν ὡς μέλος. Εγινε διάδοχος τὸ 235. ἦτον ςρατηγὸς καλὸς, ἀλλ᾽ Αὐτοκράτωρ ἀναξιώτατος· ἔπραξε πολλὰ κακὰ, καὶ ἐφόνευσεν ὑπὲρ τας 4000. ἀνδρῶν, προφασιζόμενος ὅτι ἦσαν κατ᾽ αὐτοῦ συνωμόται· ἀπὸ τὰς μεγάλας του κακίας τὸν ὠνόμασαν Κύκλωπα καὶ Φάλαριν· ἐθυσίαζεν ἀσπλάγχνως τοὺς χριςιανούς· ἡ θηριωδία του ἦτον ἀνυπέρβλητος· ἀναφέρεται εἰς τὴν Ιςορίαν ὡς Γίγας. Η σωματική του δύναμις ἦτον παράδοξος, μόνος ἠμπόρει νὰ κινήσῃ μίαν ἅμαξαν φορτωμένην· ἔτριβε τοὺς λίθους μεταξὺ τῶν δακτύλων του εἰς λεπτὰ, καὶ ἔσχιζε τὸ δένδρον μὲ τὰς χεῖράς του. Κινήσας δὲ πόλεμον κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐτυχίας, ἀνηγορεύθη Ιμπεράτωρ· τὸ ὁποῖον εἶναι νῦν τῶν Βασιλέων ὄνομα, πρότερον ὅμως ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀρίςους ςρατηγούς· Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ςρατιώτας του εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐν τῇ πόλει Ακυληΐᾳ τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων. Εφονεύθη δὲ μετ᾽ αὐτοῦ καὶ ὁ υἱός του πολλὰ νέος ὤν, συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ πατρός του τρία ἔτη καὶ ὀλίγας ἡμέρας.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Πλανούδης, μοναχός. Εζη τὸ 1353. Μ. Χ. εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν, εἷς ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του, τὸν ὁποῖον Ανδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔςειλε πρέσβυν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ φιλιώσῃ αὐτοὺς μετὰ τῶν Γραικῶν. τὸ 1327. ἐπέςρεψε καὶ ἔζησεν ἕως τὸ 1353. Συνέγραψε διάφορα, καὶ μεταφράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ. Εξεδόθησαν κεφάλαια τέσσαρα Α΄ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος. Β΄ εἰς τοὺς ἀποςόλους Πέτρον καὶ Παῦλον. Γ΄ Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον ταφὴν τοῦ Σωτῆρος. Δ΄ Επιγραφαὶ ἐγκωμιαςικαὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Ανδρέου. Ε΄ Βίος Αἰσώπου. ς΄ Σύναξις Ανθολογίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Βυζάντιος, φιλόσοφος, ἔζη τὸ 363. Εχρημάτησε διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, ὅςις εἶναι ἄλλος παρὰ τὸν Εφέσιον Μάξιμον, ὁ ὁποῖος ἐςάθη καὶ αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ Ιουλιανοῦ. Απὸ τὰ συγγράμματά του, σώζεται ἓν Αςρολογικὸν ποίημα, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ἀπὸ τὴν Τύρον, σοφιςής,

καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντωνίου καὶ Κομμόδου. Τὸ 180. Μ. Χ. ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἔγραψεν ἑπτὰ λόγους, ἢ διαλέξεις διαφόρων ὑποθέσεων· διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ελλάδα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του, ἐπαινοῦνται διὰ τὴν Αττικήν των εὐφράδειαν. Εξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1551. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1744.

ΜΑ'ΞΙΜΟΣ, ἐπονομαζόμενος Ομολογητὴς, Κωνςαντινουπολίτης· Κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισε μυςικὸς Γραμματεὺς Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος· ἔπειτα ἄφησε τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ ἔγινε μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος εἰς τὸ ἐν Χρυσουπόλει μοναςήριον τῆς Μονῆς· ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, ὅπου ἔπαθε καὶ πολλὰ παρὰ τῶν Αἱρετικῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς διάφορα μέρη, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 662. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ὑπὲρ τὰ 50. βιβλία, Εκκλησιαςικὰ, ἀσκητικὰ, καὶ ἐπιςολαί. ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1675.

ΜΑ'ΞΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, παιδαγωγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ· δύω ὁμώνυμοι ἐχρημάτησαν παιδαγωγοὶ τοῦ Ιουλιανοῦ, ὁ εἷς ἀπὸ τὴν Ηπειρον καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Εφεσον. Συνέγραψε ποίημα εἰς 610. ςίχους ἐπιγραφόμενον περὶ Απαρχῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΡΑ'ΘΗΣ, Γάλλος, κακόβουλος καὶ ῥαδιοῦργος πολιτικός. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποςασίας τῶν Γάλλων ἐπεθύμει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ λαοῦ, μόλον ὅτι εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος, ὅτι ἐπαγρυπνεῖ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

ΜΑΡΑ'ΘΗΣ Κάρλος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ σώματος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713.

ΜΑΡΑ'ΛΔΗΣ, Γιάκομος, ἔνδοξος μαθηματικὸς καὶ ἀςρονόμος. Συνέγραψε διαφόρους ἐπιςολὰς, περὶ ἀςρονομίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ακαδημίαν τῶν ἐπιςημῶν εἰς τὰ Παρίσια. Απέθανε τὸ 1729.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.